

ANNIE BESANT

—

C. W. LEADBEATER

**AZ EMBERISÉG MÚLTJA,
JELENE ÉS JÖVŐJE**

Fordították: Az MTT tagjai, 1940

A kéziratot feldolgozta: Szabari János, 2006

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

TARTALOM

AZ OLVASÓ FIGYELMÉBE

Az emberiség múltja

ELŐSZÓ

BEVEZETÉS

- I. fejezet ELŐZMÉNYEK
- II. fejezet AZ ELSŐ ÉS MÁSODIK LÁNC
- III. fejezet KEZDETI IDŐK A HOLDLÁNCON
- IV. fejezet A HATODIK KÖR A HOLDLÁNCON
- V. fejezet A HETEDIK KÖR A HOLDLÁNCON
- VI. fejezet KORAI IDŐK A FÖLDLÁNCON
- VII. fejezet A NEGYEDIK KÖR KORAI FOKAI
- VIII. fejezet A NEGYEDIK GYÖKÉRFAJ
- IX. fejezet FEKETE MÁGIA ATLANTISZBAN (Egy epizód)
- X. fejezet ATLANTISZ CIVILIZÁCIÓJA
- XI. fejezet KÉT ATLANTI CIVILIZÁCIÓ: A tolték a régi Peruban,
Kr. e. 12.000
- XII. fejezet KÉT ATLANTI CIVILIZÁCIÓ: A turáni a régi Káldeában,
Kr. e. 19.000
- XIII. fejezet AZ ÖTÖDIK GYÖKÉRFAJ KEZDETE
- XIV. fejezet A NAGY VÁROS ÉPÍTÉSE
- XV. fejezet A KORAI ÁRJA CIVILIZÁCIÓ ÉS AZ ÁRJA BIRODALOM
- XVI. fejezet A MÁSODIK, AZ ARAB ALFAJ
- XVII. fejezet A HARMADIK, AZ IRÁNI (PERZSA) ALFAJ
- XVIII. fejezet A NEGYEDIK, VAGY KELTA ALFAJ
- XIX. fejezet AZ ÖTÖDIK, VAGY TEUTON ALFAJ
- XX. fejezet A GYÖKÉRFAJ INDIÁBA VÁNDOROL

Az emberiség jövője

ELŐSZÓ

- I. fejezet BEVEZETÉS: ASHOKA KIRÁLY LÁTOMÁSA
 - II. fejezet A KÖZÖSSÉG
 - III. fejezet A VALLÁS ÉS A TEMPLOMOK
 - IV. fejezet A NEVELÉS ÉS A CSALÁD
 - V. fejezet ÉPÜLETEK ÉS SZOKÁSOK
 - VI. fejezet BEFEJEZÉS: A NEMZETEK SZÖVETSÉGE
- #### EPILOGUS

AZ OLVASÓ FIGYELMÉBE

A Kedves Olvasó a Teozófia Társulat történetének egyik legnagyobb vihart kavart könyvét tartja kezében (ha kinyomtatta) vagy látja számítógépje képernyőjén. Engem is – mialatt mintegy 13 hónap alatt feldolgoztam az 1940-es kéziratos fordítást – többször kétség fogott el, hogy egyáltalán közkinccsé tegyem-e ezt a könyvet, vagy süllyeszem el a Magyar Teozófiai Társulat könyvtára mélyére. Bár a nyilvánosságra hozás mellett döntöttem, de úgy érzem, néhány megjegyzést kell hozzá tennem.

A könyv első kétharmada az emberiség múltját írja le – amely rendkívül különbözik attól, amit a hivatalos történelemtudomány hirdet és elfogad. Nem csodálkozhatunk, ha az Olvasó első reakciója az elutasítás lesz, hiszen kisiskolás korunk óta a jelenlegi történelmi világlépet tanuljuk. De emlékeztetnem kell arra, hogy éppen a történelem az a tudomány, ami a leggyorsabban változik. Örökké emlékezetes személyes emlékem marad, amikor egy 150 éve kiadott hivatalos világtörténelmi egyetemi tankönyv első mondataival találkoztam. Aszerint a világot Isten i. e. hatezer valamennyiben teremtette, tehát az előtt nem is létezett semmi – így természetesen sem ember, és történelem sem. A mai tudomány az ember megjelenését a földön több száz évezreddel korábbra teszi, de akár az évmilliók is megjelennek egyes anyagokban. Úgy tűnik tehát, ahogyan telik az idő, a történelem is egyre távolabbra nyúlik vissza a múltba. Talán egyszer a tisztánlátó kutatások eredménye és a történelemtudomány is összhangba kerül.

Különlegesen a kutatásnál felhasznált módszerek is: tisztánlátással tekintettek vissza a múltba, olvasták el az Akasha-krónikát. A teozófiai kutatók számára ez a módszer ismert, elfogadott, így térképezték fel a csakrák, aurák, gondolatformák, természetszellemek és anyagok világát, a túlvilágot, a mennyek országait, az atomok szerkezetét, stb. Mai korunkban gyakran találkozhatunk a tisztánlátásban adott fejlettséget elért emberekkel, akik zavarba ejtő pontossággal el tudják mondani múltunkat, olyan részleteket is, amelyeket gondosan titkolunk. A könyv szerzői a Teozófiai Társulat történetének legfejlettebb tisztánlátói közé tartoznak, akik a világ rejtett oldalai közül rendkívül sok területet feltártak. Tisztánlátó képességük kétségbevonhatatlan, nem kell bizonygatnunk velük kapcsolatban semmit. Mégis soraikat olvasva előfordul, hogy ellentmondásokba ütközünk, esetleg egyes helyeken gyanakodni kezdünk. Ennek az az oka, hogy legyen egy ember bármennyire is fejlett, attól még messze nem tökéletes. Éppen azért született meg ismét a Földre, hogy a tökéletlenségeinek kijavításán dolgozzon. Minden ember rendelkezik személyiséggel (fizikai, asztrális és mentális testekkel), és bármilyen, a létezés magasabb síkjairól származó információt ezen a személyiségen keresztül kell vezetnie ahhoz, hogy az adott információt képes legyen embertársaival megosztani. Ez az információ törvényszerűen valamennyire eltorzul mindazon esetekben, ha az asztrális és a mentális test nem tökéletesen tiszta, vagyis a vizsgált témához akár érzelmileg akár értelmileg kötődik a tisztánlátó. Ez azt jelenti, hogy ilyen esetben azt látja, amit szeretne látni, vagy amiről előítélete miatt úgy gondolja, hogy látnia kell. Nyilvánvaló egy atom vagy egy gondolatforma vizsgálatánál képes lehet a kutató teljesen semleges maradni, de amikor a múltat vizsgálja, és közben öngazolást is keres, vagyis például szeretné azt látni, hogy a teozófusok különleges kapcsolatban vannak a Mesterekkel, akkor törvényszerűen azt is fogja látni.

Személyes meggyőződésem, hogy az emberiség múltjáról leírtak nagy valószínűséggel helyesek, azokat a részeket pedig, amelyek a XX. század kezdetének teozófusairól szólnak, érdemes meséknek tekinteni, amiknek akár lehet igazságalapjuk is. Ettől még ez a rész rendkívül értékes, és ha eszünkbe jut a közmondás: „Okos ember a más kárán tanul”, amikor mi

magunk kerülünk olyan helyzetbe, hogy meditációban vagy ébredező spirituális képességeinken keresztül valamilyen „magasabb” forrásból kapunk információt, jusson eszünkbe mindig, hogy nem kötődünk-e érzelmileg vagy gondolatilag az adott témához. Ha igen, kezdjük gyakorolni, hogy azt látjuk, amit szeretnénk.

A könyv utolsó egyharmada az emberiség jövőjével foglalkozik. Ez talán minden tisztánlátó számára a lehető legsíkosabb terület, amin szinte mindenki elcsúszik – ugyanis csak idő kérdése, és a jövő bekövetkezik, és összevethető a leírtakkal. A leírtak pedig a lehető legritkábban egyeznek meg a bekövetkező eseményekkel. Bár még csak száz év telt el a könyv születése óta, máris nyilvánvaló, hogy a szerzők néhány igen jelentő változást, amely a következő évszázadokat is döntően befolyásolják, nem láttak meg. Ennek pedig az az oka, hogy a fejlődés soha nem lineáris, hogy a jelenből következtetni lehetne a jövőre, hanem rendszeresen történnek olyan minőségi változások, ugrások, amelyek a fejlődésnek hirtelen teljesen új irányt adnak. Ezeket a minőségi változásokat pedig emberi tisztánlátók valami miatt nem képesek meglátni. Tény, 1900 körül nem lehetett előre jelezni például az űrutazást, vagy éppen a számítógépek megjelenését, aminek egyik következménye a tömegkommunikáció elképesztő fejlődése lett. Ha ismét tanulunk a könyv szerzőinek tévedéséből, hogy bármilyen jóslat a jövőre – kapjuk azt egy tisztánlátótól, vagy meditációban, vagy saját ébredező képességeinktől – rendkívül megbízhatatlan, általában azt látjuk, amit szeretnénk (mint pl. Leadbeater a Teozófiai Társulat mértani sor szerinti fejlődését a XX. században), még ha a csomagolása teljesen hihető is, akkor megéri alaposan tanulmányozni könyvünk utolsó részét. Azon is érdemes elgondolkodni, hogy egy rendkívül intelligens ember az ókori Görögországból hogyan írná le korunk jelenségeit (pl. az internetet), akkor könnyen megérthetjük, hogy a megbízható jövőbelátásnak a tisztánlátó személyes ismeretei és fejlettsége komoly gátat szab.

Teljesen bizonyos vagyok abban, hogy ha a Kedves Olvasó tanulni akar, akkor ebből a könyvből rengeteget tud tanulni. Nemcsak történelmi eseményeket megismerni, hanem összefüggéseket is feltárni, akkor izgalmas utazást kínál ez a remek tanulmány, amely nem isteni kinyilatkoztatás, „csak” nagyszerű, de nem tévedhetetlen emberek munkájának eredménye. Őszintén kívánok Önöknek jó utazást és izgalmas felfedezéseket.

SZABARI JÁNOS, 2006.

ELŐSZÓ

Azt a gondolatot, hogy a tisztánlátó kutatás lehetséges, nem tekintik többé teljesen örültségnek. Nincs elfogadva általánosságban, sőt azt sem lehet mondani, hogy nagymértékben volna elfogadva. Mindazonáltal magas intelligenciájú embereknek állandóan növekvő kisebbsége a tisztánlátást ténynek fogadja el, teljesen természetes erőnek tekinti, olyannak, amely a fejlődés folyamán általánossá fog válni. Nem tekintik valami csodálatos adománynak, sem különleges spiritualitásnak vagy magas fokú intelligencia és tiszta jellem megnyilatkozásának. Mindezek a tulajdonságok meglehetnek oly személyben is, aki a legkevésbé sem tisztánlátó. Tudják, hogy az a képesség minden emberben meglevő szunnyadó erő, s hogy azt bárki kifejlesztheti, aki képes, és meg akarja fizetni az árát, amit az általános fejlődés előtt megkívánnak.

A tisztánlátás használata a múltnak kutatásánál nem új. H. P. Blavatskynak a Titkos Tanítása állandó példája az ilyenfajta használatnak. Vajon az ily módon végzett munka megbízható-e? Ez olyan kérdés, amelyre a választ a jövő generációknak kell megadniuk, amelyek szintén rendelkeznek azzal az erővel, amelyet most erre a célra használnak. Tudjuk, hogy számos olyan olvasónk lesz, akik tanulók, és akik hiszik, hogy ez az erő valóság, és becsületesnek ismervén bennünket, érdekesnek és felvilágosítónak fogják találni ezt a könyvet. Ezek számára írtuk is azt. Amint a tanulók száma növekszik, úgy fog növekedni az olvasók száma is. Többet, mint ezt, nem remélhetünk. Századok múlva, midőn az emberek sokkal jobb, hasonló kutatásokon alapuló könyvet lesznek képesek írni, úgy fogják ezt tekinteni, mint érdekes úttörő művet, figyelemmel arra a korra, amelyben írták.

Általános pontosságról szóló bizonyítékot nyilvánvalóan nem lehet adni, bár esetről esetre történhetnek felfedezések, amelyek egy-egy állítást megerősíthetnek. A tisztánlátó kutatás igazságát nem lehet jobban bebizonyítani a nagyközönségnek, amint a színeket sem lehet bemutatni a vak embernek. A nagyközönség, amennyiben olvassa ezt a könyvet, teljes hitelenséggel fogja fogadni, sokan érdekes kitalálásnak gondolhatják, sokan unalmasnak tarthatják. Sokan a szerzőket vagy önámítóknak, vagy csalóknak fogják tartani aszerint, hogy jóindulatúak vagy rosszakaratúak.

A tanulóknak a következőket mondjuk: Fogadjátok el annyiban, amennyiben segít benneteket tanulmányaitokban, és világosságot vet arra, amit már tudtok. Kibővítése, kijavítása a jövőben megtörténhet, mivel egy hatalmas történetnek csak kis töredékét adtuk, és a feladat nagyon nehéz volt.

A kutatómunka Adyarban történt 1910 nyarán. A nyári melegben a tanulók nagy része távol volt, és mi, hogy zavartalanok legyünk, minden héten öt estén át bezárkóztunk, megfigyeltünk, és amit láttunk, pontosan elmondtuk két tagnak: Mrs. van Hook-nak és Fabrizio Ruspolinak, akik mindent, amit mondtunk, leírtak, a jegyzeteknek ezt a két példányát megőriztük. Mindezek bele vannak szöve a jelen történetbe, amit részben 1911 nyarán írtunk, midőn pár hetet szakíthattunk e célra, s amit 1912 áprilisában és májusában fejeztünk be, midőn ismét volt egy kis időnk elfoglalt életünk sodrában. Ezt a fajta munkát nem lehet állandó megszokások közepette végezni, és az egyetlen út arra, hogy azt tökéletesen végrehajtsuk, ha egy időre elmenekülünk a világtól, mint a római katolikusok szoktak a lelkigyakorlatok alkalmával.

A fejlődésnek széles teozófiai alapvonalait követtük, és adtuk az „Előzmények” című első fejezetben. Ez uralkodik az egészen, és képezi a könyvnek alaptervét. Az Okkult Hie-

rarchia ténye, amely a fejlődést vezeti és formálja, teljesen elismert, és néhány tagja a történet folyamán szükségképpen megjelenik. Hogy a legkezdetibb fokokig visszamehessünk, az ott jelenlevő saját öntudatunkat kerestük, amelytől elindulni sokkal könnyebb volt, mivel mások nem voltak felismerhetők. Ez adta meg a támpontot nekünk az első és második Láncban. A harmadik Lánc későbbi szakaszától felfelé, az emberiség történetét az egyének egy csoportjának követésével követtük nyomon, kivéve, ha ez a csoport a fejlődésnek egy másik fontos fokán volt elfoglalva, amint ez az ötödik gyökérfaj harmadik és negyedik alfajának kezdetében történt. Midőn ez volt az eset, elhagytuk őket, és a haladás fő folyamát követtük. Ebben a feljegyzésben a személyeket illetőleg csak aránylag kevés részletet lehet elmondani, mivel a történet folyama túl nagyra méretezett. Sok részletes élet az „Alcyone életei” című könyvben lett kiadva. Ilyenfajta munkát a végtelenségig lehet folytatni, ha van rá megfelelő személy, aki csinálja.

Mivel egy történetet nem lehet nevek nélkül írni, és mivel a reinkarnáció és ennél fogva bizonyos egyéneknek az egymásután következő századok folyamán való újbóli megjelenése is tény, az egyén több szerepet játszik különböző nevek alatt, sok egyénnek nevet adtunk, hogy fel lehessen őket ismerni a drámában, amelyben szerepet játszanak. Irving ugyanaz az Irving marad számunkra, mint Macbeth, III. Richárd, Shylock, I. Károly, Faust, Rómeó, és színészi életének mindegyik történetében órólát, mint Irvingről beszéltek, akármilyen szerepet játszott is, egyéniségének folytonossága teljességgel felismerhető volt. Így egy emberi lény abban a hosszú történetben, amelyben az életek csak napok, szerepek százait játssza, de mégis teljességgel ő maga, legyen férfi vagy nő, földművelő, herceg vagy pap. Ennek az „ő magának” megkülönböztető neveket adtunk úgy, hogy felismerhetők legyenek mindazon álruhákban, amelyeket az általuk játszott szerepekben viselniük kell. Ezek többnyire csillagképek és csillagok nevei. Ez a történetnek emberi érdekességet kölcsönöz, és a tanulót a reinkarnáció törvényére tanítja.

Azoknak a nevei, akik a történetben mint közönséges emberek jelennek meg, akik már Mesterek, ezeket a nagy Lényeket sokaknak sokkal valóságosabbá tehetik. Ők oda, ahol most állnak, az életnek ugyanazon a létráján kapaszkodtak fel, amelyen most mi kapaszkodunk. Ők is ismerték az egyszerű mindennapi életet, annak örömeit és szomorúságait, a sikereket és a tévedéseket, amelyek az emberi tapasztalatokat teszik. Nem Istenek ők az idők végtelenétől fogva, hanem férfiak és nők, akik kibontakoztatták az Istent önmagukban, és a fárasztó úton elérték az emberfelettséget. Beteljesedett ígéretei ők annak, amik mi leszünk, gyönyörűséges virágai annak a bokornak, amelyen mi még csak rügyek vagyunk.

Néhányan a történetben előforduló szereplők közül

- A NÉGY KUMARA: Négyen a Láng Urai közül, akik jelenleg is Shamballában élnek.
MAHAGURU.....: Az akkori Boddhisattva, aki mint Vyasa, Thoth, (Herméssz), Zarathrustha, Orpheus és végül mint Gautama jelent meg, s aki az Úr Buddha lett.
SURYA: Maitreya Úr, a jelenlegi Boddhisattva, a világnak legfőbb tanítója.
MANU: Egy gyökérfaj feje. A Gyökérmanu, vagy Ósmanu előnévvel még magasabb rangú tisztviselő, a fejlődésnek nagyobb ciklusát vezérelvén, egy Kört vagy egy Láncot. A Vaivasvata Manu melléknevet a hindu könyvek a Földlánc Gyökérmanujának és az ötödik gyökérfaj Manujának is adják.

VIRAJ: A Maha-Chohan, a Manuval vagy a Bodhisattvával egyenrangú hivatalnok a Hierarchiában.

SZATURNUSZ.....: Jelenleg egy Mester, akit némely teozófiai könyvben a „Velencei”-nek neveznek.

JUPITER: A Nilgiri hegyekben lakó Mester.

MARS: Morya Mester.

MERKUR: Kuthumi Mester.

NEPTUN: Hilarion Mester.

OSIRIS: Seraphis Mester.

BRIHASPATI: Jézus Mester.

VÉNUSZ: Rákóczi Mester, a „Magyar Beavatott”, a XVIII. század St. Germain grófja.

URÁNUSZ: D.K. Mester

VULCANUS: Egy Mester most, akit legutolsó földi életében Morus Tamásnak neveztek.

ATHENE: Egy Mester most, akit a földön Vaughan Tamásnak, „Eugenius Philaletes”-nek ismertek.

A többi szereplők közül még Alcyone – J. Krishnamurti, Corona – Julius Caesar, Fides – Dr. Arundale, Herakles – Annie Besant, Lomia – J. I. Wedgwood, Pallas – Platón, Selene – C. Jinarajadasa, Sirius – C. W. Leadbeater, Ulysses – H. S. Olcott, Vajra – H. P. Blavatsky, stb.

BEVEZETÉS

Az ember eredetének, fejlődésének, rendeltetésének problémája kifogyhatatlan érdekességű. Honnan jött ez a ragyogó intelligencia, amely – legalábbis ezen a bolygón – a látható lények koronája? Hogyan fejlődött jelenlegi helyzetére? Hirtelen szállott le felülről, miként egy ragyogó angyal, hogy ideiglenes lakója legyen sárból készült lakhelyének, vagy lassan kapaszkodott felfelé hosszú, sötét korszakokon át, az elsődleges iszapból vezetve le őseit a halakon, csúszómászókon, emlősökön át egész az emberi birodalomig? S mi a jövő sorsa? Tovább fejlődik-e, mindig felfelé kapaszkodva, hogy végül a degenerálódás lejtőjén szálljon alá, míg elnyeli a halál örvénye, maga mögött hagyva egy fagyos bolygót, milliárd civilizációjának nagy temetőjét? Avagy jelenlegi feltörtetése csak egy halhatatlan szellemi erő iskolázása, akinek rendeltetése, hogy egy világ, egy rendszer, a rendszerek tömkelegének kormány-palcáját forgassa kezében érettsége elérésével, igazi teremő Istenként?

Ezekre a kérdésekre sok választ adtak már részben, vagy megközelítőleg teljesen, az ősi vallások szentírásaiban, homályos hagyományokban, amelyek a régmúlt korok nagy embereitől erednek, modern archeológusok felfedezéseiben, mai geológusok, fizikusok, biológusok, csillagászok kutatásaiban. A legmodernebb tudás támogatja a legrégebb feljegyzéseket, amidőn földünknek és lakóinak rettentő kiterjedésű és csodás bonyolultságú létkorszakokat tulajdonít, száz és százmillió év tornyosult össze, hogy időt adjon a természet lassú és munkás folyamatának, az ősember megjelenésének ideje mindinkább hátrább szorult. Lemúriát is meglátták, ahol most a Csendes óceán hullámszik és Ausztráliát, amit csak nemrég fedeztek fel, úgy tekintik, mint egyikét a legrégebb földrészeknek. Atlantiszt az Atlanti óceán helyére helyezték el, s Amerikát és Afrikát szárazföld kötötte össze, úgyhogy a felfedező babérkoszorúja lehullik Kolumbusz homlokáról, és őt csak úgy tekintik, mint aki rég kihalt nemzedékek útját követte, amelyek Európából vándoroltak a lenyugvó nap országába. Poszeidonisz nem tündérmese többé, amit babonás egyiptomi papok beszéltek el a görög filozófusoknak, a krétai Minost is kiásták ősrégi sírjából, élő ember és nem mítosz többé. Babilon, egykor ősi civilizációnak gondolva, úgy jelenik meg most, mint a civilizáció magas fokán álló városok egész sorának modern utódja, izzón világítva az időnek éjszakájában. A hagyomány hívja a kutatót: ásson Turkesztánban és Közép Ázsiában, s azt suttogja neki, hogy a küklopsz romok csak feltárára várnak.

Az ellentétes vélemények, az elméletek összeütközése, s mindig új feltevések megerősítése és tagadása közepette lehetséges, hogy két megfigyelő, két kutatónak feljegyzése – akik igen régi ösvényt járnak, amit ma még igen kevesen keresnek fel, de amit mindig többen és többen keresnek fel, majd ha az idő megmutatja megbízhatóságát –, szintén számíthat olvasókra. A tudomány kikutatja ma az u. n. „szubjektív elme” csodáit, és különös erőket, különös áramlatokat, különös emlékeket fedez fel benne. Ha egészséges, egyensúlyban van, és uralja az agyat, mint géniusz mutatkozik meg. Ha nincs egyensúlyban az agyvelővel, bizonytalan és kiszámíthatatlan, mint örület jelentkezik. Egyszer a tudomány is felfogja majd, hogy amit szubjektív elmének nevez, azt nevezi a vallás léleknek, és hogy erőinek kinyilvánítása a rendelkezésre álló szuperfizikai eszközöktől függ. Ha ezek helyesen megalkotottak, szilárdak és hajlékonyak, teljesen ellenőrzése alatt állnak, akkor a látomás, hallás és emlékezés erői, amelyek a szubjektív elméből szabálytalanul bugyognak fel, a lélek normális és engedelmes erői lesznek. Ha pedig a lélek felfelé törekszik a Szellemhez – az Isteni Énhez –, amely rendszerünk anyagába van burkolva, akkor a valódi Benső Ember erői, állandóan a testhez rögzített-ség helyett növekednek, és az egyébként elérhetetlen tudás elérhetővé válik a számára.

A régi és modern metafizikusok egyaránt kinyilatkoztatják, hogy a múlt, jelen és jövő mindig egyidejűleg vannak jelen az isteni öntudatban, és csak akkor következnek egymás után, amint megnyilvánulnak, vagyis az időben jelennek meg, ami igazában az öntudati állapotok egymásutánja. Határolt öntudatunk az időben létezve elkerülhetetlenül kötve van ezen egymásutánosság által, mi csak egymásutánosságban tudunk gondolkozni. De mindnyájan tudjuk az elmeállapotok tapasztalataiból, hogy az időmértékek még jobban változnak a gondolatvilágban, s hogy ha mentális képeket szerkesztünk, akaratunk szerint késleltethetjük, siettethetjük, ismételhetjük a gondolatképek egymásutánját, bár ezeket az egymásutánosság még mindig köti. Ha ezt a gondolatmenetet követjük, nem lesz nehéz elképzelni egy transzcendentális erővel rendelkező elmét, egy Logosznak vagy Igének elméjét – olyan lényét, amint ezt János evangéliumában leírja –, aki magában foglalja az összes mentális képzeteket, amelyek mondjuk egy naprendszerben meg vannak testesítve, és tervezett megnyilvánulásaik egymásutánosságának rendjében vannak elrendezve. De itt lévén mind, mind megszemlélhetők újból, amint saját gondolatképzeteinket is megszemlélhetjük újból, bár még nem értünk el ahhoz az isteni erőhöz, ami olyan erőteljesen nyilatkozott meg Mohamed próféta által: „Ő csak annyit mondott: Légy, és lett”. Mégis, amint az egynapos gyermek magában rejt nemzőjének összes lehetőségét, úgy rejtjük magunkban mi is, Istennek gyermekei, az Istenség lehetőségeit. Ezért, ha lelkünket állhatatosan elfordítjuk a földről, és figyelmét a Szellemre összpontosítjuk – amely Szellem az a szubsztancia, amelynek ő az árnyéka az anyag világában –, a Lélek elérheti a „Természet Emlékezetét”, a Logosz gondolatainak az anyagi világban való megtestesülését, elméjének úgyszólván visszatükrözését.

Ott lakik a múlt, az örökké élő feljegyzésekben, ott lakozik a jövő, sokkal nehezebben elérhetően a félig fejlett lélek számára, mivel az még nem nyilvánult meg, és nem testesült meg, bár éppen annyira valódi. A lélek, olvasván ezeket a feljegyzéseket, közölheti azokat a testtel, belenyomhatja azokat az agyba, és innen szavakba és írásba. Amidőn a lélek elvegyül a szellemben, mint a tökéletes ember esetében, azokéban, akik az emberi fejlődést tökéletessé tették, azok a szellemek, akik „megszabadultak” vagy „megválttattak”¹, akkor az isteni emlékezettel való érintkezés azonnali, közvetlen, mindig használható és sohasem tévedő. Mielőtt ezt a pontot eléri, az érintkezés tökéletlen, közvetett, a megfigyelés és átvitel tévedéseknek van alávetve.

E könyv írói megtanulták az érintkezés elnyerésének módját, és tudatában vannak annak, hogy még tökéletlen fejlődésük folytán nehézségek merülhetnek fel, és bár legjobb lehetőségük szerint igyekeztek megfigyelni, és a megfigyeltet átadni, mindazonáltal meg vannak győződve arról, hogy munkájuk nem tökéletes. Az Idősebb Testvérek is segítettek alkalmilag nagy vonásokban itt-ott, és ahol az időpontok megadása szükséges volt.

Mint több hasonló tárgyú könyv esetében, amelyek ezt a könyvet a teozófiai mozgalomban megelőzték, „a kincs agyagedényben van”, és a szerzők bár hálásan elismerik a kegyesen adott segítséget, teljesen magukra vállalják minden tévedés felelősségét.

¹ A hinduizmusban vagy kereszténységben használatos kifejezések, amelyek a tisztán emberi fejlődés végét jelölik.

I. Fejezet

ELŐZMÉNYEK

Honnan jön az ember és hová megy? A leghelyesebb feletet erre csak az lehet: Az ember mint spirituális lény Istentől jön, és oda tér vissza, de az a „honnan és hová”, amivel itt foglalkozunk, egy sokkal szerényebb távolságra mutat rá. Csak egy oldala élettörténetének az, amit itt leírunk, s ami az ember gyermekei némelyikének a sűrű anyagba való születésétől mesél – mi van e születés mögött a még áthatolhatatlan éjszakában? –, és követi növekedését világról világra a közel jövő egy pontjáig, néhány századnyira innen. Mi van a még fel nem kelt napnak felhőfüggőnye mögött?

S mégis, a cím nem egészen helytelen, mert az, aki Istentől jön, és oda tér vissza, nem pontosan „ember”. Az isteni ragyogásnak az a sugara, ami a megnyilvánulás kezdetén az Istenségből előtűnik, „saját Énemnek egy töredéke, az élők világában halhatatlan szellemmé alakulva”, sokkal több, mint Ember. Az ember csak egy állomása kifejlődésének, s ásvány, növény, állat, mind csak fokozatai embrionális életének a Természet nagy anyaméhében, míg mint ember megszületik. Ember az a fokozat, amelyben Szellem és anyag küzdenek az uralomért, s ha a küzdelem befejeződött, és a Szellem ura lett az anyagnak, életnek és halálnak Mestere, akkor a Szellem belép emberfeletti fejlődésébe, s többé nem ember, hanem inkább Emberfeletti ember.

Itt csak mint emberrel foglalkozunk vele, emberrel embrionális állapotában, az ásványi, növényi és állati birodalmakban, emberrel az emberi világban való fejlődésében, emberrel és világaival, a Gondolkodóval és fejlődésének terével.

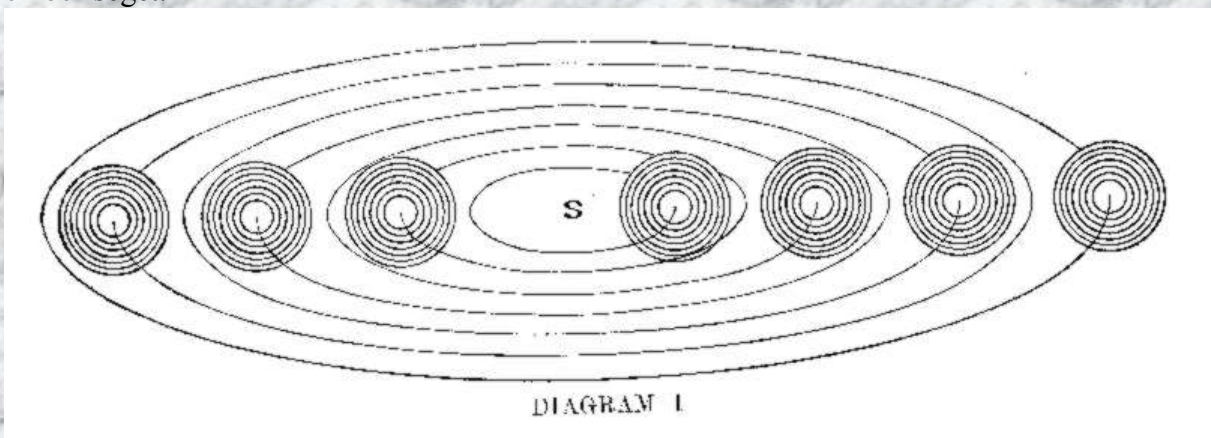
Hogy az olvasó felkészülten követhesse e könyvben elmondott történetet, szükséges, hogy egy pillairatig a Naprendszer általános fogalmával foglalkozzunk, amint az a teozófiai irodalomban körvonalazva van, és az ebben tárgyalt fejlődés főbb elveivel. Nem nehezebb ezt követni, mint bármely más tudomány technikai terminológiáját, vagy más, az asztronómiában előforduló kozmikus leírást, és egy kis figyelem képesíteni fogja a tanulót, hogy magáévá tegye. Minden mély tartalmú tanulmányhoz szükségesek száraz előtanulmányok, amelyek felett uralkodni kell. A felületes olvasó unalmasnak találja, átlapoz rajtuk, és a későbbiek során többé-kevésbé összezavart lesz elméjében: olyan házat épített, amelynek nincs alapja, és folytonosan támogatni kell. A gondos olvasó bátran szembeszáll ezekkel a nehézségekkel, egyszer s mindenkorra legyőzi őket, és az így nyert tudással könnyen halad tovább, és az előforduló részletek később könnyen elhelyezkednek.

Platón, a nagy görög bölcs, egyike a világ mesteri intellektusainak, akinek magasztos eszméi sokáig uralták az európai gondolkodást, ezt a sokatmondó állítást kockáztatta meg: „Isten geometrizál”. Minél többet tudunk a Természetről, annál inkább valóznak érezzük ezt a tényt. A növények levelei meghatározott egymásutániségben vannak elhelyezve, $1/2$, $1/3$, $2/5$, $3/8$, $5/13$ és így tovább. A rezgéseket, amelyek a skálának egymásután következő hangjai adják, hasonlóképpen szabályos sorozatban lehet ábrázolni. Némely betegség meghatározott napi ciklusokat követ, és a 7. 14. 21. nap jelzi a krízist, amely a fizikai élet folytatását vagy halálát eredményezi. Felesleges a példákat tovább folytatni.

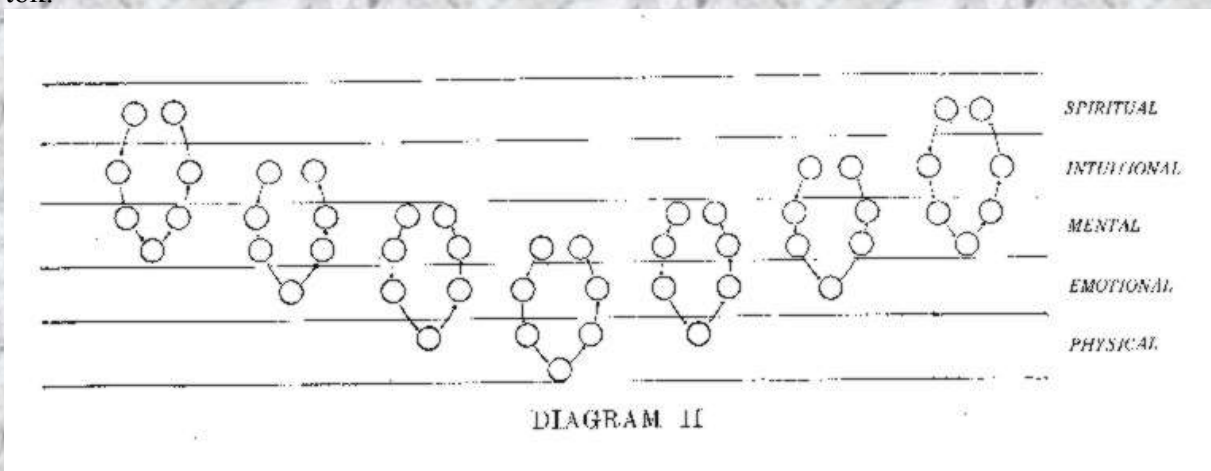
Nincs semmi meglepő ennél fogva abban, hogy Naprendszerünk rendjében a hetes számnak állandó megjelenését állapíthatjuk meg. Ezért a hetet szent számnak is nevezték, de a

„jelentőségteljes” helyesebb elnevezés lenne. A hold élete kétszer hét napig növekedik, és ugyanennyi fogyást mutat, és a negyedek adják hétnapos hetünket. S a hetet, mint a Naprendszerünk egyik számát találjuk, hét részre osztva azt, és ezeket ismét hét részre, és így tovább. A vallásokban járatos a zoroasztrianusok hét Ameshaspentájára, a keresztények Isten trónja előtt álló hét Szellemére, a teozófus a rendszer hármass Logoszára és minisztereire, a hét Lánc uralkodóra gondol, akiknek mindegyike a maga kerületében uralkodik, miként az alkirályok a Birodalom uralkodója helyett.² Itt részleteiben csak az egyik osztállyal foglalkozunk.

A Naprendszerben 10 ilyen van, mivel a 7-ben gyökerező tízzé fejlődik, lévén ennél fogva a 10 a tökéletes szám. Helyesen nevezte el Sinnett ezeket az osztályokat Fejlődési Rendszereknek, és e Rendszerek mindegyikében fejlődnek vagy fognak fejlődni emberiségek. Mi most a sajátunkra korlátozzuk mondanivalónkat, de nem felejtjük el, hogy mások is léteznek, s hogy igen magasan fejlett intelligenciák átmehetnek egyikből a másikba. Tényleg jöttek is ilyen látogatók Földünkre fejlődésének egyik fokán, hogy vezessék és segítsék az újszülött emberiséget.

Egy fejlődési rendszer hét nagy fejlődési fokon megy át, amelynek mindegyikét Bolygólánccnak nevezzük. Ez a név onnan ered, hogy a Lánc hét bolygóból áll, amelyek egymással kapcsolatosak. Egy Lánc hét szemből áll, amelyek mindegyikét egy bolygó alkotja. A hét Rendszert az I. diagramm mutatja a középpontban levő Nap körül, és bármely adott időben mindegyik rendszerben a gyűrűknek csak egyike lesz aktív. Mindegyik gyűrű a hét Rendszer mindegyikében hét bolygóból áll, ezek nincsenek elkülönítve feltüntetve, hanem csak mint gyűrűk vannak ábrázolva helykímélés miatt. A bolygók a következő diagramban láthatók.

² Ezeket néha Planetáris Logoszoknak is nevezték, de mivel ez zavartkeltő, itt mellőztük.

A második diagramban egy különálló Rendszer van feltüntetve fejlődésének hét fokán, azaz a hét egymásra következő Láncban, és az anyag hét szférája vagy típusa közül öttel való vonatkozásában. Mindegyik típus anyaga határozott fajta atomokból van összetéve. Egy típusú anyagnak minden szilárd, folyékony, gáznemű és éterikus anyaga egyfajta atomnak halmozatai.³ Ezt az anyagot aszerint az öntudati állapot szerint nevezik el, amelynek megfelel: fizikai, érzelmi, értelmi, intuicionális, spirituális.⁴ Az első Láncban hét világot A, B, C, D, E, F és G látunk elrendezve,⁵ A, illetve G ennek a Láncnak gyökér- és termésvilága, a spirituális síkon van, mert minden lefelé száll a magasabbtól az alacsonyabba, a finomabbtól a sűrűbe, majd ismét a magasba kapaszkodik, meggazdagodva utazásának tapasztalataival, amelyek a következő Lánc vetőmagjául szolgálnak majd. B és F az intuicionális síkon vannak, az egyik összegyűjt, a másik asszimilál. C és E a mentálison hasonló vonatkozásban, a D a fordulópont, a felfelé és lefelé haladó ív egyensúlya, az alacsonyabb mentális világban van. Ezek a bolygó-párok minden Láncban mindig igen szoros összeköttetésben vannak, de az egyik a nyers vázlat, a másik a kész kép. A második Láncban a bolygók mindnyájan egy fokkal lejjebb süllyedtek az anyagba, és a D bolygó az érzelmi síkon van. A harmadik Láncban még egy fokkal lejjebb ereszkedtek a bolygók, és D elérte a fizikai síkot. A negyedik Láncban, és csak a negyedikben, a hét közül a középsőben, amelyik legmélyebben süllyedt az anyagba, a Láncok fordulópontjában (ami a D a bolygó), három bolygó, a C, D és E vannak a fizikai síkon. A visszatérő íven a felfelé haladás egyezik a lefelé haladással. Az ötödik láncban úgy, mint a harmadikban, egy fizikai bolygó van, a hatodikban úgy, mint a másodikban, a D bolygó asztrális, a hetedikben úgy, mint az elsőben, a D bolygó mentális. A hetedik lánc végével a Rendszer elvégezte feladatát és a termés be van takarítva.

Naprendszerünk hét fejlődési Rendszerét egyszerűség okából mindegyikük D bolygója után nevezhetjük el, ezek lévén előttünk a legismertebbek. E bolygók a következők: Vulkan, Vénusz, Föld, Jupiter, Szaturnusz, Uránusz, Neptunusz. Abban a rendszerben, amelyhez Földünk tartozik, az a lánc, amely megelőzte jelenlegi Földláncunkat, a harmadik volt a sorozatban, és egyedüli fizikai bolygója (a D) az a bolygó volt, amely most a Hold, innen nevezik a harmadik Láncot Holdláncnak, míg a második és első láncokat csak számokkal jelölik. Földláncunk a sorozatban a negyedik, s ezért hét bolygója közül három van fizikai megnyilvánulásban. Harmadik bolygója, a C, a Marsnak nevezett bolygó, ötödik, az E, pedig a Merkúr. A Neptunusz fejlődési rendszerének is, a Neptunusszal, mint D bolygóval, három fizikai bolygója van jelenlegi láncában, a C és az E, az a két fizikai bolygó, amelyet a teozófiai irodalom már megemlített, még mielőtt a tudomány felfedezte volna, és ezért szintén elérte már a sorozata negyedik láncát. A Vénusz fejlődési rendszer az ötödik lánc végét éri most el, és a Vénusz következetesen legutóbb el is vesztette a holdját. (Herschel még látta a Vénusz holdját.) Lehetséges, hogy a Vulkan bolygó, amit Herschel szintén látott, de amiről most az a nézet, hogy eltűnt, a hatodik láncában van jelenleg, de erről nincsenek sem közvetlen, sem közvetett értesüléseink. A Jupiter még nem lakott, de holdjai igen, és pedig sűrű fizikai testtel bíró lényekkel.

³ Lásd: A. Besant és C. W. Leadbeater: Occult Chemistry, 5-11. oldalak.

⁴ Fizikai anyag az az anyag, amellyel mindennapi éber állapotunkban foglalkozunk. Érzelmi anyag az, amelynek rezgését az érzelmek és vágyak indítják meg, s amelyet régebbi teozófiai könyvekben asztrálisnak neveztek, s amely nevet bizonyos mértékben meg is tartunk. Értelmi anyag az, amely hasonlóképpen felel a gondolatokra. Intuicionális anyag (vagy buddhikus) az, amely a legmagasabb intuíció és mindent átölelő szeretetnek szolgál közegül. Spirituális anyag (atmikus) az, amelyben a teremtő Akarat hatékony.

⁵ Balra a legfelső A, a következő alatta B, és így tovább egészen G-ig, a jobboldali legfelső bolygói.

THE SUCCESSIVE LIFE-WAVES

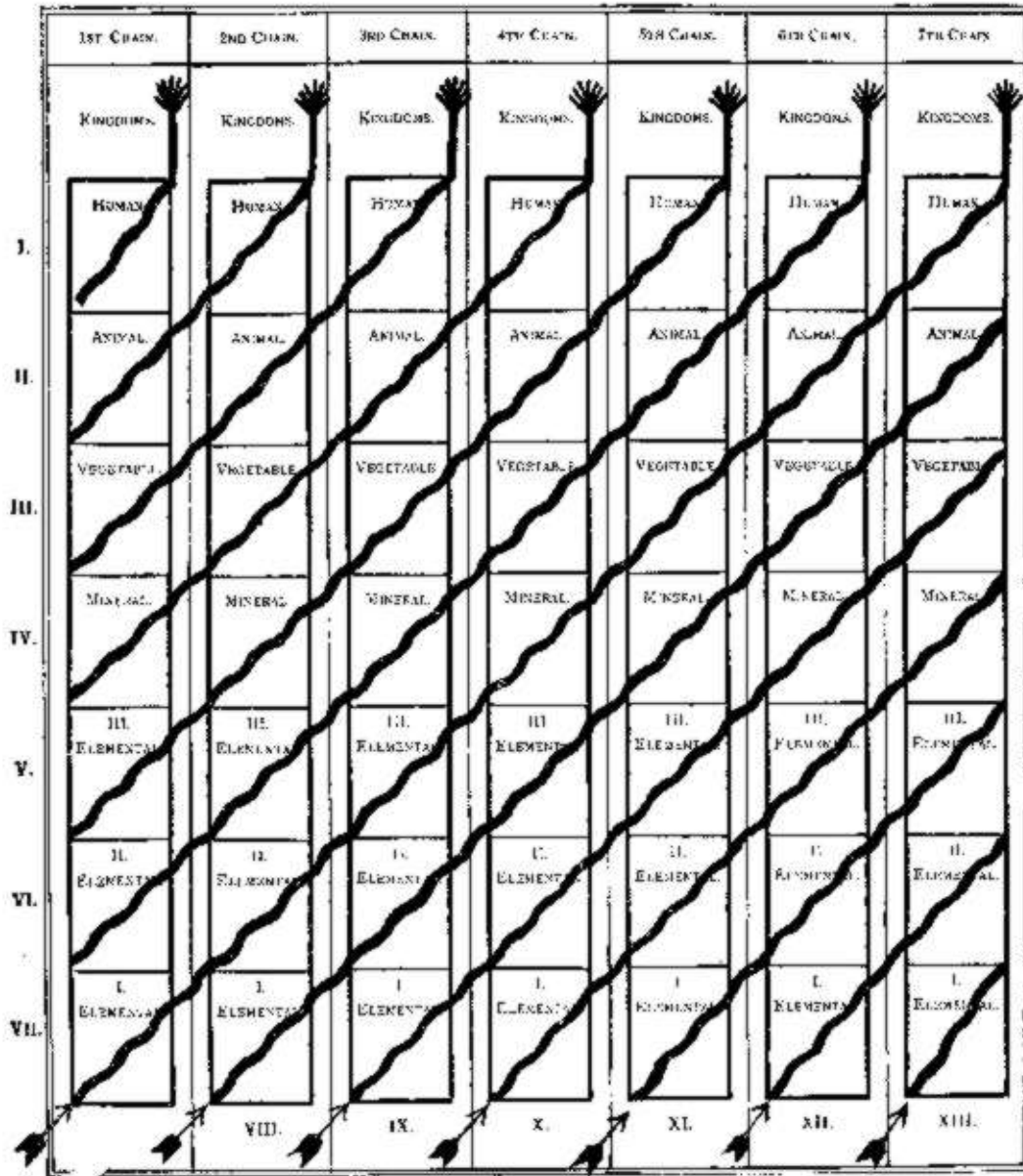
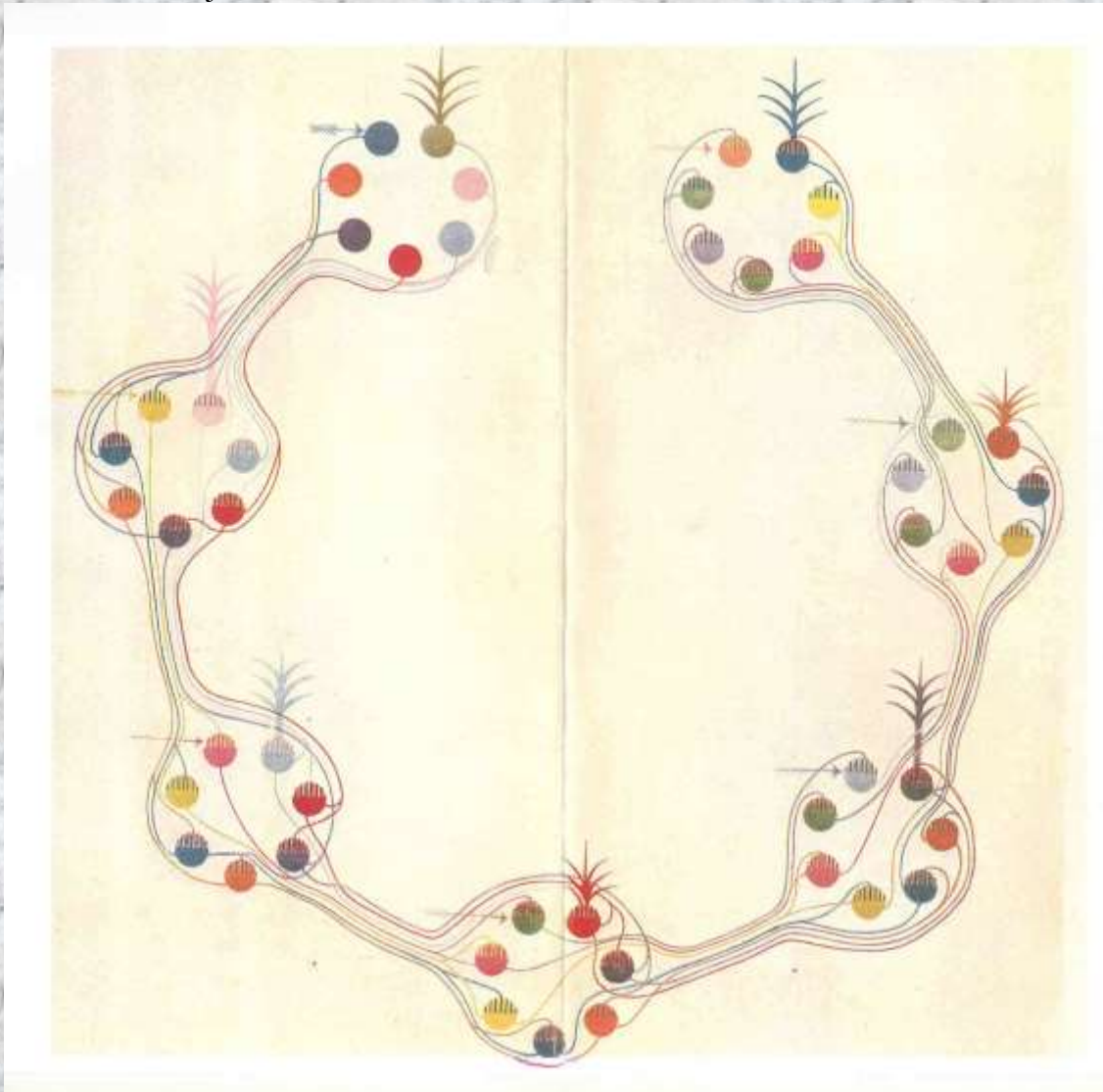

DIAGRAM III.

A III. és IV. diagramok mutatják be az egy Fejlődési Rendszerben levő hét lánc közötti kapcsolatokat, megmutatván a fejlődés előrehaladását láncról láncra. Először a III. diagramot tanulmányozzuk, amely a IV-nek pusztán leegyszerűsítése. Ez utóbbi egy Mester által készített rajznak a másolata és – bár az első pillanatra kissé idegenszerűnek tetszik – igen felvilágosító lesz, ha megértjük.

A III. diagram az egy Rendszerben levő hét láncot egymás mellett levő oszlopokba helyezi abból a célból, hogy az isteni Élethullámok, amelyeket a nyilak jeleznek, birodalomról birodalomra nyomon követhetők lehessenek emelkedésükben. Az oszlopokban levő szakaszok mutatják a Természet hét birodalmát – a három elemi birodalmat, azután az ásványi,

növényi, állati és emberi birodalmakat.⁶ Kövessük a hetedik Élethullámot, az egyetlen, amely mind a hét birodalmon áthalad a Rendszeren belül. Belép az első láncban az első elemi világba és a lánc élettartama alatt itt fejlődik. Átmegy a második elemi birodalomba a második láncban, és itt fejlődik a lánc időtartama alatt. Megjelenik a harmadik elemi világban a harmadik láncban, belép az ásványvilágba a negyedikben, azután fokozatosan fejlődik a növény- és állatvilágban az ötödik és hatodik láncok ideje alatt, és eléri az emberi fokot a hetedikben. Az isteni élet egy hulláma fejlődésének így nyújt teret az egész rendszer, az anyag meglelkesítésétől az emberig.⁷ A fennmaradó beáradások vagy egy másik rendszerben kezdődtek, és ide az ott elért fejlődési pontban lépnek be, vagy túl későn léptek ide be ahhoz, hogy az emberi fokot ebben elérjék.

⁶ Az „Elemi birodalmak” az életnek az anyagba lefelé haladó három fokozata (involúció), és a hét birodalmat a következőképpen lehetne egy lefelé és felfelé haladó íven – hasonlóképpen a láncokhoz és bolygókhoz – ábrázolni:

1. Elemi	Ember
2. "	Állat
3. "	Növény
	Ásvány

⁷ Ez a hét élethullám és még hat beáradás a legalacsonyabb elemi birodalomba a többi hat láncban, összesen 13 egymás után következő impulzus, alkotja a rendszer számára azt, amit a teozófusok a "Második Élethullámnak" neveznek, vagyis a formafejlesztő áramát a második Logosz életének, a keresztény Szentháromság Fiú Istenének és a hinduk Vishnujának.

A IV. diagram tanulmányozását annak felismerésével kell elkezdenünk, hogy a színes körök nem jelentik a bolygók hét láncát, mint azt gondolni lehetne, hanem a Természet hét birodalmát mindegyik egymást követő láncban, és ezért megfelelnek a harmadik diagram oszlopai szakaszainak. Itt a fejlődésnek egész rendszerét láthatjuk, mindegyik birodalomnak minden egyes láncában elfoglalt helyével együtt.

A tanulmányozó válasszon az első körből bármely színű vonalat, és kövesse pontosan tovább. Vegyük a kék színű kört a baloldali csúcson, amely nyíllal van megjelölve. Ez képviseli az első elemi birodalmat az első láncban. Midőn elhagyja az első láncot, hogy a másodikba lépjen – a színes körök következő gyűrűjébe –, amikor oda megérkezik, a kék vonal kettéválk. A legkevésbé előrehaladott rész, amely nem kész arra, hogy a második elemi birodalomba lépjen, leválk a főáramlatról, és a második lánc első elemi világába jut ismét, hozzácsatlakozik, és belemerül az új élethullámba, amely sárga színűre van festve, és nyíllal megjelölve, amely ebben a láncban kezdi fejlődését. A fő kék hullám pedig a második lánc második elemi birodalmába megy tovább, magába fogadja az első lánc második elemi világának hátramaradottjait, magába olvasztja, és magával viszi őket. Meg kell jegyezni, hogy csak a kék áram hagyja el ezt a birodalmat, az idegen elemek teljesen hasonlónak váltak hozzá. A kék áram ezután tovább folyik a harmadik láncba, megoszlik, hátrahagyja a késlekedőket, hogy folytassák fejlődésüket a harmadik lánc második elemi birodalmában, míg a zöme tovább megy, hogy megalkossa ennek a harmadik láncnak harmadik elemi birodalmát. Ismét felveszi a hátramaradottakat a második lánc harmadik elemi birodalmából, beolvasztja és magával viszi őket, és mint meg nem gyengült kék áram megy tovább a negyedik lánc ásványvilágába. Mint előbb, bizonyos késlekedőket itt is hátrahagy, hogy a negyedik lánc harmadik elemi birodalmában fejlődjenek tovább, és ilyeneket magába fogad a harmadik lánc ásványvilágából, és ugyanúgy magába olvasztja őket, mint előbb. Most már elérte a fejlődés legsűrűbb anyagát, az ásványvilágot. Elhagyván ezt – még mindig a kék vonalat követjük –, az ötödik lánc növényvilágába halad fel, elküldi hátramaradottjait ennek a láncnak ásványvilágába, és felveszi a negyedik lánc növényvilágának késlekedőit. Megint tovább emelkedik, most már a hatodik lánc állatvilágába, hátrahagyja a nem kielégítően kifejlődött növényeket, hogy fejlődésüknek azt a fokát a hatodik lánc növényvilágában tökéletesítsék, és saját birodalmába fogadja az ötödik lánc nem eléggé fejlett állatait. Végül befejezi hosszú fejlődését azzal, hogy belép a hetedik lánc emberi birodalmába, hátrahagyván a nem megfelelően fejlődött állatait a hetedik lánc állatvilágába, és magába fogad néhány emberi lényt a hatodik lánc emberiségéből, magával viszi őket a diadalmas befejezéshez, ahol az emberi fejlődés tökéletessé válik, és megkezdődik az ember feletti fejlődés a hét ösvény egyikén vagy másikon, amelyet az ábra jobboldalán a kék tollbokréta jelez. Egy másik rendszerben azok, akiket elmaradottakként hátrahagytunk, a hetedik lánc állatvilágában, ezen új rendszer első láncának emberi birodalmában fognak megjelenni, és ott érik el emberi tökéletességüket. Ezek olyan körben lesznek, amely megfelel a jelen ábra szürkésbarna színű és tollbokrétával ellátott körének.

Mindegyik vonalat követhetjük ezen a módon birodalomról birodalomra az egymás után következő láncokban. Az élet a második narancsvörös körben a második elemi birodalmat képviseli az első láncban, s ezért az életnek egy fokozatát egy láncban maga mögött hagyta, vagy más szavakkal, belépett a fejlődés áramába, mint egy előző rendszer hetedik láncának első elemi birodalma, (Lásd a bal felső kört a nyíllal a diagram hetedik láncában.) ez eléri az emberi birodalmat a hatodik láncban, és tovább halad. A harmadik a lila színű kör, két birodalommal maga mögött az előző rendszerekben, az ötödik láncban éri el az emberi birodalmat és tovább megy. A negyedik, az ásványi birodalom, a negyedik láncban hagyta el a rendszert, a növényvilág a harmadikban, az állatvilág a másodikban és az ember az elsőben.

A tanulmányozó, aki tökéletesen megérti ezt a diagramot, birtokában lesz egy tervnek, amelynek szakaszaiba bármennyi részletet beletölthet, anélkül, hogy bonyolultságuk közepette szem elől vesztené az örökkön tartó fejlődésnek általános elveit.

Két dolog van hátra, az elemi alatti és az ember feletti. A Logosz életárama az anyagot először az első vagy legalacsonyabb elemi birodalomban lelkesíti meg, ezért midőn ugyanaz az áram az első láncból a második lánc második elemi birodalmába lép, az anyagnak, amely ezen a második láncon az első birodalomé lesz, a Logosznak egy újabb életárama által kell meglelkesíttetni, és így tovább mindegyikkel a megmaradó láncokon.⁸

Midőn az emberi birodalmon áthaladt, és emberfeletti életének küszöbén áll az ember, mint felszabadult szellem, hét ösvény nyílik meg előtte a szabad választásra:

1. Beléphet a Nirvána boldogságos mindentudásába és mindenhatóságába, olyan feladatokkal, amelyek messze meghaladják tudásunkat. Valamelyik eljövendő világ Avatárja vagy isteni inkarnációja lehet, talán – amit néha így is neveznek – „magára veszi a Dharmakaya köntösét”.
2. Beléphet a Spirituális időszakba, ennek a kifejezésnek értelmét nem ismerjük, de egyik értelme lehet: „felveszi a Shambhogakaya köntösét”.
3. Részévé válhat a spirituális erők azon kincsházának, amelyből a Logosz megbízottai merítenek munkájukhoz, „felveszi a Nirmanakaya öltözetét”.
4. Az okkult Hierarchia tagja maradhat, amely kormányozza és őrzi a világot, amelyben tökéletességét elérte.
5. Átmehet a következő láncre, hogy annak új formái megépítésében segédkezzék.
6. Beléphet a ragyogó angyali fejlődésbe.
7. A Logosz közvetlen szolgálatába állhat, hogy mint szolgáját, hírnökét, felhasználhassa a Naprendszer bármely részében, aki azért él, hogy az Ő akaratát teljesítse, és az Ő művét hajtsa végre abban a rendszerben, amely felett a Logosz uralkodik. Mint a tábornoknak is megvan a vezérkara, amelynek tagjai parancsait a harcmező bármely részére elviszik, hasonlóképpen alkotják ezek az Ő vezérkarát, aki uralkodik „minden Ő szolgáin, kik akaratának engedelmeskednek”. (Zsoltárok könyve, CIII. 21.) Úgy látszik, ezt tekintik a legnehezebb útnak, amely az adeptusnak a legnagyobb önfeláldozásra nyújt alkalmat, és ezért nagy kitüntetésnek számít. A vezérkar tagja nem visel fizikai testet, hanem Kriyashakti (alkotó erő) által teremt magának annak a bolygónak az anyagából, amelyre elküldetett. A vezérkarhoz különböző fokon álló lények tartoznak, az Arhat (akik a negyedik beavatást elérték) fokozattól felfelé. Vannak néhányan, akik akkor ajánlkoztak fel erre a munkára, amikor a Holdláncon elérték az Arhat fokozatot, mások, akik Adeptusok (ötödik beavatás) és ismét mások, akik az emberi fejlődés e fokát messze túlhaladták.

Ilyen vezérkar szervezésének szükségessége egyéb, általunk ismeretlen okokon kívül abból a tényből merül fel valószínűleg, hogy egy lánc vagy esetleg egy bolygó fejlődésének igen korai fokozataiban – különösen a lefelé haladó ív egyikén – sokkal több külső segítség szükséges, mint később. Rendszerünk első láncában például az első beavatás elérése volt a meghatározott fejlődési színvonal, és az emberiség közül senki nem érte el az adeptusságot, amely magában még nem közelíti a buddhaságot, ennélfogva szükséges volt a magasabb hivataltól kívülállók betöltése. Így segítették a későbbi láncokat is, és Földünk is fog gondoskodni más rendszerek korábbi láncjai számára ilyen magas tisztviselőkről éppúgy, mint a saját láncunk későbbi bolygóinak és fejlődési köreinek normális ellátásáról.

⁸ „Az én Atyám mind ezideig munkálkodik, én is munkálkodom”. János, V. 17. Lásd az V. fejezetben ennek leírását Földünkön, midőn a Hold Szelleme inkarnálódik ide.

Tudomásunk szerint a mi Okkult Hierarchiánk két tagja is elhagyta már Földünket, és vagy a vezérkarhoz csatlakozott, vagy Hierarchiánk vezetője kikölcsonozta őket egy másik, rendszerünkön kívül eső bolygó hierarchiája számára.

Az emberi lények, akik bármely láncban nem érték el bizonyos időben a lánc emberisége számára meghatározott színvonalat, e lánc „elmaradottjai”, és „kudarcuk” oka lehet fiatalosságuk, és ennek következtében az időhiány, vagy a kellő erőfeszítés hiánya, stb. De bármi is az ok, azok, akik elmulasztották elérni azt a fokot, amelyről kielégítő módon előrehaladhatnak, hogy a lánc hátralevő élete folyamán elérjék a lánc végénél megkövetelt színvonalat, kiesnek fejlődéséből, mielőtt még ezt a fejlődés teljes lenne, és arra kényszerülnek, hogy az utána következő láncba lépjenek be, már elért fokozat folytán meghatározott időpontban, hogy befejezzék emberi pályafutásukat. Vannak mások, akik sikeresen túlhaladtak a válságos fokozaton, a lánc részére szóló „utolsó ítéleten”, de mégsem haladtak megfelelő gyorsasággal, hogy elérjék azt a színvonalat, ahonnan a hét ösvény nyílik. Ezek bár nem „bukottak”, nem érték el teljes sikert, és ezért szintén a következő láncra mennek át mint az ottani emberiség vezetői, midőn ez az emberiség elérte azt a fokot, amelyen a testek már eléggé fejlettek, hogy eszközül szolgálhassanak jövő haladásukhoz. Tanulmányunkban találkozni fogunk ezekkel a különböző csoportokkal, és a most elmondottak csak madártávlatból való szemléletük, a részletek majd jobban megvilágítják ezt a kérdést. Egyedül csak az első láncban nem vettünk észre elmaradókat, akik kiestek volna a fejlődéséből. Voltak néhányan, akik nem érték el a célt, de ha volt is a láncnak „utolsó ítélet” napja, elmulasztottuk azt megfigyelni.

Minden egyes láncban a fejlődési hullám A-tól G-ig terjed, a bolygókat sorba felhasználja mint növekedésének mezejét. Ezt az egyszeri körülhaladást egy fejlődési körnek nevezzük, és a hullámok hétszer mennek körül, míg a lánc élete befejeződik, és munkája teljes. Ezután az eredményeket összegyűjtik, beraktározzák, és mindezek képezik a magját a következő láncnak. Ebből kiveendők azok, akik pályafutásukat emberként befejezték és emberfeletti emberekké váltak, kiválasztatván arra, hogy más módon szolgáljanak, mint az elkövetkezendő lánc emberiségének vezetésében, s akik a hét ösvény közül egy másikra lépnek.

Az előzmények befejezéséül: A szellemi feletti fokon levő monádikus világban lakoznak az Isteni emanációk, Isten Fiai, akiknek testet kell öltetniük és az Ember Fiaivá válniuk az eljövendő Univerzumban. Mindvégig látják az Atya arculatát, és ők az embernek Angyali hasonmásai. Ezt az Isteni Gyermeket saját világában „Monádnak” nevezzük, „Egy”-ségnek. Ő az, akiről az első oldalon mondtuk: „halhatatlan szellemé alakulva az élet világában”. A Szellem az anyagba burkolt Monád, ennél fogva megnyilvánulásában háromszoros, mint Akarat, Bölcsesség és Tevékenység, lévén maga a Monád, miután a spirituális, intuicionális és mentális világok anyagának atomjait magáévá tette, amelyekből jövő testeit fogja kialakítani. A Monádból bugyog fel az élet kiapadhatatlan forrása, a Szellem vagy maga a világegyetemben való megnyilvánulásába beburkolva. Amint uralkodni képes az alacsonyabb világokban levő anyag felett, mindig jobban és jobban képes lesz irányítani a fejlődés művét. Míndazokat a nagy alkalmakat, amelyek az ember sorsát meghatározzák, az Ő Akarata hozza létre, az Ő Bölcsessége irányítja, és az Ő Tevékenysége hajtja végre.

II. Fejezet

AZ ELSŐ ÉS MÁSODIK LÁNC

Most szemébe kell néznünk annak, ami gyakorlatilag az egyedüli nagy nehézség tanulmányunknak mindjárt a legelején, és ez Rendszerünk első és második láncának fejlődési ciklusai. Egy Mester mosolyogva mondta erre vonatkozóan: „Nos, látni képesek lesztek, de kétséges, mennyire tudjátok majd érthető nyelven leírni, úgy, hogy mások is megérthessék”. Az állapotok oly eltérőek mindattól, amit mi itt ismerünk: az alakok oly finomak, oly elvontak, oly változók, az anyag annyira olyan, mint „az álmok anyaga”, hogy a látott dolgok tiszta elmondása úgyszólván lehetetlen. Mégis, bármennyire tökéletlen a leírás, valami leírást mégis meg kell próbálni, hogy a későbbi növekedést és kibontakozást érthetővé tegyük. Akármilyen szegényes is, mégis jobb, mint a semmi.

Igazi „kezdetet” nem lehet találni. Az élő dolgok végtelen láncolatában egy láncszemet lehet tanulmányozni, önmagában meglehetősen tökéletesen, de az érc, amelyből az készült, valahol a föld mélyén szunnyadt, valamelyik bányából ásták ki, valamilyen kohóban olvasztották meg. Megdolgozták egy műhelyben, számos kéz munkálta meg, míg megjelent, mint egy láncnak a szeme. S ugyanez áll Rendszerünkre is. Megelőző Rendszerek nélkül ez sem létezhetne, mert magasabb lakói nem itt kezdték fejlődésüket. Elégedjenek meg azzal, hogy az Istenség töredékeinek némelyike, örök Szellemek, akik másutt haladtak át, a lefelé haladó íven – beburkolván magukat a mindig sűrűsödő anyagba az elemi birodalmakon keresztül, és elérvén a legalacsonyabb pontját –, ebben a láncban az ásványvilágban kezdik meg felfelé haladásukat, hosszú kibontakozásukat a fejlődő anyagban. Ebben a láncban voltunk mi, jelen Földünk emberisége, és ott tanultuk meg első fejlődési feladatunkat abban az ásványvilágban. Ez az az öntudat, amit nyomon szándékozunk követni ásványi életétől az első láncban, emberi életéig a negyedikben. Mi magunkat, a földön levő emberiségnek részét, sokkal könnyebben követhetjük nyomon, mint magunktól valami teljesen idegent. Mert ebben mi az örök emlékezetből csak felidézünk jeleneteket, amelyekben magunk is részt vettünk, amellyel elválaszthatatlanul össze vagyunk kapcsolva, s amelyet ennél fogva sokkal könnyebben elérhetünk.

Hét központot látni, amelyek az első láncot alkotják, ezek közül az első és a hetedik – mint már mondtuk – a spirituális fokon vannak, (Nirvána) a második és a hatodik az intuicionálison (Buddhi), a harmadik és ötödik a magasabb értelmi, és a negyedik az alacsonyabb értelmi fokon. Ezeket is a későbbi bolygók módjára A és G, B és F, C és E, valamint a ciklus fordulópontját D-vel jelöljük. A negyedik lánc első fejlődési körében, amely bizonyos mértékben durvább kiadása az első láncnak, a Titkos Tanításban idézett Okkult Magyarázat azt mondja a Földről, hogy „Csíra volt a tér ölében”, s ez a hasonlat jut az ember eszébe. Ez a lánc a gondolat méhében levő eljövendő világok, azok a világok, melyek később fognak megszületni a sűrű anyagba. Alig nevezhetjük ezeket a központokat „bolygóknak”, mintegy fénylő központok ezek a tér tengerében, gyúpontjai a fénynek, amelyeken át a fény árad, a fénynek, és csak a fénynek valódi anyagából fonva, és mégis módosítva a rajta keresztül áramló fényáradat által. Olyanok, mint az örvény gyűrűi, de a gyűrűk tiszta fényből vannak, s csak örvénylésük és mozgásuk különbözősége által különböztethetők meg, amint az örvény is vízből van a víz közepette, de ezek az örvények fényből vannak a fény tengerében. Mind az első, mind a hetedik központ a spirituális anyagnak módosulásai, a hetedik a tökéletes kidolgozottsága a csak nagy vonásokban kialakított elsőnek, az isteni Művésznak a durva vázlatból kidolgozott kész festménye. Van itt egy emberiség is, dicső emberiség, valamely előző fejlődés eredménye, amely azért van itt, hogy tökéletesítse emberi útját ezen a láncon. (Lásd a IV. di-

agram első láncának jobboldali legfelső körét.) Itt minden lény legalsóbb rendű testét – minden fejlődési körben a negyedik bolygón – a mentális anyagból szerzi, amely a legsűrűbb, amit e lánc adni képes. Az elérendő fokozat a láncon – amelynek sikertelensége a következő láncon újraszületést eredményezne – az első a nagy Beavatások közül, vagy ami ennek megfelelő. Ezen az első láncon – amennyire azt megláthatjuk – nincsenek olyanok, akik mint bukkantak kiestek, és némelyek – ami a következő láncokban is állandóan előfordul – messze túlhaladják a megszabott fokozatot. A hetedik körben ennek az emberiségnek tagjai, akik Beavatottakká válnak, az előbb említett hét út valamelyikére lépnek.

Az Ego-ságnak összes fokozatai jelen vannak e láncon, de az alacsonyabb fokon levő anyagnak, amelyhez mi szokva vagyunk, a hiánya jelentős különbséget tesz a fejlődési rendszerben, mely meglepi a megfigyelőt. Minden nemcsak „fent” indul el, de ott is halad, mivel itt nincsen lent és nincsenek „formák” sem a szó közönséges értelmében, csak életközpontok vannak, élő lények állandó alak nélkül. Nincsenek fizikai és érzelmi világok, az első három bolygón még alacsonyabb értelmi világ sem, ahonnan az impulzusok felfelé áradhatnak, leszólítván a magasabbakat, hogy viszonzásul meglelkesítsék és felhasználják az alacsonyabb világokban már létező formákat. Ily ténykedéshez a legközelebbi kísérlet a D bolygón történik, ahol az állatszerű gondolatformák felfelé irányulnak, és a felettük lebegő finomabb központok figyelmét magukra vonják, erre több szellemi élet lüktet a központokban, és ezek horgonyt vetnek a gondolatformákban, meglelkesítik őket, és a gondolatformák emberiekké válnak.

Nehéz elkülöníteni az egymásra következő fejlődési köröket, egyik a másikba látszik folyni, elmosódó tájképekhez hasonlóan,⁹ és csak a fénynek csekély elhalványodása és erősödése jelzi őket. A haladás igen lassú, az embernek eszébe jut a hindu szentírások Satya Yugája, ahol egy élet sok ezer éven át minden nagyobb változás nélkül áll fenn.¹⁰ A lények igen lassan bontakoznak csak ki, amint a magnetizált fény sugarai hatnak rájuk. Hasonlít ez a terhességhez, a tojásban való növekedéshez, vagy egy a rügyben levő virágbimbóhoz. A lánc fő érdeke a Fénylők – Dévák vagy Angyalok – fejlődésében van, akik rendszeresen ezen a magas fokon élnek, míg az alacsonyabb fejlődési vonalak alárendelt szerepet látszanak játszani. Az emberiséget erősen befolyásolják ezek, többnyire a pusztá jelenlétük által és az általuk okozott légkör folytán. Alkalomadtán látni lehet, hogy egy Angyal úgy bánik egy emberi lényel, majdnem mint egy játékszerrel vagy ölebbel. Az óriási angyali fejlődés az emberiséget pusztá jelenlétével segíti, a rezgések, amelyeket ezek a dicső szellemek megindítanak, kihatással vannak az alacsonyabb emberi típusokra, erősítik és élénkítik őket. Ha a láncot egy egészként tekintjük, azt látjuk, hogy az első sorban az Angyali Birodalom tere, és csak másodsorban az emberiségé, de ez talán mindig is így van, és csak mivel mi emberek vagyunk, azért tekintjük a világot annyira sajtáságosan a magunkénak.

A negyedik bolygón néha-néha látni egy Fénylőt, amint tudatosan van segítségére egy emberi lénynek, saját testéből visz át anyagot az emberébe, és így növeli ennek fogékonyságát és befogadó képességét. Ily segítők a Rupa Dévák – alakkal bíró angyalok – osztályába tartoznak, akik rendszerint az alsó mentális világban élnek.

⁹ Emlékezzünk rá, hogy az első és második főfaj jelen világunkban valamennyire hasonlóságot mutatnak ehhez, bár sokkal alacsonyabb fokon.

¹⁰ A hinduk az időt négy egymásra következő Yugából vagy korszakból álló ciklusokra osztják. Satya az első a sorozatban, a legszellemibb és leghosszabb. Midőn a negyedik bevégeződik, új ciklus kezdődik ismét egy Satyával.

Ha ismét az ásványvilághoz fordulunk, azok között vagyunk, akik közül némelyek a Holdláncban, némelyek a Földláncban lesznek emberekké. Ezekben az ásványokban alvó tudatnak fokozatosan kell felébrednie, és hosszú állomásokon keresztül kibontakoznia emberi tudattá.

A növényvilág egy kissé éberebb, de még igen tompa és álmos, a rendes haladás ebből fogja a meglelkesítő tudatot a második lánc állatvilágába és a harmadik lánc embervilágba átvinni.

Egyelőre, míg kénytelenek vagyunk ezekről a birodalmakról, mint ásvány- és növényvilágról beszélni, azok valójában pusztá gondolatokból vannak alakítva. Ásványok és növények gondolatai a bennük alvó Monádokkal, amelyek mintha felettük lebegnének, az életnek halvány rezdületeit küldvén le ezekben a légiés alakzatokba. Ezek a Monádok úgy látszik, kényszerítve vannak, hogy néha-néha figyelmet fordítsanak rájuk, érezzenek és érzékeljenek rajtuk keresztül, midőn valami külső érintés álmos megmozdulásra készíti őket. Ezek a gondolatformák modelleként vannak jelen a hét lánc Uralkodójának elméjében, benne élvén, meditációjának termékei, egy világa a gondolatoknak és eszméknek. Látjuk, hogy a Monádok, akik valamely előző rendszerben megszerezték a permanens atomokat, s akik ezek felett a gondolatformák felett lebegnek, hozzájuk szegődnek és halványan tudatosak lesznek bennük és általuk. Bármily határozatlan ez a tudat, különbségek vannak benne, a legalacsonyabb fokot alig lehet tudatnak nevezni, az élet a típusok gondolatformáiban hasonló ahhoz, amit most földnek, sziklának, köveknek neveznénk. Az ezeket érintő Monádokról alig lehet mondani, hogy általuk bármire is tudatosakká válnának, kivéve a nyomást, amiből az életnek egy tompa rezdülését nyerik, és a nyomásra bizonyos ellenállást mutatva, különböznek a kémiai elemekben levő Monádoktól érintetlen még tompább élettől, mely a nyomást sem érzékeli. A következő fokozatban a fémekre emlékeztető gondolatformákban a nyomás érzékelése erősebb, és az ellenállás vele szemben kissé határozottabb. Már majdnem egy kifelé való lökés iránti törekvés észlelhető, amely a kiterjeszkedést okozó ellenhatás. Ha ez a tudat alatti ellenhatás különböző irányokban van meg, egy kristály gondolat-modellje alakul ki. Észrevettük, hogy midőn saját tudatunk volt az ásványban, csak a tudat alatti ellenhatást éreztük, de távozván belőle, s megpróbálva, hogy az ellenhatást kívülről érezzük, tudatunkban mint határozatlan elégedetlenség alakult ki a nyomás folytán, és egy tompa, bosszús erőlködés az ellenállásra és ellenlökésre. „Egy elégedetlen fajtájú ásványnak érzem magam” – jegyezte meg egyikünk. Úgy látszik, a monádi élet kifejezést keresve, halvány nemtetszést érez ennek meghíusulásán, s ezt éreztük, midőn kijöttünk az ásványból, magunkban érezvén azt, amit tudatunknak azon részén éreztünk, mely abban az időben kívül volt a merev formán. Ha gyorsan előre pillantunk, láthatjuk, hogy a kristályokhoz kapcsolt Monádok nem lépnek be a következő láncban a növényi élet legalacsonyabb alakjaiba, hanem mindjárt a magasabbakba, és ezeken áthaladva a Holdláncot a közepén emlősökként érik el, itt individualizálódnak, és ötödik körében emberekként születnek meg.

A megfigyelő számára egyike a legzavaróbb tényeknek az, hogy ezek az „ásványi gondolatok” nem mozdulatlanok, hanem mozgóak. Egy domb, amelyet az ember szilárdnak vél, bukfencet vet vagy ellebeg, vagy megváltoztatja az alakját. Nincs szilárd talaj, csak egy állandóan változó tájkép. Nincs szükség erős hitre, hogy ezeket a hegyeket megmozdítsuk, megmozdulnak ők maguktól is.

Az első lánc végén mindazok az emberek, akik elérték a részükre meghatározott fokozatot – azt, ami, mint előbb mondtuk, az első Beavatásunknak felel meg – a hét ösvény egyikére vagy másikára léptek. Ezek közül egyik ahhoz a munkához vezet a második láncon,

amely a lánc emberisége részére szükséges formák felépítéséből áll, hasonlóan ahhoz a szerephez, amelyet később Földünkön a Hold Urai játszottak.¹¹ Ezeket Blavatskyné „Asurák”-nak, azaz élőlényeknek nevezte. Később e kifejezés használatát olyan élőlényekre korlátozták, akikben az intellektus volt kifejlődve, az érzelem azonban nem.

Azok, akik nem érték el ezt a fokot, beléptek a második láncba, és pedig saját további fejlődésüknek megfelelő részébe¹² a lánc közepén, és vezették emberiségét ennek a láncnak a végéig, elérték a felszabadulást és annak „Urai” között vannak. Néhányan ezek közül az „Urai” közül a harmadik láncban dolgoztak, emberiségének formáit építvén fel.¹³ A második lánc korai emberisége az elsőnek állatvilágából van véve, a második lánc állatvilága az elsőnek növényvilágából, míg a másodiknak növényvilága az elsőnek ásványvilágából jött. Az első lánc lefelé haladó ívén lévő három elemi birodalom hasonlóképpen haladt át a második láncba, betöltvén az ásványvilágot, és kettőt ez elemi birodalmak közül, míg az első elemi birodalom a Logosz életének egy újabb impulzusából lett kialakítva.

A második láncban az anyagba való további leszállás folytán egy bolygó az érzelmi síkon van, mint asztrális bolygó, és a sűrűbb anyag a dolgokat kissé összefüggőbbé és jobban felfoghatóbbá teszi. Így az A és G az intuíciós fokon, B és F a felső mentálison, C és E az alsó mentálison, és D az érzelmi fokozaton. Ezen a legalacsonyabb fokú bolygón a dolgok valamivel hasonlóbbak voltak azokhoz, amelyekhez mi szokva vagyunk, bár még igen különösek és idegenszerűek. Így a dolgok, amelyek a növények általános ismertető jeleit viselték, az állatok szabadságával mozogtak, bár láthatólag kevés vagy semmi érzékenységgel. Ezek nem rögzítődtek a fizikai anyaghoz, s ezért igen mozgékonyak. A fiatal emberiség itt közeli érintkezésben állt a Fénylőkkel, akik még uralkodtak a fejlődési területen, és az alakkal bíró és a Vágyangyalok – Arupa Dévák és Kama Dévák – erősen, de legtöbb esetben nem szándékosan befolyásolták az emberi fejlődést. A szenvedély sokakban megmutatkozott, akiknek a D bolygón most már volt érzelmi testük, és csírái láthatók voltak az állatokban. Különbségek voltak észlelhetők abban a képességben, hogy az angyalok által tudatosan és tudattalanul kiküldött rezgésekre feleljenek, de a változások csak igen fokozatosak voltak, és az előrehaladás nagyon lassú volt. Később, midőn az intuicionális öntudat kibontakozott, összeköttetés jött létre e rendszer és azon rendszer között, melynek most a Vénusz a fizikai bolygója. Ez a rendszer egy láncsal előttünk van a fejlődésben, és néhányan innen jöttek a mi második láncunkra, de vajon ők a Vénusz emberiségéhez tartoztak, vagy a „vezérkar” tagjai voltak, nem tudjuk megmondani.

Az anyagnak nagy, gyönyörű színekben hullámzó felhői voltak észrevehető sajátosságok a D bolygón az első fejlődési körben. Ezek a következő körben sűrűbbé váltak, ragyogóbban színezettek, jobban reagálóak a rezgésekre, amelyek formákba alakították őket, de hogy növényibe vagy állatiba, azt nehéz megmondani. A munka nagy része a magasabb foko-

¹¹ A Titkos Tanítás Barishad Pitriknak nevezi őket.

¹² Ezek az Asurák a második láncban mint Barishad Pitrik ténykedtek, és a harmadikban mint Agnishvatta Pitrik és az emberfeletti Manasaputrának, akik a Titkos Tanítás szerint a földünkre jöttek egyik legmagasabb osztályát alkották. Emlékeznünk kell arra, hogy ezek a fokozatok mind emberfeletti, s határozottan a fent említett hét ösvény közül az ötödiknek emberfeletti fokozataira mutatnak rá. A Titkos Tanításban nehézséget okozott az Asura szó használata azokra, akik a Holdlánc hetedik körének első bolygóját hagyták el, és zavart okoztak a földön az által, hogy „vonakodtak a teremtésben részt venni”. „Az ember családfája” című könyv olvasóinak ezek és a később még következő részletek szerint kell kijavítani az ott foglaltakat, mivel a szónak a Titkos Tanításban használt kettős értelme tévedésbe ejtett engem. Az emberi lények mint olyanok sohasem létezhetnek tovább, mint két egymásra következő láncban. Hogy így jelenhessenek meg, emberfelettivé kellett válniuk.

¹³ A Titkos Tanítás kifejezőmódja szerint a lánc Barishad Pitriei lesznek.

zatokon történt, a finom anyagnak étellel való megtelítése a jövő céljaira, ami az alacsonyabb formákban csak kevés eredményt mutatott. Éppúgy, ahogy jelenleg az elemi esszenciát használják az érzelmi és értelmi testek felépítésére, akkor az alakkal bíró és Vágy-angyalok törekedtek arra, hogy ezeknek az anyagfelhőknek használata által tökéletesebben differenciálódjanak, és bennük éljenek. Alsíkról alsíkra jöttek le ezek a sűrűbb anyagba, de anélkül, hogy az emberi birodalmat használták volna. Még a jelen időkben is egy Déva vagy angyal megjelölhető egy egész vidéket, és ily ténykedés igen általános volt akkor. Az érzelmi és alsóbb értelmi anyag alakította ezeknek az angyaloknak testét változóan és egymásba olvadóan, és előfordult, hogy növények, ásványok, sőt állatok permanens atomjai gyökeret verve ily angyaltestekben, növekedtek és fejlődtek. Az angyalok nem látszottak valami különös érdeklődéssel viseltetni irányukban, nem jobban, mint ahogy mi magunk érdeklődünk a bennünk levő mikroba fejlődése iránt, itt-ott mégis mutatkozott némi érdeklődés egy állat iránt, és az ő visszaható képessége ily feltételek mellett rohamosan növekedett.

A második lánc növényvilágát tanulmányozván – amelyben mi, akik most emberek vagyunk, a növényvilágban élünk – a rája ható erők gyenge tudatosságát és a növekedés felé való bizonyos kényszerérzetét figyelhetjük meg. Némelyekben a növekedés kívánsága volt meg, a növekedés iránti vágy, amint egyike a kutatóknak megjegyezte: „Megpróbálok virágozni”. Másokban a növekedés irányzatával szembeni gyenge ellenállás volt a jellemző, és egy más, önként választott irányban való halvány tapogatózás. Némelyek úgy látszottak, hogy megpróbálják, hogy mindazokat az erőket használják, amelyek érintkezésbe jutottak velük, és csírázó tudatukkal azt képzelték, hogy mindaz, ami körülöttük létezett, ő érettük volt. Némelyek megpróbálták, hogy abba az irányba törjenek, amely vonzotta őket, és nem járván sikerrel, bizonytalanul ingerlékennyé váltak. Megfigyeltek egyet, aki egy Dévának részét képezte, hogy így meg lett akadályozva, mivel a Déva természetszerűleg úgy rendezte a dolgokat, hogy az neki legyen megfelelő, és nem teste bármely alkotó elemének. Másfelől a növények homályos nézőpontjából az angyal eljárásai oly érthetetlenek voltak, mint az időjárás nekünk manapság, és gyakran éppoly kellemetlen. A lánc vége felé a fejlettebb növényekben egy kevés értelem is mutatkozott, ténylegesen egy csecsemő intelligenciáját érve el. Felismerték a kívülük létező állatokat, némelyek közelségét kedvelve, némelyektől húzóda. A több összetartozás iránti vágyódás is jelen volt, nyilván, mint a lefelé sűrűbb anyagba törekvő élet eredménye, a sűrűbb színvonalak felé való leszállásért működő Akarat a Természetben. Az emocionális alakok, fizikai rögzítettség nélkül igen változékonyak voltak, és hajlamosak bizonytalan, és célnélküli ide-oda hullámozásra.

E lánc hetedik fejlődési körének emberiségéből jelentős szám kiesett, mint elbukottak, akik túlságosan hátramaradtak, hogy megfelelő formát találhassanak, s ezek később a harmadik, Holdláncra mentek, mint emberek. Mások elértek azt a fokozatot, amelyet most a harmadik Beavatás jelent, amely fokozat második lánc részére való eredménynek volt kijelölve, és a hét ösvény egyikére léptek, amelyek közül az egyik, mint előbb mondtuk, a következő láncon való munkához vezetett. Azok, akik nem buktak el, de nem érték el a teljes eredményt, tovább mentek a harmadik láncre, s az előbb elért foknak megfelelő fejlődési körben léptek oda be. Az állatvilágból a legelső a második láncon individualizálódtak, és emberi fejlődésüket a Holdláncban kezdték meg, igen gyorsan áthaladtak az alacsonyabb birodalmakon, és emberekké váltak. Ők vezették azután a fejlődést ezen a láncon, amíg a már említett osztályok – először az elbukottak, azután akik nem érték el a teljes eredményt – be nem léptek a második lánctól, és fokozatosan vezetőkké lettek. A második lánc növényvilágából a legelső mint első léptek be a Holdlánc állatvilágába, és pedig a lánc negyedik fejlődési körében, és nem haladtak át az infuzoriákon és az alacsonyabb állati típusokon, mint a halak és csúszómászók. A hátralévők az első fejlődési körben jöttek be, mint alacsonyabb típusú állatok. A má-

sodik lánc ásványvilágának tudata a Holdláncban ment át a növényvilágba, és az ásványvilágot a második lánc legmagasabb elemi birodalma töltötte be. Mint előbb, a legalacsonyabb elemi birodalmat a Logosz életének új hulláma töltötte be.

Egy fontos elvet lehet itt megemlítenünk: A hét alsík mindegyike, amelyek egy síkot felépítenek, ismét hétre oszlik. Így egy test, amíg alkatában az összes alsík anyagát tartalmazza, aktivitást csak abban az alosztályban fog mutatni, amely annak a láncnak vagy fejlődési körnek felel meg, amelyet már kitapasztalt, vagy amelyen való tapasztalata éppen folyamatban van. Az az ember, aki a második lánc második körében működik, érzelmi és értelmi testét mindegyik alsíknak csak első és második alosztályában lévő asztrális és mentális anyagában lesz képes használni, a harmadik körben az elsőben, másodikban és harmadikban is tudja használni, bár ami a harmadikat illeti, nem olyan tökéletesen, mint ahogyan azt meg fogja tenni, amikor a harmadik lánc harmadik körében lesz, és így tovább.

Így később a Földláncban az ember a második fejlődési körben mindegyik alsík első és második alosztályában, és rajta keresztül működött, és gyengén a harmadikban és negyedikben, mivel a negyedik láncban volt. Így bár az összes alsík anyaga megvolt benne, csak a két alacsonyabb alsík két alacsonyabb alosztálya volt teljesen aktív, és csak ezeken keresztül tudott a tudata tökéletesen működni. Csak a hetedik kör hetedik fájában lesz az ember birtokában annak a ragyogó testnek, amelynek minden részecskéje önmagára reagálva fog rezegni, és még akkor sem oly tökéletesen, mint a későbbi láncokban.

III. Fejezet

KEZDETI IDŐK A HOLDLÁNCON

A Holdláncon – amely harmadik a sorozatban – még mélyebb alámerülés történik az anyagba. A középső bolygó a fizikai síkon van, A és G a magasabb értelmi síkon, B és F az alsó értelmén, C és E az érzelmin, a D pedig a fizikain. Ez a középső bolygó, a legnagyobb tevékenység színhelye a láncban, mint a Hold él még ma is, de a jelenlegi Hold csak az, ami megmaradt belőle, miután anyagának nagy részét elvesztette. Belső magva úgyszólván a külső burok elválása után, egy terjedelmében jóval megkisebbedett bolygó, a végső romlás felé vezető útján, holt tetem valójában.

A fejlődő tudatot követve, amit mint ásványokat láttunk az első láncban, növényeket a másodikon, az előretörő hullám taraját, amely magával visz bennünket, és a harmadik lánc kellős közepébe emlősökként lép be, a D bolygón, a Holdon találjuk meg, a lánc negyedik fejlődési körében. Ezek az emlősök különös teremtmények, kicsinyek, de igen tevékenyek, a legelőrehaladottabbaknak közülük majomszerű alakjuk van, és óriási nagyokat ugranak. A negyedik kör teremtményei rendszerint először pikkelyes bőrűek, bőrük későbbben a békáéhoz hasonló, azután a legelőrehaladottabb típusúak sörtéket fejlesztenek ki, ami igen durva, érdes bundát képez. A légkör teljesen különbözik a jelenlegitől, súlyos és fullasztó, emlékeztet a fojtó ködre, de úgy látszik, a Hold lakóinak megfelelt. A tudatok, amiket követünk, kis emlősök testét veszik fel, hosszú testtel és rövid lábakkal, keverékei a menyétnek, monguznak és prérikutyáknak, rövid, csenevész farokkal, egészen idétlenek és tökéletlenek. Vörös szemük van, és barlangjaik sötétségében is látnak. Mikor kijönnek barlangjaikból, hátsó lábaikra állnak, rövid, erős farkukkal mintegy háromlábat képezve, a fejüket szaglászva forgatják jobbra-balra. Ezek az állatok meglehetősen intelligensek, és a holdbeli állatok és emberek közötti viszony, legalább is a megfigyelt területen, sokkal barátságosabbnak látszik, mint földünk emberei és vadállatai között. Ezek az állatok nincsenek megszelídítve, de nem futnak el az ember megjelenésekor. Más részeken, ahol az emberek egészen vadak, és megeszik ellenségeiket, ha foglyul ejtik őket, és megeszik az állatokat is, ha emberhúshoz nem juthatnak hozzá, a vadállatok félénkek, és menekülnek az ember szomszédságából.

Az állati élet ez első fokozata után változás jön létre, vagyis olyan teremtmények, melyek sokat tartózkodnak a fákon, kettős csuklótagozódású végtagokkal és párnázott lábakkal, a lábak különösen átalakultak, a végtagokhoz derékszögben álló görbe karommal ellátott hüvelykszerű kinövésrel, hasonlóan a kakas sarkantyújához. Amint gyorsan haladtak az ágak alsó részein, ezt használták fel kapaszkodásra, míg a láb többi részei használaton kívül álltak, de mikor a földön mozogtak, a talpon jártak, és a sarkantyú hátul állott el a talaj felett, és nem akadályozta a mozgást.

Más állatok sokkal magasabban fejlettek, mint ezek, és sokkal intelligensebbek, alakjukban majomszerűek, állandóan az emberi településekben éltek, és erősen vonzódtak az időszak embereihez, különböző módokon szolgálva nekik. Ezek ennek a negyedik fejlődési kör D bolygóján individualizálódtak, és az E, F és G bolygókon emberi érzelmi és értelmi testeket fejlesztettek ki, míg a kauzális test, bár teljesen ki van alakulva, csak kevés növekedést tüntetett fel. Ezek el fogják hagyni a Holdláncot a hetedik fejlődési kör közepén, mint majd látni fogjuk, és így a Holdláncon három fejlődési körön mennek át, mint emberek. Ezek között individualizálódva, és egy kis közösségben élve megfigyelhetők voltak a jelenlegi Mesterek,

Mars és Merkúr, akik most a Teozófiai Társulat vezetői, és akik a hatodik gyökérfaj Manuja és Boddhiszattvája¹⁴ lesznek a Földön a Földlác jelen negyedik fejlődési körében.

Az általunk követett állatok tudata a D bolygón viselt utolsó testük halála után rendszerint alvó volt a negyedik kör hátralévő részén, és az ötödik első három bolygóján. Hamar elvesztették érzelmi és kezdetleges értelmi testüket a fizikai test halála után, s mivel kauzális testük nem volt, alva maradtak egy mennyországfélében, kellemes álmokkal a megnyilvánult világgal való érintkezés nélkül, mivel a közöttük és e világok között levő szakadék nem volt áthidalva. A D bolygón az ötödik körben ismét testekbe kényszerültek, és mint nagy majomszerű lények jelentek meg, egy szökéssel 40 láb távolságra ugorva, és örömben hatalmasakat szökellve fel a levegőbe. E D bolygó negyedik fájának idejében megszelídítették őket, és mint uruk javainak őrzői és gyermekeiknek játszópajtásai tevékenykedtek sokban hasonlóan a hűséges házörző kutyákhoz manapság, hátukon és karjaikon hordozva a gyermekeket, és mély vonzódást fejlesztve ki emberi gazdáik irányában. A gyermekek örömmel babráltak sűrű, lágy bundájukban, és gyönyörködtek őrzőik hatalmas szökelléseiben. A következő jelenet tipikus ilyen lények individualizációjára.

Egy barlangban lakik egy Hold-ember feleségével és gyermekeivel, ezeket későbbi időkben Mars, Merkúr és Mahaguru Surya nevek alatt ismerjük.¹⁵

Az említett majomszerű lények egy csoportja a kunyhó körül élt, és kutyahűséggel viseltettek gazdáik iránt. Közöttük látjuk Sírúst, Heraklest, Alcyonet és Mizart, akiknek – hogy felismerhessük őket – már most megadjuk jövőbeli neveiket, bár még nem emberek. Érzelmi és értelmi testeik gazdáik intelligenciájának hatása alatt növekedtek, amint háziállataink testeik fejlődnek jelenleg saját intelligenciánk alatt. Sírú főleg Merkúr iránt érzett odaadást, Herakles Mars iránt, Alcyone és Mizár szenvedélyes vonzódással szolgálták a Mahagurut és Suryát.

Egy éjjel riadalom támad, a kunyhót vadak veszik körül, saját szelídített állataik által támogatva, amelyek erősek és vadak és szőrbundás krokodilokra és gyíkokra hasonlítanak. A hűséges őrzők körülveszik gazdáik kunyhóját, és kétségbeesetten küzdenek érte. Mars előjön, és visszaveri az ostromlókat, olyan fegyvert használva, amely nekik nincs birtokukban, de amíg ő üldözi ezeket, egy gyíkszerű teremtmény háta mögött a kunyhóba lopózik, és megragadva a gyermek Suryát, elkezdi magával cipelni. Sírú nekiugrik, leüti, és a gyermeket Alcyonénak dobja, aki a kunyhó belsejébe viszi, míg Sírú megtámadja a gyíkot, s kétségbeesett küzdelem után megöli, de maga is súlyosan megsebesülve eszméletlenül esik össze. Ez alatt egy vadember Mars mögé lopózik, és a fegyver közé veti magát, s így a szúrás teljes erővel mellét érve, haldokolva rogy össze. A vadak most minden irányban szerteszaladnak, és Mars érezve, hogy valami lezuhant a háta mögött, megtorpan, és összeszedve magát, hátra fordul. Felismerve hűséges állati védelmezőjét, haldokló szolgája fölé hajol, és a fejét az ölébe veszi.

¹⁴ A vezetők hivatalos nevei – a Király és a Pap, a Kormányzó és a Tanító – egy gyökérfajban.

¹⁵ Lásd: „Hasadékok az idő fátyolán” című cikkeket az 1910 és 1911 évi „The Theosophist”-ban. A Mahaguru Gautama Úr, Surya Maitreya Úr. Miért kerültek ezek az állatok ily közeli összeköttetésbe azokkal, akik Mestereik lesznek majd az akkor még messze távoli Földön? Talán általuk ápolt növények voltak – amint mi ápoljuk növényeinket mostan, magasabb esetekben – mivel Gautama Úr és Maitreya Úr emberek voltak a második láncban, vagy az alacsonyabb esetben állatok és növények, amelyek rokonszenvvel viseltettek egymás iránt.

A szegény majom mélységes odaadással teli emeli fel szemeit gazdája arcához, és az oltalmazás iránti szenvedélyes vágygal teli szolgálat ténye lehívja a Monád Akarat aspektusának egy sugarát egy tüzes erőzuhatagban, és a majom a haldoklás pillanatában individualizálódik, és így mint ember hal meg.

Megsebesült majmunkat Sิริust gyík ellenfele alaposan helybenhagyta, de még életben volt, mikor a kunyhóba vitték. Mint nyomorék roncs élt egy darabig, és csak nehezen vonszolta magát. Megható látni úrnője iránt való ragaszkodását, szemével követi minden mozdulatát. A gyermek Surya gyengéden ápolja őt, és majom társai, Alcyone és Mizar vannak körülötte. Intelligenciája, fokozatosan táplálva a szeretet által, megerősödik, mindaddig, míg az alacsonyabb értelem felérve feleletet kap a magasabbtól, és a kauzális test röviddel a halála előtt létre villan.

Alcyone és Mizar még tovább éltek egy darabig Sírirus halála után, kiemelkedő jellemvonásuk a Mahaguru és Surya iránti kizárólagos odaadásuk volt, míg e tiszta tűzzel telt érzelmi test lehívja a feleletet a buddhi világból, és így érve el individualizációjukat, kimúlnak.

Ezek az esetek jó példák az individualizáció módjainak három nagy típusára,¹⁶ amelyek mindegyikében a magasabb élet leáradása, a hármas Szellem egy aspektusa, az Akarat, a Bölcsesség és a Tevékeny Intellektus által történik. A cselekvés felhatol, és lehívja az Akaratot, a szeretet a Bölcsességet, az értelem az Intellektust. Ez a három „Helyes Út”-ja az individualizációnak. Más utak is vannak, amelyeket szintén szemügyre fogunk venni, ezeknek a sűrűbb anyagban való visszatükröződései, de ezek a „Helytelen Utak”, és sok szomorúsághoz vezetnek.

Ez időtől fogva az általunk különösen követett tudatok véglegesen emberiekké váltak, és ugyanazzal a kauzális testtel rendelkeznek még ma is. Ezek az E bolygón emberi lényekként vannak jelen, de nem vesznek határozott részt rendes életében. Halakhoz hasonlóan lebegnek légkörében, de még nem eléggé előrehaladottak, hogy rendes tevékenységeiben osztozzanak. Az E bolygón levő érzelmi testet egy kitöréshez hasonló jelenség alkotta a permanens érzelmi atom köré. Az újonnan individualizáltak nem születtek mint gyermekek e bolygó lakói közé, akik melleleg megjegyezve nem voltak megnyerő külsejűek, igazi előrehaladásuk kezdetéről mint emberi lényeknek, nem lehet szó addig, míg el nem érték a D bolygót a hatodik körben. Bizonyos megállapodottság és haladás már megvan természetesen, az érzelmi testben, amely az E bolygó légkörében lebeg, az értelmi testben, amely hasonlóképpen lebeg az F bolygó légkörében, és a kauzális testben, amely a G bolygó légkörében lebeg ugyanilyen módon. Ez a haladás megmutatkozik a hatodik kör A, B és C bolygóinak légkörén át való leszállásban, amelyekben a testek részére kivont anyag jobb fajtájú, és sokkal összefüggőbb. De amint mondtuk, a tényleges haladás a D bolygón történik, ahol ismét fizikai anyagot vesznek fel.

Ennek az ötödik körnek előrehaladott állatai között, amelyek primitív emberi lények közelében éltek, vannak néhányan, amelyek érdeklődésünkre tarthatnak számot, mert később olyan típusú verődtek össze, amely az individualizáció módjainak hasonlóságán alapszik. Ezek az előbb említett „Helytelen Utak” egyikén individualizálódtak. Ezek megpróbálták az embert utánozni, akik között éltek, abból a célból, hogy felsőbbre tegyenek szert állattársaik között. Hiúsággal eltelve hivalkodtak, és folyvást „mutogatták magukat”. Majomszerű lények ezek, sokban hasonlóak az előbb megfigyeltékhez, de határozottan ügyesebbek és na-

¹⁶ Lásd: C. W. Leadbeater: „A benső élet” című könyvében az „Individualizáció módjai” című fejezetet.

gyobb képzelő vagy legalább is utánzó képességgel bírók, s úgy játszották meg az embert, mint a gyermekek játsszák, hogy ők felnőttek. Ők ezáltal az intenzív hiúsági érzet által individualizálódtak, amely az utánzó képességet abnormális fokig ösztönzi és az elkülönülés érzését okozza, az állat ébredő énjének kihangsúlyozását, míg az erőfeszítés, hogy a többiektől megkülönböztessék, feleletet hív le a magasabb fokokról, és az Ego kialakul. De az erőfeszítés, hogy társai fölé emelkedjék, minden szeretet és csodálat nélkül a felettük álló iránt – hogy csak azért emelkedjen ki, hogy a többit lenézhesse –, nem járul hozzá ahhoz, hogy az állati szenvedélyek emberi érzelmekké változzanak át, és nem teremti meg az alapot az érzelmi és intellektuális természet jövőbeni harmonikus növekedéséhez. Az ilyenek önállóak, egocentrikusak, önelégültek, mindegyik csak magára gondol, az együttműködés vagy közös célra való egyesülés minden gondolata nélkül. Ha meghalnak az individualizáció után, a halál és újrászületés közötti időt átálmodják a hatodik kör D bolygóján, nagyon hasonlóan a már leírt individualizált állatokhoz, csak egy különbséggel, amely azonban rendkívül fontos a fejlődés irányaira. Ez a különbség az, hogy az előző esetekben az új emberi lények elméjüket szeretettel rögzítették imádott gazdáikra a D bolygón, és érzelmeik így megerősödtek és tökéletesedtek, míg azok, akik hiúsággal individualizálódtak, csak önmagukra és saját kiválóságukra irányították elméjüket, s ezért nem volt meg bennük a szeretetnek érzelmi növekedése.

Az állatok második csoportja azon emberi lények iránt érzett csodálat folytán individualizálódott, akikkel érintkezésbe jutott, és szintén igyekezett utánozni őket, de nem mert túl akarják haladni társaikat, hanem mert az embereket fensőségesebbnek tekintik, és hasonlóak akarnak lenni hozzájuk. Nem érznek erős szeretetet irántuk, sem az őket szolgálás vágyát, de a sok tanulás iránti vágy és az engedelmesség iránti készség megvan bennük, amelyet az irántuk, mint felsőbb lények iránti csodálat vált ki. Gazdáik gyakoroltatják őket, először arra, hogy különböző ügyességeket vigyenek véghez, azután hogy kisebb szolgálatokat tegyenek nekik, s ezen a módon bizonyos, a gazdáikkal való együttműködés érzetére tesznek szert. Arra törekszenek, hogy tetszenek nekik, hogy helyeslésüket elnyerjék, nem mintha különösebben szeretnék őket, hanem mivel az elnyert helyeslés eredményeként megengedett együttműködés közelebb hozza őket azon magasabbrendű lényekhez, akikkel együtt dolgoznak. Midőn az intelligencia növekedése által individualizálódnak, az intellektus kész alávetni magát a fegyelemnek, az együttműködésnek, kész arra, hogy meglássa az egyesült erőfeszítés eredményeit, és az engedelmesség szükségességét. Közben létezésükbe magukkal viszik az egyesült munka és az alárendelés iránti készség érzetét, s ez nagy előnyükre szolgál a jövőben.

Egy másik típus igen szerencsétlen irányban fejlődik, és pedig a félelem által élesített és éberré tett elme útján. Állatok, amelyeket állandóan vadásznak élelemszerzés céljából, vagy amelyeket vad érzületű emberek birtokolnak, és gyakran kegyetlenül bánnak velük, elérhetik az individualizációt a kegyetlenségtől való megszabadulás iránti erőfeszítés folytán, azáltal, hogy állandóan terveket szőnek, hogyan meneküljenek az üldöző elől. Ezek ravaszságot, ügyességet és hasonló képességeket fejlesztenek ki, a félelemből eredő eltorzított fajta ügyességet, sok gyanakvással, bizalmatlansággal és bosszúvágygal. Midőn értelmük az emberrel való érintkezésben így megerősödött bizonyos fokig, bár a nem kívánatos irányban, individualizáció következik be. Egy esetben megfigyeltük, hogy egy lénynek a párját megölték, és ebben az esetben a gyűlöletnek és szenvedélyes bosszúvágnak erős hulláma okozott individualizációt. Egy másik esetben egy hiúzszerű állat az által az erős vágy által individualizálódott, hogy fájdalmat okozzon, mert ez hatalomérzetet adott mások felett, és itt az ösztönzés ismét egy rosszindulatú emberi befolyás és példa volt. Az individualizáció és újrászületés közötti hosszú időt ezekben az esetekben eredményes megmenekülésekről, fortélyos bosszúállásokról, és olyanoknak okozott kegyetlenségekről szóló álmok töltik ki, akik utolsó

állati életükben rosszul bántak velük. A szerencsétlen eredmény felelősséget vet arra, aki azt okozta, és kapcsolatot teremt a jövő életében. Nem lesz talán helytelen, ha az ilyen individualizációkat mind koraiakként tekintjük, „túl korán vettek fel emberi alakot”. Ezeket a típusokat ismét megtaláljuk a hatodik körben, amint új emberiségüket a rájuk vonatkozó individualizációs módszerek által meghatározott irányokban kidolgozzák. Úgy látszik, mintha három fajta individualizáció, amelyet a felülről való leáramlás okoz, volna a Tervben, és az alulról felfelé való erőszakolás módját az ember helytelen tettei hozzák létre.

Mielőtt ezeket és más típusú ismerőseinket követnénk a hatodik kör D bolygóján folytatott életük során, vessünk egy pillantást a Holdlánc ötödik körének városaiban levő magasabb civilizációkra. Több közösség volt elszórva a bolygón, amelyek kimondottan primitív életet éltek. Némelyek a már említett kunyhókban, ezek szelídek, bár kevésbé fejlettek voltak, erőteljesen küzdöttek, ha megtámadták őket, míg mások vad állapotban éltek, összeférhetetlenek és állandóan háborúskodnak, látszólag csupán a vérontás és kegyetlenség kedvéért. Ezen a különböző közösségeken kívül, amelyek kisebbek-nagyobbak, nomádok és földművelők voltak, léteztek még városokban élő civilizáltabb népek is, amelyek kereskedelmet folytattak, és meghatározott kormányzatuk volt. Nem látszott semmi, amit ma nemzetnek neveznénk, egy város és egy jelentős, sokszor igen terjedelmes környék szétszórt falvakkal képezett állatot, és ezek az államok változó egyezményeket kötöttek egymással a kereskedelem és közös védelem tárgyában.

A következő minta szolgálhat illusztrációul. Az egyenlítőnek megfelelő hely közelében van egy nagy város – de inkább temetőhöz hasonlít –, nagy kiterjedésű megművelt földdel körülötte. A város elkülönített részekre van építve, lakói néposztályának megfelelően. A szegényebbek nappal a házon kívül éltek, és csak éjjel vagy esőben bújtak a lapos tetők alá, amelyek a kelta sírokra emlékeztetnek, s téglalakú barlangokba vagy sziklákba vájt helyiségekbe vezettek. Ezek földalatti nyúlüregekhez hasonlítottak, hosszan terültek el, és egymással összeköttetésben voltak, igazi labirintus. A bejárati ajtó két kisebb kövön nyugvó lapos kőből volt készítve. Ezeknek a helyiségeknek ezrei együtt egy tömegben két-két oldalát képezték egy körben futó útnak, és a városnak külső gyűrűjét alkották.

A magasabb néposztályok ezen a gyűrűn belül kupolás, épített házakban laktak. A házak magasabb szinten épültek, tágas és a homlokzaton levő terasszal, s kört formált, mint az út odalent. A kupolák rövid, erős oszlopokra voltak helyezve, mind kifaragva, s a faragások szépen előrehaladott civilizációra mutattak. E kupolák nagy száma egymáshoz csatlakozott az alacsonyabb szélén, és egy városközösség félét, mintegy övet alkotott, a felső szélén megint egy körbefutó terasszal. A város középpontja annak legmagasabb része volt, s itt a házak maguk is magasabbak, három kupolával, egyik a másik fölé emelkedve. A középsőnek öt kupolája van, egyik a másik tetején, mindegyik következő kisebb az alatta levőnél. A felsőket az egyik alaposzlop belsejében és a felső középső oszlop körül futó lépcsőkön lehet elérni. Úgy látszik, mintha ezek egy élő sziklaoszlopból lennének kivésve. A legmagasabb kupolákban levegőről és világosságról nem gondoskodtak. A legmagasabb kupolában egy függőágyszerű valami lóg a közepén, ez az imádkozó szoba. Úgy látszik, hogy az imádkozónak nem szabad érintenie a talajt az ima alatt.

Nyilvánvalóan ez a Hold legfejlettebb emberisége, akik később a Hold Urai lesznek, elérvén az Arhat fokozatot, a holdbeli fejlődés kiszabott célját. Már civilizáltak, és az egyik szobában egy fiú írt valamit, ami tökéletesen megfejthetetlen volt számunkra.

A holdbeli emberiség közül azok, akik ebben a körben az Ösvényre léptek, a Lények egy magasztos csoportjával, azon idők Hierarchiájával voltak összeköttetésben, akik a második láncról jöttek át, hogy segítsék a harmadik fejlődést. Ezek egy magas és gyakorlatilag hozzáférhetetlen hegységben laktak, de jelenlétüket felfogták az Ösvényen levők, és azon idők intelligens emberisége általában tényként fogadta el. Tanítványaik, midőn testen kívül voltak, elérték őket és alkalmilag egyik-másikuk lejött a síkságra, és egy ideig az emberek között élt. A város központi házának lakói érintkezésben voltak velük, és a komoly elhatározást igénylő ügyekben befolyásuk alatt cselekedtek.

IV. Fejezet

A HATODIK KÖR A HOLDLÁNCON

Visszajöttünk a D bolygóra, de most a hatodik körbe és a mi egyéniesült állataink beleszületnek ebbe a körbe, mint egyszerű és primitív, de nem vad és állatias típusú emberek. Ezek szépsége nincs összhangban a mai szépségideálunkkal, hajuk érdes, ajkuk vastag, az orr vastos, és a tövénél széles. Egy szigeten élnek, táplálékuk fogytán van, így Herakles első emberi életében fellép a színtérre, és harcba bocsátkozik egy másik vademberrel, egy nem kívánatos kinézésű állati hulla birtokáért. A harc a szigetlakók között úgy látszik nem volt szokásos, és csak akkor fordult elő, ha táplálékhiányban volt, de gyakran került rá a sor, amikor időről-időre visszaverték a szárazföldiek beözönlését, mert ezek a vadak rendkívül kegyetlen emberevők, és ördögi kínzói voltak a szelíd szomszédoknak, akik őket a félelem tárgyának tekintették.

Ezek a kellemetlen szomszédok kezdetleges tutajokon átkeltek a tengersizoron, elözönlötték a szigetet, mindent elpusztítva, ahol csak jártak. A szigetlakók őket démonoknak tekintették, mindamellert önvédelemből hevesen küzdöttek ellenük. A szigetlakók mindenkit megöltek, akik foglyul estek, de nem úgy, mint azt a szárazföldi vadak tették, akik kínozták az élőket, vagy a holtakat megették. Ezek a szárazföldiek azok közül valók, akik az ötödik körben félelem által egyéniesültek, és ezek között megismerjük Skorpiót, akinek ellenségeskedése Heraklessel a jövő életekben, amely annyira szembeötlő, valószínűleg itt vette kezdetét, mert már ebben a nagyon kezdetleges, egymással szemben álló néptörzsben voltak, és dühösen harcoltak egymás ellen.

Heraklesnek ebben a közösségben töltött második életében Skorpió egy támadást vezetett a szigeten lakó törzsek ellen – erről még később lesz szó – és Herakles részt vett abban a felszabadításban, amely hazatérésükkor megtámadta a vadakat, és sikerült neki tönkretenni őket, és megmentett egy sokkal fejlettebb típusú sebesült foglyot, akit visszatartottak azért, hogy kínozzák.

Ugyanabban az időben a szigetlakók között találjuk Sziust, valamint Alcyonet és Mizart, akik látszólag nem voltak valami különös rokonságban azonfelül, amely bármely életben, mint személyes vonzalom kialakul. Az élet közös és az emberek szabad életet élnek. A halál és újraszületés közötti idő nagyon rövid, csak néhány év, és a mi vadaink ugyanabban a közösségben születnek újra. A második élet javulást mutat, kívülről jön segítség fejlődésük meggyorsítására.

Egy idegen érkezik a szigetlakók közé, egy sokkal magasabb típusú és élénk, világoskék arcbőrű ember, nem mint a piszkos-barna szigetlakók, akik kíváncsian és csodálkozva gyűltek köré. Azért jött, hogy civilizálja a szigetlakókat, akik szelídek és tanulékonyak voltak, és hogy bekebelezze őket abba a birodalomba, melynek fővárosából jött. Azzal kezdi, hogy néhány dologgal csodálkozásba ejti őket. Egy gyümölcs héjából készült tálba vizet tesz, a zsebéből kivesz egy kicsi, magszerű golyót, és beejti a vízbe, az tüzet fog, néhány elszáradt levelet meggyújt, és ezek rögtön lángra lobbannak. Ez az első tűz, amit a vadak láttak, akik szétfutnak, és felmásznak a fákra, ahonnan megriadt szemekkel bámulnak le erre a különösen ugrálni látszó teremtményre. Lassanként lecsalogatja őket, félénken közelednek, mivel látják, hogy semmi bántalom nem éri őket, és mivel hogy a tűz éjszaka kellemes, elhatározzák, hogy ő egy isten, és elkezdik imádni őt, valamint a tüzet.

Befolyása kezd megerősödni, azonkívül megtanítja őket a föld megművelésére, egy kaktuszféle főzeléket termesztenek, piros levele van, és valamilyen a kenyérgyökérhez hasonló földalatti gumót termel. Felvágja a kövér szárazakat és leveleket, a napon megszáradítja azokat, és megmutatja nekik, hogyan kell abból jó sűrű levest készíteni. A szár gerincének belsejében egy kis nyílgyökér van, azt kinyomva, nedve nyers, édes cukrot ad.

Herakles és Sirius jó barátságot kötnek, és az ő esetlen, tudatlan módjukon vitatkoznak az idegen eljárásain, és mindketten nagy vonzalmat éreznek iránta.

Időközben a szárazföldi vadak egy része a törzsük telepéhez egy kis távolságnyra élő törzset megtámadott, a férfiak legtöbbször leölték, egynehányat az asszonyokkal és gyermekekkel együtt fogságba vitték, és az idősebb nőket leöldösték, a gyermekeket meg csupán valami élvezetes tápláléknak tekintették, és úgy cipelték őket, mint az állatokat. Egy sebesült szökevény érkezett a hírrel a faluba, és könyörgött a harcos férfiaknak, mentsék meg a szerencsétlen foglyokat. Herakles egy csoporttal elindult, nem idegenkedve egy kis verekedéstől, lecsaptak a vadakra, amikor azok el voltak tompulva az élvezetektől, sikeresen megsemmisítve az egész csoportot, Skorpió kivételével, aki éppen távol volt. Egy kunyhóban egy sebesült embert találtak, testszínéről szemmel látható volt, hogy ugyanahhoz a fajhoz tartozik, mint az idegen, aki a szigetre jött, és aki úgy látszott, elő volt készítve a kínzáshoz, hogy azután lakomát csapjanak a maradványaiból. Felsegítették egy lándzsából keresztberakott hordágyra – amennyiben ezeket a hosszú, hegyes botokat lándzsáknak lehet nevezni –, két vagy három megszabadított fogollyal és néhány életben maradt fiatal nővel együtt visszatértek a szigetre.

A megszabadított, súlyos sebe dacára, örömteljes kiáltással üdvözölte az idegent, aki ugyanabból a városból való szeretett barátja volt, és az idegen sátrába fektették. Ott ő nagyon jól érezte magát, és elmondta, hogy küldték a tengerparton lakó vad törzs elpusztítására, de csapatát körülzárták, és teljesen megsemmisítették, őt magát, néhány tisztet és embert élve foglyul ejtettek. Azokat rettenetes kínzások között megölték, de őt egy ideig hagyták, hogy erőt nyerjen, mert túl gyenge volt arra, hogy kibírjon egy hosszantartó, a vadakat mulattató kínzást, és így menekült meg. Herakles kutyahúséggel ápolta őt az ő egyszerű módján, és órákon át ült, és figyelte, amint a két barát – Mars és Merkúr – beszélgettek egy előtte teljesen ismeretlen nyelven. Merkúr némiképp orvos volt, és ápolása alatt barátja gyorsan javult, sebe begyógyult, és ereje visszatért.

Merkúr befolyására a nép egy kissé több műveltséget kapott, és mikor Mars meggyógyult, elhatározta, hogy visszatér a városba, Merkúr azonban azt határozta, hogy egy rövid ideig még a hálás törzsnél marad, akit ő nevelt. Egy expedíciót küldött Mars kíséretével a veszélyes tengersizoron át, ahol az emberevő vadak laktak, egy kis őrseg egészen a városig kísérte. Herakles ragaszkodott ahhoz, hogy a szolgálja legyen, s nem akarta elhagyni őt. Visszatérésekor nagy öröm volt a városban, mert az emberek már halottnak hitték, serege elpusztulásának híre, és az, hogy ő is alig menekült meg, nagyon felizgatta, és indulatba hozta őket, és haladéktalanul egy új expedíciót szerveztek meg. A város határozottan civilizált volt, a jobb negyedekben nagy és csinos házakkal és számtalan üzlettel. Sok háziállat volt ott, néhányat vontatásra vagy lovaglásra használtak. Kereskedést folytattak más városokkal, csatorna-rendszereik voltak, melyek a várost nagy távolságokkal kötötték össze. A város negyedekre volt osztva. Különböző osztályok különböző részekben laktak, a központban lakó emberek határozottan magasrendű típusúak és kék arcbőrűek voltak. Az uralkodó és az ő legmagasabb előkelőségei érintkezésben voltak egy elkülönítve élő és mások számára hozzáférhetetlen em-

bercsoporttal. Ezek az emberek, akiknek némelyikét később mint a Hold Urait ismerjük meg, tanítványai voltak még magasztosabb lényeknek, akik túlról, egy másik szférából jöttek.

Néháynak a Hold emberiségéből sikerült az Arhat beavatáson túl haladnia, és e feljebbvalóik nyilvánvalóan olyan emberiségből valók, akik sokkal magasabb fokot értek el. Ezekről a város uralkodója – mely város székhelye volt egy nagy birodalomnak – parancsot kapott a tengerparti vadak kipusztítására. Az expedíciót, amely ellenállhatatlanul erős volt, Viráj vezette – aki úgy nézett ki, mint egy észak-amerikai indián – és alvezére Mars volt. A szegényesen felszerelt és fegyelmetlen vadak ellen ez nem volt nagy kockázat, és azokat teljesen megsemmisítették. Skorpió megint főnöke volt egy csapatnak, és az utolsó emberig kétségbeesetten küzdött. Herakles mint szolga követte Marsot, mellette harcolt, és mikor vége volt a csatának, elhatározták, hogy áttelepítik a szigetről az engedelmes vadakat a szárazföldre, és bekebelezték őket a birodalom egy gyarmatának. Sirius és Herakles kölcsönös örömközelekre újra találkoztak, örömközele képességükhöz viszonyítva éppen olyan nagy volt, mint Mars és Merkúr mélyebb öröme az ő magasabb színvonalukon. Merkúr átvitte a népet a szárazföldre, és ott mint földművelőket telepítette le őket, azután Mars visszatért a városba. Herakles rábeszélte Siriust – aki nem vonakodott –, hogy kísérje el őket. Így mindketten a város lakói lettek, és igen magas kort értek el, mindegyik tántoríthatatlanul ragaszkodott a saját gazdájához, akikre úgy néztek fel, mintha istenek lettek volna, akik egy isteni fajhoz tartoznak, és mindenhatóak.

A vadak kiirtását végrehajtották, bár olyan parancsnak engedelmeskedtek, amelyet senki sem segegett meg, úgy tekintették a katonák, sőt a tisztek legtöbbsége is, mint csupán egy részét egy politikai hódítás tervének, mely a birodalom határainak kiszélesítését célozza. Ezek a törzsek útban álltak, és ezért kellett megszabadulni tőlük.

De a magasabb szempontból azt látjuk, hogy ezek a vadak elérték azt a legmagasabb fokot, mely fölé már a Holdláncon fejlődni képtelenek lennének, nem álltak rendelkezésre olyan testek, melyek az ő alacsony fejlődési fokuknak megfeleltek volna. Ennélfogva vagy meghaltak, vagy megölték őket, ezek már nem születtek újra, hanem az alvás egy bizonyos állapotába mentek át. Sok ilyen hasonlóan alacsony típusú test semmisült meg földrengés, katasztrófák által, amelyek egész földrészeket taroltak le, és a föld népessége nagyon lecsökkent. Ez volt az „ítéletnapja” a Holdláncon, a szétválasztása azoknak, akik hasznavehetőek voltak azoktól, akik hasznavehetetlenné váltak a lánc továbbfejlődésében. Ettől az időtől kezdve minden arra irányult, hogy azokat, akik megmaradtak, a lehető leggyorsabban előrevigye. A megmaradt népesség előkészítése volt egy következő láncon való fejlődésre. Erről az időről meg kell jegyezni, hogy az év körülbelül olyan hosszú, mint napjainkban. A bolygónak a naphoz való viszonya hasonló volt, csak a konstellációra nézve volt különböző. A Merkúr által részben civilizált törzs megmenekült ebből a kiválasztásból. A városban pedig Herakles és Sirius, Mars és Merkúr háznépével és cselédeivel¹⁷ együtt szintén a vezetőkhöz való ragaszkodásuknál fogva, átléptek az elválasztó vonalon.

Beházasodtak – ha ezt a kifejezést használhatjuk az ekkor szokásos laza kapcsolatokra – a város lakosságának alsóbb osztályába, és egyik inkarnáció a másikat követte az akkori idők civilizáltabb népének alacsonyabb osztályaiban. A haladás igen csekély volt, mivel az értelem igen szegényes, és a fejlődés nagyon lassú volt. Sirius egyik születésében megfigyelték, amint egy kis szatócs volt, üzlete 10 láb széles lyuk volt, ahol különféle dolgokat árult.

¹⁷ Mars háztartásához tartozik: Herakles, Siva, Corona, Vajra, Capella, Pindar, Lutécia, Theodoros, Ulyses és Aurora. Merkúr háztartásához tartoztak: Sirius, Alcyone, Mizar, Orion, Achilles, Hector, Albione, Olympia, Aldebaran, Leo, Castor, Rhea.

Heraklest 12 étellel később látták, amint egy mezőn dolgozó nő volt, eléggé fejlett ahhoz, hogy megfőzze patkányait, melyet egyéb ennivaló híján elevenen is megettek, egy csomó fivérrel, mint férjjel, Capellával, Pindarral, Beatrixszal, Luteciával. A nők ebben az időben nagyon különösek, a többférjűség általános volt. Nagyon sok étellel később már javulás látható, a fentnevezett csoport tagjai már nem voltak ennyire primitívek, és mások jöttek közéjük, de ezek csak nagyon kis munkások, üzletemberek és földművelők voltak, és ezek a Holdon sem mentek sokkal e fokozat fölé.

Egyik életben, melyet megfigyeltünk, a különös földművelési eljárás vonta magára a figyelmünket. Sirius felesége volt egy kis földművesnek, akinek alkalmazottai voltak. Az aratás oly rémes volt, mint a lidércnyomás. A legtöbb növényzet ahhoz a fajtához tartozott, amit mi a gombák családjának ismerünk, csak óriási és idomtalan. Voltak olyan fák, melyek egy év alatt igen magasra nőttek és félig állatszerűek voltak. A levágott ágak a favágók köré csavarodtak, mint a kígyók, haldoklás közben összezsugorodva. Vérhez hasonló nedv ömlött ki a balta csapásai alatt, a fa szövete húsos volt. A fa húsevő volt, és növekedése alatt, ha egy állat megérintette, megragadta azt, és mint polip köréje tekerődött ágaival, és azt szárazra szívta. Ennek a termésnek a learatását igen veszélyes dolognak tartották, és csak nagyon erős és ügyes emberek vettek részt abban. Miután a fát levágták, hagyták, hogy a feldarabolt ágak kimúljanak, azután, mikor minden mozgás megszűnt, a héját lehúzták és kidolgozták, mint a bőrt, a húsát pedig megfőzték és megették.

A növényzetnek nagy része – amit nekünk növényeknek kell neveznünk – félig növényi és félig állati volt, egyiknek nagy ernyőszerű teteje volt, közepén egy nyílással, mely fogazattal volt ellátva. Ez ki tudott nyílani, mint egy száj, előre hajolt ezzel a kiálló állkapoccsal, lelógatta egészen a föld fölé, és amely állat ezt megérintette, megfogta és a két fél bezárult előtte, mire a szár kiegyenesedett, és az összezárult felek újra kialakították az esernyő külsejét, míg a benne levő állatot szárazra szívta.

Ezeket a növényeket akkor vágta le, mikor az állkapcsok fent zárva voltak, és a szükséges ügyesség abból állt, hogy idejében elugorjon, amint a tető hirtelen lefelé hajolt, hogy a támadót megragadja. A rovarvilág igen kiterjedt és óriási volt, és nagyrészt táplálékul szolgált a húsevő fáknek. Némely rovar két láb hosszú és félelmetes külsejű volt, a lakosság iszonyodott tőlük. A házakat négyszögletűre építették, és nagy udvarokat zártak velük körül, melyet erős háló borított be, és mikor a nagy rovarok ideje volt, a gyermekeknek nem volt szabad e bekerített helyről kimenni.

Azok, akik az ötödik körben hiúság által egyéniesültek, nagyrészt városok lakosságában születtek, és életről-életre hajlamosak voltak arra, hogy összeseregljenek ízléseik hasonlósága és mások megvetése folytán, bár az uralkodó gyarlóságuk, a hiúság nagyon sok egyenetlenségét és gyakran megismétlődő szakadásokat okozott.

Az elkülönülés nagyon elhatalmasodott, a mentális test nem kívánatos módon megerősödött, és mindinkább burokká vált, mely másokat kizárt. Az érzelmi test, amint az állati szenvedélyeket elnyomták, elvesztette hatalmát, mert az állati szenvedélyeket elsorvasztották kemény és hideg aszketizmussal, ahelyett, hogy emberi érzelmekké változtatták volna azokat. A nemi szenvedélyt pl. kiölték, ahelyett, hogy átváltoztatták volna szeretetté. Az eredmény az volt, hogy ezeknek születésről-születésre mind kevesebb érzelmük volt, és fizikailag közeledtek a nem-nélküliség felé, és amíg egyéniségük igen magas fokra fejlődött, ugyan ez a fejlődés folytonos egyenetlenséghez és lázadáshoz vezetett. Közösségeket alakítottak, de ezek széthullottak újra, mert senki sem engedelmeskedett, mindenki vezetni akart.

Néhányan a sokkal magasabban fejlett emberek közül megkísérelték, hogy segítsenek rajtuk, vagy vezessék őket, de ez féltékenységre és haragra vezetett, mert úgy érezték, hogy lekicsinyelni és elnyomni akarják őket. A gög mindjobban és jobban növekedett, könnyörület nélkül és lelkiismeret nélkül hideggé és számítókká váltak.

Midőn az élethullám átömlött az érzelmi anyagból álló ötödik bolygóra, ott csak rövid ideig maradtak tevékenyek, mivel az érzelmi test eltörpült mindaddig, míg egészen elsatnyult, és a hatodik bolygón a mentális test megkeményedett, és elvesztette rugalmasságát, ami végül különös elcsönkült hatást keltett, és semmi esetre sem volt vonzó. Furcsa módon emlékeztetett ez egy olyan emberre, aki térden alul elvesztette a lábát, és nadrágját felvarrta a csonkra.

Az a típus, amely a megelőző körben a bámulat által egyéniesült, és engedelmes és tanulékony volt, szintén főképpen a városi népességbe igyekezett jönni, kialakítva ott először a jobb munkásosztályt, azután az alacsonyabb középosztályon keresztül a felsőbbre emelkedett fel, és intelligenciáját meglehetősen nagymértékben fejlesztette ki.

Mentesek voltak az előző típus szertelen gögjétől – attól a gögtől, mely sötét narancssal színezte aurájukat –, és inkább tiszta ragyogó aranyárga színt mutattak. Nem voltak mentesek az érzelmektől, de érzelmeik, bár együttműködésre és náluknál bölcsőbbek iránti engedelmesre vezette őket, mégis inkább önző volt, semmint szeretetteljes. Világosan látták, hogy az együttműködés több eredményt hoz a versengésnél, és ők inkább a saját előnyükért működtek együtt, semmint azért, hogy másoknak boldogságot szerezzenek. Sokkal intelligensebbek voltak, mint azok az emberek, akiknek pályafutását eddig különösen figyelemmel kísértük, rendszeretük és fegyelmezettségük meggyorsította fejlődésüket. De azt a benyomást keltették, hogy mentális testeikben (tiszán meglátva azt, hogy mi szolgált saját előnyükre) azokat a tulajdonságokat fejlesztették ki, amelyeknek érzelmi testükben kellett volna gyökerezni, a szereteten és odaadáson alapulva, és ezek által táplálva. Ennélfogva az érzelmi testük nem volt kellőképpen kifejlődve, bár nem volt úgy elsatnyulva, mint az előzően említett típusban. De az E bolygón való tartózkodás hasznában ők csak kevéssé részesültek, míg az F bolygón figyelemreméltón tökéletesítették mentális testüket.

Az E, F, és G bolygók voltak a leghasznosabbak azon egók csoportjai számára, akik a három „Igaz út” egyikén egyéniesültek, és ennélfogva kiegyensúlyozottan fejlődtek, nem olyan egyoldalúan, mint azok, akik helytelen módokon egyéniesültek, ami az intelligenciát illeti. Végére is ezek az Egók később kényszerültek az érzelmeiket kifejleszteni, amelyeket a korábbi időkben elnyomtak vagy elhanyagoltak. Az idők folyamán minden képességet teljesen ki kell fejleszteni, és ha a fejlődés óriási folyamát tekintjük a tudatlanságtól a mindentudásig, a haladás vagy módszer minden fokon elveszti azt a mérhetetlen fontosságát, amit mi a közelség és tudatlanságunk ködén keresztül csak homályosan látunk.

Amint ez a három bolygó a hatodik kör emelkedő pályáján egymásután tevékenyvé vált, az előrehaladottabb Egók igen nagy érzelmi és értelmi haladást tettek. Mivel csak azok testesülnek meg rajtuk, akik átmentek a kritikus korszakon, a Holdlánc „ítéletnapján”, ezek nem voltak reménytelen késlekedők, mint koloncok a fejlődésben; a növekedés állandó és gyorsabb volt, mint az előtt. Mikor a körnek már vége volt, megkezdődött az előkészítés az utolsó, a hetedik kör kivételes állapotának megteremtésére, melynek tartama alatt a Holdláncnak összes lakosait és anyagának egy részét átvitték utódára, vagyis arra a láncre, amelynek a mi Földünk a negyedik vagy központi bolygója.

V. Fejezet

A HETEDIK KÖR A HOLDLÁNCON

Egy láncon a hetedik kör különbözik a megelőző köröktől, amennyiben bolygói egyik a másik után, az elporladáshoz vezető úton, átmennek egy nyugalmi állapotba, amikor lakói utoljára elhagyják azokat. Midőn minden egyes bolygó végső elhagyásának időszaka elérkezik, amennyiben lakói alkalmasak a láncon a továbbfejlődésre, mint a további körökben, átmennek a legközelebbi bolygóra, mialatt a többiek, akik számára a későbbi bolygó körülményei nem alkalmasak, midőn elhagyják a bolygót, elhagyják a láncot is, és visszamaradnak egy alatt vázolt állapotban várva egy újra testet-öltést a következő láncon.

Ekképpen az elhagyások áradata ebben a körben minden bolygótól – kivéve azokat, akik elérték az arhati fokot – kettéválik, és néhányan, mint rendszeren, a sorrendben legközelebbi bolygóra mentek, mások időközben egy óceánon vitorláztak egy távolabbi lánccal felé.

Általában az ember csak akkor hagyhatja el szabadon a láncot – hacsak nem esik az ideig-óráig tartó reménytelenségbe – ha a láncon fejlődő emberiség számára kijelölt fokozatot elérte. A Holdláncon ez a fokozat – amint azt már láttuk – egyenlő volt azzal, amit most a negyedik, vagy arhati beavatásnak nevezünk. De legnagyobb meglepetésünkre, úgy találtuk, hogy a hetedik körben a kivándorló csoportok elhagyták az A, B és C bolygókat, míg a D bolygó népességének nagy tömege akkor hagyta el végleg a Holdláncot, amikor az élethullám elindult onnan, hogy tovább hömpölyödjön az E bolygóra. Aránylag csak egy kis mennyiség maradt hátra, hogy folytassa fejlődését a három megmaradt bolygón, és ezek közül is végül sokan eltávoztak a láncról, midőn mindegyik bolygó tétlenségbe esett.

Úgy tűnik fel, hogy a hetedik körben az a hatalmas lény, akinek „a Lánccal Manuja” címet adták, az emberiséget és az élőlények alacsonyabb formáit, melyek azon fejlődtek, a gondjaiba vette.

A lánccal Mag-Manuja az ő messzire kiterjedő aurájába gyűjtötte a lánccal fejlődésének mindezeket az eredményeit, átszállította azokat a „láncok közötti” szférába, a haldokló lánccal lakóinak nirvánájába, önmagában táplálva azokat, és végül a megjelölt időben átadta azokat a következő lánccal Gyökér-Manujának, aki folytatva a Mag-Manu tervét, kijelölte az időt és helyet, ahol azokat bevezette az ő birodalmába.

A Holdlánc Mag-Manujának úgy látszik, óriási terve volt, amely szerint csoportosította a hold-teremtmenyeket legutolsó haláluk után, egészen határozott módon osztályokba, alosztályokba és azok alosztályaiba osztotta őket, látszólagosan valamilyenféle magnetizálással. Ez különleges rezgésebességeket indított, és azokat az embereket, akik ilyen rezgésarány alatt legjobban működtek, együvé csoportosította, másokat, akik más rezgésebesség alatt működtek legjobban, azokat hasonlóképpen csoportosította, és így tovább, mikor ő megszámlálhatatlan óriási tömegeket kezelte a D bolygón.

Úgy látszik, ezek a csoportok önműködően képződtek a D bolygó mennyei világában, mint ahogy egy rezgő korongon figurák képződnek zenei hang hatása alatt. De a három korábbi bolygón sokkal könnyebben megkülönböztethetők az elválasztások, és egy magas tiszt-

viselő kiküld embereket, nyilvánvalóan egy meghatározott terv szerint cselekedve. A Mag-Manut ebben a gigantikus kísérletében sok nagy lény segített, akik teljesítették az utasításait, és az egész óriási tervet egy kimondhatatlan benyomást keltő rendben és elkerülhetetlenséggel dolgozták ki. Ő látszólag többek között kiválasztja a legközelebbi lánc tisztviselőit, azokat, akik a fejlődés hosszú folyamán megelőzték társaikat, és a különböző körökben és fajokban Mesterek, Manuk és Bodhiszattvák lettek.

Ő nyilvánvalóan többet választ ki, mint amire szükség van, mint ahogy a kertész több növényt választ ki a különleges termesztésre.

Ez a választás legtöbbször – ha nem valamennyi – a D bolygón történt, amire még visszatérünk, ha elértük ezt a világot. Egyelőre meg akarjuk szemlélni az A, B, és C bolygókat. A Holdlánc A bolygóján látjuk, hogy az emberiség egy részét nem helyezték el a B bolygóra, de kényszerítve voltak elhagyni a láncot, mert nem tudtak rajta tovább fejlődni. A nagy Tisztviselő, akinek gondjaira volt bízva a bolygó vezetése, nem volt képes némelyüket olyan módon fejleszteni, mint ahogy ő kívánta. A tény az, hogy némelyik emberanyag túlságosan merev volt a további fejlődésre, és így eltávolította őket, amikor a bolygón már vége volt az életnek. Ez a hajórakomány, ahogy mi nevezzük, szám szerint nem volt nagy, narancsszínű aurával bíró barátainkból állt, akik olyan fokra emelték mentális testüket, amelyen azok a Holdláncban már nem tudtak fejlődni, kivéve a rosszindulatúakat. Úgy bezárkóztak mentális burkaikba, és úgy elszárították érzelmi testeik csíráját, hogy nem tudtak biztosan tovább leszállni, azonkívül ők sokkal dőlyfősebbek voltak, semhogy ezt kívánták volna. A kauzális testek nem eleven kiterjedő formák, hanem merev burkok, és hogyha átengedték volna őket a B bolygóra, ez csak az alsóbb értelmi testük végzetes megkeményedését jelentette volna. Nagyon okosak, de teljesen önzőek, és egy időre elvágta magukat a további fejlődéstől, kivéve egy olyan haladást, mely ártalmas volna.

A Tisztviselő láthatólag elégedetlen ezekkel a narancsszínű emberekkel, és mindent elkövet, hogy eltávolítsa őket. Előretekintve látjuk, hogy találkozunk velük Atlantiszban, mint a „Fekete Arc Urai”, és mint a „Fekete Istent tisztelők” papjai, a Fehér Uralkodó elleni vezérek, és így tovább. Időközben ezek visszamaradnak a lánc-közötti szférában, egocentrikusan, mint mindig.

Az előbb említett emberek csoportja, akiknek aurája a fegyelmezett értelem aranysárga színét mutatja, a lánc többi lakójával együtt átment a B bolygóra, beleértve azokat is, akik az A bolygón elérték az Arhat fokozatát, és akik a B bolygón Adeptusok lettek.

A B bolygóról az aranysárga csoportot behajózták, mivel ők szintén nem kielégítően táplálták az érzelmi oldalukat arra, hogy a C bolygón meglehetősen kifejlett érzelmi test kialakulását lehetővé tegyék. Az engedelmességre való hajlandóságuk a narancsszínű embereknél kedvezőbb jövőt alakított ki a számukra, és újra találkozunk velük Atlantiszban, mint a fehér templom papjaival, ahol fokozatosan jó típusú érzelmi testeket alakítanak ki.

Mindkét első hajórakomány belép a földi fejlődés negyedik körébe, mivel túlságosan előrehaladtak arra, hogy a korábbi fokozatokban részt vegyenek. Úgy látszik, hogy minden bolygón szükséges azoknak a tulajdonságoknak kifejlesztése, amelyeknek teljes kifejeződéséhez szükségük lesz a következő bolygó anyagából való testre. Így a mi sárga népünk nem tudott tovább menni, ezért be kellett őket hajóznia a lánc-közötti szférába. Egynéhányan azok közül, akik elérték az Arhat fokot és kifejlesztették az értelem és érzelem magasabb fo-

kát, és akiknek nem volt tovább szükséges a Holdláncon fejlődniük, eltávoztak a C bolygóról, és a szokásos hét ösvény egyikén hagyták el azt.

Ezeknek egyik csoportja különösen érdekel bennünket, mert ők alkották a Hold Urai csoportjának egy részét, azt a csoportot, amelyet Barhisad Pitriknek nevez a Titkos Tanítás, akik felügyeltek a mi Földláncunkon a formák fejlődésére. Elhagyva a C bolygót, abba a régióba mentek, amelyben a Földlanc alakult ki, és később csatlakoztak hozzá mások, akik szintén erre a munkára szentelték magukat. A Földlanc A bolygója akkor kezdett kialakulni, amikor az élethullám elhagyta a Holdlanc A bolygóját. Egy bolygó szelleme, ha azon a bolygón az élet véget ért, újra inkarnálódik, és úgyszólván magával viszi az életet a legközelebbi lánccal megfelelő bolygójára. A bolygó elhagyása után annak lakóinak sokáig kell várniuk, míg az új otthonuk elkészül, bár ennek az otthonnak elkészítése akkor kezdődik, amikor az első bolygót a szelleme elhagyja, és az kihál, míg belép egy új életciklusba, és egy új bolygó kezd kialakulni körülötte. Angyalok (Dévák) irányítása alatt felépülnek a molekulák, az emberiségről még egyáltalában szó sincs.

A bolygó szelleme minden valószínűség szerint a Déváknak ehhez az osztályához tartozik, és ennek tagjai végrehajtják a bolygó felépítésének munkáját a rendszeren keresztül. A LOGOSZ-ból kiindult nagy élethullám ilyen Dévák közvetítésével építi fel az atomokat egy rendszerben, majd molekulák épülnek, majd a sejtek, és így tovább.

Az élő teremtmények élősdiekhez hasonlítanak a Föld Szellemének felszínén, és ő nem törődik velük, és valószínűleg nincs tudatában ezeknek létezésének, habár kissé érzi őket, ha azok nagyon mélyre ásnak.

Azok az Arhatok, akik elhagyták a Holdlanc C bolygóját, azt az ösvényt választották, amely a Földlánchoz vezetett, s átmentek – amint mondtuk – abba a régióba, melyben a Földlanc A bolygója alakult. Ez az első elemi birodalommal kezdődött, amely felfelé áradt a bolygó központjából – a harmadik LOGOSZ műhelyéből –, mint ahogy a víz felszökik az artézi fúrásból, és szétömlik a láthatár minden irányába. A Lótusz szívéből jött, mint ahogy a nedv jön fel a levélből.

A Hold Urai ezen a fokon nem vettek tevékeny részt, de úgy látszott, nézői voltak az új világ felépítésének. Aenokkal később hozzájuk csatlakoztak a Holdlanc G bolygójáról való Hold Urainak néhány, és ezek csinálták az A bolygón az eredeti formákat, odaadva annak erre a célra a saját Chhaya-jukat vagy Árnyékukat – mint ahogy azt a Titkos Tanítás mondja –, és azután jöttek az Életek, és egymásután elfoglalták a formákat.

A B és C bolygók hasonlóan voltak felépítve a saját szellemeik körül, amint ezek később elhagyták a holdi elődeiket. A mi fizikai Földünk akkor alakult ki, mikor a lakók elhagyták a Holdláncot a D bolygóról, és a bolygó szelleme elhagyta a Holdat. A Hold akkor elkezdett szétporladni, és állagának egy igen nagy része átmegy a Föld felépítésére. Mikor a lakók kezdték végleg elhagyni a Holdat, a Földlanc A, B, és C bolygói már kialakultak, de a D bolygó, a mi Földünk, nem tudott messzire jutni kialakulásában, amíg a Holdláncon a vele egynemű D bolygó, a Hold meg nem halt.

A csoportok – amelyek amint mondtuk, kis számúak voltak – elhagyták a láncot, amint láttuk, az A és B bolygóról. Ezek olyan emberek voltak, akik megkíséreltek előretörni az értelmiségben, de akik az ötödik körben egyéniesültek. Azok az Arhatok, akik a C bolygót elhagyták, a negyedik körbe, egy város népessége köré egyéniesültek, és ekképp olyan civili-

zációba kerültek, ahol az őket körülvevő sokkal magasabb fejlettségű nép gyors növekedésre ösztönözte őket. Készen arra, hogy megragadják ennek az állapotnak az előnyét, világos, hogy az ő fejlődésükben mint állatok a megelőző láncon, egy sokkal magasabb pontot kellett elérniük, mint azoknak, akik ugyanabban a láncon primitív vidéki területen egyéniesültek.

Úgy látszik, mintha egy lánc emberisége csak akkor tudna haladni, és az Ösvényre lépni, ha azon a láncon az állatok egyéniesülése gyakorlatilag megszűnt, és csak ha a jövőben az egyéniesülés kivételes okokból fordul elő. Ha az emberi birodalom kapuja az állatok elől becsapódik, akkor az Ösvény kapuja megnyílik az emberiség előtt.

Amint láttuk, azok csoportja, amelyek az A, B és C bolygóról elhagyták a láncot, csak kis számúak voltak, és mindegyik bolygó népességének tömege a szokott módon átment a következő gömbre. Ámde a D bolygón nagyon megváltoztak a dolgok. Itt a népesség mérhetetlen tömege, mikor a bolygó halálának időszaka érkezett, fizikai testüknek utolsó elhagyása után, nem voltak előkészítve az E bolygóra való átszállításra, hanem behajózták őket a láncközi szférába, a Hold Nirvánába, ahol megvárták a számukra elkészített új láncrea való átszállításukat. Ha összehasonlítjuk az egyéb csoportoknak a végtelen óceánon útnak indított hajórakományát, akkor látjuk, hogy egy óriási hajóraj van útnak indítva ugyanazon az óceánon. A hajóraj általában elhagyja a Holdat, és csak kisszámú népesség marad vissza félretéve, akik később kitűnő okokból az E, F és G bolygókat kis csoportokban hagyják el, és ezek, hogy az előbbi hasonlatunkkal éljünk, csupán hajórakományok.

Az Egók csoportja, amelyet mint a Hold alacsonyabb emberiségének példányait követünk, a D bolygón a haladás határozott jelét mutatja. A kauzális test határozottan körvonalazott, a magasabb értelem sokkal fejlettebb és a vezetők iránti tisztelet sokkal mélysegebb és alaposabb, a szenvedély helyett most egy megállapodott érzelmmé vált, és ez az ő leginkább megkülönböztető jellemvonásuk. Ennek a csoportnak a „Szolgák” nevet adhattuk, mert habár az ösztön még vak és féltudatos, mégis most életüknek ez az uralkodó motívuma, hogy szolgáljanak, és tetszésüket nyerjék el azoknak a magasabbrendű embereknek, akiknek szentelték magukat. Ha előre tekintünk, látjuk, hogy ez marad az ő jellegzetességük a földön töltendő életeik hosszú során keresztül, és sok göröngyös úttörő munkát végeznek a jövőben. Szeretik a feljebbvalóikat, és készek szót fogadni nekik „gáncsoskodás és haladék nélkül”.

Ebben a körben egy jellegzetes változás állt elő a fizikai testüket illetően, ezek most ragyogó kékek az előbbi piszkos-barna szín helyett. A holdbeli utolsó testet öltéseik alatt fizikai testben összekerültek, és sok átrendezés történik az azelőtti figyelemreméltó időközön át. Az Egók csoportja közötti kapcsolatok megerősödését az mozdítja elő, hogy közösségekbe születnek újra, és igen nagy részük valójában a „Hasadások az idő fátyolában” című könyv szereplőinek legtöbbször, itt jelenik meg, és valószínűnek látszik, hogy a fennmaradó rész, ha képesek volnánk felismerni őket, későbbi barátaink között volnának, mivel ezek mint szolgák készen állnak megtenni, bármit mondanak nekik, és menni, bárhová küldik is őket. Ez a magasabb életnek egy kis leáradása jelöli meg őket, amely az intuitív anyag egy szálának kis kiterjedését okozza, összekötve az intuitív és permanens atomot és egy kissé kiszélesíti azt, mint kis tölcsért, amely fent szélesebb, mint lent. Az értelmesebb emberek nagy része náluk nem mutatja ezt fel, és ez összefüggésben van a szolgálat vágyának csírájával, ami hiányzik azokból a máskülönből sokkal haladottabb emberekből. Ez a csoport magában foglal sok típust, és nem áll, amint azt elvárnánk, egy sugárhoz vagy temperamentumhoz tartozó emberekből. Vannak köztük olyanok, akik a három helyes mód bármelyikén egyéniesültek az akarat, bölcsesség és tevékeny értelem aspektusai által, melyek mindegyikét egy feljebbvaló iránti odaadás ösztönözte cselekvésre. Az egyéniesülés módszere a csoporton belül csupán mint az el-

rendeződés egy oka szerepel, és befolyásolja a halál és újraszületés közötti időszak hosszát, de nincs hatással a szolgálatra való készség jellegzetességeire. Befolyásolja a kauzális test rezgésebbességét, mely kauzális test a különböző esetekben szolgálás megkísérlése által alakul ki: 1. odaadó cselekedet által, 2. tiszta odaadás fellobbanása által és 3. a megérteni és méltányolni akaró odaadás által. A kauzális test tényleges kialakulása mindig hirtelen, villanásszerűen jön létre, de a megelőző körülmények különbözőek és befolyásolják az így kialakult test rezgésebbességét. A fizikai test áldozata az Akaratot hívja le, és a szellemi anyagban lüktetést hoz létre. Az odaadás, amely az érzelmi test működése, a Bölcsességet hívja le, és lüktetést hoz létre az intuíciós anyagban, az alsóbb elme tevékenysége lehívja a tevékeny Értelmet, és lüktetést hoz létre a mentális anyagban. Úgy fogjuk találni, hogy ezek a különbségek a mi szolgáló csoportunkat kettéosztják, az első kettő egy alcsoportot alkot a születések között átlag 700 évi időközökkel, a harmadik egy másik csoportot alkot, átlag 1200 évi időközökkel. Ez a különbség nyilvánvaló lesz a Földláncon a fejlődésnek egy előbbre haladott fokán, és a két alcsoport a negyedik körben éri el a Földet 400.000 évnél idősebbekkel közöttük, nyilvánvalóan terv szerint, hogy egy bizonyos időszakban együtt szülessenek meg, amikor együttes szolgálataikra szükség lesz. Ilyen pontos még részleteiben is a Nagy Terv. Ez az elosztás nincs befolyással a Mesterek és tanítványai közötti viszonyra, mivel mindkét Mesternek, akik a hatodik gyökérfaj Manuja és Boddhiszattvája lesznek, a tanítványait megtalálhatjuk mindkét alcsoportban. Ilyképpen a szolgálás vágyának csírája, amelyet a magasabb tekintélyek látnak, az ismertetőjele ennek az egész csoportnak, és az egyéniesülési különbségek, amelyek a születés és újraszületés közötti időre befolyással vannak, kettéosztják a csoportot.¹⁸ Ennek a csoportnak élén állnak sokan azok közül, akiket mi jelenleg Mesterekként ismerünk, és magasan felettük vannak azok, akik már akkor Arhatok voltak, akik az alattuk levőknek átadják a még sokkal magasabb lényektől kapott parancsokat. A faj Manuja – a bolygó hetedik fájában vagyunk – a megbízott, és engedelmeskedik a Mag-Manu parancsainak, és keresztül viszi a tervét, aki az óriási népesség átszállítására vonatkozó előkészületeket irányítja. Az előrehaladott emberek némelyike sejti, hogy nagy változások vannak előkészülőben, de ezek a változások bár messze menőek, túl lassúak arra, hogy magukra vonják a figyelmet. Néhányan együttműködnek öntudatlanul bár, de hathatósan, abban a hiedelemben, hogy a saját nagy terveiket viszik keresztül. Itt van például egy ember, aki egy ideális közösséget forgat az eszében, és aki összegyűjt egy csomó embert azért, hogy azt megalapítsa. Megkíséri, hogy egy Mesternek, aki holdbéli Arhat, a tetszését magára vonja. Az emberek vonzódnak hozzá, köréje sereglenek, és így egy közös célú, határozott csoportot alakítanak, ilyképpen szolgálva a Nagy Tervet. Mi, a mi alacsony színvonalunkon úgy tekintünk fel az Arhatokra és a még magasabbakra, mint istenekre és a magunk igen alázatos módján iparkodunk teljesíteni kívánásaiknak minden legkisebb megnyilvánulását, amit csak fel tudunk fogni. A szolgálóknak ez a csoportja, amint utoljára kihálnak, miután a D bolygó elérte a megkívánt színvonalat, újból összesereglik a mentális világban, vagyis a mennyországban, és tagjai óriási időn keresztül ott maradnak a mennyországban, mindig maguk előtt szeretteiknek képével, nevezetesen azoknak az előrehaladottabb Egók képeivel, akik iránt különös odaadással viseltetnek. Ez az elragadott odaadás az, ami annyira segíti fejlődésüket, és kifejleszti magasabb tulajdonságaikat úgy, hogy később fogékonyabbak azok iránt a befolyások iránt, amelyek a láncközi szférákban hatnak rájuk. Az Egóknak ahhoz az általános tömegéhez tartoznak, amelyeket H. P. Blavatsky „Szoláris Pitriknek”, A. P. Sinnett pedig „első osztályú Pitriknek” nevez. Más óriási tömegek is elérik a mentális világot – senki sem születik újra, aki egy bizonyos meghatározott színvonalat el nem ért, ami úgy látszik, abban állt, hogy birtokában volt egy telje-

¹⁸ Meg kell értenünk természetesen, hogy a 700 és 1200 éves időközök „átlagok”, és mindegyik időköz „pontos hosszúsága” az előző élet hosszától és körülményeitől függ. Az alcsoportok között az a szembetűnő különbség, mintha az egyik csoport tagjai intenzívebben élnének a mennyországban, mint a másikéi, és ily módon hasonló mennyiséget sűrűtenének össze rövidebb időben.

sen kialakult kauzális testnek – és nagy csoportokra oszlanak annak az előbb említett hatalmas magnetikus erőnek hatása alatt, amit a Mag-Manu sugároz le rájuk.

Amint különböző feszültségű hurok különböző hangokra válaszolnak, úgy reagálnak ezeknek az embereknek kauzális teste az ő általa megpendített akkordra – és amint mondtuk, senki sincs itt, kivéve azokat, akiknek kauzális teste már teljesen kialakult –, és így történik a kiválasztásuk. Azok, akik ugyanazon bolygó-uralkodó által fejlődnek, különböző csoportokba vonzódnak, barátok különböző csoportokba kerülnek, úgy látszik, semmiféle rendes kapcsolat nem számít. Az Egókat gépiesen választják ki, és ezek mindegyike a saját helyén van, csakúgy, mint egy embertömeg, amely a váróteremben a saját vonatjának érkezését várja, ebben az esetben, hogy előbbi hasonlatunkat használjuk, saját hajójukat várják.

Különösen két hajórakományt figyeltünk meg, mivel magunk is hozzájuk tartozunk: az egyik magában foglalta a jövődő Manut és Boddhiszattvát, azokat, akik most Chohanok és Mesterek, és velük sokat azokból a szolgálkból, akik most tanítványok, vagy ehhez a színvonalhoz közelednek. Mindezek látszólag az életek közti 700 éves átlagú alcsoporthoz tartoztak. Egy másik „hajórakomány” magában foglalt sokat, akik most Mesterek és tanítványok, és a „Hasadékok az idő fátylában” című könyvben említett személyeknek körülbelül felét, mindezek pedig az 1200 éves átlagú alcsoporthoz tartoznak. Ez a két hajórakomány tartalmazta nagy részét, mondhatnánk valamennyiét azoknak, akik majdan a Mennyei Embert fogják alkotni, és ezek akkor ebbe a két alcsoportba oszlottak.

Vaivasvata Manut és a jelenlegi Boddhiszattvát láttuk együtt a D bolygón, de továbbmentek a Holdlánc magasabb bolygóira. Ez a nagy tömeg magában foglalja: 1. Az előbb említett szolgálkat, ez egy különböző fokon levő, nagyon vegyes társaság, melyet egy közös jellemvonás egyesít. 2. A magas fejlődésű Egóknak egy nagy csoportját, akik az Ösvényhez közelednek, ennél fogva szolgálk ők is, de túlságosan fejlettek arra, hogy az előbbi csoportba soroljuk őket, és akik nincsenek még elég közel az Ösvényhez arra, hogy azt elérjék a lánc még hátralévő életében. 3. Egy óriási csoport nagyon jó embert, akik nem kívánnak szolgálni, ezért még nem fordultak az Ösvény felé, és akik Atlantisz népességének a jó korszakban a zömét fogják képezni. 4. Egy kicsiny, de figyelemreméltó Egó-csoportot, melyet a magas fejlettségű értelmi erő közös jellemvonása egyesít, jövődőbeli lángeszek ezek, jellemre és erkölcsre nézve különbözők, az egész csoport határozottan vezérszerepre van hivatva a jövőben, de nem szentelik magukat szolgálatra, és nem fordulnak az Ösvény felé. Azután van még három igen nagy csoport: 5. Jó, gyakran vallásos emberek, kereskedők, katonák, stb. meglehetősen okosak, egocentrikusak, főképp saját fejlődésükre és előrehaladásukra gondolnak, nem tudnak semmit az Ösvényről, és ezért nem is vágyakoznak utána. 6. Kispolgáris, mindennapi, gyenge, ez igen nagy csoport, melynek típusát az elnevezése teljesen kifejezi. 7. Fejletlen, jóakarátú, alacsony műveltségű népség, a legalacsonyabb osztály, amelynek teljesen kialakult kauzális teste van.

Ezek mind a Hold mennyországában vannak, a lánc közötti szférába való elszállításukat várva. Amint nagy rázkódások elkezdik a Holdat repesztgetni, amelyek megelőzik burkának szétbomlását, más típusok is belépnek ebbe a világba. A Szoláris Pitrik vagy Első osztályú Pitrik igen jelentékeny mennyisége – akik további haladásra képesek a lánc többi bolygóján, ahol ismét találkozni fogunk velük – átjönnek a mennyországba, hogy megvárják átszállításukat az E bolygóra, amikor majd rájuk kerül a sor.

Eme első osztályú Pitrik alatt jön az Egóknak egy óriási osztálya, akik még nem alakították ki teljesen kauzális testüket, ezeket Sinnet „másodosztályú Pitriknek” nevezi. Az Egó

és az alsóbb elme összekötésére egy hálószerű szövevény alakult, amely jellegzetessége miatt a „kosárfonat” nevet kapta. Ezeknek a zöme, amikor a Hold teljes feloszlásához közeledik, utoljára hagyja el a testét a Holdláncon, és összesereglik az érzelmi világban. Itt álomba merülnek, mert nem tudnak működni. Amikor a Holdnak ez az érzelmi világa lakhatatlanná válik, elveszítik érzelmi testeiket, és önmagukba fordultan maradnak, mint a virághagymák, amelyek egy más országba való behajózásukat várják, hogy kellő időben átszállítsák őket a láncközi szférába, ahol korszakokon keresztül aludni fognak, amíg a Földlanc harmadik körében növekedésüknek alkalmas tere nyílik. Van azonban egynéhány „kosárfonat”, amelyik képességet mutat a Holdláncon a továbbfejlődésre, ezek át fognak menni a magasabb bolygókra, amikor azok működésbe jönnek, és ott kialakítják kauzális testüket, így elérve a Szoláris, vagy első osztályú Pitriket.

Az állatok feletti utolsó osztály az „állatemberek” osztálya, akiket H. P. Blavatsky első osztályú Hold-Pitriknek, Sinnett pedig harmadik osztályú Pitriknek nevez. Ezek megkülönböztethetők finom anyagszálak által, amelyek a csíraszerű Egót összekötik a derengő alsó elmével, ezek a „kosárfonathoz” hasonlóan összegyűlnek az érzelmi világban, amikor utoljára hagyják el testüket a Holdon, és öntudatlanok maradnak a mentális világban. Ezeket kellő időben elszállítják, és aeonokon keresztül alszanak, míg végül elérik a Földláncot, és elkezdik az A bolygón a felépítés hosszú munkáját, feldolgozva magukat minden birodalmon át egészen az emberiig, azután emberek maradnak a kör következő bolygóin, és a következő körön keresztül. Ezeknek a „vonalaknak” némelyike – ahogyan megkülönböztetésül nevezhetjük őket – szintén visszamarad, amikor a tömeg elszállítódik, és ezeket további fejlődés céljából átküldik az E bolygóra, ahol „kosárfonatokká” lesznek, ilyképpen csatlakozva a felettük volt osztályhoz.

Mindeddig a holdbeli emberiség különböző osztályainak sorsát követtük. Egy részük, a tunyák, kiestek a hatodik körben, és „függőben” maradtak, amíg a következő lánc további fejlődésüknek alkalmas teret nyújtott. Néhányan, a narancsszínűk, elhagyták az A bolygót a hetedik körben. Néhányan, az aransárgák, a B bolygóról mentek el. Néhány Arhat az A, B és C bolygót hagyta el, és néhányuk átment a C bolygóról az alakulóban levő Földláncra. Azután látjuk azt az osztályt, amelyik a D bolygót hagyta el, azok, akiknek teljesen kialakult kauzális testük volt. Azután a „kosárfonatok”, valamint a „vonalak”. Akik ott maradtak, azok átmentek az E, F, és G bolygókra. Néhányuk akkor hagyta el ezeket a bolygókat, amikor azt a fejlődést, amelyre képesek voltak, megtették. Így ment el sok „kosárfonat”, magasabb osztályú Pitri és Arhat mindegyik bolygóról. Az állatok legtöbbször a láncközi Nirvánába ment – szabályszerű Noé bárkája – néhányat, amelyek képesek voltak „állatemberekké” válni, átvitték a későbbi bolygóra.

Ezeknek a kauzális testek különbözőségének döntő oka abban a fokban rejlik, amelyen az egyéniesülés megtörtént. Az állati birodalom alsóbb részeiben nagyon sok állat tartozik egy és ugyanazon csoportlélekhez, ez a szám azonban abban az arányban fog, amint az emberiséghez közelednek, míg az állatok magasabb osztályaiban alig tíz vagy húsz tartozik egy csoportlélekhez. Az emberrel való érintkezés az aránylag alacsony fokon hozhat létre egyéniesülést. Ha az állat, mondjuk egy kutya, hosszú időn keresztül érintkezésben volt emberekkel, és egy kis tízes vagy húszas csoportnak a tagja, akkor egyéniesülésekor teljes kauzális test alakul ki. Ha körülbelül százan vannak egy csoportban – a pásztorkutya fokán – a kosárfonató kauzális test alakulna ki, ha pedig több százan volnának egy csoportban – pária kutyák, mint Konstantinápolyban vagy Indiában – kauzális testét az összekötő vonalak jeleznék. Ezek a fokok a növényvilágbeli hasonló különbségekre emlékeztetnek: a növényvilág magasabb fejlettségű tagjai egyenesen az emlősállatok birodalmába mennek át.

A tisztességes, szelíd állatból nem lesz kegyetlen és állatias vadember, hanem csupán kellemes primitív ember. Az egyes birodalmak átnyúlnak egymásba, és egy igazán kedves állat kellemesebb társ lehet némely emberi lényénél.

Egyes lények esetleg rövidebb ideig maradnak az állati fokon, és hosszabb ideig az emberin, vagy megfordítva. Úgy látszik, hogy valójában az nem játszik nagy szerepet, mivel végül is mindig „odajutnak”, csakúgy, mint a mennyei világban töltött rövidebb vagy hosszabb idő a haladásnak ugyanazt a fokát eredményezi az emberek között.

Valószínűleg tisztán emberi balgaság az, ami elhiteti velünk, hogy kellemesebb embertársaink között egy bizonyos időben a legjobbnak lenni, és hogy inkább szerettünk volna Banyan-fa vagy tölgyfa lenni, mint egy moszkítófelhő, inkább egy pompás vadászkutyá, mint emberevő vad.

De térjünk vissza. Úgy látszik, az E, F és G bolygókat, mint valamilyen melegházakat használták különös tenyészetekre, hogy némelyeket arra képesítsenek, hogy elérjék az Ösvényt vagy az Arhatságot, akik nem tudták elérni azt a D bolygón, bár jó úton voltak feléje, és hogy megengedjék néhányuknak, akik egy magasabb fokhoz közeledtek, hogy abba belépjenek. Ezek inkább központok voltak, mint bolygók. Népeségük csekély volt, mivel az emberiség és állatvilág zömét behajózták a D bolygóról, és még tovább megfogyasztották azáltal, hogy fokozatosan elküldték a hajórakományokat mindegyik bolygóról, amint az nyugalmi állapotba ment át. Az E bolygóról való hajórakomány állt: egyesekből, akik már az Ösvényen voltak, és ott lettek Arhatok, néhány „kosárfonatúból”, akik befejezték a kauzális testüket, és néhány vonalból, aki kosárfonat lett. Amikor ezek elhagyták az E bolygót, a hátramaradó népséget, amely az arhati színvonal alatt levőkből állt, és kibírta a további gyorsított nevelés feszültségét, átvitték az F bolygóra.

Azok, akik elmentek, bementek a lánc-közötti Nirvánába, és ott kiválogatták őket azokba az osztályokba, amelyeket elértek úgy, amint külön bélyeggel ellátott leveleket halomba raknak aszerint, hogy hová tartoznak. Hasonló folyamatot észleltünk az F bolygón, és mélységesen érdekes volt észrevenni, hogy Gautama Buddha Urunk és Maitreya Urunk azok között voltak, akik mind az E, mind az F bolygóról tovább mentek, és a G bolygón elérték az első nagy beavatást. A második lánc hetedik körében kiestek, mivel nem bírták ki annak a láncnak E, F, és G bolygóin végbemenő gyorsított fejlődési folyamatot, mivel a körülmények túl szigorúak voltak és csak azok számára alkalmasak, akik el tudták érni ama lánc számára előírt siker színvonalát, vagy át tudtak menni abból az osztályból, ahol voltak, a következő magasabb osztályba. A Holdlánc D bolygójára a negyedik körben léptek, mint primitív emberek a második lánc állataival együtt, akik majdnem készen voltak az egyéniesülésre.

Együtt tették le az F bolygón a fogadalmat, hogy Buddhák lesznek, de az elrendezés más volt, mint Földünkön. A mennyei világban, a buddhisták Sukhavati-jában valami mennyei tanácsféle volt, és az a nagy lény, aki előtt fogadalmukat letették, és aki mint szolgálattevő Buddha azt tőlük átvette, a könyvekben Dipankara-nak nevezett nagy lény volt. A C bolygón elérték az Arhatságot, mielőtt a láncot elhagyták.

Dipankara Buddha Urunk a Vénusz-rendszer negyedik láncáról jött, ennek a láncnak a fizikai bolygója a Vénusz holdja volt, amelyet Herschel még látott, de amely azóta eltűnt. Ő egyike volt a Vezérkar tagjainak, amiről előbb már beszéltünk, akit bármely láncra, ahol

szükség van rá, küldhetnek. Dipankara Urunkat a Buddha nagy hivatalában a Földlác Buddhái követték, tudomásunk van például Kashyapa Urunkról, aki a harmadik gyökérfaj Boddhiszattvája volt, és a negyedikben lett Buddhává, és Gautama Urunkról magáról, a negyedik gyökérfaj Boddhiszattvájáról, aki az ötödikben lett Buddhává, őt követte Maitreya Urunk, az ötödik gyökérfaj Boddhiszattvája, aki a hatodikban lesz Buddhává, őt pedig a hatodik gyökérfaj jövődő Boddhiszattvája – akit most mint K. H. Mestert ismerünk – fogja követni, aki a hetedikben lesz Buddhává.

Nem szabad elfelejtenünk, hogy a Buddha olyan tisztviselő, akinek sokkal többre, mint egy emberiségre kell felügyelnie. Tanítója ő a Déváknek, Angyaloknak csakúgy, mint az embereknek, úgy hogy ez a tény, hogy egy bizonyos emberiség a fejlődésnek igen alacsony fokán van, nem teszi feleslegessé ezt a magas hivatalt.

Megfigyeltük, hogy Jupiter Mester azok között volt, akik a C bolygón léptek az Ösvényre.

A LÁNC-KÖZÖTTI NIRVÁNA

Az elménk megdöbben a fejlődés óriási korszakai előtt, és az ember a régi – és modern – eszméhez menekül, hogy az időnek nincs meghatározott létezése, csak az illető lény tudatának működése szerint hosszú vagy rövid. A lác-közötti Nirvánában a valóban működő tudatok a Holdlác Mag-Manujáé és a Földlác Gyökér-Manujáé voltak. Ki merné állítani, hogy sejtí azt, hogy mi az idő az ő tudatuk számára?

A Nagy Terv a Mag-Manu elméjében van, és a Gyökér-Manu tőle kapja azt, és kidolgozza az új lácban, amely felett ő uralkodik. Az életét befejezett lác fejlődésének eredményei összegyűlnek a Mag-Manu aurájában, és ott tökéletes rendben vannak elrendezve, lajstromozva, besorozva – ha ezeket a mi mindennapi életünkben vett kifejezéseket szabad használnunk. Ezekre a sokféle fokon levő intelligenciákra, melyek befelé, önmagukba fordulva élnek, egy különös, lassú szubjektív életet az idő fogalma nélkül, ő ontja serkentő magnetizmusának időszakos áradatait. Folytatólagos áradat darabokra törné őket, ezért időnként szünetel, és ők lassan feldolgozva azt szunnyadoznak talán egy millió évig, ezután egy újabb áradat ömlik rájuk, és így tovább az évek millióin át. Amint ezt a különös színjátékot figyeltük, sok analógia jutott eszünkbe: gondosan polcokra rakott virághagymák, melyeket a kertész időről- időre felülvizsgál, vagy ágyak a kórházban, melyeket az orvos naponta meglátogat. Mind közelebb és közelebb jött az idő, amikor a nagy kertésznek ki kellett adnia hagymáit, hogy kiültessék őket, a termőföld pedig a Földlác volt, és a hagymák élő lelkek.

VI. fejezet

KORAI IDŐK A FÖLDLÁNCON

Ez alatt a Földlanc lassan alakult, s a Hold Urai megtekintették a felépítést, mint azt mi előzően láttuk. Az idő elérkezett, hogy elhajózzák azoknak legjobbjait az új láncra, akiknek rajta kellett fejlődniük a következő korszakok folyamán. A Mag-Manu, határozta meg mindegyik hajórakomány tartalmát és menetrendjét, és a Gyökér-Manu szétosztotta őket, amint egymás után megérkeztek a földi lánc A glóbuszára.

A lánc okkult kormányzatát e helyen röviden vázolhatjuk, bár csak nagy körvonalakban úgy, hogy a tanulmányozó némi fogalmat nyerjen a Fejlődési Terv nagyszerűségéről, amelyet most tanulmányozni fog.

A megelőző lánc élén a Mag-Manu, Chakshushas áll, akinek a Holdláncon végzett roppant nagy munkájából már láttunk valamit. Segítségére vannak a hivatalnokok, akik jelentik neki, hogy az egyes külön osztályok tagjai miként válaszolnak azon befolyásokra, amelyeket ő rájuk bocsátott, mialatt a lánc közötti Nirvánában tartózkodtak.

Ahogy a korban a legkevésbé előrehaladottakat küldték ki, hogy elvégezzék feladatukat, amely a legkezdetlegesebb formákban való tartózkodást jelentette, és a már jobban előrehaladottak csak akkor követték őket, amikor már a formák tökéletesebb állapotba fejlődtek, éppen úgy azokból az egyes külön osztályokból, amelyeket áthoztak a Holdból, és összegyűjtötték a lánc-közötti Nirvánában, azokat, akik a nyugalomba vonulás ideje alatt a legkevésbé haladtak előre az ő befolyása alatt, osztályukból elsősorban küldték ki az új világba.

A földlanc Gyökér-Manuja, Vaivasvata, aki annak fejlődésének egész rendjét irányítja, egy hatalmas lény, a Vénusz rendszer negyedik láncáról. (Vaivasvata Gyökér-Manut nem szabad összetéveszteni az árja gyökérfaj Vaivasvata Manujával. Az előbbi sokkal magasabb lény, amint az látható lesz az ő hosszú felemelkedésének elmondásából, amelyet még ebben a szakaszban megteszünk.) Két segédje ugyanarról a láncról érkezett, és a harmadik segédje egy magas Adeptus, aki a Holdlanc korai idejében érte el a legmagasabb fokot. (Itt emlékeztetnünk kell arra, hogy midőn egy ember eléri a lánc részére megállapított legmagasabb színvonalat, amely a láncon fejlődik, ő azon megmaradhat, és folytathatja a további fejlődését, mivel azok az Adeptusok, akik a mi glóbuszunkon érik el ezt a színvonalat, elérhetik a Hierarchia magasabb színvonalait anélkül, hogy elhagyják azt). Egy lánc Gyökér-Manujának el kell érnie a színvonalat, amely meg van állapítva a lánc vagy láncok részére, amelyeken ő ember, és Urainak egyikévé kell válnia. Azután egy fajnak a Manuja válik belőle, azután egy Pratyeka Buddha, utána egy „Világ Ura”, utána egy kör Gyökér-Manuja, azután egy kör Mag-Manuja, és azután lesz csak belőle egy lánc Gyökér-Manuja. Ő irányítja a körök Manuit, akik szétosztják a munkát a fajok Manui között. Továbbá, minden lánc kitermel magából egy bizonyos számú emberi lényt, „a lánc Urait”, akik közül néhányan felajánlják magukat az új lánc munkájához, annak Gyökér-Manujának vezetése alatt. Ily módon látjuk, hogy a mi láncunkért a Holdlanc hét glóbuszáról származó Hold Urainak hét osztálya munkálkodik, a mi Gyökér-Manunk vezetése alatt. Ők a kívülről jövő segítők két nagy osztályának egyikét alkotják, akik a Földlanc általános fejlődésének vezetéséhez tartoznak.

A kívülről jövő segítők második fontos osztályához tartoznak azok, akiket mint a Láng Urait ismerünk, akik a Vénuszról érkeznek a negyedik glóbuszon, a negyedik körben, a harmadik gyökérfaj közepén, hogy sietessék a mentális fejlődést, hogy megalapítsák a Föld okkult Hierarchiáját, s átvegyék a glóbusz kormányzatát. Ők azok, akiknek óriási befolyása anynyira éltette a mentális élet csírát, hogy azok rohamosan növekedtek, és erre következett a Monádon keresztül a nagy Leáradás, amelyet mi a harmadik Élet-hullámnak nevezünk, amely a kauzális test megalakulását idézte elő, az „Ego megszületését” vagy „leszállását” mindazok részére, akik az állatbirodalomból jöttek fel. Oly rögtöni volt a Föld miriádnyi lakójának válasza, hogy néha úgy mondják, hogy ők „adták”, ők „hajították le” az értelem szikráját. Pedig a szikrát csak lángra lobbantották, nem pedig hajították. Az adomány célja a megszületendő emberiségben már jelenlevő csíra megelevenítése volt. A napsugár hatása a vetésre, nem pedig a vetés adása! A Láng Urainak közvetítésével központosította a Logosz erejét a Monádokra, mintha a napsugarak lennének központosítva egy lencse közvetítésével, ezen befolyás alatt a válaszoló szikra megjelent. Ezek az igazi Manasaputrák, az Értelem Fiai – akik a Vénusz ötödik, mentális köréből jöttek –, a Tűz Fiai, a Láng Urai. (A Manasaputra szót a Titkos Tanításban nem csak arra használták, hogy ezeket jelezze, hanem egyúttal mindazon Ego-kat, akik eléggé előrehaladottak voltak ahhoz, hogy az értelem csíráját másokban megelevenítsék, amint mi azt mi megtennénk az állatokkal. A szó ilyenformán egy óriási osztályra vonatkozik, amely a fejlődés sok, különböző fokait tartalmazza.)

A Hold Urainak hét osztályát a Gyökér-Manu szétosztotta a Holdláncon, hogy gondjikkba vegyék a köröket és a glóbuszokat, mialatt a fajok Manui különösen gondját viselték a fajok fejlődésének, mindegyik egy gyökérfaj fejlődésének.

AZ ELSŐ KÖR

A Holdlánc A, B és C glóbuszairól jövő Hold Urai képezték azt a három osztályt, akik felügyeltek – anélkül, hogy részt vettek volna benne – a mi láncunk glóbuszainak fizikai építésére, ahogyan azokat egymás után alakították mindegyik glóbusz szelleme köré, amint azt előzően leírtuk. Úgy látszik, ellenőrizték a Hierarchia ama tagjainak részletezett munkáját, akik később emelkedtek fel. A C glóbusz legalacsonyabb osztálya készítette az első körben a Földlánc A glóbuszán a kezdetleges őstípusú formákat, és vezette a „vonalakat”, akik bejöttek, hogy megtöltsék azokat, s bennük fejlődjenek.

A következő osztály, az F glóbuszról, a második kör formáinak fejlődését ellenőrizte. E glóbuszról jövő osztály a harmadiknak hasonló fejlődését, s a D glóbuszról jövő osztály a negyediknek hasonló fejlődését. (Mindezt leírja a Titkos Tanítás Barishad Pitrik név alatt.) Azonkívül találjuk az E glóbusz Hierarchiájának néhány tagját, amint azok a negyedik körben a Marson dolgoznak. Ugyanazok a D glóbuszról pedig később a Földön kezdtek tevékenykedni.

Midőn a lánc-közötti Nirvánáról az első lények elküldése megkezdődött, az első hajók a „vonalakat” és az állatok nagy tömegét hozták a Holdlánc D glóbuszáról. Az első hajókománnyok egymást követték körülbelül egyszázézer éves időközökben, és akkor a szállítás megakadt, és egy megmérhetetlen időszak következett, amely alatt az új jövevények, a mi Földláncunk úttörői folytatták az első és második, s részben a harmadik körnek hosszú beutazását.

A világok különösek, mint a kavargó örvények. A mi Földünk, amely a legszilárdabb, forró, iszapos, ragadós, s úgy látszik, hogy területének nagy része nincsen nagyon erősen le-

horgonyozva. Még forralt állapotban van, és folyton változtatja tömörségét. Időről-időre óriási kataklizmák nagy tömegeket nyelnek el, és úgy látszik, embrióbeli állapotukban számukra nem a legrosszabb az elnyelés, hanem növekednek és sokasodnak óriási üregekben és barlangokban, mintha csak a felületen élnének.

A Földlanc első körének glóbuszai ugyanazokon a síkokon voltak, mint a Holdlanc hetedik köre. Az A glóbusz a magasabb mentális síkon volt, és anyagának egy része alig volt felébresztve. A B glóbusz az alacsonyabb mentális síkon volt. A C glóbusz az érzelmi síkon. A D glóbusz a fizikain. Az E glóbusz ismét az érzelmi, az F glóbusz az alacsonyabb mentálison és a G glóbusz a magasabb mentálison. A második körben az egész lánc leszállt, és a három glóbusz, a C, D és az E fizikai lett, de a rajtuk élő lények anyaga éterikus volt, és hogy kölcsön vegyük H. P. Blavatsky festői kifejezését, alakjukra nézve hurkaformájúak. A C és E glóbuszoknak, amelyeket most Marsnak és Merkúrnek nevezünk, anyaga ebben az időben fizikai volt, bár izzó, gáznemű állapotban.

A Földön az első kör alatt az emberi testek amőba-szerűek, felhős, lebegős dolgok voltak, főként éterikusak, és ily módon a hőséggel szemben közömbösek, ők hasadás útján szaporodtak. Úgy látszott, hogy egymást követték a fajokban, de külön inkarnációk nélkül, mindegyik forma kitartott egy fajon keresztül. Ott nem volt sem születés, sem halál. Ők egy amőba-halhatatlanságnak örvendtek, és a Hold Urainak gondozása alatt álltak, akik az Arhatságot a G glóbuszon érték el. Néhány éterikus úszó dolog megpróbálkozni látszott azzal, bár nem nagy sikerrel, hogy növényeknek álma legyen.

Az ásványok egy kissé szilárdabbak voltak, mivel azokat olvasztott állapotban bőségesen dobálta a Hold a Földre. A hőmérséklet valamivel 3500 C° felett lehetett, mivel a réz gáz állapotban volt, és az elpárolog ilyen hőmérséklet mellett az elektromos olvasztókemencében. Szilikont is láttunk, de az anyagok legtöbbször őselem volt, s nem elem, s a jelenlegi összetételek úgy látszott, nagyon ritkák voltak. A Földet óriási gőztömegek vették körül, és forróságba zárták be, és ennél fogva csak nagyon lassan hűlt ki. A Sarknál volt némi forralt állapotban lévő iszap, amely lassanként megszilárdult, s néhány ezer év múltával valami zöld hab jelent meg, ami növény volt. Vagy talán szabatosabbak lennének, ha azt mondjuk, hogy abból lett később a növény.

A MÁSODIK KÖR

A D glóbusz hőmérséklete a második körben jelentékenyen leesett, a réz lehűlt és folyékonyvá változott át, sőt némely helyen szilárdodott. Volt némi szárazföld a Sarkok közelében, de ha egy lyukat ástak, lángok törtek ki belőle, miként a Vezúv kúpjának oldalain, néhány helyen. A hurkaformájú teremtetések úgy látszott, nem törődtek a hőséggel, hanem közömbösen ide-oda lebegtek, s összevarrták öltönyüket a törzsük körül. Egy ütés horpadást okozott, amely lassan ismét megtelt, hasonlóan, mint egy vízkóros ember húsa. A lénynek az első részén egyfajta szopós szája volt, amelyen át ételmet vett magához, és odatapadhatott egy másikhoz, és magába szívhatta, mintha egy tojást szívna ki egy lyukon keresztül, aminek következtében az, akit kiszívott, elernyedt, és meghalt.

Észrevettünk egy küzdelmet, amelyben egyik ráerősítette száját a másikra, és buzgón szívtak egymáson. Olyan fajta kezeik voltak, mint a fóka uszonyai, és barátságos természetű, csiripelő, trombitáló zajt csaptak, amikor örömeiknek adtak kifejezést, az öröm lévén a jólévés általános érzésének egy fajtája, és a fájdalom egy súlyos kényelmetlenség. Semmi sem erős, csak gyenge vonzalmak és ellenszenvek. Bőrük néha csipkézett volt, amely a színének

árnyalatait adta. Később már egy kissé kevésbé idomtalanokká váltak, és már inkább emberiek, és a földön másztak, mint a hernyók. Még később, az Északi Sark közelében, ezek a teremtések kifejlesztették a kezeket és a lábakat, bár képtelenek voltak felállni, és már több intelligenciát lehetett észrevenni. A Hold egy Urát – egy Arhatot, aki a Holdlánc F glóbuszán emelkedett fel – figyeltük meg, aki magnetizált egy szigetet, és odairányította ezeknek a teremtéseknek egy seregét, akik emlékeztettek a rozmárokra és delfinekre, bár nem volt formált fejük. Megtanították őket legelni, ahelyett, hogy egymást szopják, és amikor egymást ették, kiválasztottak egyes részeket, előnybe részesítve más részek előtt, ily módon kifejlesztve ízlésüket. A horpadás, amely szájul szolgált, mélyebbre fejlődött, egyfajta tölcsérbe, és gyomor kezdett kifejlődni, amely azonnal kiürítette tartalmát, ha valamely idegen anyag, amelyet alkalmatlannak talált, került bele. Egyik teljesen kifordította a tartalmát, s úgy látszott, semmiel sem érezte magát rosszabbul.

Minthogy a föld felülete még nagyon bizonytalan volt, ők néha megégtek vagy részben megfőttek. Ezt nyilván nem szerették, és ha ez túl messze ment, összeestek. A nehéz atmoszféra úszóvá tette az ő közönséges vándorlási módszerüket, és ezt kellemesebb volt nézni, mint a földön elfogadott tekerő mozgást, amely emlékeztetett a „fertelmes gilisztára”. A nemzés bimbózás útján történt. Egy kidudorodás jelent meg, megnőtt, és egy idő múlva leszáadt és független életet élt.

Intelligenciájuk gyerekes volt, s láttunk egyet, aki a szájával célba vette egy szomszédját, s elhibázva őt, megragadta saját alsóbb végét, s megelégedetten kezdte ezt szopni, addig, amíg valószínűleg kényelmetlenné válva ismét kiköpte magát. Egy fickó kitalálta, hogy ha alsóbb végével a sárban hempereg, akkor felfelé libeghet, ahelyett, hogy hosszában, s látszott, hogy ezért nagyon büszke magára. Lassanként a vég, amely tartalmazta a tölcsért, egy kissé magasra kinyúlt, s egy kis központ jelent meg benne, amely a távoli jövő korszakokban aggyá válhatott. Egy kis kidudorodás, rajta a szájjal, jelentkezett, s az előre való mozgás szokása alakult ki, elől a kidudorodással, s mivel ezen keresztül érintkezett folyvást a külvilággal, a fejlődés ily módon előre haladt.

Ezen időszak alatt a növényi élet fejlődött ki, a nehéz, fojtogató atmoszféra segítségével. Voltak ott fa-szerű növények, amelyek sokban a fűhöz hasonlítottak, de negyven láb magasak és aránylag vastagok voltak. Ezek a meleg iszapban nőttek fel, és rendkívülien szaporodtak.

Ennek az időszaknak a vége felé a Föld némely része már egészen szilárd volt, és csak mérsékelten meleg. Előfordult sok zajos repedés, észrevehetően összezsugorodás következtében, és minden hegy működő vulkán volt.

A Mars szilárdabbá vált, mivel kisebb terjedelme következtében gyorsabban kihűlt, de azért az élet rajta nagyon hasonlított a Földön levő élethez.

A HARMADIK KÖR

A harmadik körben a Mars egészen szilárd és tömör volt, és néhány állat kezdett kifejlődni, bár eleinte meglehetősen hasonlítottak otromba, vastag fadarabokhoz, amelyeket egy tuskóból lefűrészelték. Olyan rajzokra emlékeztettek, amelyeket olyan gyerekek készítettek, akik még nem tanulták meg, hogy hogyan kell rajzolni. De amint az idő haladt, voltak ott lények, akik határozottan emberiek voltak, bár inkább hasonlítottak a gorillákhoz, mint az emberhez.

Az alakulatok akkor teljesen különbözök voltak azoktól, amelyeket mi most ismerünk a Marson. A vízkérdés nem merült fel, mivel a felület körülbelül háromnegyed része víz volt, és csak egy negyede szárazföld. Ezért ott nem voltak csatornák, mint most, és az általános fizikai állapot nagyon hasonlított a Föld mai fizikai állapotához.

Az emberek, akik a kauzális test vonalszerű kezdésévek kezdték, úgy találtuk, hogy ebben az időben egy durvább fajtájú kosár-fonatot fejlesztettek ki, mint ami a Holdon fejlődött ki. Amikor ezt a fokozatot elérték, a kosár-fonatúak a Holdról beözönlöttek, és a Mag-Manu ismét küldött hajórakományokat a Földre.

A lánc-közötti Nirvánára pillantva azon célból, hogy kikutassuk a kosárfonatúak érkezését a Marsra, érdekes körülményre lettünk figyelmesek. A „polcok”, amelyeken a „hagymák” voltak felhalmozva, teljesen magasabb mentális anyagból voltak. De a Mag-Manu aurájában áthozott hagymákat áthozták a spirituális szférán keresztül, és a Hold mentális anyagú kosár-fonata ily módon szétmállott, és újra kellett neki formálódnia, mielőtt ezek a lények megkezdtek a földi pályafutásukat. Ezek korszakokon keresztül aludtak a spirituális szférában, és azután újra beöltöztették őket egyenértékű földi mentális anyagú kosár-fonatokba. A láncok között a mentális anyagnak nincs semmi fontossága. A távolságot természetesen figyelmen kívül kell hagyni, mivel a földi lánc nagyjában ugyanazt a helyzetet foglalja el, mint a Holdlánc, de a mentális anyag folytonossági hiánya elkerülhetetlenül szükségessé teszi a kosár-fonatú kauzális testek szétfoszlását és helyreállítását.

Láttunk egy Manut egy hajórakomány kosárfonatúval átjönni a Marsra, ami emlékeztetett bennünket a hindu Puránák történeteire, amelyek szerint a Manu egy hajóban átszelte az óceánt, magával vitte egy új világ magvait, valamint azokra, amelyek a Noéről szóló héber feljegyzésekben foglaltatnak, aki egy bárkában megőriz mindent, amire szükség volt, hogy a Földet a Vízözön után újra benépesítse. A legendák, amelyeket vallások Szentírásai megőriztek, gyakran olyan történetek, amelyek a múlt feljegyzéseit tartalmazzák, és a Manu tényleg eljött a marsi világba, hogy új lendületet adjon a fejlődésnek. Megérkezve a Marsra, megalapította azon az ő kosárfonatúinak egy települését.

Visszamenőleg kutatva azt a különleges csoportot, a kosár-fonatúak első megérkezését a földi láncre, úgy találtuk, hogy ezek a Holdlánc G glóbuszáról jöttek, miután ott váltak kosár-fonatúakká. Ezek voltak a kosár-fonatúak tömegében a legkevésbé kifejlődöttek, mint-hogy ők voltak az utolsók, akik elérték ezt a fokot. A Manu vezette őket, hogy beleszülessenek a Marson levő legtöbbet ígérő harmadik fajú családokba, és amint növekedtek, ő vezette el őket a településére, ahol gyorsabban fejlődhetnek negyedik fajú néppé. A településekben az emberek egy központi akarat hatása alatt mozogtak, miként a méhek egy méhkasban, lévén ez a központi akarat a Manué. Ő kiküldött erőhullámokat, s mindannyiukat irányította. Ezeknek a kosár-fonatú méheknek két másik csoportja érkezett a Marsra, akik a Holdlánc E és F glóbuszain érték el ezt a fokot. Ezek megfordított sorrendben érkeztek meg, mint ahogyan elhagyták a Holdat. Azok, akik az F glóbuszról jöttek, alakították a Marson a negyedik fajt, s azok, akik az E glóbuszról jöttek, az ötödiket. Ők kifejlesztettek némi vonzalmat s némi intelligenciát a Manu támogató gondolkodása segítségével. Eleinte barlangokban éltek, de hamar elkezdtek építeni, s megtanítani az őslakókat, hogy építsenek az ő vezetésük alatt, sőt a kosárfonatúak is vezetőkké váltak a fejlődésnek ezen a fokán.

Ezek az emberek hermafroditák voltak, de egyik nemük rendszerint jobban ki volt fejlődve, mint a másik, és a nemzéshez két személyre volt szükség. Az alacsonyabb típusúak

között a nemzésnek más formái is előfordultak, s volt ott néhány embriós emberi lény, hidra természetűek, akik bimbózás útján nemzettek, és mások, akik izzadás útján, míg mások tojások voltak. De ilyeneket nem találtunk a kosár-fonatúak között.

Az ötödik fajban a társadalmi beosztások megváltoztak, amint több intelligencia fejlődött ki. A méh-rendszer eltűnt, de még mindig kevés volt az egyéniségük, és inkább mozogtak tömegben és csoportokban, a Manujuk felügyelete alatt. A kosarak sűrűbb szövésűekké váltak, és képviselték azt, hogy a kibontakozó élet mit tehet azokban, akik hangsúlyozottan önerejükől lettek emberek, akiket nem segített meg az a nagy ösztökélés, amelyet a Láng Urai a negyedik kör folyamán nyújtottak. Az a típus, amely nyájokban mozog, még bőven képviselve van közöttünk azon emberek által, akik szokásos eszmékhez ragaszkodnak, csak azért, mivel mások is ragaszkodnak hozzájuk. Ezek gyakran egészen jó emberek, de nagyon bárgyúak, tucat-emberek, és rémesen unalmasak. Vannak közöttük különbségek, de ezek hasonlítanak olyan emberek közötti különbségekhez, hogy kik vásárolják a teát negyed kiló számára, és kik deka számára, amit csak önmaguk vesznek észre.

Megfigyeltük a kosár-fonatúak egy erőszakos típusát, amely nem élt a közösségekben, hanem párosával az erdőkben kóborolt. A fejük egy hátsó pontig emelkedett úgy, hogy megfelelt az elől levő álluknak, és a fej két pontban végződve furcsa és visszataszító látványt nyújtott. Mint a kecskék, úgy dőfték egymást, amikor verekedtek, lévén fejük teteje nagyon kemény csontból. Voltak ott még alacsonyabb típusok is, furcsa, csúszó-mászó teremtesek, akik a fákon éltek. Ezek nagyobbak voltak, mint a „vonalak”, sokkal kevésbé értelmesek, és megették az utóbbiakat, ha volt rá alkalmuk.

Volt azonkívül a Marson néhány ragadozó állat is. Láttunk egy óriási nagy krokodilhoz hasonló állatot, amint vadul megtámad egy embert, aki egy bunkóval rohant rá, amely nem látszott nagyon hatásos fegyvernek. Azonban megbotlott egy kövön, és fejestől a szörnyeteg torkába esett, s így időelőtti véget ért.

A harmadik kör a Földön nagyon hasonlított a Marséhoz. Az emberek kisebbek és sűrűbbek, de a mi szemszögünkből nézve még óriásiak, és a gorillákhoz hasonlítanak. A kosár-fonatúak többsége a Holdlánc D glóbuszáról ebben a körben érkezett mg a mi Földünkre, és vezette az emberi fejlődést. A kosár-fonatúak a Marsról mögöttük foglalták el helyüket, és egészükben hasonlítottak a meglehetősen értelmes gorillákhoz. Az állatok nagyon pikkelyesek voltak, sőt azon teremtmények is, akiket madaraknak kell neveznünk, inkább pikkellyel, mint tollal voltak borítva. Mindannyian úgy tűntek fel, mint egy összecsapott munka töredékei összeragasztva, félig madár, félig csúszó-mászó szerűen, és egészen visszataszítóan. Mégis az egész inkább hasonlított egy világhoz, mint az előző glóbuszok, tényleg inkább, mint akármilyen, amit láttunk, amióta elhagytuk a Holdat. Később városokat építettek. A Hold Urainak munkája – akik ebben a körben az E glóbuszról származó Arhatok voltak – inkább hasonlított az állatok kiképzéséhez, mint az emberiség fejlődéséhez. De figyelemre méltó, hogy ők a különböző testeknek, mint a fizikai és finom testeknek úgyszólván a részein dolgoztak. A fizikai, asztrális és mentális világok harmadik alsíkját különösen átdolgozták, s ezen alsíkok atomjainak spirilláit életre keltették.

A nemzés módszerei a Földünkön a harmadik kör alatt azok voltak, amelyek most a természet alacsonyabb birodalmaira szorítkoznak. Az első és második fajban, amelyek még nem voltak teljesen sűrűsítve, a hasadás még előfordult, de a harmadikban és a következőkben a módszerek ezek voltak: a bimbózás a kevésbé szervezetteknél, a hidrákhoz hasonlóan; a sejtek kiizzadása a test különböző szerveiből, amelyek hasonló szerveket hoztak újra elő, és a

szülő kisebbitett másolatává növekedett; a tojások rakása, amelyeken belül a fiatal emberi lény kifejlődött. Ezek hermafroditák voltak, és lassanként egyik nem túlsúlyra jutott, de soha sem eléggé ahhoz, hogy képviseljen egy határozott férfi vagy női nemet.

Az Élethullám áthaladása az egyik glóbuszról a másikra fokozatos, és ekkor jelentékeny haladás következett be. Emlékeztetünk arra, hogy a Földlác A bolygója akkor kezdett alakulni, amikor a Holdlác A bolygója a feloszlás folyamatában volt, és a Szellem elköltözése a bolygóról volt az előjele a tevékenység áthelyezésének. Ily módon az élet-tevékenység folyamatos, bár az Egóknak hosszú pihenő időszakuk volt. Egy bolygó akkor jut az „elsötétülés” állapotába, amikor a Logosz figyelme elfordul tőle, és így az Ő Világosságát visszavonta. A világosság elvonul egyfajta eszméletlenségbe, és visszahagyja az élőlények maradványát. Ezek a teremtetések, úgy látszik, nem szaporodnak ezen időszak alatt. De mialatt a fajok kihalnak, s az Egók, akik bennük tartózkodtak, elköltöztek, a bolygó a belső kör terévé válik, olyan helyé, amelyre átmeneti állapotban levő Egók különleges kezelés végett áthelyezhetők oly célból, hogy fejlődésüket siettessék. A bolygó, amelyre a Logosz figyelmét irányítja, tevékeny életre kel, és átveszi azon Egók áradatát, akik készek útjukon előbbre jutni.

Egy másik pont, amely feljegyzésre érdemes, a típusok visszatérése a fejlődés színvonalán, ahol csak átmeneti fokot képeznek. Miként manapság az emberi embrió fejlődésében megjelenik a hal, a csúszómászó és az alacsonyabb emlősállat-típusok, megismételve néhány rövid hónap alatt a múltnak aeonokon át tartó fejlődését, úgy látjuk mi mindegyik körben, hogy a megismétlés időszaka megelőzi az új haladás időszakát. A harmadik kör fáradtságosan részletekben kidolgozta azt, amit a harmadik faj a negyedik körben viszonylagos gyorsasággal megismételt, míg a második faj hasonlóképpen visszatükrözte a második kört. Ha ezt a világos alapvetet egyszer megértettük, akkor a tanulmányozás könnyebbé válik, amint a körvonal világos, amelybe a részleteket kell illeszteni.

VII. Fejezet

A NEGYEDIK KÖR KORAI FOKAI

Amikor bevezetesként madártávlatból szemléljük a negyedik kört, fontos és messzeható változást veszünk észre a környezetben, amelyben az emberi fejlődés előrehalad. A megelőző három körben az elemi esszencia az emberektől gyakorlatilag érintetlen marad, s csak a dévák vagy angyalok hatottak rá, akiknek befolyásától fejlődött. Az ember még nem volt annyira fejlett, hogy komolyabb mértékben befolyásolhassa. De ebben a körben az ember befolyása már nagyon fontos szerepet játszik, és önmagára irányuló gondolatai az őt környező elemi esszenciában örvényeket idéznek elő. Az elementálok szintén kezdenek nagyobb rosszindulatot tanúsítani vele szemben, amint az állati állapotból felkerül az uralkodó emberi állapotba, mivel az ő szempontjukból ezzel az ember már nem állat az állatok között, hanem egy független és zsarnokoskodó lény, aki valószínűleg ellenséges és támadó.

Egy másik nagyon fontos jellegzetessége a negyedik körnek, amely a hét közepe, az, hogy benne az állati birodalom kapuja bezáródott az emberiség felé, míg az Ösvényhez vezető kapu kinyílt. Mindkét állítás általános. Elvértve néha egy állat, nagyon különleges segítségével, mégis fejlődhet egy pontig, amikor az emberi testetöltés lehetséges a számára, de majdnem minden esetben jelenleg lehetetlen olyan emberi testet találnia, amely eléggé alacsony fejlettségű lenne a megtestesítésére. Éppúgy lehetséges volna, hogy egy ember, aki elérte az arhatságot, vagy még többet a Holdláncon, még magasabb fokot érjen el. De mindazok ezen a rangon alul, akiknek teljes kauzális testük volt, nem léphettek a Földlanc fejlődésébe másként, mint a késői harmadik és a korai negyedik gyökérfajba.

A Marson a negyedik kör alkalmával számos vadembert találunk, akik még nem haladtak eléggé ahhoz, hogy elhagyhassák ezt a bolygót, és a Földre menjenek, amikor az Egók tömege a megelőző kör alatt idejött. Mindegyik bolygón akadnak egyesek, akik elmulasztják az előrehaladást, s visszamaradnak, amint a bolygó megkezdte az elsötétülés korszakát. Ezek visszatérnek ugyanarra a bolygóra, amikor az ismét megkezdte a teljes tevékenységét, s rajta egy nagyon hátramaradt osztályt képeznek. Ezek nagyon szegényes fajtájú kosár-fonatúak voltak, állatias és kegyetlen vademberek, akik közül némelyek a félelem és a harag által individualizálódtak.

A Mars a negyedik kör idején a vízhiányt érezte, és a Hold Urai – akik az E bolygón érték el az arhatságot – kitervelték a csatornarendszert, és a kosár-fonatúak készítették el azt, az ő utasításaik nyomán. A Mars tengerei nem sósak, és a sarki havas csúcsok, amikor elolvadnak, szállítják az öntözéshez szükséges vizet, s így teszik lehetővé a talaj megművelését, s a termés megérését.

Az ötödik marsi gyökérfaj fehér volt, és jelentékeny haladást tett, és a kosár-fonat teljes kauzális testté fejlődött. Ezek jók, jóakaratók és barátságosak voltak, bár képtelenek nagy gondolatokra, a szeretet messze kiterjedő érzéseire vagy önfeláldozásra. Már egy egészen korai fokon elkezdtek a táplálék felosztását, ahelyett, hogy veszekedtek volna érte, s így bizonyos mértékben kifejlesztették a szociális érzést.

Az első és második gyökérfaj a Földön előrehaladt, mielőtt a Mars elhagyatott lett, mivel néhány lény hasznavehető volt ezekre a primitív feltételekre, akiknek a Mars későbbi fokain túlságosan haladott volt ahhoz, hogy befogadja őket, és a Logosz teljes figyelme ezek-

ben a korai időkben nem a Föld felé irányult. A Hold Urai, kik a Holdlánc D bolygóján érték el az arhatságot, ezekben a korai fajokba bizonyos számú hátramaradt lényt hoztak úgy, hogy ezek különös noszogatókként szolgáltak a lusták számára, akik közül sokan visszafizették a rájuk fordított gondoskodást, és beléptek a harmadik gyökérfaj első alfajába annak legalacsonyabb típusaként. Ezeknek tojásformájú feje volt, egy szemmel a fejük tetején, egy kolbász alakú henger képviselte a homlokot, és előreálló álkapsuk volt. A tojásfejű típus nagyon hosszú időn át megmaradt, de a harmadik gyökérfaj későbbi alfajában nagyon módosult, s találtak közülük egyes példányokat a későbbi lemúriai időkben. A kék emberek, akik a hatalmas hatodik alfajt képezték, és a fehérek, akik a hetedik alfajt alkották, már tökéletesebb típusok voltak, de még lemúriaiak, s viselték a tojásfejűség nyomát, amely a visszavonuló homlokban nyilvánult meg.

A Föld népessége az első és második gyökérfaj tartama alatt nagyon korlátozott számú volt, s úgy látszik, hogy ez a különleges segítség azért adatott neki, mivel a negyedik lánc negyedik bolygóján „a kapu bezárult”. Azon felül minden lehetőt megtettek, hogy mindenkit, akiből lehetett valamit csinálni, előre vigyenek, mielőtt a Láng Urainak eljövetele (a harmadik gyökérfaj közepén) az emberi és az állati birodalmak közötti szakadékot majdnem áthidalhatatlanná tenné. A Marsnak a hetedik gyökérfaj végén nagyon tekintélyes számú lakossága volt, amelyet a Földre szórhatott, s ezek jöttek, és elárasztották a harmadik gyökérfajt, hogy vezessék azt addig, amíg a jobban haladott egók jöhettek a Holdláncról, hogy átvegyék tőlük a vezetést. Ezek a kosár-fonatúak, akiknek kauzális teste be voltak fejezve, tekintélyes haladást értek el a Marson, és ezek most előkészítették az utat a már jobban haladott emberek számára, akiknek nemsokára meg kellett érkezniük. Ők voltak azok, akik küzdöttek azokkal a vad csúszó-mászó teremtésekkel, akik nyálkásak és hátgerinc nélküliek voltak. A Dzyan Stanzák „borzalmas és rossz vízi-manói” a megelőző körök újra testet öltött maradványai, akik a Marson „vízi manók”, tehát kételtű, pikkelyes, fél-emberi állatok voltak.

A sok szaporodási módszer, amely a harmadik körre jellemző, újra megjelenik ebben a harmadik gyökérfajban, és a Föld különböző részein egyidejűleg működött. A népesség többsége előrehaladt az egymásután következő fokokon keresztül, és főként tojássá vált, de azért voltak különféle melléktünetek, amelyekben még a korábbi módszerek működtek. Úgy látszik, hogy különféle szaporodási módszerek megfelelőek voltak a fejlődés különböző fokain álló egók számára és fenntartották azokat a lusták haladása számára, miután a népesség tömege túlhaladta őket. A tojás-rendszert csak nagyon lassan tették félre. A hüvely mindig vékonyabb és vékonyabb lett, s benne az emberi lény kétneművé fejlődött. Utána kétnemű lett belőle egy uralkodó nemmel és azután egynemű lény. Ezek a változások körülbelül tizenhat és félmillió évvel ezelőtt kezdődtek, és körülbelül öt és félmillió évtől egészen hat millió évig terjedő időt vettek igénybe, mivel a fizikai testek csak nagyon lassan változnak, és visszaütések gyakran megtörténnek. Azon felül az eredeti szám kicsiny volt, és időre volt szüksége a szaporodáshoz. Amikor ez az utolsó típus állandósult, akkor a tojást megtartották a női testen belül, és a nemzés felvette azt a formáját, amely még jelenleg is fennáll.

Hogy röviden összegezzük: itt van az első gyökérfaj, amely megismétli az első kört, éterikus felhők ide-oda úszkálnak egy forró, nehéz atmoszférában, amely beborított egy ismétlődő kataklizmáktól szétszakadt világot. Ezek osztódás által szaporodtak. A második gyökérfaj, megismételve a második kört, „hurka” típusú volt, amelyet mi már a második kör alatt ismerttünk. Ezek bimbózás útján szaporodtak. A korai harmadik gyökérfaj, megismételve a harmadik kört, ember-gorilla alakú volt, és a szaporodás eleinte a sejtek eltaszítása útján történt, amiről a Titkos Tanítás mint „veríték-szülöttekről” emlékezik meg. Azután jön a tojó fok, s végül az egyneműség.

A tojások némelyikénél egy bizonyos nagyon különleges kezelést alkalmaztak. Ezeket a Hold Urai vették magukhoz, gondosan magnetizálták, és megfelelő hőmérsékleten tartották mindaddig, amíg egy emberi forma – ezen a fokon hermafrodita – bújt ki. Ezt azután különleges módon táplálták, és gondosan fejlesztették, s amikor készen voltak vele, a Hold Urainak egyike birtokba vette. A Hold Urai közül sokan inkarnálódtak oly célból, hogy a fizikai világban dolgozzanak s ők hosszú időszakon át használták ezeket a gondosan előkészített testeket. Néhány Déva szintén felvett néhányat ezen előkészített testekből. Úgy látszik, hogy ez csak néhány évszázaddal a nemek különválása előtt történt.

Mialatt a késői tojás-szülöttek voltak birtokban, a kosár-fonatúak legjobbjai jöttek be, egyenesen a lánc-közötti Nirvánából, s ezeket gyorsan követték azoknak legalacsonyabbjai, akik a Holdon nyerték el teljes kauzális testüket. Az előbbiek legmagasabbjai és az utóbbiak legalacsonyabbjai között csak kis különbség volt. Az utóbbiak első hajórakománya olyanokból állt, akik csak keveset fogadták el a Gyöker-Manu befolyásából. Ezek a Holdlánc C, F és E bolygójáról származtak, a többségük a C bolygóról, a legbárgyúabbak mindazok közül, akik elnyerték a teljes kauzális testeket. A második hajórakományban nagy számban voltak a G glóbuszról, továbbá egy alacsony csoport az F glóbuszról s azonkívül egy még alacsonyabb az E glóbuszról. A harmadik a C glóbusz legjobbjait tartalmazta, továbbá néhány elég jót az F glóbuszról és a jókat az E glóbuszról. A negyedik hajórakományban az F glóbusz legjobbjai és az E glóbuszról valamennyien, a legeslegjobb kivételével, voltak. Az ötödik hajórakomány az E glóbusz legjobbjait hozta, s mellettük egy keveset a D glóbuszról. Mindezeket úgy látszott, inkább „kor”, mint „típus” szerint válogatták ki, és tényleg közöttük az összes típus előfordult. Megfigyeltünk egy embert, aki egy vad szárazföldi törzs főnöke volt, s akit Mars a Holdon ejtett foglyul. Ez egyike volt azoknak, akik félelem útján individualizálódtak. Mindezek, néhány százezen, a tojás-szülöttek között öltöttek testet.

Ezután következett, tíz-tizenegymillió év előtt, amikor a nemek elválasztása már teljesen létrejött az a fontos fokozat, mikor ezen testet öltött Hold Urai közül néhányan leszálltak a hétágú Lemúriai Sarkcsillagra, és éterikus képmásokat készítettek magukról, amelyeket azután nagyobb sűrűségekre materializáltak és sokszorosítottak a bejövő Egók használatára. A Hold Urai különböző típusúak voltak, a „Hét ember, mindegyik a maga örökségében”, és olyan testeket készítettek, amelyek megfeleltek a hét sugárnak, vagy az emberiség vérmérsékleti típusainak. Ezeket a formákat a Csillag csúcsain készítették.

Ezen a fokon négy emberi osztály létezett, egyik a másikat kényszerítve arra, hogy jobb emberi formákat nyerjenek. Ezek a következők voltak:

1. Az előbb említett legjobb kosár-fonatúak csoportja, akik az öt hajórakománnyal a G, F és E glóbuszokról jöttek, s akik teljes kauzális testtel rendelkeztek.
2. A kosár-fonatúak a Marsról.
3. Az a társaság, amely mindezen idő alatt itt tartózkodott.
4. Akik azokból tevődtek össze, akik csak most érkeztek fel az állatvilágból. Ezek alatt voltak még az állatok, a növények s az ásványok, amikkel azonban most nem kell foglalkoznunk.

Ezeknek a jövetele az éterikus formákba, amelyekről a Hold Urai gondoskodtak részükre, valahogyan a küzdelem jellegével bírt, mivel gyakran megtörtént, hogy egyetlen formára sok igénylő akadt, és az egyik, akinek sikerült megszereznie egyet, nem tarthatta azt meg néhány percnél tovább. Ez a jelenet felidézti a görög fogalmat, hogy az Istenek a világot nevető-orkán kíséretében készítették, mivel határozottan megvolt a komikus íze annak, ami-

kor az Egók küzdöttek a formákért, s amikor már elnyerték, nem tudták kezelni azokat. Ez az anyagba való leszállásnak egyike, az ember testének végső materializációja, az „ember bukásának” betetőzése. Lassanként megszokták az új „bőr-ruhát”, és letelepedtek, hogy sokszorosítsák a hét nagy vérmérsékleti típust. A világ különböző részein, hosszú időszakokon keresztül a nemzésnek más módszerei érvényesültek. Az egymásután következő fokok nagyon kiálltak egymás fölött, amit a fejlődésben előforduló nagy különbségek okoztak, és azok az osztályok, amelyek más körökből jöttek ide, nem szerepeltek a Föld korai gyökérfájában. Azok a törzsek, amelyek a korábbi módszereket követték, lassanként meddővé váltak, míg az igazi férfiak és nők nagyban sokasodtak, míg az emberiség, amint azt mi ma ismerjük, az egész világra végleg megalakult.

A formák, amelyeket a Hold Urai kivetettek, meglehetősen csinosak voltak, de mivel éterikus anyagból készültek, nagyon könnyen módosíthatók voltak, és a belépő Egók nagyon eltorzították őket. Megszületett gyermekeik határozottan csúnyák voltak, valószínűleg azok, akik használták azokat, megszokták, hogy tojás-formájú fejre és kolbász-henger alakú homlokra gondoljanak, és ezért ezek újra megjelentek.

Miután az éterikus formákból leszállt, jól megalapított emberi lények sok ivadéka ki-fejlődött, az Arhatok azokat sürgették, akik elhagyták a Holdlánc A, B és C glóbuszait – mivel ők nem érhetek el ott további fejlődést –, hogy leszálljanak és inkarnálódjanak azon testekben, amelyek most készek a befogadásukra. Ezek három hajórakományt tettek ki. Több mint 2 millió narancsszínű ember az A glóbuszról, valamivel kevesebb, mint 3 millió arany-sárga színű a B glóbuszról, s valamivel több, mint 3 millió rózsaszínű a C glóbuszról, összesen körülbelül 9 millió ember. Ezeket a világ felületének különböző területeire vezették azon célból, hogy törzseket képezzenek. A narancsszínűek, amikor látták a nékik felajánlott testeket, megtagadták a belépést, nem holmi gonoszságból, hanem büszkeségből, lenézve a nem vonzó formákat, s talán ósrégi gyűlöletük miatt a nemi egyesülések iránt. De a sárgák és rózsaszínűek vezethetők voltak, és engedelmessé váltak, s lassanként megjavították a testeket, amelyekben tartózkodtak. Ezek alkották a IV. lemúriai alfajt, az elsőt, amely az embrió-állapotban levő kivételével egyáltalán emberi volt. És ezt keltezhetjük a formák adásától kezdődőleg. Érdekes feljegyezni, hogy H.P. Blavatsky a Titkos Tanításban ezen IV. alfajról mint a „sárgáról” tesz említést, nyilván jelezve az arany-sárga emberek érkezését a Holdlánc B glóbuszáról. Ő bajosan tulajdoníthatta azt a IV. alfaj megállapított színének, mivel az fekete volt, és a fekete szín még folytatódott a hatodik alfaj alacsonyabb osztályaiban is, amely alfaj felsőbb osztályai egészen tűrhetően kék színűek voltak. De még ezeknél is megvolt a fekete színnek egy megalapozó árnyalata.

A narancs-színű törzsnek kiutalt terület így szabad maradt s a testeket, melyeket nékik kellett volna használni, boldogan ragadták meg az állatvilágból éppen most felmerült lények, a legalacsonyabbak az előbb említett osztályok közül, a legszegényesebb embertípus. Ezek, nem természetellenesen, csak kis különbséget éreztek maguk és azon osztályok között, amelyekből éppen felmerültek, s innen származott az „esztelenek bűne”.

Érdekes feljegyezni, hogy milyen karma származott abból, hogy a narancs-színű emberek visszautasították az őket megillető hely elfoglalását a világ benépesítésének munkájában. Később az Evolúció törvénye kényszerítette őket a testet öltésre, s nékik alacsonyabb és durvább testeket kellett elfoglalni, mivel a Hold Urai más munkára tértek át. Ilyenformán ők egy hátramaradt fajjává váltak. Ravaszak voltak, de nem jók, és sok kellemetlen tapasztalaton mentek keresztül. Számuk folyton kisebbedett, mivel folyton összeütközésbe kerültek a közre-
renddel, míg végül, főként szenvedések által, rendes néppé kalapálták őket. Egy kevesen –

akik erősek, kegyetlenek és lelketlenek voltak – a Sötét Arc Urai lettek Atlantiszban. Néhány látható volt az észak-amerikai indiánok között, finomult, bár kemény arccal. Egy kevesen még léteznek még a mi napjainkban is, a lelkiismeretlenek a pénzkirályok között, Bismarkhoz hasonló államférfiak, Napóleon-szerű hódítók. De ezek lassanként eltűnnek, mivel sok keserű leckét kellett tanulniuk. Azok, akiknek szíve nincs, akik mindig viszálykodnak, mindig mindig mindenütt elleneznek, általános elv szerint a törvény birodalmában végül is helyes formába kalapálódnak. Nagyon kevesen a fekete mágiába torkoltak, de az állandó nyomás túl erős a többség számára. Kemény útja ez a haladásnak!

A LÁNG URAINAK ÉRKEZÉSE

A nagy Lemúriai Sarkcsillag még tökéletes volt, és az óriási Sarló még kiterjeszkedett az Egyenlítő mentén, magába foglalva Madagaszkárt is. A tenger, amely azt a helyet foglalta el, amelyet most a Góbi sivatagnak ismerünk, még csapdosta hullámaival az Északi Himalája lejtőinek akadályait, és minden elő volt készítve a Föld történelmének legdrámaibb percére, a Láng Urainak érkezésére.

A Hold Urai és a harmadik gyökérfaj Manuja minden lehetőt elkövettek, hogy fel-emeljék az embereket arra a pontra, amelyen az elme csíráját meg lehetett eleveníteni, és az Ego leszállása lehetővé válhatott. Az összes tétovázót előretaszították. Az állati sorokban már nem voltak olyanok többé, akik képesek lettek volna felemelkedni az emberi fokra. A Kaput az állatvilágból az emberi birodalomba igyekvő további bevándorlók elől csak akkor zárták be, amikor már senki sem volt látható, sem pedig nem lett volna képes azt elérni egy óriási ösztönzés ismétlése nélkül, amely csak egyszer történhet meg egy Rendszer fejlődésében, és pedig annak a középpontjában.

Egy nagy asztrológiai eseményt, amikor a bolygóknak egy nagyon különös összeállása képződött, és a Föld delejes állapota a legkedvezőbb lehetett, választották erre alkalmas időpontul. Ez körülbelül 16 és fél millió évvel ezelőtt történt. Semmi más tennivaló nem maradt hátra, kivéve azt, amit csak Ők tudtak elvégezni.

Ekkor, a kiszámíthatatlan magasságokból való gyors leszállás hatalmas dörgésétől kísérvé, körülvéve a tűz lángoló tömegeivel, amelyek száguldó lángnyelvekkel borították az eget, átrobogott a föld feletti tereken a Tűz Fiainak, a Láng Urainak hintója, a Vénuszról. A „Fehér Sziget” felett lebegve, amely mosolyogva feküdt a Góbi-tenger öblében, megállt. Zöld volt és illatos, sokszínű virágok tömegétől ragyogó. A Föld felajánlotta a legjobbat és legszebbet, hogy üdvözölje érkező Királyát. Ott állt Ő, „a tizenhat nyarú IFJÚ – SANAT KUMARA –, az Örökké Szűz Ifjú”, a Föld új Uralkodója, eljött a birodalmába. Vele jöttek a Tanítványai, a három Kumara, akik az Ő segítői voltak körülötte. Harminc hatalmas lény volt még ott, akik földi becslésen túl nagyok voltak, bár rangfokozatokra osztott rendben, dicső testekkel felruházva, melyeket Ők Krijashakti által teremtettek. Az első Okkult Hierarchia, az egy kiterjedő Banyan-fa ágai, a jövő Adeptusok szülőhelye, minden okkult élet központja. Az Ő tartózkodási helyük volt, és még most is az Elpusztíthatatlan Szentelt Föld, amely fölött folyton ragyog a fénylő Csillag, a Föld Uralkodójának a szimbóluma, az állandó Pólus, amely körül Földünk élete állandóan pereg.

(Ezeknek az okkult szimbólumoknak a használata abba a tévedésbe ejtette a Titkos Tanítás olvasóit, sőt talán az íróját is, hogy az Okkult Kommentárban említett „Pólus” és „Csillag” azonosak volnának a fizikai Északi Sarkkal és Északi Csillaggal. Én is követtem ezt a téves fogalmat „Az ember származása” című könyvemben. – Annie Besant.)

Egy katekizmus ezt mondja: „A hét Kumara közül négyen feláldozták magukat a világ bűneiért és a tudatlanok oktatására olyképpen, hogy megmaradnak a jelen Manvantara végéig... Ezek a következők: a Halhatatlan Tudás Feje, a Szíve, a Lelke és a Magja”. Ehhez H.P. Blavatsky még hozzáfűzi: „a Négynél a Földön éppúgy, mint az Égben, csak Egy van, Aki magasabb – a még titokzatosabb és Magányos Lény” – a Hallgatag Figyelő.

A Láng Urainak érkezéséig a lánc-közötti Nirvánáról jövő hajórakományok külön érkeztek, de most, a nyert óriási ösztönzés folytán, a termékenység, mint minden más egyéb is, gyorsan növekedett, és egész hajórajokra volt szükség, hogy hozza az Egókat, akik beköltözzenek a testekbe. Ezek tódulva jöttek, míg mások, az alacsony típusúak, birtokba vették az összes, az értelem csiráival rendelkező állatokat, akik az Érkezés alkalmával individualizálódtak. A Láng Urai egy perc alatt megtették milliók érdekében azt, amit most egyesekért teszünk, hosszú gondoskodás segítségével.

És most az Arhatok az A, B és C glóbuszokról jöttek inkarnálódni, hogy segítségére legyenek a Manunak, a lemúriai V., VI. és VII. alfajok megalapításában és kiművelésében. A IV. alfaj megmaradt a valóságos tojásfejű, 24-27 láb (körülbelül 8 és fél méter) magasságig terjedő termettel, lazán és idomtalanul felépítve, s a színük fekete volt. Egynek, akit megismertünk, a magassága 25 láb volt.

(Néhányan kíváncsian kérdezhetik, hogy hogyan mértük mi meg őt. Először mellé álltunk, és a térdig, illetőleg egy kissé alacsonyabban értünk, azután felállítottuk őt a Székház egy első emeleti erkélye mellé, ahol felemelt kezeit a korláton pihentette. Később lemértük a korlát magasságát. A szegény alakot nem szívesen üdvözölték, mikor fejét az erkély fölé helyezte: „vigyétek el őt – szólt az erkély tulajdonosa – nagyon csúf, és képes mindenkit megijeszteni”. Szegény feje, bizonyára olyan is volt.)

Az épületeik arányosítva voltak az ő termetükhöz, küklopszi szerkezetűek, s hatalmas kövekből készültek.

A későbbi alfajokban az arhatokból lettek a királyok, a regék király-beavatottai, amely regék igazabbak, mint a történelem.

Egy király-beavatott maga köré gyűjtött bizonyos számú személyt, egy törzset alakítva, és tanította ezt a törzset a civilizáció egynéhány művészetére, valamint irányíthatta és segíthette őket városok felépítésében. Egy nagy várost állítottak fel ilyen irányítás alapján azon a helyen, hol most Madagaszkár fekszik, és még sok másikat is építettek hasonlóan. Az építkezés stílusa, mint már előbb említettük, küklopszi volt, s óriási volta miatt hatásos.

Az ilyképpen igénybevett hosszú időszak alatt a lemúriaiak fizikai megjelenése megváltozott. A fej tetején lévő központi szem, amint megszűnt működni, visszahúzódott a fej felületéről annak belsejébe, és ebből képződött a tobozmirigy, míg a két szem, amely eleinte a fej mindegyik oldalán volt elhelyezve, működni kezdett. A küklopszokról szóló görög legenda nyilvánvalóan a korai lemúriai korszakról maradt hagyomány.

Találkoztunk néhány állatszeliidítési esettel. Láttunk egy tojás-fejű lemúriait, amint körülvezetett egy pikkelyes szörnyeteget, amely majdnem olyan visszataszító volt, mint a gazdája. Az állatok minden fajtáját nyersen ették meg – némely törzsben az emberhúst sem vetették meg –, és oly állatokra, amelyek megfelelnek a mi csigáink, gilisztáink osztályának, csak sok-

kal nagyobbak voltak, mint az ő elkorcsosult utódaik, mint ingyenc falatokra, megkülönböztett örömmel tekintettek.

Mialatt a hatodik alfaj fejlődött, a lánc-közötti Nirvánából nagyszámú beavatottat és tanítványaikat küldték a Földre, hogy segítsenek a 4. gyökérfaj Manujának oly módon, hogy inkarnálódjanak a legjobb testekben, amelyeket ő addig kifejlesztett. (Itt meg kell jegyeznünk, hogy míg az általános szabály az volt, hogy a kevésbé fejlődötteket kell először a Földre küldeni, azért mégis kivételeket tettek ott, ahol segítségre volt szükség, mint például ebben az esetben, ezzel a különleges hajórakománnyal.)

A legeslegjobb testeket azoknak adták, akik már kimerítették karmájukat, s így képesek voltak azokat elfoglalva megjavítani, és kihozni a testekből mindazt, amit azok képesek voltak nyújtani. Ezek az arhatok és tanítványaik a Hold Urainak, valamint a 3. és 4. gyökérfajok Manuinak vezetése alatt dolgoztak. A 7. alfaj, a kékes-fehér, az ő segítségükkel fejlődött, és jobb típusú férfiakat és nőket szállított, hogy azokat a 4. gyökérfaj Manuja tovább fejlessze.

VIII. Fejezet

A NEGYEDIK GYÖKÉRFAJ

A HIERARCHIA FFJE, majdnem közvetlen megérkezése után, megkezdte rendelkezéseit a negyedik gyökérfaj megalapítása végett, s utasította a jövendő Manut, hogy válassza ki a rendelkezésre álló lemúriai típusokból a legkisebbeket, a legsűrűbbeket és a legjobbkat. S mialatt a lemúriaiak között a király-beavatottak alatt a civilizáció megalapítása és növekedése előre haladt, az eljövendő faj Manuja buzgón kereste a céljaira alkalmas egókat, kiválasztva részükre a megfelelő inkarnációkat. Ő egy alkalommal emberek ezreit gyűjtötte össze, s végül kiválasztott egyet közülük, miután sok évi próbának vetette őt alá. Nyilvánvalóan sok nehézséget kellett tapasztalnia, míg faja számára a megfelelő ősoket megtalálta. A törzseket elkülönítette, tagjaik hosszú időszakokon át csak egymás között házasodhattak, s a Manu kiválasztott jónak ígérkező egyedeket és áttelepítette őket. Ő és tanítványai inkarnálódtak ezeknek az ivadékaiban, hogy emeljék a fizikai színvonalat. Egyidejűleg különféle kísérleteket folytatott a Csillag hegyein, hasznosítva az éghajlat eltéréseit. Eleinte reménytelen feladatnak tűnt fel, mintha négerék és mulattok egymás közötti házasságából megszülethetne egy fehér faj. De egy törzsön belül, a kiválogatás ivadékai után, kiválaszthatott egyet vagy kettőt, és párosíthatta őket más eggyel vagy kettővel, akiket hasonló módon egy másik törzsből választott ki. A harmadik faj Manuja egy kék típust fejlesztett ki a hatodik alfaja számára, és egy kékes-fehéret a hetedik számára, bár a lemúriaiak tömegei feketék maradtak. A negyedik alfajból némelyek szintén keveredtek a kékkel, s lassan, nagyon lassan a lemúriai típus megjavult. Még figyelemre méltó jelenség, hogy amikor a világ más részeiben egy világosabb színű vagy jobb típus jelent meg, azt elküldték a Manuhoz, és ő igyekezett részére egy megfelelő férjet vagy feleséget találni. Megfigyeltünk egyet, akit ily módon küldtek ide Madagaszkár városából, és másokat is, akik hasonlóan máshonnan érkeztek.

Már sokkal gyorsabb haladást értek el azon Beavatottak megérkezése után, akikről az előző fejezet végén megemlékeztünk, akik a testek legjobbjait megjavították a bennük lakás által. Ezeket a Manu felhasználta, hogy megalakítsa az első alfaját. A negyedik faj ilyenformán végeredményben nagyon kitűnő alapításnak és gondozásnak örvendhetett, hála a fejlődött emberek nagy számának, akik megragadták a vezetést, és a dolgokat sietteték. A Manu végül képes volt felhasználni a hetedik alfaj testeit – amelyeket az a körülmény, hogy a Beavatottak használták azokat, megjavított –, mint a negyedik gyökérfaj első alfajának, a rmoahalnak magvát. Mindazok, akiket felvettek a negyedik gyökérfajba, a Beavatottak és tanítványaik voltak ezekben a testekben. Senkit ezen a fokon nem használtak fel azok közül, akik előzően fejlődtek a Földláncon.

Subba Row megkülönböztette a lemúriaiakat, mint kék-feketéket, az atlantisziakat, mint vörös-sárgákat, s az árjakat, mint barna-fehéreket. Úgy találjuk, hogy a negyedik faj Manuja kiküszöböli a kéket népének színéből, áthaladva a bíbor színén keresztül a Rmoahal alfaj vörös színébe, azután a hatodik lemúriai alfaj kék-fehér színébe való keveréssel megszerzte az első alfajt, amely úgy látszott, teljesen emberi, s amelyet el tudnánk képzelni úgy, mintha közöttünk élne. Miután a fajtípust teljesen megalapította, a Manunak megvolt az anyaga, a harmadik alfaj, a Tolték élénk vörös-barna színe számára, akik az atlantiszi népek közül a legnagyobbak és leguralkodóbbak voltak, s akik több tízezer éven keresztül kormányozták a világot. A türelmes munka hosszú időszaka után, miután körülbelül egy millió évet töltött el szerfölötti vesződéssel és gonddal, a Manu elért egy meglehetősen jó hasonlatosságot ahhoz a típushoz, amelyet neki adtak, hogy létrehozza azt. Ekkor véglegesen meg-

alapította a fajt, ő maga inkarnálódott, s felhívta tanítványait, hogy öltsenek testet saját családjában, s ily módon az ő leszármazottjai képezzék a fajt. Egy faj Manuja a leginkább szó szerinti értelemben annak ősapja, mivel a Manu az egész faj fizikai elődje.

Mégis, még a Manu közvetlen leszármazottjai sem képeztek – a mi jelenlegi mértékünkkel ítélve – nagyon vonzó látványú társaságot, bár óriási javulást mutattak a környező lakossághoz képest. Kisebbségek voltak, de nem volt oly idegrendszerük, amelyről beszélni érdemes volna, s asztrális testeik alaktalanok voltak. Rendkívüli dolog, hogy egy ilyen testből mit csinált ő a maga részére, hogyan alakította és formálta azt a saját asztrális és mentális teste után, módosítva a bőrben levő festékanyagot, míg át nem dolgozta azt arra a színre, amelyet kívánt, a faja részére.

Ezután sok nemzedék elmúlt, mielőtt a fiatal faj birtokába vette kontinensét, Atlantiszt, de ettől az időponttól kezdve az égő hajórakományai kezdenek érkezni a lánc-közötti Nirvánából, hogy lakják a negyedik faj testeit. A Manu úgy állapodott meg a Gyökér-Manuval, hogy nagyszámú egót küld neki, akik készek az inkarnációra, olyanokat a Holdlánc D glóbuszáról, akik teljes kauzális testtel rendelkeztek, s akik a negyedik és ötödik holdi körben individualizálódtak. Egy részük a Tlavatli alfajba jutott, és később mások a Tolték alfajba, amikor az már kifejlődött. És ekkor ő ismét inkarnálódott az utóbbiban, és megalapította az Arany Kapuk Városát, az elsőt a sok egymásután következő hasonló nevű város közül. Az alapítás körülbelül egy millió évvel ezelőtt történt, és százötvenezer évvel az első nagy katasztrófa előtt, amely szétszakította az Atlantisz kontinentst.

Ez időben a tolték volt az uralkodó faj, nagy felsőbbségének folyományaként. Harcias faj volt, amely keresztül-kasul járta a világot, s leigázta annak lakosait, de az ő tiszta típusai soha, sehol sem képezték az alacsonyabb osztályokat. Még az Arany Kapuk Városában is csak az arisztokrata és a középosztály volt tolték. Az alacsonyabb osztályok kevertvérűek voltak, és főként olyan férfiakból és nőkből tevődtek össze, akiket más alfajokkal vívott harcokban ejtettek foglyul, s kényszerítettek legyőzőik szolgálatára.

Ebben az időben érkezett meg a Földre az égő egy hajórakománya, amelynek egy egymással nagyon összetartó csoportja különösen érdekel bennünket, minthogy sok régi barátunk volt közöttük, így Szíriusz, Orion, Leo és még mások. Ezek közül néhánynak megérkezését jelezte Vaivasvata Manu – az ötödik faj Manuja –, mint a jövőbeli anyagának egy részét. Ettől fogva számítja H. P. Blavatsky az ötödik faj megalapítását, mint ami egy millió év előtt történt, bár ez csak 79997 évvel Krisztus előtt lett kivezetve Atlantiszból. Ezek később azon csoportot képezték, amelynek átlagos időköze a halál s újrászületés között 1200-1000 évi átlagot tett ki.

A halál és az újrászületés közötti időköz ebben az időben természetesen valamivel rövidebb volt. Minthogy ezekben a primitív életekben gyűjtött anyag nem volt elégséges ahhoz, hogy egy hosszabb időköz tegyen lehetővé, bármennyire ritkásan volt szétterjesztve. A nép még nem volt képes mély érzésre, jóllehet valamit sikerült felhasználni az égi életből. Ezek az égő a mennyei világban összetartottak, és azon hártyszerű lények, akik velük az intuíciós világban össze voltak kapcsolva, erős rokonságot tanúsítottak egymás iránt. Az alacsonyabb világokban látszólag egy unalmas, tapogatózó „hiányérzet” volt, mintha ők nagyon homályosan éreznék az előző életek és a lánc-közötti időközben régi barátoknak a távollétét, kik még alvó állapotban voltak a lánc-közötti Nirvánában, s még négyszázezer évig nem érkezhettek a Földre. Ezek a hétszáz éves emberek érintkezésben álltak az intuíciós világban az ezerkétszáz évesek csoportjával, de csak amidőn az előbbieket megérkeztek a Földre, vált lehetségessé,

hogy elérkezzék az ideje az egók általános örvendezésének a magasabb mentális világban. Ez főként azok megérkezésének köszönhető, akiket a legmélyebben szerettek és tiszteltek – a jövő Mestereinek. Azok, akik közvetlenül kapcsolatban voltak a korábbi csoport némelyikével, még abban a Nirvánában voltak, bár mások a Földre jöttek az 1200 éves csoporttal, közöttük a két leendő Mester, akik most angol testet viselnek. (Az egykori Sir Thomas More és „Philaethes” Thomas Vaughan.) Sokszor az újraszületésnek csekély visszatartását vagy siettetését vették igénybe azon célból, hogy a csoportot, amidőn ikarnálódott, együtt tartsák.

Ezen korai életek egyikében Corona, (a későbbi történelem Julius Caesarja) – egy nagyon kiváló harcos – eljött az Arany Kapuk Városából, és legyőzte a Tlavatli törzset, amelyben a mi barátaink inkarnálódtak. Bár nem volt tudatában azon köteléknek, amely közöttük fennállt, az mégis befolyásolta őt, és ő barátságosan bánt el a törzsszel, ahelyett, hogy mint rabszolgákat elhurcolta volna őket. Különböző javításokat vezetett be náluk, s bekebelezte a törzset a Tolték birodalomba. Sirius többször született a tlavatli alfajban s ezután átment a tolték alfajba. Előre pillantva láttuk őt, amint egyszer a rmoahal alfajba született avégett, hogy együtt lehessen Ursával és másokkal. Azután több életem töltött a turáni, negyedik alfajban – a kínai szintéren – és számosat az akkád, hatodik alfajban. Megfigyeltük őt, amint üzleteket kötött egy olyan nép körében, amely hasonlított a későbbi idők föniciához. Ő nem vette az alfajokat egy bizonyos különös sorrendben, és jelenleg nehéz ebben a kérdésben általánosítani.

Az egók hajórakományainak érkezése folytatódott, és az elkülönítés fő oka úgy látszik, az individualizációnak módszere volt. Minden sugarú vagy különböző vérmérsékletű egó, aki hasonló általános fejlődést ért el, össze volt keverve, míg olyanokat, akiknek újraszületési időközei különbözőek voltak, nem keverték össze. Azon kívül nem voltak összekeveredve a holdemberek és az állat-emberek nagy kiterjedésű osztályai. Kivéve, hogy ha egy individuum keresztül ment a belső körön, és alávetette magát annak a különleges gyorsított fejlesztésének, amikor átlépett a fölötte lévő osztályba, a megkülönböztetés széles vonalai megmaradtak, s egy osztály sem érte utol a másikat. Még akkor is, amikor a kosár-fonatók kiegészítették kauzális testeiket, eredetük észrevehetően megmaradt.

Az első hajórakomány, amely a 700 évesek csoportját tartalmazta, körülbelül Krisztus előtt 600.000 évvel érkezett meg a Földre, 250.000 évvel az első nagy kataklizma után, amely szétszakította Atlantisz világrészt. Velük jöttek a jövő Mesterek, Mars és Merkúr és még mások. Mars a tlavatli alfaj területének északi részén született, s atyja Surya és anyja Merkur volt. Herakles szintén a családhoz tartozott, mint idősebb nővére. Surya volt a törzs főnöke és Mars, aki a legidősebb fia volt, nemsokára a törzs legelső harcosa lett, Tizenöt éves korában, halottnak véelve, egy csataterén hagyták hátra, de testvére, aki szenvedélyesen ragaszkodott hozzá, felkutatta és megtalálta őt, s ápolta, amíg csak egészséges nem lett. Atyja után ő következett, mint főnök, s akkor nyerte a földi uralkodásában első tapasztalatait.

Volt ott egy egészen kicsiny, de érdekes csoport, mindössze 105 főnyi, amely körülbelül ugyanezen időszakban, 600.000 évvel Kr. e. érkezett, de akik nem a Holdból jöttek. Ezt a társaságot a Hierarchia Feje bizonyos célra szolgálóan állította össze, és úgy látszott, hogy olyanokból tevődött össze, akik a Vénuszon a Láng, Urainak kedvenc állatai voltak, s akik ragaszkodásukkal oly erősen voltak Hozzájuk láncolva, hogy nélkülük nem tudtak volna tovább fejlődni. Ők a Vénuszon individualizálódtak, és áthozták őket ide, és Ő mindegyiküket elhelyezte az első és második sugár fejlődésébe. Voltak ott más kis csoportok is, amelyeknek fejlődése rendellenes volt. Így egy kis csoportot, amely a harmadik körhöz tartozott, elküldték a Merkúrra, hogy az ottani viszonyok mellett lehetséges különleges kezelésnek vessék alá, s

azután visszakozták őket ide. Némelyek alávetették magukat ilyen irányú kezelésnek oly célból, hogy előkészítve legyenek az ötödik gyökérfajra. Meg kell jegyeznünk, hogy H. P. Blavatsky említést tesz némelyekről, akik a Merkúrról jöttek a Földre.

Herakles harmadik születése a Földön ugyanabban a törzsben történt, mint amelyikben a csoport sok tagja volt újra egyesítve. Ők már egy bizonyos mértékű civilizációval rendelkeztek, de házaik csak kunyhók voltak, és mivel az éghajlat meleg volt, ruházatuk hiányos. Az életre rányomta jelét a Scorpióval való nem kívánatos kapcsolat újra felvétele, és ezért ennek bizonyos fontossága volt azokra nézve, akikre vonatkozott. A törzset, amelyben Herakles harcos volt, megtámadta egy nagyon vad törzs, amelyhez Scorpió tartozott. Ez utóbbinak az volt a terve, hogy meglepi a másik törzset, s mint az ő istenségüknek hozott áldozatot lemészárolják azt, vagy ha a terve nem sikerülne, akkor öngyilkosságot követnek el, s ez által hatalmat nyernek arra, hogy az ellenségeiket a másvilágról kínozzák. Obeah-szerű mágikus szertartásokat végeztek, amelyeket bár titokban csináltak, úgy látszik, mégis Herakles tudomására jutottak. A befejező öngyilkosság szükséges volt a halál-utáni tevékenység teljes tervének sikeréhez, és az iszonyatos varázslatok, sok félelmetes átokkal és esküvel, azután sikerrel jártak. Az így elért eredmény észrevehetően épp annyira félelemmel töltötte el ellenségeiket, mint amennyire értékelték ők magukat. A megrohanás nem sikerült, s ők a másik eshetőséghez folyamodtak, az általános öngyilkossághoz, undok szertartások kíséretében. Herakles, részben mivel vallása tiltotta az öngyilkosságot, részben babonás félelemtől indítva és részben azon meggondolástól vezérelve, hogy ezekből a vadakból jó izmos rabszolgák válhatnak, közbelépett, és számosat közülük megmentett, s ezeket foglyul ejtette, s megkötözte. Később ez a népség összeesküdött, hogy orozva meggyilkolja őt, mire ő kivégeztette őket. Így kezdődött újra ebben az időben a Földön az ellenségeskedések egy hosszú sorozata, amely még mindig nincs kimerítve.

Érdeemes feljegyezni, mint az egyének között felépített kötelékek szilárdságának igazolását és az életek százain keresztül érvényes tartósságát, hogy ettől az időtől kezdődően a személyek egy csoportja, az 1200 és 700 éves emberek nagy tömegén belül egy csoport, amelyet a megkülönböztetés kedvéért elneveztünk „Családnak”, bár a világon majdnem minden országot meglátogattak, általában összetartottak és különösen Sírúst ritkán találtuk, hogy a kis csoporton kívül házasodott volna. Madártávlatból nézve észrevevesszük, hogy előfordultak az egész nagy „Család” alkalmi összejövetelei, mint az Arany Kapuk Városának esetében, amikor Mars volt a király, Peruban, amikor ő volt a császár, a szárazföldön a Fehér Sziget közelében a Manu alatt, és a második és harmadik alfaj keletkezésénél és vándorlásainál, hogy a sok közül csak néhány példát említsünk. Herakles kivált mint harcos szellemű személy, aki szorosan ragaszkodott Marshoz. Sirius békésebb természetű volt, aki állandóan Merkúrt követte. Alcyone Mizarral együtt ugyanilyen volt. Nagyon sokan, akik a nagyobb csoporthoz tartoztak, s akikkel azokban a korai napokban meghitt barátságban voltunk, mégis úgy látszik, útközben kiestek, s nem találkoztunk velük ebben az életben. Lehetséges, hogy néhányan éppen most a mennyei világban vannak. A Teozófiai Társulat egy másik példája ugyanezen „Család” gyülekezésének, s minden időkből belépnek ide emberek, akikről kiderül, hogy régi barátaink. Mások viszont, mint például Corona, épp most várakoznak egy kedvező alkalomra, hogy inkarnálódhassanak.

A hajórakományok érkezése hosszú ideig folytatódott, s csak avval a katasztrófával szűnt meg, amely Kr. e. 75.000 évvel történt, így az a mondás, hogy „az ajtó be lett téve”, nyilvánvalóan csak az állatok feljövételére az emberiségbe vonatkozik, s nem azokra, akiknek kauzális teste már kifejlődött. Az ember formájú majmok, akikről H. P. Blavatsky úgy beszélt, hogy azoknak még megengedhető az emberi testekbe való belépés, a Hold, s nem a Föld

állatbirodalmához tartozhattak. Ezek oly testeket vettek fel, amelyeket az „esztelenek bűne” hozott létre, s ezek: a gorillák, a csimpánzok, az orángutánok, a páviánok és a gibbonok. Ezeket Afrikában találhatjuk, és ott inkarnálódhattak a még létező lemúriai típusú nagyon alacsony emberi fajokban.

Lejőve az Arany Kapuk Városába Kr. e. 220.000 évvel, ott találjuk Marst, aki mint császár uralkodik, és örökségképpen viseli az „Isteni Uralkodó” címet, amelyet azok adtak át, akik a múltban uralkodtak, az előző idők nagy Beavatottjai. Merkúr a fő Hierophant, az államvallás feje volt. Csodálatos, hogy ezek ketten miként jöttek le együttesen korszakokon keresztül, az egyik mindig az uralkodó, a harcos, a másik mindig a tanító, a pap. Feljegyzésre érdemes még az a tény, hogy mi sohase láttuk Marst női testben, holott Merkúrnak időről-időre volt női testet öltése.

Ebben az időben nagy mértékben gyülekezett a „Család”. A trónörökös ekkor Vajra volt, és Ulysses, aki a határon vezérként sikereket ért el, volt a császári testőrség kapitánya. Ez a testőrség válogatott emberekből állt, még a közlegények is a felsőbb osztályokból származtak, és palotaszolgálatot végeztek. Nem volt feltételezve, hogy ők hadba vonuljanak, hanem inkább hogy feszítsenek fényes egyenruháikban, hogy kiszolgálják az uralkodó személyét a szertartások alatt, s növeljék az ő pompáját. Mégis később, Ulysses halála után, Vajra lett a testőrség kapitánya, és ő rábeszélte atyját, hogy engedje meg neki, hogy csapatát elvihesse egy hadjáratba. Lévéen mindig lázongó és nyugtalan ember, nem volt azzal megelégedve, hogy fitogtató és fényűző életet éljen, és katonái, akik imádták őt a kurucsága és bátorsága miatt, eléggé hajlamosak voltak, hogy felcseréljék aranyos mellvértjeiket a nehezebb harci felszereléssel. Közöttük találjuk a mi „Családunk” számos tagját. Ott voltak: Herakles, továbbá Pindar, Beatrix, Gemini, Capella, Lutetia, Bellona, Apis, Arcor, Capricorn, Theodoros, Scotus és Sappho. Heraklesnek három tlavatlifűje volt, mint szolga-fiúk, akiket atyja háborúban zsákmányolt, s neki ajándékozott, Hyhiela, Bootes és Alcmena. A katonák határozottan kötekedők voltak, hódoltak az evés és ivás orgiáinak, s azután duhajkodtak városszerte. De megvolt az érdemük, hogy megbecsülték a tudományt, tisztelettel adóztak a papoknak, és részt vettek szertartásokon, amit palotabeli kötelességük egy részének tekintettek. Volt nekik egy becsület-kódexük, amelyet szigorúan betartottak, s amely tartalmazta a gyengék védelmét. Otthonaik valahogyan nem voltak finomság nélkül, bár nem alkalmazkodtak a modern fogalmakhoz.

Ulyssesnek, a testőrség kapitányának halála mellett nem haladhatunk el észrevétlenül, mivel az feloldhatatlan kötéssel kapcsolta össze a három főként érdekelt személyt. Mars, az uralkodó, a kapitány kezére bízta, Vajra gondozását, a dacos, szeleburdi legényt. Mivel az idők veszélyesek voltak, s az összeesküvések gyakoriak az Arany Kapuk Városában, a trónörökös személyének elfogása nagy diadal lett volna az összeesküvőknek. Ezért Ulysses nem engedte meg a hercegnek, hogy elhagyja a palota területét, ami ezen fiatalembernek nagyon a kedve ellenére volt. Egy napon a kapitány és a herceg a palotától nem messze ültek, amikor az összeesküvők egy csoportja nagy vakmerőséggel a bokrok oltalma alatt fellopódzott, és hirtelen rájuk ugrottak. A herceg, akit leütöttek, eszméletlenül terült el, de Ulysses megvédelve testét, szenvedélyesen küzdött a támadók ellen, és segítségért kiáltott. Kiáltásait meghallották, és amikor többszörösen megsebezve fiatal urának vérző testére bukott, az őrség néhány katonája jött fel rohanva, és az összeesküvők kerekét oldották. A két eszméletlen testét hordágyra fektették, és a palota tróntermébe vitték, ahol a császár ült, s annak lábai elé helyezték. A haldokló kapitány felpillantott császárára: „Felséges uram, bocsáss meg, én megtettem minden tőlem telhetőt”.

A császár lehajolt, s bemártotta ujját a kapitány melléből kiömlő vérbe. Megérintette azzal a haldokló homlokát, saját homlokát és lábait, s a csendben muzsikálva szólott a hangja. „A vér erejénél fogva, amelyet én értem és fiamért ontottál, a közöttünk fennálló kötelék soha sem fog elszakadni. Költözz el békességben, hű szolga és barát”.

A szavak még elérték a már érzéketlenné váló füleket, Ulysses mosolygott, és meghalt. A fiatal herceg, aki csak el volt kábulva, feléledt. A kötelék kitartott, évezredek és évezredek után, és a Mester és tanítványa között fennálló kötelékké vált, amely örökre szétszakíthatatlan.

Herakles életei hosszú időn keresztül semmiképp sem voltak rendkívüliek. Amidőn férfi testben volt, akkor harcolva töltötte el azokat, s midőn női testben, akkor nagyon számos kicsinyei voltak.

A fekete mágia elterjedése Atlantiszban a második nagy katasztrófához vezetett, 200.000 évvel Kr. előtt, s ez a nagy kontinensből, amely összekapcsolta Európát Amerikával, meghagyta mint maradványokat az óriási szigeteket, Ruta-t és Daitya-t. Ezek megmaradtak egészen a Kr. e. 75.025 évvel történt katasztrófaig, amikor is az óceán vizei, amelyet ma az Atlanti óceánnak nevezünk, őket is eltemették.

A következő százezer év alatt Atlantisz népe bőségesen virágzott, és egy hatalmas, de túl fényűző civilizációt épített fel. Központja az Arany Kapuk Városa volt – a nevet fenntartották – de szétterjedt messze és terjedelmesen az egész világon keresztül, úgy Afrikában, mint Nyugaton. Szerencsétlenségre a civilizációval együtt ismét elterjedt a természetfeletti uralomnak tudása, amely önző célokra felhasználva a fekete mágiához vezet.

A „Család” tagjai jöttek ide, többen vagy kevesebben, néha beleszületve családokba, amelyek elmerültek abban, ezután elmenekültek, néha húzva-halasztva a dolgot, egy kissé meg lettek fertőzve. Alcyone néhány tapasztalata, amelyek egy későbbi életében álmok formájában gyakran megkínózták őt, legyenek itt feljegyezve, Ezek egy, körülbelül 100.000 évvel Kr. e. életében történtek, amikor Corona volt az Arany Kapuk Városának Fehér Császára, Mars volt hadvezér alatta és Herakles Mars felesége volt. Egy nagy lázadás volt tervezve, és egy rendkívüli és gonosz tudással bíró ember – egy „Sötét Arc Ura” – szövetkezett a sötét Föld-szellemekkel, akik a „Pán Birodalmát” alkotják, félig emberi, félig állati teremtetések, akik a görög szatírok eredetei. Ez fokozatosan maga köré gyűjtött egy óriási hadsereget, amely követte őt, mint császárt, az Éjféli Nap Császárat, a Sötét Császárt, s elindult a Fehér Császár ellen. A vallásnak, amelyet ő megalapított, ő maga volt a központi Bálványa – a templomokban óriási, róla felvett képmások voltak elhelyezve. Ez az istentisztelet érzéki és kicsapongó volt, megfogva az embereket az állati szenvedélyeik kielégítésével. Az Arany Kapuk Városában a Beavatás Fehér Barlangjával szemben létesítettek egy sötét barlangot, amelyben Pán – a Föld Isten – misztériumait ünnepelték. Minden egy másik nagy katasztrófa irányában dolgozott.

Alcyone, körülbelül 120 élettal megelőzően, egy olyan ember fia volt, aki követte a sötét kultusz förtelmes szertartásait, de ő nagyon távol tartotta magát, irtózza az állatiasság vad orgiáitól, amelyek leláncolták az imádók tömegeit. De, mint az gyakori eset, beleesett a hálóba, amelybe egy asszony szépsége csalogatta, és fájdalmas sors érte. A történetet elmondjuk, minthogy fényt vetnek azon állapotokra, amelyek később Atlantisz súlyos végét okozták, amelyet az Okkult Hierarchia kimondott.

IX. Fejezet

FEKETE MÁGIA ATLANTISZBAN (Egy epizód)

Alcyone félig alva, félig ébren egy gyepes parton fekszik, amely egy fodrozódó patak felé lejt. Arca zavart, sőt aggodalmas s visszatükrözi nyugtalan kedélyét. Gazdag és hatalmas család fia, amely család a papsághoz tartozik, az „éjféli nap papságához”, amely az alvilág istenének tett fogadalmat. Ezeket az isteneket a papok az éjszaka sötétségében keresték fel, titkos földalatti barlangokban, amelyek oly folyosókba nyíltak, amelyek lefelé – lefelé, ismeretlen mélységek felé vezettek.

Ebben az időben Atlantisz nagy civilizált népei két szembenálló táborra szakadtak. Az egyik, amely az ősi Arany Kapuk Városára, mint az ő szent fővárosára tekintett s fenntartotta fájának hagyományos Nap imádatát. A Napot, felkeltének szépségében, a hajnalhasadás ragyogó színeiben, körülvéve udvarának sugárzó ifjúival és leányaival. A Napot dicsfényének zenitjén, delelésének lángoló erejét szétszórva az életnek s a hőnek fényes sugarait. A Napot az ő pompás nyugtában, amint a felhőket, amelyeket mintegy visszatérésének zálogát hátrahagy, a legpompásabb halvány színekbe festi. A nép karénekkal kísért tánccal hódolt neki, tömjénnel és virágokkal, örömteljes dalokkal, valamint arany s drágakövek felajánlásával, kacagással és karénekkal, vidám játékkal és testgyakorlatokkal. A fénylő Nap ezen gyermekei felett a Fehér Császár uralkodott, és az ő törzse hosszú évezredek át tartotta a soha kétségbe nem vont uralmat. De lassanként a külső királyságok, amelyeket helytartói kormányoztak, függetlenekké váltak, és elkezdtek egy szövetségbe tömörülni. Egy ember alatt egyesültek, aki megjelent közöttük, s aki figyelemreméltó, de gonosz volt.

Ez az ember, akinek neve Oduarpa, természeténél fogva ravasz és becsvágyó. Megérezte, hogy ha szilárdságot akar biztosítani a Szövetségnek, s el akar járni a Fehér Császár ellen, szükséges, hogy segítségül hívja a sötétebb mágia segélyforrásait, hogy megegyezést kössön az Alvilág lakóival, s megalapítson egy olyan istentiszteletet, amely érzéki gyönyöreivel vonzaná a népet, amelyet ilyenformán iszonyatos szentségtelen erők által adeptusai elérhettek. Ő maga egy szerződés által a normális koron túl meghosszabbította az életét, s amidőn harcba indult, biztosította magát lándzsa és kardvágás áthatatlanságára olyképp, hogy a teste fölé materializált egy ércből való ujjast, amely úgy elhárította a fegyvereket, miként egy páncéling. Ő a legfőbb hatalomra törekedett, és már jó úton járt, hogy azt elérje. Arról álmodozott, hogy megkoronázva ül az Arany Kapuk Városának palotájában.

A mi ifjúnk atyja az ő legbizalmasabb barátai közé tartozott, és ismerte legtitkosabb terveit, s mindketten remélték, hogy a fiú felajánlja magát a becsvágyaik elősegítésére. De az ifjúnak megvoltak a maga álmai és reményei, amiket csendesen táplált a szívében. Az éjszaka vízióiban látta Marsnak – aki a Fehér Császár, Corona hadvezére volt – méltóságos alakját, beletekintett mély, parancsoló szeméibe, és hallotta, mintha a távolból szólt volna hozzá: „Alcyone, te az enyém vagy, az én népemből való, biztosan hozzám fogsz jönni, és tudd meg, hogy hozzám tartozol. Ne kösd le magad az én ellenségeimnek, te az enyém vagy”. És fogadalmat tett magában, hogy aláveti magát neki, mint egy vazallus az urának.

Erre gondolt Alcyone, amint töprengve feküdt a folyó mellett, mivel egy másik befolyás is hatással volt rá, és a vér forrón lüktetett az ereiben. Atyja és Oduarpa csalódottan, hogy az ifjú közömbös istentiszteleteik iránt, sőt visszahőköl tőle, még a külső szertartásoktól is – mint az állati áldozat és erős italok kiöntött feláldozása –, azt tervelték ki, hogy bevonják

a titkos misztériumokba egy leány csábításának segítségével. Cygnus, aki fekete és szépséges volt, mint a csillagokkal kirakott éjféli ég, nagyon szerelmes volt belé, de mindaddig még nem sikerült neki, hogy bájaival meghódítsa ifjú szívét. A nő sötéten csillogó szemei és az ifjú félig megigézett tekintete között lebegett az ifjú víziójának tündöklő képe, s ő újra hallotta a szívre ható suttogást: „Te az enyém vagy”.

Végül mégis a nő – akit anyja, egy valóságos boszorkány rábeszélte feladata elvégzésére, amennyiben azt mondta neki, hogy csak oly módon nyerheti el az ifjú szerelmét – rábírta, s magkapta ígéretét, hogy elkíséri a földalatti barlangokba, amelyekben a mágikus szertartásokat végzik. Ezek a szertartások kicsalogatták az alvilág lakóit elvonultságukból, és itt elnyerték tőlük azt a tiltott tudást, amellyel az embert átváltoztatták állati alakká, ily módon nyújtva alkalmat az emberben elrejtett állati szenvedélyeinek, a bujaság és az öldöklés szenvedélyeinek szabad játékára. Cygnus ügyesen játszott az ifjú szívével, amely ügyességre saját szenvedélye tanította, s lángra tudta lobbantani közömbösségét, bár nem tartósan, de melegen. Ma a szenvedély nagyon forrón hatalmába kerítette, és a nő csábításának ereje megingatta, mivel a nő éppen most hagyta őt el, miután hízlegéssel rábírta arra az ígéretre, hogy napnyugta után találkozik vele azon barlangok közelében, amelyekben a misztériumokat végzik. Most ő küzdött vágyódása között, hogy kövesse a leányt és iszonyodása között a rejtett jeleneteken, amelyekben elvárták, hogy ő is részt vegyen. A nap letűnt a láthatár mögött, s az ég besötétült, mialatt Alcyone még töprengve feküdt. Megborzongva talpra ugrott, de szándéka most már határozott volt, és lépteit a találka helye felé irányította.

Meglepetésére jelentékeny társaság gyűlt össze e helyen. Atyja volt jelen papi barátai-val és Cygnus egy hold-sarlóval a fején, ami a menyasszonyság jele, s egy sereg leány körülötte, áttetsző, csillagoktól tarka ruhában, amelyen keresztül sötéten csillogtak a barna karcsú idomok. Az ő korának megfelelő ifjak serege, akik között felismerte legközelebbi barátait, szintén várakoztak, pettyes állati bőrökbe öltözöttek, s miközben körül táncolták őt, miként a faunok, könnyű cintányérokat ütögettek össze.

Ezt kiáltották: „Üdv Alcyone, a Sötét Nap Kegyence, az Éjszaka Gyermeke! Nézd, hogy a te Holdad s az ő csillagai hol várnak téged. De előbb meg kell őt szerezned magadnak mitőlünk, védelmezőitől”.

Hirtelen elragadták a leányt a táncosok közé, s az eltűnt a barlang sötétjében, amely szemben szélesen tátongott. Ezután megragadták Alcyonét, lehúzták öltönyét, s egy olyan bőrt vetettek rája, mint amilyen a többiekén volt. Megmámorosodva, megőrjítve futott a leány üldözésére nevetés és tapsolás közepette: „Rajta, fiatal vadász, siess, különben a kutyák elorozzák a te őzedet!”

Néhány perc alatt Alcyone a kiáltozó tömeggel a sarkai mögött átfutott a külső barlangokon, s elérkezett egy óriási csarnokba, amely vörös színben volt megvilágítva. A közepén hatalmas vörös mennyezet emelkedett, nagy karbunkulusokkal telerakva, amelyek úgy vetítették vissza a fényt, mintha tüzes vért locsolnának. A mennyezet alatt egy róztrón állt, berakva arannyal, és előtte tátongó mélység, amelyből komor és morajló lángnyelvek lobogtak fel. Szokatlan tömjén nehéz felhői telítették a levegőt mámorítóan, megőrjítően.

A rohanás idehozta őt, és a táncosoknak vadul tomboló örvénye vette körül, amely ujjongott, ordított, vadul a levegőbe ugrált a mennyezetes trón körül forogva, és ezt kiáltozták: „Oduarpa, Oduarpa, jöjj, vágyódunk utánad!”

Halk mennydörgés moraja terjengett a barlang körül, folyton hangosabbá és hangosabbá válva, s egy félelmetes csattanással végződött, éppen a fejük fölött. A lángok felszöktek, s közöttük felemelkedett Oduarpa hatalmas alakja, acél-szürkén, mágikus vértetében, szigorúan, fenségesen, komoly, sőt szomorú arccal, mint egy bukott arkangyal, aki mindamellett erős, hajthatatlan büszkeséggel és vasakarattal. Elfoglalta helyét a trónon, ahol ülve maradt mindazon események alatt, amelyek következtek, csendesen és komoran, s nem vett részt a tivornyában. Intett a kezével, s az örült orgia megkezdődött. A legvadabb táncosok megfürödtek a lángokban, amelyek felcsaptak a mélység széle fölé, s feldobták magukat magasan a levegőbe. Alcyone észrevette Cygnust az ifjak és leányok közepette, s örült izgalommal feléje iramodott. A leány kitért előle, őrsége feltartóztatta őt, s tapasztalhatta, hogy csak láthatja a leányt, de nem érheti el. Végül vadul lihegve egy kétségbeesett rohamot intézett, mire a védőkíséret nevető sikoltozással elmenekült, minden ifjú egy leánnyal, s ő odaugrott Cygnushoz, s a karjaiba szorította.

Folyton vadabbá és vadabbá fajult a tivornya. Rabszolgák jelentek meg, akik erős itallal telt óriási korsókat hoztak, s kíséretükben mások, poharakkal. Az ital örületét adták hozzá a mozgás örületéhez, és a halvány fények vörös félhomályba csökkentek. Az orgiát, amely erre most következett, jobb elrejtetni, mint leírni.

De nézd csak! Abból az átjárásból, amelyből Oduarpa feltűnt, vad menet jön. Szőrös kétlábúak, hosszú karokkal és karmos lábakkal, állati fejekkel és vállaikra hulló sörénnyel, borzalmasak, rémisztők, nem emberiek, s azért mégis iszonyúan emberiek. A karmokhoz hasonló kezeikben üvegcséket és dobozokat tartottak, s miközben elvegyültek a legvadabb táncosok között, átadták holmijaikat az olyan dorbézolóknak, akik az italtól és a kéjtől már a legtébolyodottabbak voltak. Ezek tagjaikra kenték a dobozokban levő kenőcsöt, megitták az üvegcsék tartalmát, és íme, ezek mind eszméletlenül rakásra hullnak a földre, de mindegyik rakásból egy állati alak ugrik ki, morogva, őrjöngve, s azután eltűnik a barlangból a külső éjszaka sötétségében.

A fényes Istenek megsegítik a vándorokat, akik találkoznak ezekkel az ördöggé tett asztrális materializációikkal, amelyek kegyetlenek és lelkiismeretlenek, mint állatok, s mint emberek kegyetlenek és ravaszok! De a fényes Istenek most alszanak, és csak az Éjfélel Nap seregei, a kísértetek, rémek s egyéb gonosz teremtések vannak kinn. Ezek a teremtmények visszatérnek, a szájukról csorog a vér, a bőrük beszenyezve piszokkal, s mielőtt a hajnal hasadna, leguggolva a barlang kövezetén összezsúfolt alakokhoz, beléjük furakodnak, és eltűnnek.

Oduarpa időről-időre rendezett ilyen orgiákat, amelyeket arra használt fel, hogy a befolyását a népe fölött növelje, és sok helyen rendezett hasonló rítusokat, s mindezekben magát tette meg főszemélynek úgy, hogy valósággal imádat tárgya lett. Így egyesítette népét a maga iránti hódolatban, míg ő lett az elismert uralkodó. Összeköttetése az alvilág lakóival, akiket az utóbbi időben – mint előbb említettük – „Pán birodalmának” neveztek, nagyban szaporította a hatalmát. Megbízható helyettesei voltak, akiket közös tudásuk láncolt hozzá, s részvételük ezen birodalom iszonyú utálatosságáiban mindig készségessé tette őket, hogy végrehajtsák a parancsait.

Végül sikerült összegyűjteni egy igen nagy hadsereget, s elindította azt a Fehér Uralkodó ellen az Arany Kapuk Városának irányába. Úgy remélte, hogy megfélemlít és győz, nemcsak nyílt fegyveres támadással, hanem a pokoli szövetségesei terrorjával, valamint a fekete varázslók állati alakokban történt borzalmas átváltozásaival. Ő maga egy mágikus állatokból álló testőrséggel volt körülvéve, hatalmas vágy-formák, fizikai testekké materializálva,

amelyek óvták őt, s elpusztítottak bárkit, aki ellenséges szándékkal közeledett feléje. Amikor az ütközet tombolt és kimenetele kétséges volt, akkor Oduarpa hirtelen rászabadította ellenségeire démonikus szövetségesei hordáját, amely belerohant a verekedésbe, szétépte fogaival és karmaival a megdöbbsent ellenséget, és pánikot keltett benne. Amidőn ellenségei már menekülni kezdtek, akkor üldözésükre küldte ezeket a gyors démonjait, és a varázslók csapatai hasonlóképp állati alakokat vettek fel, s felfalták a legyilkoltak testeit.

Így verekedte ki magának az odavezető utat, mindig északi irányban, míg közel nem ért az Arany Kapuk Városához, ahol a Fehér Uralkodó utolsó serege volt csatarendben felállítva. Alcyone mint katona küzdött a seregben, részben varázslat alatt, de mégis eléggé ébren ahhoz, hogy szenvedjen a környezete miatt. Cygnus más hölgyekkel együtt elkísérte a tábort. A döntő ütközet napja felvirradt. A császári hadsereget maga Corona, a Fehér Uralkodó vezette, a hadseregének jobb szárnya legmegbízhatóbb hadvezérének, Marsnak vezénylete alatt állt. A megelőző éjszaka folyamán Alcyonét ismét meglátogatta korábbi látomása, és hallotta a kedves hangot: „Alcyone, te az igazi urad ellen harcolsz, és holnap találkozol velem, szemtől-szembe. Törd el akkor lázadó kardodat, s add meg magad nekem. Meg fogsz halni az oldalamon, de az úgy mégis jó lesz”.

És tényleg úgy is történt. Az ütközet vad rohamában, midőn a császári csapatot meghátráltak a császár leölése után, Alcyone, bátran küzdve az őt elárasztó túlerő ellen, megpillantotta víziójának képét, Mars hadvezért. Egy kiáltással előtte termett, kettétörte kardját, s egy lándzsát felfogva Mars háta mögé ugrott, vadul átdőfve egy katonát, aki hátulról Marsra támadt. Ebben a percben Oduarpa a dühtől magánkívül nekirontott Marsnak, s leütötte őt, s egy kiáltással, amely végighangzott a csatatéren, magához parancsolta Cygnust, akit gyors varázslattal vadállattá változtatott át, s ez a fogait vicsorgatva rohant Alcyonéra, aki a vereségtől már elájult. De így cselekedve, a szerelem, amely Cygnus életét betöltötte, kiszabadította magát lelkéből, s megmentette őt, mivel erős áradata a ragadozó düh alakját átváltoztatta szerető nővé, s egy elhaló csókkal Alcyone haldokló arcán, kilehelte a lelkét.

Heraklest, Mars feleségét zsákmányul ejtette Oduarpa abban az ütközetben, amely során következett az Arany Kapuk Városában, s amely betetőzte a győzelmet. Herakles méltatlankodva utasította vissza ajánlatait, s felkapva egy tört, teljes erejével feléje szúrta. De a tör az ércvédőn félrecúszott, s Oduarpa nevetve leütötte, s meggyalázta őt, amint a földön feküdt félig alétan. Miután Herakles visszanyerte eszméletét, Oduarpa előhívta borzalmas állatait, s azok darabokra tépték és felfalták őt.

Oduarpát, akit egy halom holttest fölött, s körülvéve állati és félállati őrségével ültették trónra, az Arany Kapuk Városának Császárává koronázták, s ő felvette az „Isteni Uralkodó” megszenstségtelenített elnevezést. De a diadala nem tartott sokáig, mivel Vaivasvata Manu nagy sereggel vonult ellene, s az ő pusztja jelenléte menekülésre készítette Pán birodalmának lakóit, miközben ő megsemmisítette a fekete mágia mesterséges gondolatformáit. Egy megsemmisítő győzelem szétszórta a császár hadseregét, s őt magát bezárták egy toronyba, ahová veresége után menekült. Az épületet felgyújtották, s ő nyomorúságosan elpusztult, amennyiben materializált érc-héjában a szó szoros értelmében halálra főtt.

Vaivasvata Manu megtisztította a várost, helyreállította a Fehér Császár uralmát, s felavatta erre a tisztségre a Hierarchia egy megbízható szolgáját. Egy ideig a dolgok jól mentek, de lassanként a gonosz ismét erőt gyűjtött, és a déli központ ismét erőre kapott. Míg végül ugyanaz a Sötét Arc Ura újra testet öltve megjelent, s ismét küzdve az akkori Fehér Császár ellen, felállította ellene trónját. Ekkor a Hierarchia feje kimondta az ítélet szavait, s mint az

okkult kommentárok elmondják: „a Ragyogó Arcú Nagy Király”, a Fehér Császár üzent testvér vezéreikhez: „Készülődjétek! Keljétek fel ti, a Jó Törvény emberei, s vonuljatok ki az országból, amíg az száraz. A Négyek – a Kumarák – jogára emelkedett. Az óra ütött, a fekete éjszaka készen van. A Nagy Négyek szolgálói figyelmeztették népüket, és sokan megmenekültek. Királyaik utolérték őket vismana-ikban (kocsik, amelyek a levegőben repültek – a régi repülőgépek), s elvezették őket a tűz és az érc (kelet és észak) országaiba”. Gázkitörések, árvizek és földrengések elpusztították Ruta-t és Daitya-t, Atlantisz óriási szigeteit, amelyek 200.000 évvel Krisztus előtti katasztrófából megmaradtak.

Csak Poszeidonisz szigete maradt meg, mint az egykor óriási Atlantiszi kontinens végső maradványa. Ezek a szigetek a Krisztus előtti 75.025. évben semmisültek meg, Poszeidonisz fennmaradt Kr. e. 9564. évig, amikor szintén elmerült az óceán alatt.

X. Fejezet

ATLANTISZ CIVILIZÁCIÓJA

Atlantisz sok országot népesített be alfajaival, és sok nagyszerű civilizációt épített fel. Egyiptom, Mezopotámia, India, Észak- és Dél-Amerika ismerte azokat, és azok a birodalmak, amelyeket emeltek, sokáig megmaradtak, és a dicsőségnek oly fokát érték el, amelyet az árja faj még eddig nem tudott elhomályosítani. A jelen mű XI. - XIII. fejezetei, amelyek Perut és Kaldeát tárgyalják, bemutatják nagyságaiknak maradványait, és ezeket kiegészítjük néhány hiányzó részlettel.

Scott-Elliot így írja le a híres Arany Kapuk Városát: „A várost gyönyörűen fásított parkszerű táj vette körül. Ezen a nagy területen szétszórva álltak a gazdagabb osztályok nyaraló kastélyai. Nyugati oldalán hegység terült el, ahonnan a város a vízellátást nyerte. Maga a város egy domb lejtőjén épült, amely a síkság fölé körülbelül 500 lábnyira (150 méterre) emelkedett. A domb tetején álltak a császár kastélya és kertjei, amelyeknek a közepén egy soha nem szünetelő vízszög szökött fel a földből. Ez elsősorban a palotát és a kertben levő szökőkutakat látta el vízzel, s onnan a négy világtáj felé folyva, mint vízesés zuhogott egy csatornába vagy árokba, amely körülvette a kastély területét, és így elválasztotta azt a minden oldalán alatta elterülő várostól. Ebből a csatornából négy csővezeték vitte a vizet a város négy negyedén keresztül olyan vízesésekhez, amelyek a maguk részéről vízzel elláttak egy másik körülvezető csatornát, egy alacsonyabb szinten. Három olyan csatorna volt ott, amelyek egy központosított kört képeztek, s közülük a legkülsőbb s a legalacsonyabb még mindig a síkság szintje fölött volt. A negyedik csatorna, amely ezen a legalacsonyabb síkon volt, de derékszögben tervezve, befogadta az állandóan folyó vizet, s a maga részéről kiürítette azokat a tengerbe. A város a síkság egy részén terjeszkedett, fel az említett legszélső nagy árok széléig, amely körülvette és megvédte őt egy sor vízmederrel, amelyeknek kiterjedése körülbelül tizenkétszer tíz mérföld négyzetterületnyi volt”.

„Ilyképpen úgy látszott, hogy a város három övezetre volt beosztva, mindegyik bekerítve a saját csatornáival. A legfelsőbb övezetnek, amely közvetlenül a kastély területe alatt feküdt, a jellegzetességei egy kör alakú versenypálya és nagy nyilvános kertek voltak. Az udvari hivatalok házainak legtöbbje szintén ebben az övezetben állt, s itt volt még egy intézmény, amelynek mását nem találjuk a mai modern időkben. Nálunk az „Idegenek háza” kifejezés közepes külsőt és piszkos környezet képét idézi fel. De ez egy palota volt, ahol minden idegent, aki a városba jöhetett, megvendégeltek oly sokáig, amíg csak maradni kívánt, s mindezen idő alatt a kormányzat vendégeinek tekintették őket”.

„A lakosság elkülönített háza és a különböző templomok az egész városban szétszórtan foglalták el a másik két övezetet. A tölték virágzás napjaiban úgy látszik, nem létezett igazi szegénység – még a legtöbb házhoz beosztott rabszolga személyzetet is jól táplálták, és ruházták –, de azért volt úgy az északra néző legalacsonyabb övezetben, mint a tenger irányában lévő legszélső csatorna külső oldalán egy bizonyos számú, aránylag szegényes ház. Ennek a résznek a lakosai leginkább hajózással foglalkoztak, és házaik, bár el voltak különítve, mégis egymáshoz közelebb épültek, mint a többi kerületben”.

Más nagy városokat, amelyek a síkságon épültek, hatalmas földtöltések védelmeztek, amelyek a város irányában lejtősek, s némelykor lépcsőzetesen voltak parkozva, mialatt a külső oldaluk vastag, egymáshoz kapcsolt érclapokkal volt borítva. Ezeket még támogatták a

nagy fagerendák, amelyek közül az egyenesen állókat mélyen a földbe verték. Amikor ezeket már elhelyezték, s egymással nehéz keresztfákkal összekapcsolták, azután a lemezeket hozzájuk erősítették, lépcsőzetesen beborítva, s az űrt, amely a földmunka és a sánc között keletkezett, földdel betöltötték, és szilárdan ledöngölték, az egész gyakorlatilag bevehetetlen akadályt képezett lándzsák, kardok, íjjak és nyilak ellen, amelyek az akkori idők szokásos fegyvereit képezték. De az ilyen város szükségszerűen nyitva feküdt a fentről jövő támadások ellen, és az atlantisziak a léghajók – ma repülőgépeknek neveznénk – gyártásában a kiválóságnak igen magas fokát érték el. És egy ilyen város megtámadása esetén ezeket a harci madarakat küldték oda, amelyek felette lebegtek, s ledobták még a levegőben robbanó bombákat, amelyek az emberi életet pusztító nehéz mérges gőzök esőjét bocsátották ki. Erre vonatkozó hivatkozásokat találhatunk a hinduk nagy epikus költeményeiben és puráiban elbeszélte ütközetekben. Voltak még olyan fegyverek is, amelyek kivetítették a tüzes hegyű nyilak csomóját, amelyek szerte-szét szóródtak, amint zúgtak a levegőn keresztül, gyilkos röppentyűk módjában. És volt még sok más hasonló fajtájú fegyverük, amelyeket mind olyan emberek szerkesztettek, akik a tudományos ismeretek magasabb ágaiban igen jártasak voltak. Ezek közül sok van leírva az erre a tárgyra vonatkozó nagyon régi könyvekben, s úgy említik azokat, mint némely felsőbb lény adományát. Az ilyen fegyverek megszerkesztéséhez szükséges tudást sohasem tették bárkinek is hozzáférhetővé.

A toltékok ország-rendszerét a Perura vonatkozó fejezetekben fogjuk ismertetni. A szegénység hiánya és a lakosság általános jóléte nagyrészt az általános elemi nevelésről gondoskodásnak köszönhető. A kormányzat egész rendszerét a Bölcsék tervelték ki az összesség javára, nem pedig speciális osztályok a maguk előnyére. Ennél fogva az általános kényelem mérhetetlenül nagyobb volt, mint a modern civilizációkban.

A tudomány messzire haladt előre, minthogy a tisztánlátás használata megszokott volt, s így a természet folyamatait, amelyek jelenleg legtöbbszörünknek láthatatlanok, akkoriban kényelmesen megfigyelhették, s így számos esetben hasznosan felhasználták azokat a művészetekben és a mesterségekben. Felhasználták a napsugarakat, amennyiben színes üvegeken bocsátották keresztül, növények és állatok növekedésének előmozdítására. Gondosan megvalósították a tudományos tenyésztést, hogy megjavítsanak sokat ígérő fajtákat. Kísérleteket végeztek keresztezésekkel. Például: a búza keresztezése többféle füvekkel különböző fajtájú gabonát hozott létre. Már kevésbé kielégítőek voltak azok a kísérletek, amelyek arra irányultak, hogy méhekből darazsakat állítsanak elő, a hangyákból fehérhangyákat. (A búzát, a méheket és a hangyákat a Láng Urai hozták magukkal a Vénuszról, és ezeknek keresztezése a már a földön lévő fajtákkal hozta létre az említett eredményeket. A természet-szellemek, akikre az állati és növényi fejlődés bizonyos területei voltak bízva, a maguk részéről szintén iparkodtak utánozni a rendelkezésükre álló tisztán földi segédeszközökkel ezeket a más bolygókról történt behozatalokat. Az ő törekvéseik, amelyek csak részben voltak sikeresek, felelősek az előbb említett nagyon kellemetlen eredmények némelyikéért.)

A magtalan banán egy dinnyéhez hasonló elődből fejlődött, amely – miként a dinnye – nagy számú magot tartalmazott. Olyan erőket ismert az akkori idők tudománya, amely ismeretek elvesztek. Ezen erők egyike volt az, amelyet úgy a lég- mint a vízi hajók hajtására használtak fel. Egy másik erő úgy megváltoztatta a nehéz testek viszonyát a földhöz, hogy a föld visszataszította azokat ahelyett, hogy vonzotta volna, így téve a legnagyobb kényelemmel lehetővé óriási kövek nagy magasokba való felemelését. Ezek közül a finomabbakat nem alkalmazták gépezet által, hanem csak akaraterő alkalmazásával, felhasználva az emberi test tökéletesen megértett és kifejlesztett szerkezetét, amelyet az ezerhúrú „vinához” hasonlítottak.

Az ércet nagyon használták, és csodálatosan kidolgozták. Aranyat, ezüstöt, aurichalsumot használtak fel leginkább díszítésre és házi eszközök készítésére. Ezeket gyakran alkímista módszerrel állították elő, mintsem hogy a föld kérgében keresték volna, és nagyon gyakran művészi módon bevezették díszítési mintákba, ragyogó színes kivitelben, hogy gazdagítsák azt. A fegyvereket pompásan beborították velük, s amelyeket csak látványosságok és szertartások alkalmával mutogattak, azok gyakran kizárólag nemesfémekből készültek. Ilyen alkalommal arany sisakokat, mellvértet és lábvédőket viseltek, a legdrágább színű skarlát, narancs és nagyon pompás bíborszínű díszkabátok és lábbelik fölött.

Az ételmezés a különböző osztályok szerint változott. A nép tömegei húst, halat, sőt csúszó-mászó állatokat is ettek. Talán nem helyes, ha azt mondjuk, hogy „sőt”, visszaemlékezve egyházatyáink teknősbékáira. A leölt állatok testét minden tartalmával együtt, miután lehasították a mellét és a gyomrát, egy nagy tűz fölé akasztották. Amikor az már teljesen át-sült, akkor eltávolították a tüztől, a tartalmát kiürítették, és az előkelőbbek között kitalálták, amíg a köznép az állati hulla köré gyülekezett, belemártva kezeiket annak belsejébe, és kiválogatták az ínycsokolatokat – olyan szokás, amely néha civakodást idézett elő. A maradékot elhányták, vagy a házi állataiknak adták, mivel magát a húst hulladéknak tekintették. A magasabb osztályok hasonló ételmezésben részesültek, de azok, akik közvetlenül az udvarhoz tartoztak, többnyire csak titokban vettek részt az ilyen lakomákban. Természetesen az Isteni Király és azok, akik vele szoros összeköttetésben voltak, csak gabonából összeállított, s különböző módon elkészített ételeket, főzelékeket, gyümölcsöket ettek, és a tejet vagy mint folyadékot itták, vagy pedig mint sokféle édes készítményt fogyasztották. Gyümölcsnedvek is gyakran szerepeltek, mint italok. Meg lehetett figyelni, hogy némely udvari ember és méltóság, mialatt nyilvánosan részt vett ezeken a szelídebb lakomákon, észrevétlenül belopódzott a saját magánlakásába, és kielégítette magát ízletesebb ennivalókkal, amelyek között a hal, mint állott és modern vadpecsenye, nem is jelentéktelen szerepet játszott.

A kormányzat önkényuralom volt, és a tolték civilizáció virágzó napjaiban, az Isteni Királyok alatt, semmilyen más rendszer nem lett volna szerencsésebb a nép számára. De amidőn a korlátlan hatalom, amellyel ők kormányoztak, fiatalabb lelkek kezeibe került, visszaélések keletkeztek, és zavarok támadtak, mivel itt is, mint minden más helyen, a hanyatlás a legmagasabbak romlásával kezdődött. A rendszer olyan volt, hogy a kormányzók felelősek voltak tartományaik jólétéért és boldogságáért, és a bünt és az ínséget úgy tekintették, mint az ő hanyagságuk és tehetetlenségük bizonyítékát. Főként a felsőbb osztályokból vették őket, de különösen sokat ígérő gyermekeket, bárhol is találtak azokat, kiemelték a magasabb iskolákba, ahol kiképezték őket az állam szolgálatára. A női nem nem volt alkalmatlansági ok, mint az manapság, nem egy állami hivatalban. (Angliában a nők kizárása a politikai hatalomból – emlékezzünk csak reá – a demokrácia növekedésével kezdődött, és az ebből származó felfogással, hogy a fizikai erő, nem pedig az intelligencia vagy karakter legyen a kormányzat alapja. Ez a politikai életnek a legalacsonyabb foka, amint az okkult rendszer a csúcspontja.)

A gazdaságnak és fényűzésnek mérhetetlen növekedése lassanként aláaknázza a legnagyobb civilizációt, amelyet a világ valaha látott. A tudást megfertőzte a személyes nyereségi vágy, és a természeti erők feletti uralmat nem a szolgálatra, hanem a zsarnokságra használták fel. Ettől kezdve Atlantisz hanyatlott, dacára vívmányai dicsőségének és birodalmi hatalmának, és a világ vezetése egy következő faj, az árja faj kezeibe került, amelynek a javára ugyan a múltban már nagyszerű teljesítmények írandók, de ez a faj még nem érte el dicsőségének és hatalmának csúcspontját. Azonban néhány évszázad elmúltával még magasabbra fog emelkedni, mint Atlantisz emelkedett a legdicsőségesebb napjaiban.

Mi két testvér-civilizációt választottunk ki, amelyek későbbi időben emelkedtek, távol a negyedik gyökérfaj nagy központjától – az egyik a harmadik alfajból származott, s ez a tolték faj, a másik a negyedik alfajból, s ez a turáni faj – oly célból, hogy élénkebb és részletesebb leírását adhassuk annak a színvonalnak, amelyet az atlantisziak értek. Ezek nem képeztek részét azoknak a kutatásoknak, amelyek 1910 nyarán történtek, és a jelen könyvben fel vannak jegyezve. Ezeket a kutatásokat a XIX. század utolsó évtizedeinek folyamán a jelen szerzők végezték a Teozófiai Társulat néhány olyan más tagjával együtt dolgozva, akiknek neveit titokban kell tartanunk. Jelen szerzők egyike ezeket cikkek alakjában megjelentette a „Theosophical Review” című folyóiratban, és ezeket a cikkeket, mint egy nagyobb munka részeit, a maguk illő helyén itt újra kiadtuk.

XI. Fejezet

KÉT ATLANTI CIVILIZÁCIÓ:

A tolték a régi Peruban, Kr. e. 12.000

(Megjegyzés: A régi Peru leírásának kezdő sorai, amint azt a Theosophical Review-ban közreadtuk, függelékeiben található meg, s ott röviden vázoljuk azokat a körülményeket, amelyek között eredetileg megíródott.)

Peru civilizációja a Kr. e. a tizenharmadik évezredben olyannyira hasonlított a Tolték birodalom virágkorát élő civilizációjához, hogy miután gondosan áttanulmányoztuk ezt a korszakot, az atlanti civilizáció jellemzésére példaként ezt használjuk fel. Egyiptom és India történelmüknek atlanti korszakában egyéb jellegzetes példákkal szolgálhatnak, azonban alapjában véve a tolték birodalom leglényegesebb sajátosságai az itt leírt Peruban elevenedtek meg. A kormányzás formája az autokrácia volt, másmilyen kormányforma elképzelhetetlen volt abban a korban.

Hogy ennek az okát érthetőbbé tehesük, gondolatban vissza kell mennünk egy sokkal régebbi korszakba, a nagy negyedik gyökérfaj legelső különválasztásának korába. Így egészen nyilvánvalóvá válik, hogy midőn a Manu és tisztjei – egy sokkal magasabb evolúcióból származó nagy Adeptusok – testet öltöttek a még ifjúkorát élő fajban, amelynek kifejlesztésén munkálkodtak, azon emberek számára, mind tudás, mind erő szempontjából a szó legszorosabb értelmében Istenek voltak ők, annyira magasabban álltak azoknál minden elképzelhető tekintetben. Ilyen körülmények között más kormányforma, mint az autokrácia nem lett volna lehetséges, hiszen az Uralkodó volt az egyetlen, aki valóban tudott is valamit, és így neki kellett mindent irányítania. Ezért ezek a Nagy Lények a gyermekkorban lévő emberiségnek természetes uralkodói és irányítói lettek, és nekik mindig készségesen engedelmeskedett mindenki, mivel belátták, hogy csupán a bölcsesség adhat tekintélyt, s hogy a tudatlan akkor nyeri a legnagyobb segítséget, hogyha őt irányítják és oktatják. Így az új társadalom rendje – amiképpen minden valódi rendnek minden időben keletkeznie kell – fölülről származott, nem pedig alulról. Amint az új faj gyarapodott, ez az elv megmaradt, s ezen az alapon létesültek a régmúlt korok hatalmas monarchiái. A legtöbb esetben eleinte beavatott királyok uralkodtak, s a kezdeti nehézségeken az ő bölcsességük és erejük vezette át a gyermek államokat.

Így történt azután, hogy midőn az eredetileg kormányzó Isteni Uralkodók tanítványaiknak adták át a tisztségüket, a kormányforma alapelvét valódi értelemben tartották fenn, és ezért minden új királyság alapításakor fennállt az a törekvés, hogy habár új körülmények között is, mégis olyan hűen, ahogy csak lehet, lemásolják azokat a magasosztos intézményeket, amelyeket az isteni bölcsesség adott immár a világnak. Csak amidőn önzés ütötte föl a fejét mind a népek, mind az uralkodók között, változott meg fokról-fokra ez a régi rend, s új formákkal való kísérletezésnek adott helyet, ami bölcsnek igazán nem volt mondható, olyan kormányzatok alakultak, amelyeket a kapzsiság és a becsvágy vezérelt a kötelességteljesítés akarata helyett.

Abban a korszakban, amelyet most tárgyalunk, Kr. e. 12.000-et írnak – sok ezer éve van már, hogy az Arany Kapuk régebbi városai felett összecsaptak a tenger hullámai, s bár Poseidonis sziget királyainak feje még most is bitorolta azt a szép címet, amely egykor megillette őket, esze ágában sem volt utánozni annak a kormányzatnak módszereit, amely az em-

beri intézmények közös sorsán olyannyira túlmenően biztosította államuk szilárd fennmaradását. Néhány évszázaddal azelőtt a ma Perunak nevezett ország uralkodói jól meggondolva a dolgot, kísérletet tettek arra, hogy – bár természetesen sokkal szerényebb keretek között – felélesszék a régi rendszer alatt folytatott életet. Abban az időben, amelyről most beszélünk, ez a megújulás teljes erővel folyamatban volt, sőt talán dicsőségének fénykorát élte akkor, bár hatása sok évszázaddal később is fennmaradt, Most tehát a Perui Birodalomnak ez az újjáéledése érdekel bennünket.

Kissé nehéz fogalmat nyújtani arról, hogy fizikai megjelenésében milyen volt az a faj, amely ezt az országot lakta, mivel nem él manapság olyan faj a földön, amely annyira hasonlítana ahhoz, hogy azt összehasonlításra használhatnánk fel anélkül, hogy egyik vagy másik irányba félre ne vezetnénk az olvasót. Az atlanti gyökérfaj nagy harmadik alfajának azon képviselői, akiket földünkön még ma is láthatunk, elfajultak és elkorcsosultak, ha azzal állítjuk párhuzamba, ami a faj fénykorában volt. Ennek a mi perui népünknek kiugró volt az arcsontja, arcának jellege olyan volt, mint amilyen képet alkotunk mi magunknak a vörös bőrű indiánok legnemesebb fajtájáról, mégis fő vonásai oly elváltozásokat mutattak, amely inkább az árjához tette hasonlóvá, semmint az atlantiakhoz. Arckifejezése lényegesen különbözött korunk legtöbb rézbőrűjétől, mivel rendszerint őszinte, vidám és szelíd volt, a felsőbb osztályoknál pedig nem egyszer a magasabb értelmi képességek és az igazi jóakarat jeleit tükrözte.

Színük bronzvörös volt, világosabb a felsőbb osztálybelieknél, az alsóbbaknál viszont sötétebb, bár az osztályok közötti keveredés oly nagy volt, hogy még ezt a különbséget is alig lehetett észlelni.

A nép általában boldog, megelégedett és békés hajlamú volt. Csak kevés, de jól megszerkesztett törvényük volt, és ezeket helyesen hajtották végre, így a nép természetesen törvénytisztelő volt. Az éghajlat jórészt igen kedvező volt, s lehetővé tette számukra, hogy minden felesleges fáradság nélkül végezheték el a föld megműveléséhez szükséges munkát, amely kevés megerőltetéssel is bő termést hozott. Ez az éghajlat mindenképpen alkalmas volt arra, hogy megelégedetté tegye ezt a népet, és képessé tegye arra, hogy életét a legjobban rendezze be. Nyilvánvaló, hogy mivel a nép ilyen lelkületű volt, mindenképp előtt ez a tény már magában is hallatlan előnyt jelentett az ország uralkodóinak.

Amint már megjegyeztük, az a királyság abszolút monarchia volt, annyira különbözött azonban mindentől, amit ezen a néven ismerünk, hogy a pusztán megállapítás önmagában még egyáltalán nem nyújt fogalmat a valóságról. Az egész rendszernek alaphangja a felelősség viselés volt. A királynak teljhatalma volt, ez kétségtelen, azonban mindenért ő viselte a teljes felelősséget is. Abban a felfogásban nevelték őt kora ifjúságától kezdve, hogy ha bárhol is, hatalmas birodalmában csak egyetlen rossz dolog is létezik, amit el lehetne kerülni, csak egy olyan ember is van, aki bár dolgozni akarna, mégsem kaphat képességeinek megfelelő munkát, csak egy olyan beteg gyermek is van, aki nem részesül illő gondozásban, ez szégyenfolt az ő kormányzásán, beszennyezése az ő uralkodásának, személyes becsületének megbélyegzése.

Népes uralkodó osztály segítette őt munkájában, s ő az egész roppant nemzetet a legkörülményesebb, a legrendszeresebb módon az ő vezetésük alá osztotta be. Mindenekelőtt tartományokra volt az egész birodalom felosztva, s mindegyik élén egy alkirályféle állt. Akik ezek alá voltak rendelve, azokat mi megyei helytartóknak nevezhetnénk, alattuk pedig városok és kisebb kerületek kormányzói álltak. Mindegyikük közvetlenül felelős volt a rangsorban fölötte állónak az ő körzetébe tartozó minden egyes ember jólétéért. A felelősségnek ez a

felosztása addig tartott, amíg el nem érkeztünk a centúriók egy bizonyos fajtájához. Olyan tisztviselő volt ez, akinek száz család tartozott a gondviselése alá, ezekért ő teljes mértékben felelős volt. Ez volt az uralkodó osztály legalacsonyabb rangú tagja, ami őt illeti azonban, rendszerint ő is segítséggel élt, minden tizedik házból kinevezett egy önkéntes segédtiszt-félét, hogy a legsürgősebben hozzon neki értesítést mindenről, ha valamire szükség van, vagy ha valami nem megy úgy, ahogyan kellene.

(Megjegyzés: a régi hindu irodalom olvasói bizonyára fel fogják ismerni a hasonlóságot e között és azon rendszer között, amely az árijáknál történelmüknek kezdetén uralkodó volt. Ez egészen természetes, hiszen az egymást követő Manuk mind ugyanannak a Hierarchiának a tagjai, és hasonló munka végzése a feladatuk.)

Hogyha a tisztviselők e végtelen pontossággal felépített hálózatának egy tagja munkájának valamely részét elhanyagolta, csak egy szót kellett közvetlen felettesének szólni, hogy azonnal meginduljon a vizsgálat, mert hiszen a felettes tisztviselőnek saját becsülete forgott kockán, ha a hatáskörébe tartozó egyének megelégedettségéről és jólétéről volt szó. Arra, hogy mindenki oly éberem örködött a közszolgálati kötelességek pontos teljesítése felett, nem annyira a törvény ereje kényszerítette őket (bár kétségtelen, hogy erre is voltak törvényeik), mint inkább a kormányzó osztályban uralkodó érzület, ez az érzés olyan, mint a gentleman-i becsületérzés. Olyan erős kényszerítő hatalom ez, amilyen egy tisztán külső törvény parancsa sohasem lehet, mivel itt valójában egy magasabb törvény működik, amely az ember belsejében él, az ébredező Egó ad itt irányítást a személyiségnek, még pedig olyan dologban, amelyet tud.

Látni fogjuk, hogy egy olyan rendszerrel ismerkedtünk most meg, amely a modern haladás elnevezést maguknak bitorló eszmékkel minden tekintetben ellentétes alapon keletkezett. Az a tényező, amely egy így megalapozott kormányzatot lehetővé és működőképessé tett, ez a közösség összes osztályaiban kialakult, s igen felvilágosult közvélemény volt, olyan erős és határozott, olyan mély gyökeret vert közvélemény, hogy a gyakorlatban lehetetlenné tette, hogy az állam iránti kötelességét bárki is megszegje. Ha pedig ezt valaki mégis elkövette volna, arra úgy néztek volna, mint egy civilizálatlan lényre, aki méltatlan arra a magasztos előjogra, hogy polgára legyen a „Nap Gyermekei” hatalmas birodalmának – ezek a régi peruiak ugyanis így nevezték magukat –, többé-kevésbé avval a borzadással és szánalommal tekintettek volna reá, mint a kiközösítettek a középkori Európában.

Az ügyek ilyen állása következtében – annyira távol esik mindattól, amit ma tapasztalunk, hogy csupán elgondolni tudjuk, milyen lehetett – még egy olyan dolog jött létre, amelynek teljes megértése csaknem ugyanilyen nehéz a számunkra.

Gyakorlatilag nem voltak törvények a régi Peruban, s ennek következtében börtönök sem. Valóban a szóban forgó nemzet előtt teljesen értelmetlenné látszott volna a mi megtorló és büntető rendszerünk. A birodalom polgárának élete volt szemükben az egyetlen élet, amelyet érdemes volt élni, azonban tökéletesen tisztában voltak azzal, hogy mindenki csak avval a feltétellel tarthatja meg helyét a közösségben, ha megfelel a velejáró kötelezettségeknek is. Ha valaki bármiképpen nem tett volna ennek eleget, (ez azonban csaknem sohasem tapasztalt esemény volt a közvélemény hatalma miatt, amint azt már fentebb leírtuk), az illető kerület vezetésével megbízott tisztviselő magyarázatot kért volna tőle, ha pedig a vizsgálat folyamán vétkesnek bizonyult volna, az illetékes tisztviselő őt feddésben részesítette volna. A huzamos kötelességszegés éppúgy a visszataszító bűnök sorába tartozott, mint a gyilkosság vagy a lopás, s mindezen cselekményekre csak egy büntetés létezett: a száműzetés.

Az az elmélet, amely ez intézmény alapjául szolgált, rendkívül egyszerű volt. A peruiak úgy vélték, hogy a civilizált ember lényegileg abban különbözik a vadembertől, hogy megérti, és tudatosan megfelel azoknak a kötelességeknek, amelyekkel az államnak tartozik, annak az államnak, amelynek ő az egységét képezi. Ha pedig valaki nem teljesítette ezeket a kötelességeket, úgy egyszeriben veszélyessé vált az államra nézve, méltatlannak mutatkozott arra, hogy az állam nyújtotta előnyökben részesüljön, ennek következtében kiűzték onnan, és a birodalom határain élő barbár törzsek között tengethette életét. Valóban, talán jellemző arra, hogy milyen volt a peruiak felfogása ebben a dologban, az a kifejezés, amellyel ezeket a törzseket jelölték, ez ugyanis szó szerint lefordítva annyit jelentett: „a törvény nélkül élők”.

Mégis, igen ritkán megesett, hogy szükségessé vált a száműzetés végső eszközhöz folyamodni, legtöbbször esetben a tisztviselőket szerették és tisztelték, s egy intésük elegendő volt ahhoz, hogy bármely nyugtalan lelket is visszavezessenek a rend ösvényére. Még azt a néhányat sem, akiket száműzték, nem zárták ki mindörökké szülőhazájukból, bizonyos idő elteltével megengedték nekik, hogy próbaidőre visszatérjenek régi helyükre, a civilizált emberek közé, és hogy amint méltóknak bizonyultak arra, újból élvezhessék a polgári jogok nyújtotta előnyöket.

A tisztviselők (az „atyák”, amint őket nevezték) sokirányú működése közé tartozott a bíraskodás is, de minthogy a gyakorlatban nem voltak végrehajtandó törvények, abban az értelemben, ahogy mi használjuk ezt a kifejezést, inkább annak feleltek meg, amit mi döntőbíró alatt értünk. Az emberek között felmerült vitás kérdések eléjük kerültek, és ebben az esetben éppúgy, mint bármely más esetben, az, aki úgy érezte, hogy a hozott határozat őt nem elégíti ki, mindig fellebbezhetett a közvetlen feljebbvaló tisztviselőhöz, így fennállott az az eshetőség is, hogy a fogas kérdés feljut egészen a királyi székig.

A magasabb tisztséget betöltők minden erejükkel azon voltak, hogy könnyen hozzáférhetővé legyenek mindenki számára, s az e cél megvalósítására felállított tervezet egy része gondosan kidolgozott ellenőrző látogató-rendszerből állt. E cél elérésére maga a király betakarta minden hét évben a birodalmat, és éppen így egy kormányzónak minden évben kellett járnia a tartományát, az ő alárendeltjeinek pedig személyesen kellett állandóan figyelniük, hogy rendben megy-e minden azoknál, akik az ő vezetésük alá tartoznak, s hogy annak, aki tanácsot akar kérni tőlük, vagy döntésért kíván fordulni hozzájuk, arra minden alkalmat megadjanak.

Ezek a királyi és hatósági utazások fényes pompával zajlottak le, s alkalmat nyújtottak a népnek örömjongása kifejezésére.

Egy dolog volt legalább ebben a kormányrendszerben, ami a mi korunk hasonló intézményével azonos, s ez az volt, hogy egy mindent magába foglaló pontos jegyzékrendszert vezettek be, a születéseket, házasságokat, halálozásokat lelkiismeretes gondossággal foglalták jegyzékbe, s ezekből egészen a modern eljárás szerint statisztikákat állítottak össze. Mindegyik centúriónak részletes jegyzőkönyve volt a hatáskörébe tartozó személyek neveiről, s mindegyik számára egy különös kis táblácskát tartott fenn, amelyre az illető életének fő eseményei lettek feljegyezve, megtörténtük sorrendjében. Főnökének ezzel szemben nem nevekkel tett jelentést, hanem számokban: ennyi beteg, ennyi egészséges, ennyi születés, ennyi halálozás, stb. Ezek a rövid jelentések azután fokozatosan egymás mellé kerültek, és összeadták őket, amint a tisztviselők hierarchiájában mind feljebb és feljebb kerültek, végül is ezeknek egy kivonata időről-időre eljutott magához a királyhoz is, akinek így mindig a rendelkezésére álltak birodalmának ezek az állandó népszámlálásszerű adatai.

Még egy más pontban is hasonlított az ősrégi rendszer a mienkhez, ez pedig nem más, mint az a rendkívüli gondosság, amellyel a földet fölmenték, felosztották, és mindenekelőtt az anyagát vizsgálták, s mindeme kutatásnak fő célja az volt, hogy az ország minden részére nézve megtalálhassák a földművelés legmegfelelőbb berendezésének módját, hogy a legalkalmasabb terményt vessék el ott, és az általában elérhető legnagyobb eredményt éri el vele. Valóban elmondhatjuk, hogy csaknem nagyobb fontosságot tulajdonítottak azon tárgy tanulmányozásának, amit ma tudományos földművelésnek neveznénk, mint sok másfajta munkaágazatoknak.

Ez egyenesen arra indít bennünket, hogy végig tekintsük ennek az ősi fajnak minden intézménye közül a legnevezetesebbet, a földművelő rendszerét.

Ez az egyedül álló berendezés oly kitűnően megfelelt az ország viszonyainak, hogy az a sokkal alantasabb fajta, amely évezredekkel később leigázta és rabszolgává tette a mi perui népünk elkorcsosult ivadékait, minden tőle telhetőt megtett, hogy amennyire csak lehet, fenntartsa ezt a rendszert, és a benyomuló spanyol támadók legnagyobb csodálatát vívták ki ennek a rendszernek az ő megérkezésükkor még teljes működésben levő maradványai. Minden esetre kétséges lehet, vajon megvalósítható-e ilyen nagy sikerrel ez a tervzet, kevésbé termékeny és sűrűbben lakott országokban is, az azonban biztos, hogy nagyszerűen érvényesült abban az időben és azon a helyen, ahol most így teljes működésében szemlélhetjük. Feladatunk most az, hogy megkíséreljük e rendszert megmagyarázni a jobban érthetőség kedvéért. Először csak nagy körvonalaiban foglalkozunk vele, több lényeges fontosságú pontot elhagyunk, hogy más helyen tárgyaljuk majd azokat.

Minden város és falu számára a körülötte fekvő ilyen termőföld bizonyos mennyiségét utalták ki megművelés céljából, s ez a mennyiség szoros arányban állt az illető helyiség lakosainak számával. Minden egyes esetben e lakosok között nagyszámú munkást találunk, az ő dolguk volt a föld megmunkálása, s ezt nevezhetnénk valójában dolgozó osztálynak, nem mintha a többiek semmilyen munkát nem végeztek volna, csupán csak őket választották ki erre a különleges munkanemre. Hogy hogyan toborozódott ez a dolgozó osztály, annak a megmagyarázását későbbre hagyjuk, egyelőre legyen annyi elég, hogy mindegyik tagja életének tavaszán, erejének teljében volt, 20 és 45 éves kor között. Nem találunk a soraikban sem öreget, sem gyermekeket, sem gyenge vagy beteg embereket.

Az a föld, amelyet bármely falu részére művelés céljából kiutaltak, mindenek előtt két részre oszlott, amelyet mi magánkézen lévő és köztulajdoni földnek fogunk nevezni. Mindkét fél részt a földmunkások művelték meg, a magánföldet a saját hasznukra és életfenntartásukra, a közföldet a közösség javára. Ez tehát azt jelenti: úgy tekinthetjük a közösségi föld megművelését, hogy ez töltötte be a mi modern államunkban fizetendő adók és egyéb terhek helyét. Természetesen azonnal felötlik bennünk a gondolat, hogy egy olyan adó, amely az ember fél jövedelmével egyenlő, a végzett munka idejének és a reá fordított energiának felét követeli meg (ez a mi esetünkben teljesen egyre megy), az olyan adó súlyos, s nagyon is igazságtalan. Csak addig várjon az olvasó, ameddig meg nem tudja, hogy mi is történt ennek az adónak a hozamával, hogy milyen szerepet játszott a nemzet életében, mielőtt erőszakos, elnyomó megsarcolásnak bélyegzi azt. Gondolja meg az olvasó, hogy ennek a rendszabálynak eredménye a gyakorlatban semmi esetre sem volt olyan kegyetlen. A magán és a közösségi földek megművelése egyaránt sokkal kevésbé nehéz munkát jelentett, mint amilyen az angol földmunkás osztályrésze. Míg ugyanis évente legalább kétszer néhány héten át reggeltől estig

tartó megszakítás nélküli munkát követelt meg, hosszú szünetek is voltak, amikor is a teljesítendő munkát napi két órában kényelmesen el lehetett végezni.

A magán használatra szolgáló földet – amellyel először fogunk foglalkozni – a leglekiismeretesebb méltányossággal osztották szét a lakosság között. Minden évben a termés begyűjtése után bizonyos meghatározott mennyiségű földet osztottak ki minden felnőtt számára, akár férfi volt, akár nő, jóllehet a megművelés a férfiak dolga volt. Így egy gyermektelen házasember kétszer annyit kapott, mint egy egyedülálló férfi. Egy özvegyembernek, mondjuk két felnőtt, ki nem házasított leányával háromszor annyi jutott volna, mint egy embernek egyedül. Ha, mondjuk egyik leánya férjhez ment, magával vitte részét, azt tehát elvették volna az apjától, hogy a férjnek adják. Ha a házaspárnak gyermeke született, egy kevés földtöbbletet utaltak ki nekik, s amint a gyermekek növekedtek, ennek a mennyisége is nagyobb lett. Az alapelv természetesen az volt, hogy minden egyes családnak mindig legyen annyija, amennyi az élet fenntartásához szükséges.

Mindenkinek teljes szabadságában állt, hogy azt tegyen földjével, amit jónak lát, csupán megműveletlenül nem hagyhatja. Valamilyen terményt kellett termelnie rajta, addig azonban, amíg ő megélt belőle, a többi az ő dolga volt. Ugyanakkor pedig kívánságára a szakértők legjobb tanácsa mindig a rendelkezésére állt, s így tudatlansággal nem védekezhetett, ha választása alkalmatlannak bizonyult. Az olyan ember, aki nem tartozott a mi keze munkájából élő „dolgozó osztályunkhoz”, tehát az, aki másmilyen módon kereste a kenyerét, vagy szabadidejében művelhette meg földesckéjét, vagy alkalmazta annak az osztálynak egy tagját, hogy saját munkáján felül végezze el ezt is, de ez utóbbi esetben a termés nem azé volt, akinek a földet eredetileg kiutalták, hanem azé, aki megmunkálta. Az a tény, hogy ily módon egy munkás két ember dolgát tudta elvégezni, és igen gyakran készséges örömmel meg is tette azt, újabb bizonyítéka annak, hogy a valóságban a kijelölt munkamennyiség elvégzése rendkívül könnyű feladat volt.

Jól esik, ha feleleveníthetjük, hogy e földművelő munka tekintetében milyen jó nagy érzésről és segítőkészségről tettek mindig tanúságot. Az az ember, akinek sok gyermekből álló családja volt, és ezért a telke jóval nagyobb volt a rendesnél, a szomszédai szíves segítségére mindig számíthatott, amint azok a saját, sokkal könnyebb munkájukat elvégezték. Ha pedig valakinek megvolt az oka arra, hogy kivegye szünidejét, akkor soha sem hiányzott egy jó barát, aki a távolléte alatt betöltötte a helyét. A betegség kérdését nem érintjük, mindjárt nyilvánvalóvá válik majd, hogy miért.

Ami a termés felhasználását illeti, ez soha sem keltett nehézségeket. Legtöbbször a gabona, zöldségfélék vagy gyümölcsök termesztését választották, és ezt saját maguk táplálékául használták fel. A fennmaradó mennyiséget örömmel eladták, vagy pedig ruházati cikkekre és más egyéb javakra cserélték be. Legrosszabb esetben a kormány mindig készen állt arra, hogy minden felajánlott gabonamennyiséget felvásároljon, meghatározott árfolyamon, amely a piaci árnál csak egész kevéssel volt alacsonyabb, ezt is csak azért, hogy hatalmas magtárakban halmozza fel, amelyeket állandóan telve tartottak éhínség, vagy más szükséghelyzet bekövetkezésére.

Most hát nézzük meg, mi történt a megművelt föld másik részének hozadékával, amelyet mi közösségi földnek nevezünk. Ez a közföld is két egyenlő részre volt osztva (egy ilyen rész tehát az ország egész megművelhető földjének egynegyedét képviselte), az egyik részt a király földjének, a másikat a Nap földjének nevezték. A törvény pedig az volt, hogy először a Nap földjét kellett megmunkálni, mielőtt valaki saját földjén egy göröngyöt is megforgatott

volna. Azután mindenkinek hozzá kellett fognia saját telke megműveléséhez, s csak amikor az elvégzendő munka minden részével teljesen elkészült, akkor volt köteles kivenni részét a király földjének megmunkálásából. Így, ha váratlan rossz idő miatt az aratást el kellett halasztani, a veszteséget mindenképp a király viselte, és ha csak nem volt rendkívül kedvezőtlen ez az évszak, a nép a saját osztályrészét aligha csökkenthette, ami azonban a Napé volt, azt lehetőleg a legnagyobb mennyiségben igyekeztek megőrizni, kivéve, ha egyáltalán semmi sem termett.

Ami az öntözés kérdését illeti (igen fontos mindig ez a kérdés olyan országban, ahol a föld nagy része olyannyira terméketlen), ebben a tekintetben is ugyanaz az állandó rendszer volt megfigyelhető. Amíg a Nap földjei nem kapták meg a teljes vízmennyiséget, a drága folyadéknak egy cseppje sem hullhatott máshová, s amíg a magánkézben levő birtokok mindegyike ki nem elégítette szükségletét, nem jutott víz a király földjei számára. A dolog ilyen szabályozásának értelme később egészen nyilvánvalóvá lesz a számunkra, ha majd meglátjuk, hogy e különböző munkaágazatok által létrehozott termést mire fordították.

Így látni fogjuk, hogy az ország egész vagyonának egynegyede egyenesen a király tulajdonába jutott, és így állt a dolog avval a pénzzel is, amely a különböző ipari termékekből, vagy a bányászatból származott. A felosztás mindig ugyanaz maradt: az első negyed a Napé, egy fél a munkásé, a fennmaradó negyed a királyé. Mit csinált vajon a király a mérhetetlen jövedelmével?

Mindenekelőtt a kormányzat egész gépezetének – amiről már megemlékeztünk – működését mozgásban kellett tartania. Az egész tisztviselő osztály minden tagjának fizetését, az óriási tartományok nagy pompában élő alkirályaitól le egészen a viszonylag alacsony sorban lévő centúrióig, ő fizette ki, de nemcsak rendes fizetésüket, hanem a különböző utazások és ellenőrző-látogatások minden költségét is ő viselte.

Másodszor: ebből a jövedelemből hozta létre birodalmának hatalmas közműveit, ezeknek pusztá romjai, még ma is, tizennégyezer évvel később, csodálatunkat vívják ki.

Azok a ragyogó utak, amelyek a birodalomban keresztül-kasul összekötötték az egyes városokat és községeket, gránithegyekbe voltak vájva csodálatra méltó hidak segítségével, a legjárhatatlanabb szakadékokon vezettek át. A vízvezetékeknek pompás sorozata – s ezek az őket alkotó mérnöki tehetség szakértelme szempontjából egyáltalán nem maradtak hátra korunk hasonló építményei mögött – tette lehetővé, hogy az életadó folyadékot e sok helyen terméketlen ország legtávolabbi sarkába is el lehetett juttatni. Mindezt a király földjeiből származó jövedelemből alkották meg és tartották fenn.

Harmadszor: roppant nagyságú magraktárakat építtetett, s gondoskodott arról, hogy azok mindig telve legyenek, s a birodalom minden részén egymástól nem nagy távolságra felállítottak ilyeneket. Megtörténhetett néha ugyanis, hogy az esős időszak egészen elmaradt, s ekkor a szerencsétlen földművelőket az éhínség fenyegette volna. Így azután szabállyá vált, hogy az egész nemzet számára két évre való eleségkészletnek kellett felraktározva lenni. Ily nagymennyiségű élelmiszernek felhalmozását a földnek egy más faja sem kísérelte meg soha. Mégis, bármily hatalmas méretű volt is ez a vállalkozás, minden nehézséggel megküzdve hűségesen végrehajtották azt. Még ugyan a perui uralkodó iszonyú hatalma sem lett volna talán elég e feladat megoldásához, hacsak vegyészének egyik találmánya, egy élelmiszersűrítő eljárása nem lett volna. Erről az eljárásról majd később fogunk beszélni.

Negyedszer: a király a neki jutó részből tartotta fenn haderejét, minthogy hadserege is volt, amely még hozzá kitűnően ki volt képezve. De ezt ő sok egyéb célra kívánta felhasználni, nem csupán harcolásra, amelyre különben is nem nagyon gyakran volt szükség, amióta a birodalom körül élő kevésbé civilizált törzsek megismerték hatalmát, és megtanulták tisztelni azt.

Jobban tesszük, ha nem időzünk a hadsereg különleges teendőinek leírásánál, hanem ehelyett inkább kitöltjük ez ősrégi állam alkotmányának nagy vonalakban való vázolásánál még fennmaradt hiányokat olyképpen, hogy a Nap papjainak szervezete által betöltött szerepet jellemezzük, amennyiben e papságnak a polgári életben végzett munkájáról van szó. Hogyan használta föl ez a testület mérhetetlen jövedelmeit, amelyek összege a király jövedelmének legmagasabb mértékével volt egyenlő, s amely sokkal biztosabb volt annál, abból a szempontból, hogy még a nyomorúság és szükség idején sem csökkenhetett le.

A király az ország vagyonából részesülve valóban csodákat vitt végbe, de az ő teljesítményei is elhalványultak, ha összehasonlítjuk azzal, amit a papok végeztek. Először is mindenfelé az országban ragyogóan szép templomokat tartottak fenn, mégpedig olyan színvonalon tartották fenn ezeket, hogy sok kis faluban az oltárdíszítések és ékítmények aranyból voltak – ez manapság több ezer fontot jelentene –, míg a nagyobb városok hatalmas katedrálisai oly egyszerű pompában tündököltek, amelyet sehol a földön azóta sem közelítettek meg.

Másodszor ingyen nevelték a birodalom mindkét nembeli egész ifjúságát, s ez nem csupán az elemi fokú nevelésre szorítkozott, de technikai kiképzésben is részesítették az ifjúságot, amely szorgalmas munkával megszakítás nélkül több éven át tartott, egészen a húszéves életkorig, és nem egy esetben még sokkal tovább. Hogy milyen volt ez a nevelés, azt később fogjuk részletezni.

Harmadszor (e tevékenységüknek összes faja közül valószínűleg ez lesz olvasóink előtt a legkülönösebb) minden beteg gondozása teljes mértékben az ő feladatuk volt. Ez nemcsak azt akarja mondani, hogy ők csupán annak a kornak az orvosai voltak (bár ezt a hivatást is ők végezték), de abban a pillanatban, amint egy férfi, asszony vagy gyermek bármi módon is megbetegedett, azonnal a papok gondozásába került, vagy, amint azt ők kedvesen nevezték: „a Nap vendége” lett. A beteget haladéktalanul tökéletesen feloldották az állam iránt teljesítendő összes kötelességeik alól, és egészen a felépülésükig, nemcsak a szükséges gyógyszerekkel, de táplálékkal is teljesen, költségmentesen látták el, a legközelebbi Nap-templomából. Ha pedig súlyosabb volt az eset, abba a templomba vitték, mintha kórházba szállították volna azért, hogy még gondosabban ápolhassák. Ha pedig egy családban a kenyérkereső volt beteg, gyógyulásáig a felesége és gyermekei is a „Nap vendégei” lettek. Ha korunkban is volna olyan intézmény, amely csak egészen távolról is hasonlítana ehhez, az bizonyra csalásra és betegség színlelésre vezetne. Ennek az az oka, hogy a modern nemzetekben hiányzik az az igen felvilágosult és egyetemesen elterjedt közvélemény, amely ezen dolgok létezését a régi Peruban lehetővé tette.

Negyedszer – és ezt a megállapítást talán még az utóbbinál is meglepőbbnek fogják tartani – az egész negyvenöt éves felüli népesség (kivéve a tisztviselő osztályt) szintén a „Nap vendégei” voltak. Az volt a közfelfogás, hogy aki huszonöt éven át dolgozott húsz éves korától kezdve – akkor kellett először az állami terhekből kivennie a részét –, életének hátralevő részére, bármennyig is tartson az, megérdemelte a kényelmet és a nyugalmat. Ennek következtében mindenki, aki elérte a negyvenöt éves életkort – amennyiben kívánta –, e templomok egyikéhez csatlakozhatott, és szerzetesszerű életet élve tanulmányoknak szentelhette magát.

Ha pedig jobban szeretett továbbra is a rokonaival együtt lakni, mint eddig, olymódon használhatta fel a szabadidejét, amint az neki tetszett. Minden esetben fel volt mentve az államért végzett minden munka alól, és életfenntartásáról a Nap papsága gondoskodott. Természetesen egyáltalán nem volt megtiltva, hogy folytassa munkáját, úgy ahogy kívánta. Tény az, hogy valóban a legtöbb ember szeretett valamivel foglalkozni, ha mással nem, legalább valamilyen kedvteléssel.

Valóban igen sok értékes felfedezés és találmány származott ezektől az emberektől, akik felszabadultak attól, hogy szükségük legyen állandóan dolgozni. Szabadságukban állt, hogy megvalósítsák ötleteiket, és szabadidejükben annyit kísérletezzenek, amit egy elfoglalt ember sohasem tehetne meg.

A tisztviselő osztály tagjai ezzel szemben negyvenöt éves korukban nem vonultak vissza az aktív munkától, kivéve, ha betegek voltak, s éppen így a papok sem. Ebben a két osztályban nagyon is érezték azt, hogy a korral járó fokozott bölcsesség és tapasztalat túlságosan értékes, semhogy parlagon lehetne hevertetni, így hát a papok és tisztviselők nagy része kötelessége teljesítése közben halt meg.

Most már egészen nyilvánvaló lesz előttünk, hogy miért tartották legfontosabbnak a papok munkáját, s ezért volt az, hogy ha másra nem is tellett, a Nap kincstárát illető adónak sohasem volt szabad elmaradnia, mivel ettől nemcsak a nép vallási életének fenntartása függött, de az ifjúság nevelése, a betegek és idősek ellátása is.

Amit ez a számunkra oly idegen rendszer létrehozott, ennyi volt: alapos nevelést biztosított minden férfinak és nőnek, s bármilyen különleges tehetséggel rendelkeztek is, minden alkalmuk megvolt, hogy kifejlesszék azokat. Eztán következett a huszonöt éven át tartó, valóban kemény munka, ez azonban sohasem volt kellemetlen fajtájú, vagy túlságosan nagy mennyiségű munka, ami után mindenki számára biztosították a szabad és kényelmes életet, s ekkor az ember fáradtságának és gondjának minden fajtájától, teljes mértékben meg volt kímélve. Voltak természetesen olyanok, akik szegényebbek voltak, mint mások, de az, amit ma szegénységnek nevezünk, ismeretlen volt előttük. Lehetetlen volt az, hogy valaki nyomorba süllyedjen, hiszen ehhez még az is hozzájárult, hogy a gyakorlatban bűncselekmény soha nem fordult elő. Nem csoda, ha ebből az államból való száműzetést a legborzasztóbb földi büntetésnek tartották, s hogy ez a határain élő barbár törzseket is magába olvasztotta, amint azok annyira jutottak, hogy felfoghatták az állam rendszerét.

Igen érdekes lesz, ha szemügyre vesszük ezen ősi korok emberének vallásos eszméit. Ha hitüket az általunk ma ismert vallások szempontjából kellene osztályoznunk, a nap-imádat egy fajtájának kellene azt neveznünk, bár természetesen soha egy pillanatra sem gondoltak arra, hogy a fizikai napot imádják, mégis pusztá jelképnél valahogy sokkal többet láttak benne. Ha megkísérelnénk vallásos érzületüket teozófus kifejezés módjában jellemezni, talán közelebb jutunk hozzá, ha azt mondjuk, hogy ők a napot a LOGOSZ fizikai testének tekintették, bár ebben az esetben az ő felfogásuknak olyan meghatározást tulajdonítunk, amelyet ők minden valószínűség szerint tiszteletlennek minősítettek volna. Azt mondták volna ők a kérdezőnek, hogy ők a Nap Szellemét tisztelik. Belőle ered minden, s Hozzá kell minden dolognak visszatérnie. Egy hatalmas igazságnak oly megjelenítése volt ez, amelyet ki nem elégtőnek semmi esetre sem lehet mondani.

Úgy látszik, egyáltalán nem volt tiszta fogalmuk az újjászületés tanáról. Egészen bizonyosak voltak abban, hogy az ember halhatatlan, úgy gondolták, hogy az ember jövődő

sorsa az, hogy a Nap Szelleméhez menjen, talán azért, hogy eggyé váljon vele, bár ezt ilyen világos formában nem fejezték ki a tanításaik. Tudták azt is, hogy hosszú létezési periódusoknak kell eltelniük, mielőtt az ember így egyszer s mindenkorra bevégzi az útját, de semmi nyomunk nincs arra, hogy ők teljes határozottsággal úgy fogták volna fel ezt a tant, hogy az ember az előtte álló hosszú életnek csak egy részét is ezen a földön fogja eltölteni.

Vallásuk legkiemelkedőbb jellemző sajátja a vidámság volt. Úgy vélték, hogy mindenfajta bánat és szomorúság nem más, mint a legigazibb gonoszság és hálátlanság, hiszen úgy tanulták, hogy az Istenség boldognak kívánja látni a gyermekeit, s ha azt látná, hogy bánkódnak valamin, Ő maga is elszomorodna. Nem tekintették a halált meggyászolandó eseménynek, hanem olyanak, amely alkalmat ad ünnepélyes és tiszteletteljes örömük kifejezésére, mivel a Nagy Szellem egy újabb gyermekét tartotta méltónak arra, hogy közelebb jusson Őhozzá. Az öngyilkosságra ezzel szemben – éppen a most vázolt eszme alapján – a legnagyobb borzadással néztek, szemükben az a legdurvább elbizakodottság tanújele volt. Az, aki öngyilkosságot követett el, hívatlan vendégként egy magasabb birodalomba tolakodott be, hiszen őt még nem ítélte arra alkalmasnak ez az egyedüli hatóság, amely az e kérdés eldöntéséhez szükséges bölcsességgel egyedül volt felruházva. Azonban abban az időben, amelyről most írunk, valójában az öngyilkosság gyakorlatilag ismeretlen volt, mivel e nép teljes egészében rendkívül megelégedett fajta volt.

Nyilvános istentiszteleteik a legegyszerűbb keretek között folytak le. Minden nap hálaimát küldtek a Nap Szelleméhez, de soha sem fordultak könyörgéssel hozzá. Úgy tanulták, hogy azt az istenség jobban tudja náluk, hogy mi szükséges a jólétükhöz. Milyen jó volna látni, ha korunkban kissé többet fognának fel ebből a tanításból! Templomaikban gyümölcsöt és virágokat mutattak be áldozatként. Igazán nem gondoltak arra, hogy a Nap Isten megkívánja, hogy őt tiszteljék, csupán tanújelét akarták adni annak, hogy mindent neki köszönhetnek. Vallásuknak egyik legfontosabb tanítása az volt, hogy minden fény, élet és erő a Napból származik, ezt az elméletet a modern tudományos kutatás eredményei a legteljesebb mértékben igazolták. Nagy vallási ünnepeiken ragyogó körmeneteket végeztek, s a papok bizonyos buzdító és tanító beszédeket intéztek a néphez, de még ezeknek a szónoklatoknak is legfőbb jellemvonása az egyszerűség volt, s az egyes tanításokat főleg szóképek és hasonlatok segítségével tették érthetőbbé.

Megtörtént egyszer, hogy valaki életének feltárására végzett kutatásaink közben az egyik ilyen gyülekezetbe követtük az illetőt, s vele együtt hallgattuk végig azt a prédikációt, amelyet ez alkalommal egy öreg, ősz hajú pap mondott. Az ott elhangzott néhány szóból tisztább fogalmat lehet nyerni arról, hogy milyen volt ezen ősrégi kor vallásának igazi benső szelleme, mint bármely más leírásból, amit nyújthatnánk. A prédikáló, aki egy különleges aranyos palástot öltött magára – ez volt ugyanis tisztségének jelképe –, a templom lépcsőjének tetején állt, és hallgatóságán nyugtatta szemét. Azután beszélni kezdett hozzájuk, szelíd, de csengő hangon. Szavai egészen meghittek voltak. Olyan volt inkább, mint egy apa, aki egy történetet mond el gyermekeinek, de semmi esetre sem olyan, mint egy komoly hangú hitszónok. Beszélt nekik Urukról, a Napról, s emlékezetükbe idézte azt, hogy mindent, ami csak szükséges fizikai jólétükhöz, Ő keltett életre. Hogy az Ő ragyogó fénye és melege nélkül a föld hideggé és holtá válna, semmilyen élet nem lenne lehetséges. Hogy mennyiben köszönhető az Ő tevékenységének a gyümölcs és a gabona növekedése, amely a legfőbb táplálékukat képezte, de még a friss víz létezése is, amely a legértékesebb és a legszükségesebb minden tápanyag közül. Azután kifejtette nekik, miképpen tanították azt a régi idők bölcsei, hogy a Nap mindenki által látható tevékenysége mögött van még egy másik, még sokkal magasabb tevékenység, amelyet ugyan senki sem láthat, de mindenki érezhet, akinek élete urával összhangban áll.

Hogy amit a Nap egyik megnyilvánulásában testi életük fenntartásáért tesz, ugyanazt a munkát végzi Ő el egy másik, s még sokkal csodálatosabb megnyilvánulásában, a lelki életükért. Kiemelte azt is, hogy mind a két tevékenység teljesen megszakítás nélkül folyik, és bár néha a Nap el van rejtve gyermeke, a föld tekintete elől, az ilyen időszakos elsötétedésnek az okát a földön, s nem a Napban kell keresni. Hiszen az embernek csak eléggé magasra kell másznia a hegyekben, hogy az árnyékot vető fellegeken felülemelkedjék, hogy felfedezze Urát, aki ezalatt is a maga dicsőségében ragyogott, s az alulról oly sűrűnek látszó fátyol csöppet sem homályosíthatta el az ő tündöklését.

Innen már könnyű volt az átmenet a szellemi levertségre vagy kételkedésre, ami néha úgy látszik, mintha elzárná a lelket a magasabb befolyások elől. A szónok lángoló meggyőződéssel hangsúlyozta, hogy bármennyire is ellenkezzen ez a látszattal, ez az analógia itt is megállja a helyét, hogy az ember mindig maga csinálja a fellegeket, s csak elég magasra kell tudnia felemelkednie, hogy rájöhhessen, hogy Ő, a Nap soha meg nem változik, s hogy ugyanaz a szellemi erő és szentség áradt ki belőle mindez idő alatt, szüntelenül, mindörökké. Ezért hát le kell vetni a levertséget és a kételyt, a tudatlanságnak és esztelenségnek eme következményeit, és kárhoztatnunk kell ezeket, mert hálátlanságról tesznek bizonyosságot az Alkotó iránt, akitől ered mindaz, ami jó.

A szentbeszéd második része szintén igen gyakorlatias tanításokat tartalmazott. A Nap tevékenységének áldásos mivoltát – folytatta a pap – csak azok érezhetik teljes mértékben, akik maguk is tökéletesen egészségesek. Hogy valaki minden szempontból egészséges, annak az a jele, hogy Urához, a Naphoz kell hasonlítani. Az az ember, aki teljes fizikai egészségnek örvend, maga is afféle nap, aki mindenfelé erőt és életet áraszt ki magából, úgyhogy pusztán jelenlétével erősebbé teszi a gyengét, megsegíti a beteget és a szenvedőt. Épp így az az ember is – bizonygatta tovább a prédikáló –, aki erkölcsileg tökéletesen egészséges, nem más, mint egy szellemi nap, szeretetet, tisztaságot, életszentséget sugároz mindenkire, aki elég szerencsés ahhoz, hogy a közelébe juthat. Ez – mondta – a kötelessége az embernek, hogy bizonyítsa háláját Urának jótéteményeiért: először elő kell készítenie magát, hogy azokat teljes mértékben befogadhassa, másodsor pedig megcsorbíthatatlanul kell azokat továbbadnia az embertársainak. Mind e két célt egy úton lehet elérni, csupán egy úton keresztül, a Nap Szelleme áldásos jótéteményének szüntelen utánzása által, ez vonzza az Ő gyermekeit mind közelebb és közelebb Őhöz.

Ilyen volt ez a tizennégy évezred előtti beszéd, s bármilyen egyszerű is az, kénytelenek vagyunk beismerni, hogy szembeszökően teozófiaiak a tanításai, s hogy az élet való tényeinek sokkal nagyobb ismeretéről tesz tanúságot, mint sok más, ennél ékebben szóló tanítás, amit napjainkban hirdetnek. Itt is, ott is szemünkbe ötlött néhány olyan kisebb dolog, aminek azonban különleges a jelentősége. Így például az a tény, hogy ők pontosan tudták, hogy az egészséges ember fölösleges életeréje kisugárzik, sejteti azt, hogy azok az ősök, akitől ez a tradíció származott, birtokában voltak a tisztánlátó képességnek.

Emlékezni fogunk még arra, hogy a tisztán vallásinak nevezhető működésén kívül, az ország nevelésügye is teljesen a Nap papjaira volt bízva. A tanítás mindenhol egészen ingyen folyt, s a bevezető fokozatok pontosan ugyanazok voltak minden osztály és mindkét nem számára. A gyermekek már egészen kis korukban előkészítő osztályokba jártak, s itt a fiúkat és leányokat együtt tanították. Amit itt nyújtottak, az többé-kevésbé megfelelt annak, amit mi elemi iskolai nevelés alatt értünk, bár az ott előforduló tantárgyak lényegesen mások voltak. Valóban tanították az írást, olvasást s bizonyos fajtájú számolást is, s minden gyermeknek e tárgyakban is jártasságra kellett szert tennie. Maga a rendszer azonban sokkal többet foglalt

magába, és ezt kissé nehéz osztályozni. Az életet irányító általános szabályoknak és a közérdekű kérdéseknek bizonyos kezdetleges és könnyű formában való megismeréséről volt itt szó, hogy a tizedik, vagy tizenegyedik életévet elért gyermek, bármely nemhez tartozott is, nem lehetett teljesen tudatlan abban a kérdésben, hogyan keresi meg az ember életfenntartásának fő szükségleteit, vagy hogy a közös munkát hogyan kell elvégeznie. A tanítók és gyermekek közti viszony jellemző sajátossága a végtelen gyengédség és szeretet volt, semmi olyan sem volt benne, ami a legkisebb mértékben is hasonló lett volna a kényszer és büntetés ama esztelen rendszeréhez, amely annyira jelentős és olyan végzetes szerepet tölt be a modern iskola életében.

Az iskolai órák hosszú ideig tartottak, de oly sok mindenfélével foglalkoztak, s az oktatás annyi mindent felölelt, hogy nem is tarthatjuk azt igazi iskolai munkának, s ez a szükségelnél jobban sohasem fárasztotta a gyermekeket. Minden gyermek például megtanulta, hogy hogyan kell néhány egyszerűbb ételt elkészíteni és megfőzni, hogyan kell megkülönböztetni a mérges gyümölcsöt az egészségestől, hogyan találhatnak táplálékot és menedéket, ha eltévednek a rengetegben. Hogyan kell használni az ácsmunkához, építkezéshez, vagy földműveléshez szükséges egyszerűbb szerszámokat, s ha egy helyről egy másikra akar eljutni, hogyan igazodjék el a nap és a csillagok állása szerint. Hogyan kell a kenut kezelni, azonkívül az úszást, a mászást, és megtanultak bámulatos ügyességgel ugrani. Abban is kioktatták őket, mit kell csinálni, ha valaki megsebesül, vagy ha baleset történik, és bizonyos növényi gyógyszereknek használatát is elmagyarázták nekik. Ez az igen változatos és jellegzetes tananyag az ő számukra nem volt pusztán elmélet, állandóan azt kívánták tőlük, hogy mindazt, amit tanultak, vigyék át a gyakorlatba is. Így mielőtt elhagyhatták ezt az előkészítő iskolát, kiválóan ügyes kis emberkékké kellett válniuk, hogy bizonyos mértékig meg tudják állni a helyüket csaknem minden olyan váratlan helyzetben, amely meglepheti őket.

Országuk alkotmányát is nagy gonddal ismertették meg velük, s megmagyarázták nekik a különböző szokások és szabályzatok értelmét. Másrésztől azonban sok olyan dologról, amit az európai gyermekek tanulnak, önekik nem volt tudomásuk. Egy nyelvet sem ismertek a sajátjukon kívül, s bár igen nagy súlyt fektettek arra, hogy tisztán és szabatosan beszéljenek e nyelven, ezt inkább az állandó gyakorlat révén sajátították el, semmint nyelvtani szabályok követése útján. Algebrát, mértant, vagy történelmet semmit sem tudtak, de földrajzot sem, amennyiben saját országukon túli vidékekről volt szó. Amint elhagyták ezt az első iskolát, egy kényelmes házat fel tudtak volna építeni, de vázlatrajzot készíteni róla már nem lettek volna képesek. A vegyészethez igazán semmit sem értettek, de a gyakorlati egészségügy általános alapelveit töviről-hegyire ismerték.

A jó polgár fogalmához megkívánt eme különféle kvalifikációk mindegyikében egy bizonyos meghatározott színvonalat kellett elérni, mielőtt a gyermek elhagyhatta ezt az elemi iskolát. Legtöbbször tizenkét éves koruk idejére elérték azt a fokozatot, egy-kettőnek a kevésbé fogékonyak közül még néhány évre volt szüksége.

Az előkészítő iskolák vezető tanítóin az a súlyos felelősség nyugodott, hogy eldöntötték a tanuló jövő pályafutását, azaz jobban mondva tanácsal szolgáltak nekik ebben a tekintetben, mivel a gyermekeket soha senki sem kényszerítette arra, hogy olyan munkának szenteljék magukat, amit nem szeretnek. Valamilyen meghatározott hivatást mégis kellett választania a tanulóknak, és amint ezt eldöntötték, egy technikai iskolába kellett bevonulni, ennek az volt a különleges feladata, hogy a választott életpályára előkészítse. Itt töltötte a tanulóidejéből még hátralévő nyolc-tíz évét, s itt főleg avval a gyakorlati munkával foglalkozott, amelynek munkaképességét szentelni kívánta. Egész tanítási rendszerüknek legfőbb jel-

lemvonása volt az, hogy viszonylag kevés volt az elméleti oktatás, azonban, ha néhányszor már megmutattak valamit, akkor mindig odaállították a fiúkat és leányokat, hogy csinálják meg maguk azt a dolgot, és csinálják meg még egyszer és még egyszer, amíg el nem sajátították a szükséges ügyességet.

A rendszernek összes ilyen intézkedése mind rendkívül rugalmas volt, megengedték például, hogy egy gyermek, miután rendesen kipróbált egy munkamenetet, és úgy találta, hogy nem alkalmas arra a különleges foglalkozásra, amelyre vállalkozott, megtanácskozva a dolgot a tanítójával, más hivatást válasszon, és az annak megfelelő másik iskolába lépjen át. Úgy látszik mégis, hogy ilyen átlépések ritkán fordultak elő, a legtöbb esetben ugyanis, mielőtt a gyermek elhagyta volna az első iskolát, határozott hajlamot mutatott az egyik vagy másik előtte megnyílt életpálya iránt.

Minden gyermek számára, bármilyen születésű volt is, nyitva állt a lehetőség, hogy olyan kiképzésben részesüljön, hogy az ország kormányzó osztályához csatlakozhasson, föltéve, hogy ő úgy kívánta, és tanítói is helyesnek tartották azt. Mégis az eme tisztségre való kiképzés oly hallatlanul szigorú volt, oly magas kvalifikációkat kívántak meg, hogy sohasem volt szükségtelenül nagyszámú jelentkező. A tanítók valóban állandóan figyeltek arra, hogy rendkívüli képességű gyermekeket találjanak, hogy azután megkíséreljék, hogy azokból e tekintélyes, de fáradságos tisztségre alkalmas embereket neveljenek, föltéve, hogy a gyermekek hajlandók voltak erre vállalkozni.

A kormányzó osztályon és papságon kívül sok olyan különféle hivatás volt, amelyek közül a kisfiú válaszhatott: ott volt a sokfajta iparág, amelyek egyike – másika számos lehetőséget nyújtott a művészi képességek legkülönbözőbb módokon való kifejlesztésére, azután a fém-munka sokfajta ágazata, a gépkészítés és javítás, s az építészet mindenféle ága. De talán a legfontosabb hivatás az országban a tudományos földművelés volt.

A legnagyobb mértékben ettől függött a nemzet jóléte, s ezért mindig igen nagy figyelmet fordítottak rá. Több nemzedékre terjedő, nagy szorgalommal végzett kísérletek hosszú sorával teljesen kiderítették az országban található különböző talajnemek termőképességét úgy, hogy abban az időben, amelyet most tárgyalunk, az e tárgykörre vonatkozó hagyományoknak nagy gyűjteménye volt ismeretes. Ezeknek a kísérleteknek részletes leírását ott őrizték, amit mi a földművelésügyi minisztérium oklevél-tárának neveznénk manapság, de a legfontosabb kísérleti eredményeket népszerű használatra egy sorozat rövid közmondásba foglalták össze, s úgy állították össze ezeket, hogy a tanulók könnyen észben tarthassák őket.

Mégis azt, aki gazdálkodással kívánt foglalkozni, senki sem kényszerítette, hogy kizárólag ősapái véleményére bízsa magát. Éppen ellenkezőleg, minden erővel bátorították azt, aki új kísérletekbe fogott, s ha valakinek sikerült egy új, jól használható trágyafajtát, vagy egy munkakímélő gépezetet feltalálni, azt a kormány nagy tiszteletben és jutalomban részesítette. Az egész országban mindenfelé állami gazdaságok álltak fenn, s a fiatal emberek itt gondos oktatást nyertek. Itt éppen úgy, mint az alacsonyabb fokozatú iskolákban, a tanítás inkább gyakorlati volt, semmint elméleti. Minden egyes tanuló tökéletesen megtanulta, hogyan kell a legkisebb részletekig egyedül elvégezni azt a munkát, amelynek elvégzésére azután majd neki kell felügyelnie.

Ezekben a minta-gazdaságokban próbálták ki az állam költségén az összes új kísérleteket. A feltalálónak sohasem volt az a nehézsége, hogy pártfogót szerezzen magának, hogy találmányának megvalósítását annak tőkájével kísérelje meg, ez ugyanis manapság oly gyak-

ran végzetes akadály a siker útjában. Egyszerűen az illető kerület feje elé terjesztette eszméjét, akinek, ha ez szükséges volt, egy szakértőkből álló tanács volt a segítségére, s hacsak ezek valami feltűnő hibát nem találtak érvelésében, az ő saját felügyelete alatt próbálták ki a tervezetét, a gépezetét megépítették, anélkül, hogy őreá bármi gond, vagy kiadás hárult volna. Ha a kísérleti eredmény azt mutatta, hogy volt valami a találmányában, azt a kormány azonnal elfogadta, s felhasználta mindenhol, ahol megvolt a valószínűsége annak, hogy hasznot fog hajtani.

A farmereknek gondosan kidolgozott elméleteik voltak arról, hogy a különböző talajok esetében milyen fajta trágyát kell alkalmazni. Nemcsak azt az anyagot használták, amelyet mi e célból éppen az ő országukból hozunk ma be, de megpróbálkoztak sokféle vegyi összetétellel, s ezek némelyike jelentős eredménnyel járó anyagnak bizonyult. A szennyvíz hasznosítására volt egy ötletes, de nehézkes berendezésük, amely mégis ugyanolyan hatásosan működött, mint napjaink bármely hasonló szerkezete.

Jelentős haladást értek el a gépek készítése és használata terén is, bár ezek nagy része egyszerűbb és kezdetlegesebb volt a mieinknél, teljesen hiányzott náluk a legkisebb szerkezeti részek oly végtelen gondossággal való összeszerelése, amely oly kiválóan jellemzi a korunkban készített munkát. Másrészt azonban, bár ezek az ő gépezeteik gyakran túl nagyok és esetlenek voltak, igen hatásosan működtek, s minden valószínűség szerint egyáltalán nem voltak kitéve az elromlás veszélyeinek. Egyik példánya ezeknek, amely szemünkbe ötlött, egy különös magvetőgép volt. Szerkezetének fő része olyan volt, mintha egy rovar tojócsövéből mintázták volna. Megközelítőleg egy igen széles, alacsony szekérhez hasonlított, s amint végigvontatták a mezőn, önműködően tíz, egymástól szabályos távolságra húzódó barázdát vágott, mindegyikbe elvetette a magot, megöntözte, s azután újból begereblyezte a földet.

Nyilvánvalóan tudtak valamit a víznyomásról is. Sok gépüket a víznyomás erejével tartották mozgásban, különösen azokat, amelyeket gondosan kidolgozott öntözőrendszerükben alkalmaztak, ez rendkívül tökéletesített és igen eredményes rendszer volt. Az ország földjének igen nagy része dombvidék volt, s természetes állapotában megművelése nem sok haszonnal kecsegtetett. Ez az ősi lakosság azonban lépcsőzetesen teraszokba hordta a földet. Sok ilyen hasonló munkát végeznek ma Ceylon dombos részein. S aki már utazott valaha vonaton Rambukkana és Peradeniya között, annak figyelmét aligha kerülhette el az ilyenfajta munka ott látható számtalan példája. A régi Peruban a nagy, sűrűn lakott központokhoz közeleső telkek minden talpalattnyi helyét a leglelkismeretesebb gondossággal használták ki.

A nép tudományos ismerete igen nagy volt, mégis minden tudományuk szigorúan gyakorlatias természetű volt. Egyáltalán nem volt fogalmuk a tudományok olyan elvont módon való tanulmányozásáról, mint ami nálunk folyik.

Gondosan tanulmányozták például a növényeket, a növénytant, de semmi esetre sem abból a szempontból, amelyből mi. Nem volt tudomásuk arról, de nem is törődtek avval, hogy hogyan lehet a növényeket egyszikűekre és kétszikűekre felosztani, hogy hány porzó van összesen egy virágban, vagy hogy milyen a levelek elrendezése a száron. Amit egy növényről tudni akartak, az csak annyi volt, hogy milyen sajátsággal bír, fel lehetne-e gyógyításra vagy tápanyagul használni, lehet-e festéket készíteni belőle. Csak ennyit tudtak, de ezt aztán alaposan.

Épp így voltak a vegyészettel is, semmit sem tudtak például egy bizonyos szénvegyület atomjainak számáról és elrendezéséről, valóban legjobb tudomásunk szerint éppenséggel

fogalmuk sem volt az atomok és molekulák létezéséről. Csupán azok a vegyi anyagok érdekelték őket, amelyeket valamely hasznos célra lehetett alkalmazni, azok, amelyekből hatásos trágyafélék vagy növényi tápanyag volt előállítható, vagy azok, amelyeket különböző ipari cikkek készítésénél lehetett felhasználni, amelyekből szép festékeket vagy használható savat nyertek. A tudományos tanulmányoknak valamely különleges gyakorlati szempont volt az alapja. Mindig arra törekedtek, hogy feltaláljanak valamit, de ennek mindig az emberi étellel összefüggő határozott célja volt, sohasem történt kizárólag az elvont ismeret kedvéért.

Legjobban talán a csillagászati tanulmányaikkal jutottak az elvont tudomány közelébe, ezt nem annyira csupán világi, mint inkább a valláshoz tartozó ismeretágnak tekintették. Ez abban különbözött a többitől, hogy tiszta hagyományon alapult. Semmit sem tettek azért, hogy már a meglévő adataik sorát növeljék ezen a téren. Ez az ismeret-összességük nem volt túlságosan nagy, de bármeddig terjedt is, az éppenséggel elegendő volt. Tisztában voltak az-
al, hogy a bolygók különböznek a többi csillagtól, s azokat a Föld nővéreinek emlegették, minthogy felismerték, hogy a Föld is közéjük tartozik, néha „a Nap idősebb gyermekeiként” beszéltet róla. Azt is tudták, hogy a Földnek gömbölyű alakja van, hogy a nappalt és az éjjelt tengely körüli forgása okozza, az évszakokat pedig az, hogy évenként megfordul a Nap körül. Tudatában voltak annak is, hogy az állócsillagok a naprendszeren kívül vannak, s úgy vélték, hogy ez a többi Nagy Lény küldi az üstökösöket hírnökül az ő Urukhoz, a Naphoz. Nagyon is kétséges az azonban, hogy a szóban forgó égitestek valódi nagyságáról még csak megközelítőleg is volt-e helyes ismeretük.

A nap- és holdfogyatkozásokat tökéletes pontossággal tudták előre megmondani, ezt azonban nem megfigyelés útján érték el, hanem egy hagyományos formula használata segítségével. Nagyon jól tudták, hogy miben állnak, de nem tulajdonítottak nagy fontosságot ezeknek. Számtalan nyilvánvaló példa bizonyítja, hogy azok, akiktől e hagyományokat örökölték, vagy önmaguk képesek voltak arra, hogy közvetlen tudományos megfigyeléseket folytassanak, vagy különben olyan tisztánlátó képesség volt a birtokukban, amely az ilyen megfigyelést fölöslegessé tette. A peruiaknak azonban vizsgálatunk időpontjában nem volt egy ilyen előnye sem. Amint láttuk, csupán egy olyan kísérletet hajtottak végre, amely személyes megfigyelésnek volt mondható: úgy állapították meg pillanatnyi pontossággal a delet, hogy gondosan megmérték a templomudvar egy magas oszlopának az árnyékát, s hogy egészen pontosan megjelölik azt, egy sorozat kis cöveket mozgattak kőcsatornában ide-oda. Ugyanezt a kezdetleges készüléket használták fel a téli és nyári napforduló megállapítására, mint-hogy ezen időszakokhoz különleges istentiszteletek fűződtek.

Ezen ősrégi faj építészete sok tekintetben különbözött az előttünk ismert építési módoktól, s tanulmányozása végtelenül érdekes volna az e tárgykörben szükséges technikai ismerettel rendelkező tisztánlátó számára. Éppen ezen ismeret hiánya teszi számunkra nehezzé azt, hogy lelkiismeretes pontossággal részletes képet adjunk róla, mégis talán remélhetjük, hogy sikerülni fog érzékeltetni azt a hatást, amit az építészet az első tekintetre századunk szemlélőjére gyakorol.

Méreteiben emberfölötti és mégis igénytelen volt ez az építkezés, sok esetben évekig tartó türelmes munka nyomát viselte magán, szemmel láthatólag használatra, nem pedig gyönyörködtetésre volt szánva. Sok épületük óriási nagyságú volt, mégis a modern szem számára a legtöbbjük bizonyos fokig aránytalanul hatott volna, mivel a mennyezet a helyiségek terjedelméhez képest csaknem mindig túlságosan alacsony volt. Nem ment például ritkaság számba az, hogy a Kormányzó palotájában több, körülbelül a Westminster Hall nagyságának megfelelő terem található, de a padlótól a mennyezetig 3 és fél méternél egyik sem volt ma-

gasabb. A pillérek használata nem volt ismeretlen előttük, mégis igen szűkösen alkalmazták azokat, s ott, ahol minálunk kecses oszlopsort találnánk, Peruban rendszerint nyílásokkal sűrűn átvágott fal húzódott. Az alkalmazott pillérek igen erőteljesek voltak, s nem egyszer egyetlen kődarabból faragták azokat.

Nyilvánvalóan nem ismerték a zárókővel ellátott valódi boltozatot, bár egyáltalán nem volt szokatlan a félkör alakú felső véggel épített ajtó, vagy ablak. Ha nagyobb építményekről volt szó, akkor néha nehéz fémből készítettek ilyen félkör alakokat, és azokat erősítették a nyílás kétoldali tartólapjára, általában mégis teljes mértékben megbíztak abban az igen erős tapadó anyagban, amit vakolat helyett használtak. Nem tudjuk, hogy valójában milyen volt ez az anyag, de minden bizonnyal igen hatásos volt. A legnagyobb pontossággal faragták ki és illesztették össze roppant nagyságú kőtömbjeiket, úgyhogy az egybeeresztés helye alig hogy éppen észrevehető volt. Azután minden eresztéket kívülről agyaggal tapasztottak be, majd forró és folyékony állapotban beleöntötték ide a „vakolatukat”. S bármilyen keskenyek is voltak az egyes kövek közötti hasadékok, ez a folyadék megtalálta, és kitöltötte azokat, s amikor az lehűlt és megszilárdult, olyan volt, mint a kovakő, valóban egészen úgy hatott, mintha kovakő lett volna. Azután lekapták kívülről az agyagot, és a fal készen állt, s ha évszázadok múltán az építményben valahol is repedés támadt, az bizonyosan nem az összeillesztés helyén keletkezett, mert az magánál a kőnél is erősebben tartott.

A parasztházak legnagyobb részét olyan anyaggal építették, amit téglának kell neveznünk, mivel agyagból készült, ezek a „téglák” azonban hatalmas kockák voltak, mindegyik élükre 30 cm-nyi esett. Az agyagot azonban nem égették, hanem valami vegyi készítménnyel keverték, és néhány hónapig a szabad levegőn hagyták, hogy megkeményedjen. Alakja és szilárdsága szempontjából inkább cementtömbre hasonlított, semmint téglára, s a belőle épített házak alig maradtak a kőházak mögött.

Minden ház, még a legkisebb is, a középudvaron alapuló klasszikus és eredeti terv szerint épült, s mindegyiknek olyanok voltak a falai, hogy azokat ma iszonyúan vastag falaknak tekintenék. A legegyszerűbb és legszegényebb kunyhóknak is négy szobája volt, mindegyik a kicsiny udvar egy oldalán, s e felé fordult mind a négy. Mivel ezeknek a szobáknak rendszerint nem volt külső ablakuk, ezek a házak kívülről nagyon pusztának és unalmasnak hatottak. A városok és falvak szegényebb részeiben csak egészen kevésbé igyekeztek kívülről díszíteni a házakat, rendszeren csak afféle egészen egyszerű mintájú homlokzattal enyhítették a kunyhók pusztá falainak egyhangúságát.

A bejárat mindig a négyszög egy sarkában volt, korábban az ajtó egyszerűen egy hatalmas kőlemezről állt, amely egy csapóajtó, vagy pedig egy modern toló ablak mintájára fel s alá járt az árkában ellensúlyozó nehezekek segítségével. Ha a kapu be volt zárva, a súlyokat zsámolyokra lehetett helyezni, és el lehetett oldozni azokat úgy, hogy a kapu a szó szoros értelmében megmozdíthatatlan tömegként állt ott, ez kétségtelenül elvette volna a kedvét a rablónak, ha ugyan lett volna ilyen ebben az oly jól berendezett államban. A gazdagabb osztályok házaiban ezt a kapu-kőlemez nagy gonddal faragták ki, és a későbbi időszakban gyakran vastag fémlémezzel helyettesítették. Kezelésének módja azonban alig változott, bár láttunk néhány példát arra is, hogy a nehéz fémkapuk csapokon forogtak.

Eredetileg a nagyobb házak is tökéletesen ugyanazon terv alapján épültek, bár sokkal több díszítéssel, ami nemcsak abban állt, hogy e kőbe mintákat faragtak, hanem abban is, hogy a felületeket széles fémszalagokkal tették változatossá. Az ilyen éghajlat mellett az ilyen

erősen megépített lakóhelyek csaknem örökké tartottak, s abban az időben, amelyről mi írunk, a már fennálló, vagy még épülőben levő házak legnagyobb része ehhez a fajtahoz tartozott.

Néhány későbbi korból való háznak ezzel szemben – nyilvánvalóan azokban a századokban épültek ezek, amikor a népesség már teljes mértékben meggyőződött a kormányrendszer szilárdságáról s arról, hogy ennek megvan a törvénytisztelet biztosításához szükséges hatalma – az udvarát két sor szoba vette körül éppúgy, amint bármely modern házban láthatnánk ezt. Az egyik sor az udvarra nézett (önáluk ez szépen rendezett kert volt), a másik sor kifelé, a környező tájra tekintett. Ez utóbbi szobasornak igen nagy ablakai voltak – inkább nyílások voltak ezek, mert bár többfajta üveget készítettek, ezeket az ablakoknál nem használták fel – ez ablakokat ugyanazon elv alkalmazásával lehetett bezárni, mint a kapukat.

Mégis meg fogjuk látni, hogy a magánház építészet általános stílusa a kisebb és nagyobb házaknál egyaránt bizonyos fokig komor és egyhangú volt, bár csodálatosan alkalmazkodott az éghajlathoz. A tető legtöbb esetben nehéz és majdnem lapos volt, s csaknem kizárólag minden változtatás nélkül vagy kőből, vagy fémlemezektől készült. Házépítésük egyik legnevezetesebb sajátossága az volt, hogy a faanyag majdnem teljesen hiányzott, ezt tűzveszélyes mivolta miatt nem alkalmazták, s ezen óvintézkedés következtében a tűzvész a régi Peruban ismeretlen volt.

A házakat egészen különleges módon építették. Nem használtak állványzatot, de amint házat emeltek, azt mindig földdel töltötték meg úgy, hogy amikor a falak elérték teljes magasságukat, sima felületű földtömeg volt közöttük. Erre fektették a tetőzet köveit, s azután szokásuk szerint forró cementet öntöttek közéjük. Amint ez megülepedett, kiásták onnan a földet, hogy a tető önmaga tartsa fenn saját iszonyú súlyát, s ezt a feladatot – hála a csodálatos cement hatásának – úgy látszik, mindig tökéletes biztonsággal teljesítette. Valóban az egész építmény, amikor elkészült, tetejével és falaival együtt, tulajdonképpen egyetlen szilárd tömbbé változott, mintha az egészet terméskőből vájták volna ki, ezt a módszert egyébként alkalmazták is a hegyvidék némely helyén.

A fővárosban néhány házra még egy első emeletet építettek, bár ez az eszme általános népszerűsége sohasem tett szert, s az ilyen merész újítások végtelenül ritkák voltak. Valamit, ami hasonlított az egymás felé emelkedő emeletek sorozata által keltett hatáshoz, különleges módon értek el néhány építménynél, ahol a Nap papjai és szerzetesei laktak, azonban ez az elrendezés nem volt olyan, hogy egy sűrűn lakott városban nagy mértékben valaha is alkalmazni lehetett volna. Először földből hatalmas emelvényt készítettek, nem kevesebb, mint kb. 350 méter volt az alapja, és mintegy 4 és 5 méter közt a magassága. Azután minden oldalról a saroktól befelé 15 méternyire egy újabb roppant nagy 275 méter hosszú, négyzet alakú emelvényt építettek, ezen megint egy másik épült, aminek egy oldala 240 méter volt. Ezen a negyedik 210 méter méretű, és minden egyesnek a nagysága fokozatosan csökkent, míg csak el nem érték a tizedik fokot, amely csupán 35 méter hosszú négyszög volt, s ennek az utolsó emeletnek a közepén egy kis szentélyt emeltek a Nap számára.

Az egész kissé azt a hatást tette az emberre, mint egy nagy, lapos alakú piramis, amely széles, alacsony lépcsőfokokban emelkedik felfelé, (egy teraszokba szabdalts Primrose Hill-féle). E hatalmas földemelvények mindegyikének homlokzati részébe szobákat, valójában cellákat vájtak, itt éltek a szerzetesek és a vendégeik. Minden cellának volt egy külső és egy belső helyisége, ez utóbbi a világosságot csupán az előbbin keresztül kapta, s ez a kifelé néző oldalon a levegőre nyitottan állt, valójában csak három oldala és teteje volt. Mindkét szoba padlóját és falait kőlapokkal vonták be, s ezeket a szokásos módon cementtel tették igen szil-

lárddá. Az elől lévő teraszokat kertekké és sétányokká alakították, és éppúgy a cellák is nagyon derűs lakhelyek voltak. Némely esetben valamely természetes emelkedést vágtak ilyen módon lépcsőzetes teraszokba, de a legtöbb ilyen piramist mesterségesen hozták létre. Gyakran az ilyen piramis legalsó sorának közepébe alagutakat ástak, és földalatti kamrákat készítettek ott, ezeket gabona és egyéb szükségleti cikkek tárolására használták fel.

Ezen nevezetes lapos építésű piramisokon kívül rendes templomai is voltak a Napnak, ezek egyike – másika igen nagy volt, és hatalmas területet foglalt el, bár az európai szem számára mindegyiknek megvolt az az állandó hibája, hogy hosszához képest túl alacsony volt. Minden esetben derűs kertek vették körül ezeket, s a kertek fáin hangzott el legnagyobb része azoknak a tanításoknak, amelyekért e templomok oly megérdemelten híressé váltak. Ha néha a templomok külseje sokkal kevésbé volt hatásos, mint ahogyan azt kívánni lehetett volna, belseje kétségtelenül túlon túl jóvátett minden lehető fogyatkozást. A nemesfémek oly nagymértékben való felhasználása a díszítéseknél a perui élet jellemző sajátja maradt még évezredekkel később is, amikor egy maroknyi spanyolnak sikerült leigáznia azt a viszonylag elkorcsosult fajtát, amely annak a népnek foglalta el a helyét, amelyiknek szokásairól most igyekeztünk képet adni. Abban az időben, amelyről írunk, a lakosság nem ismerte a mi aranyozási eljárásunkat, de rendkívül ügyesen tudták az aranyat nagy, vékony lapokká kivenni, s egyáltalán nem volt szokatlan dolog náluk, hogy a legnagyobb templomok a szó legszorosabb értelmében arannyal és ezüsttel voltak bélelve. A falakat fedő lemezek vastagsága nem kevesebb, mint 6 milliméter volt, s emellett még finom rajzú kődomborműveket vontak be velük, mintha megannyi papiros ív lett volna, úgyhogy mai szemmel nézve a dolgot, az ilyen templom leírhatatlan gazdagság tárháza volt.

Az ilyen templomokat építő faj igazán nem tekintette ezt a szó mai értelemben vett gazdagságnak, hanem csupán illő és méltó díszítésnek. Nem szabad elfelejtenünk, hogy az ilyen fajta ékesség egyáltalán nem volt a templomok kizárólagos sajátja. Minden eléggé tekintélyes háznak falai valamilyen fémvel voltak bélelve éppúgy, ahogy ma nálunk tapétát használnak, s ha egy ház belsejében a pusztán kőlapot lehetett volna látni, ez ugyanaz lett volna, mint nálunk egy meszelt fal – ilyet csak a melléképületekben, vagy a parasztság lakásaiban lehetett találni. De csak a király és a főkormányzók palotái voltak úgy, mint a templomok, színarannyal bélelve. A köznép számára sokfajta szép és használható ötvözet készült, s viszonylag kevés költséggel dús hatást lehetett elérni.

Hogyha építészetükre gondolunk, nem szabad megfeledkeznünk arról az erődláncolatról, amelyet a király a birodalom határain emelt, hogy ezáltal sakkban tarthassa a határon túl a barbár törzseket. Itt, hogy pontos leírással szolgálhassunk, és csak valamit is érő ítéletet tudjunk mondani erről az építkezéssel, újból szakértő segítségére lenne szükségünk, de még a leglaikusabb civil is láthatja, hogy sok esetben az erődök helyét csodálatosan választották meg, és hogy azok, tüzéség nem lévén, bevehetetlenek voltak. Némely esetben a falak iszonyúan magasak és vastagok voltak, és megvolt az a különlegességük (amint valójában minden magas falnak ebben az országban), hogy a sok méternyi vastag alaptól kezdve fokozatosan keskenyedtek, és körülbelül 20-30 méter magasságban már sokkal természetesebb vastagságra csökkentek. Megfigyelő kamrákat és titkos folyosókat vájtak e csodálatos falak mélyébe, és az erőd belseje úgy volt berendezve, és oly tökéletesen el volt látva mindennel, hogy az őrsereg bizonyosan minden nehézség nélkül állta a mégoly hosszú ostromot is. A szemlélő figyelmét különösen az az ötletes berendezés ragadta meg, amely egymásba nyíló kapuk sorozatából állt, ezeket szűk és tekervényes folyosók kötötték össze, s ez minden olyan sereget, amely megkísérelte volna a vár megrohanását, a védők kénye-kedvének szolgáltatót volna ki. (Labirintus)

De a különös fajta nép legbámulatosabb műve az utak, hidak és vízvezetékek építése volt. Az utakat sok száz mérföldön át vezették keresztül az országon (egyik-másik ezer mérföldnél is hosszabb volt), s a természeti nehézségek figyelmen kívül hagyásának oly ragyogó példája volt ez, hogy korunk legvakmerőbb mérnökeit is csodálkozásra készítené. Emberfölötti méretben alkottak mindent, s bár némely esetben a szükséges munkamennyiség csaknem kiszámíthatatlan nagyságú lehetett, nagyszerű és soká fennmaradó alkotásokat hoztak létre. Az egész utat sík lapokkal kövezték ki, s mindkét oldalon az egész úton végig árnyékos fákat és illatos bokrokat ültettek, ezek illatukkal betöltötték a levegőt úgy, hogy az egész országot kikövezett gyönyörű széles utak hálózata szelte át, ezeken mindennap a király hírnökei haladtak föl és alá. Ezek az emberek valóban levélhordók is voltak, egyik kötelességük ugyanis az volt, hogy mindenki számára, aki levelet kívánt küldeni, díjtalanul szállítsák azt.

Csak amikor a hídépítők szakadékokhoz vagy folyóhoz értek, akkor mutatkozott meg leginkább ennek a fajtának kitartó tehetsége és tántoríthatatlan szívóssága. Amint már mondtuk, nem ismerték a valódi boltozat elvét, és a hídépítésben úgy tudták azt a legjobban megközelíteni, hogy mindegyik kőréteget az alatta lévőnél kissé előbbre helyezték, amíg így a két kőhidpillér éppen összeért, és csodálatos hatású cementjük az egész alkotmányt úgy megszilárdította, mintha tömör sziklából lett volna. Nem tudtak semmit az építkezéshez szükséges gátszerkezetekről és a hídépítő szekrényekről, s így gyakran hihetetlen nagyságú munkát fordítottak arra, hogy egy időre megváltoztassák a folyók futását azért, hogy hidat emelhessenek rajta, vagy más esetben móló-gátat építettek a folyamba, amíg egészen el nem érték azt a helyet, ahol a hídpillérnek kellett állnia, s azután ha evvel elkészültek, eltávolították a mólót. Eppen eme nehézségek miatt jobban szerettek, ahol csak lehetséges volt, az áthidalás helyett gáttöltéseket alkalmazni. Ezért az utakat és vízvezetékeket gyakran még mély szakadékokon is, amelyekben hatalmas folyó hömpölygött, inkább úgy vezették át, hogy szabályos híd helyett egy csatorna-nyílásokkal sűrűn ellátott töltést emeltek.

Öntözőrendszerük csodálatos tökéletességre emelkedett, s ezt igen nagymértékben fenntartotta az a későbbi faj is, s annak az országnak, amely ma újból pusztasággá változott, jó része zöldellő és termékeny volt, amíg csak a vízellátás a spanyol hódítók révén még illetéktelenebb kezekbe nem került. Igen valószínű, hogy nincs a világon oly mérnöki munka, amely a régi Peru út- és vízműveit felülmúlta volna. S mindezt nem rabszolgák vagy foglyok kényszer munkájával hozták létre, hanem az ország parasztsága dolgozott, és munkáját rendszeresen megfizették, s a hadsereg is igen nagymértékben segítette őket.

A király sok katonát tartott, hogy állandóan készen álljon a határos törzsekkel megküzdeni, de mivel fegyverzetük igen egyszerű volt, viszonylag alig volt szükségük bármilyen kiképzésre is, és munkaidejük igen nagy részében egyébirányú közszolgálatok teljesítésére lehetett őket alkalmazni. Mindenfajta közmunka kijavításának feladata teljes mértékben rájuk volt bízva. A postaszolgálat állandó folyamát is az ő soraikból kikerült hírvivők látták el, akik jelentéseket és híradásokat vittek, és ők szállították a magánleveleket is mindenfelé az egész birodalomban. Úgy vélték, hogy mindeme dolog elvégzésének feladata jó helyen van a katonaság kezében, azonban, ha egy új út készítéséről, vagy egy új erőd építéséről volt szó, akkor általában további segéderőket fogadtak fel.

Természetesen az is megtörtént néha, hogy háború tört ki a határon élő kevésbé civilizált törzsekkel, mégis abban az időben, amelyről most írunk, ezek ritkán okoztak komolyabb zavart. Ilyenkor tüstént visszakergették őket, és hadisarcot hajtottak be rájuk, néha pedig úgy látszott, hogy magasabb civilizációra lehet őket nevelni, földjüket hozzácsatolták a biroda-

lomhoz, s ennek a törvényeit rájuk is kiterjesztették. Eleinte természetesen sok nehézség támadt az ilyen polgárokkal, nem értették meg az ország szokásait és egyáltalán nem látták be, hogy miért éljenek azok szerint, de rövid idő múltán legtöbbször eléggé könnyen beleszokott ebbe az életmódba, a javíthatatlanok pedig, akik erre nem voltak hajlandók, a birodalomba még be nem olvasztott más országokba száműzték.

A peruiak méltányosak és emberségesek voltak a háborúban, s minthogy csaknem mindig győzelmet arattak a vad törzsek felett, ez aránylag egészen könnyű feladat volt a számukra. Volt egy közmondásuk: „sohase légy kegyetlen ellenségedhez, mert holnap az barátoddá lesz”. Amikor meghódították a környező törzseket, mindig arra törekedtek, hogy amennyire csak lehetséges, minél kisebb vérontással vigyék ezt végbe, hogy az a nép aztán örömmel térjen a birodalomba, jó polgárokká váljanak, testvéries érzéssel meghódítóik iránt.

Fő fegyverük a lándzsa, a kard és az íj volt, erősen használták a bolast is, Dél-Amerika indiánjai még manapság is dolgoznak ezzel a szerszámmal. Két kődarabból vagy fémgömbből áll, ezeket egy kötél köti össze, és úgy hajítják el, hogy rácsavarodjon az ember vagy a ló lábára, és földhöz vágja. Amikor várat védtek, hatalmas sziklákat görgettek a támadókra, erre már a várépítésnél is tekintettel voltak. Rövid kardot használtak, amely inkább nagy késhez hasonlított, s csak akkor nyúltak ehhez, ha valakinek a lándzsája eltört, vagy ha le volt fegyverezve. Az ellenség szétzüllesztését rendszerint ügyesen alkalmazott nyílzáporra bízta, és mielőtt az még magához térhetett volna, lándzsával támadtak rá.

Igen jó fegyvereket készítettek, mivel kiválóan értettek a fém feldolgozásához. Használták a vasat, de nem tudtak acélt készíteni belőle, és ezért ez kevésbé volt értékes számukra, mint a réz vagy a különféle sárgaréz és bronz fajták. Ezeket nagyon meg tudták keményíteni, mégpedig úgy, hogy a nevezetes cement anyaguk egy összetételével készítettek ötvözetet belőlük. Ennek a keményítési eljárásnak az eredménye igen figyelemreméltó volt: még ha tiszta vörösrézvet vetettek is alá ennek, legalább is olyan vékony élt lehetett belőle készíteni, mint a mi legjobb acélfajtánkból, s nem lehet kétséges, hogy néhány ötvözetük keményebb volt, mint bármely fém, amit mi gyártani tudunk.

Fém munkáik legszebb sajátosága, hogy végtelenül finomak és ízlésesek voltak. Némely faragásuk valóban csodálatra méltó volt, de csaknem túlságosan finom művű ahhoz, hogy szabad szemmel egyáltalán látni lehessen, legalábbis ilyen volt a mai ember szeme számára. Legjobb talán a gyönyörű pókhálószerű filigrán munkáik voltak, nem tudjuk megérteni, hogyan csinálhatták azokat nagyítóüveg nélkül. Legtöbbször olyan leírhatatlanul finom munka volt, hogy a szokásos módon nem is lehetett tisztítani. A dörzsölés vagy leporolás bármilyen óvatosan is végezték volna, egyszeribe elrontotta volna azokat, ezért aztán, ha szükséges volt, bizonyos fajta fűjtató segítségével kellett őket tisztítani.

A fazekasság volt egy másik olyan iparág, amely különlegességük volt. Rájöttek arra, hogy az agyag bizonyos vegyi anyaggal való keverése segítségével hogyan lehet egy kellemesen dús bíborvörös színt nyerni, s ezt azután arany és ezüst berakásokkal díszítették, ezen a módon olyan hatásokat értek el, amit soha sehol másutt nem láttunk. Itt azután a vonalak kecsessége újból legnagyobb csodálatunkat vívta ki. Más szép színeket is előállítottak, s a mindig használható kőkemény cement újabb összetételeit hozták létre, ha ezt egy bizonyos agyagkészítménnyel keverték, csaknem olyan átlátszóvá vált, mint a mi legtisztább üvegünk. Megvolt az a nagy előnye is, hogy sokkal kevésbé volt merev, mint a mai üveg, sok volt benne, ami a „hajlékony üveghez” való közeledést sejtetett, amiről mi néha mint meséről olvassunk. Kétségtelenül ismerték annak a módját, hogyan kell egy bizonyos fajta vékony porce-

lánt készíteni, amely meghajlott anélkül, hogy eltört volna. Látni fogjuk ezt majd, ha irodalmi teljesítményeik tárgyalásához érkezünk.

Minthogy e nemzetnél a faanyag használata oly kevésbé volt szokásban, ennek helyét főképpen a fém feldolgozással és a fazekas iparral kellett betölteni, s ez sokkal jobban sikerült, mint ahogyan mi azt manapság lehetségesnek gondolnánk. Nem kétséges, hogy a régi peruiak állandó vegyi kutatásaik során feltaláltak néhány olyan eljárást, amely gyárosaink előtt még ma is titok, de idő múltán ez az ötödik faj is fel fogja azokat újból találni, és amikor ez már megtörtént, a mai idők sürgető szükségletei és gazdasági versenye kényszeríteni fogja, hogy olyan különféle tárgyaknál alkalmazzák, amikről a régi Peruban még csak nem is álmodtak.

A festőművészetet igen jelentős mértékben művelték, s minden gyermeket, aki erre különös hajlamot mutatott, arra buzdították, hogy a tehetségét minél magasabb fokra fejlessze. Az ott alkalmazott módszerek azonban teljesen elütöttek a mienktől, s ezeknek különleges természete a munka nehézségét hallatlanul megnövelte. Festő felületként sem vásznat, sem papírt, sem fatáblát nem használtak, hanem ahelyett egy bizonyos fajta kovaanyagból készült lemezeket alkalmaztak. Túlságosan nehéz volt ennek a valódi összetételére rájönni, ez azonban olyan sima, oly kitűnő felületet nyújtott, hogy csaknem egészen azt a hatást keltette az emberben, mint a finom, mázzal még be nem vont porcelán. Nem volt merev, hanem ép-púgy hajlítható volt, mint a bádoglemez, nagyság szerint változott vastagsága, az erősebb levélpapír vastagságtól a nehéz papírlemez vastagságig.

Erre a felületre végtelenül tiszta és ragyogó színeket raktak fel egy természet nyújtotta ecsettel. Ez egyszerűen egy közismert rostos növény háromszögletű száráról levágott darab volt. Ennek a végét körülbelül egy hüvelyknyi (2 és fél cm-nyi) hosszúságban kiveregették addig, amíg semmi sem maradt rajta a rostokon kívül, oly vékony volt ez, mint a hajsál, és csaknem szívós, mint a fémdrót. Így használták ezt az ecsetet, s a ki nem rojtozott rész volt a nyele. Az ilyen ecsetet, ha már nagyon megkopott, meg lehetett újítani, s ez az eljárás a ceruza hegyezéséhez volt hasonló, a művész egyszerűen levágta a kiálló rostokat, s a nyélből megint megütögetett egy hüvelyknyit. Ennek az eszköznek élesen kirajzolt háromszög alakja lehetővé tette, hogy a hozzáértő festő vagy egy vékony vonal húzására használja, vagy pedig széles festékfoltot rakjon fel vele, mivel az egyik esetben a háromszög csúcsával, a másik esetben a lapjával dolgozott.

A festékek rendszerint poralakban készültek, és tetszés szerint lehetett őket keverni, de nem vízzel, vagy olajjal, hanem egy olyan oldószerrel, amely azonnal száradt úgy, hogy ha már egyszer érintkezett a felülettel, akkor ez már nem volt megváltoztatható. Semmilyen vázlatot nem rajzoltak, így a művésznek nagyon be kellett gyakorolnia, hogy biztos, de igen gyors ecsetvonásokkal vesse oda azt, amit ki akar hozni, és a pontos színhatást és alakot egyetlen összefoglaló mozdulattal adja meg. Így dolgoztak sokszor a freskőfestészetben s némely japán munka is így készült. Színeik rendkívül hatásosak és ragyogóak voltak, s ezek egyik – másika tisztaság és ízlés szempontjából felülmúlta a ma alkalmazott színeket is. Csodálatos kék színük volt, a legfinomabb ultramarinnál is tisztább, rózsaszín és ibolya színük sem hasonlított egyetlen modern festékanyaghoz sem, s ennek segítségével a napnyugta égének leírhatatlan ragyogását sokkal megközelítőbben tudták visszaadni, mint ahogy az manapság lehetségesnek látszik. Aranyból, ezüstből, bronzból és egy a mai tudomány előtt ismeretlen mély bíborvörös színű fémből készült díszítéseket ábrázoltak egy képen, azáltal az eredeti fémek porát használták fel erre, amint az sok középkori illusztrációnál is megtörtént, s bármilyen különös látványt is nyújtott ez az eljárás a mi modern szemünk számára, letagadhatatlan,

hogy a barbár gazdagságnak oly hatását érzékeltette, amely a maga módján rendkívül megkapó volt.

Helyes volt a perspektíva és a rajzolás is pontos, és teljesen mentes volt attól az esetlen nyersségtől, ami Közép- és Dél-Afrika művészetének későbbi korszakait annyira jellemezte. Tájképfestészetük határozottan jó volt a maga nemében, bár a mi tanulmányozásunk időpontjában nem alkalmazták ezt önálló műfajként, csupán alakok háttereként használták fel. Gyakran vallási körmenetet választottak tárgyul, néha pedig olyan jeleneteket, amelyben a király, vagy valamelyik helyi kormányzó kimagasló szerepet játszott.

Hogyha a festmény elkészült (s a gyakorlott művészek roppant gyorsasággal alakították meg őket), azt egy fénymázfével festették át, s ennek is megvolt az a sajátsága, hogy csaknem pillanatnyi gyorsasággal száradt meg. Az így kezelt festmény a gyakorlatban letörölnetlenné vált, s hosszú időn át ki lehetett téve az eső és a nap hatásának anélkül, hogy ennek bármi észrevehető nyoma képződött volna rajta.

Az ország irodalma művészetével igen közeli kapcsolatban állt, mivel könyveiket ugyanúgy írták, jobban mondva ugyanazon anyaggal és ugyanazon színekkel rajzolták, mint a festményeket. Könyvek bizonyos számú vékony lapból álltak, ezek mérete körülbelül 45x15 cm volt s ezeket néha fémszállal kötötték össze, de legtöbbször egyszerűen egy dobozban tartották, amelynek mélysége 7,5 – 12,5 cm volt. Ezek a dobozok különféle anyagból készültek, és többé-kevésbé gazdagon díszítették ezeket, de leggyakrabban egy platinához hasonló fémből készítették ezeket, és faragot szaruanyaggal díszítették. Ezt a fémfelületre bizonyos lágyító eljárással erősítették, amely szegecs, vagy cement használata nélkül igen szilárdan tapasztotta oda.

Tudomásunk szerint semmi olyat nem ismertek, ami a nyomtatáshoz hasonlított volna. Ezt legjobban a stencillemez egy fajtájával közelítették meg, ezzel ugyanis bizonyos hivatalos értesítéseket számos példányban sokszorosítottak, hogy mindenfelé a birodalomban gyorsan szét lehessen osztani a kormányzók között. Egy esetet sem lehetett megfigyelni arra vonatkozólag, hogy ilyen módon könyvek sokszorosítását kísérelték volna meg, egészen nyilvánvaló, hogy az ilyen kísérletet szentségtörésnek tekintették volna, minthogy az egész nemzet mély tiszteletben tartotta a könyveket, s olyan szeretettel kezelte azokat, akár egy középkori szerzetes. Egy könyvmásolat készítését nagy tiszteletben álló munkának tekintették, s legtöbbször rendkívül szépen és művésziesen írták meg.

Irodalmuk terjedelme kissé korlátolt volt. Néhány művet határozottan mint vallásos, vagy legalábbis etikai munkát lehetett megjelölni, s ezek gondolatmenete nagyjából az öreg pap prédikációjához volt hasonló. E szónoklat rövid összefoglalását korábban ismertettük. Két-három mű ezen felül, kimondottan misztikus irányzatú volt, de ezeket nem olvasták annyira, és elterjedtségük is kisebb volt azoknál a könyveknél, amelyeket egészen határozottan gyakorlati tartalmúnak ismertek el. Ezen misztikus munkák legérdekesebbike a kínai Classic of Purity-hoz [A tisztaság legmagasabb tudománya] olyan feltűnően hasonló volt, hogy alig lehet kétséges, hogy ez utóbbi csekély eltéréssel egy változata annak.

Irodalmuk jórészét nagyjából két csoportba lehet osztani: tudományos közlésekre és tanulságos történetekre. Különböző értekezések és kézikönyvek foglalkoztak az országban űzött minden iparággal, kézműves, vagy művészi munkával. Ezek amolyan hivatalos kiadványfélék voltak, rendszerint nem egy ember munkája, hanem inkább minden ismeret feljegyzése, amit az adott tárgykörben a könyv megírásának időpontjáig összegyűjtöttek. Amint ú-

jabb és újabb felfedezéseket tettek, e munkák kiegészítésére pótlásokat adtak ki, s ezt tették akkor is, ha valamilyen régi felfogást módosítottak, s akinek csak volt abból egy példánya, mindenki súlyt fektetett arra, hogy könyvét lelkiismeretesen ellássa a legújabb változtatásokkal és feljegyzésekkel. Mivel a kormányzók vállalták magukra az ilyen közlések terjesztését, a gyakorlatban ők biztosíthatták azt, hogy ezek az összes érdekelthez eljussanak, így egy bármely tárggyal foglalkozó perui monográfia az adott tárgykörből való összes ismeret valódi összefoglalása volt, s elődeinek az adott szakmában szerzett minden tapasztalatát sűrített alakban nyújtotta.

Történeteik csaknem mind ugyanahhoz az általános fajtához tartoztak, és amint már mondtuk, tanulságos történetek voltak. Ezek hőse majd minden esetben egy király, egy kormányzó, vagy pedig egy alárendelt tisztviselő volt, s az elbeszélés arról szólt, hogy milyen sikerrel vagy anélkül küzdött ő a munkája elvégzése során eléje tornyosuló viszontagságokkal. Sok ilyen történet pedig egyenesen klasszikussá vált, s ezek mondásait a nép mindennap használta, éppoly jól ismerték ezeket, mint ahogy mi a bibliai történeteket ismerjük, állandóan hivatkoztak rájuk, és példaképpen idézték azokat arra, hogy mit kell, és hogy mit nem szabad cselekedni.

Csaknem minden elképzelhető helyzetben, ahol csak helyt kellett állnia, valamely elődjének példaképe lebegett az ember szeme előtt, hogy cselekedetének irányelvül szolgáljon. Hogy mindezen elbeszéléseknek volt-e történeti alapja, hogy mindezek valóban megtörtént eseményekről számoltak-e be, vagy pedig egynéhány közülük nem volt egyéb pusztán kitalálásnál, az mind bizonytalan, de az kétségtelen, hogy általában igaznak fogadták el azokat.

Ha a történet színhelyeül valamely határ menti tartomány szolgált, nem egyszer a vad kalandoknak egész sorozata játszódott benne le, de (perui barátaink nagy szerencséjére) a mai regényolvasók olyannyira unalmas réme, a szerelmi regény még nem ütötte fel közöttük a fejét. Bár az elbeszélésekben kialakuló helyzetek legtöbbje nem volt minden humor nélkül való, ez a nemzet vidám volt és szeretett nevetni, mégis irodalmukban nem volt helye a célzatos komikus történeteknek. A másik és ennél még sokkal sajnálatosabb fogyatkozást, a költészetnek, mint olyannak teljes hiánya jelentette. Bizonyos közmondások és kifejezések, ütemes alakba öntött zengő hangzó szavak széles körben ismertek voltak, s folyton idézték ezeket úgy, ahogy mi a költők verseit idézzük, de bármilyen költői felfogásban is készült némelyik ezek közül, formájukban semmi határozott ritmust nem lehetett észlelni. A különböző rövid tanító mondások esetében, amelyekre a gyermekeket könyv nélkül megtanították, az alliteráció művészi módszeréhez fordultak. Istentisztelet alatt bizonyos mondatokat énekeltek valamilyen dallamra, de ezeket a szavakat ugyanolyan módon foglalták az énekbe, mint ahogy mi alkalmazzuk a zsoltár szavait a Gergelyféle hangnemhez, amelyben azokat énekelik, ezeket tehát nem úgy írták, hogy egy határozott dallamot kövessenek úgy, mint a mi templomi énekeink.

Ez arra indít bennünket, hogy megnézzük, milyen is volt a régi peruiak muzsikája. Több különböző hangszerük volt, láttunk ezek között egy sípot és a hárfát egy fajtáját, amelyből ők szilaj, édes, csapongó dallamokat csaltak elő. De a legfőbb és legnépszerűbb hangszerük többé-kevésbé a harmóniumhoz volt hasonló. A hangot egy fémnyelv rezgése keltette, de nem a láb mozgása fújtatta a levegőt a hangszerbe, hanem egy ötletes gépszerkezet. A nálunk használt billentyűk helyett ott egy sorozat kis fémrúd végei álltak ki, s a zenész ujja ezeket ütötte meg, s ezért ezen a hangszeren való játszás ellenállhatatlanul emlékeztetett a mai gépiró munkájára.

Ebből a szerkezetből rendkívül erőteljes és igen szép kifejező hangzatokat lehetett kihozni, de mivel a régi perui hangskála ugyanolyan volt, mint az atlantiszi, olyan gyökeresen elütött a mienktől, hogy számunkra csaknem lehetetlen az ilyen eszközök segítségével elért zenei hatások helyes értékelése. Legjobb tudomásunk szerint ez a nép olyasvalamit, mint egy zenedarab, amelyet le lehet írni, és bárki tetszés szerint lejátszhat, egyáltalán nem ismert, minden előadó rögtönzött magának. Ők zenei képesség alatt nem valamely nagy mester művének tolmácsolását értették, hanem azt, hogy mennyire gazdag a rögtönzés, és mennyire változatosak az eszközei.

Szobrászatuk is igen szépen fejlett művészet volt, bár az ember talán inkább úgy jellemezné stílusukat, hogy az merész, lendületes, igen hatásos volt, semmint hogy kecsességével tűnt volna ki. Úgy látszik, csaknem minden szobruk emberfölötti nagyságú, s némelyik közülük valóban bámulatosan megalkotott mű volt, de a görög művészet szemléletéhez szokott szem számára a régi perui szobrászat tömören erőteljes vonalai bizonyos fokig a nyersség hatását keltették. Az úgy nevezett lapos domborműben ezzel szemben rendkívül finom munkákat készítettek, s ezt csaknem mindig fémmel vonták be, mivel e népnek a tehetsége kiváltképpen az ötvösmunka felé hajlott, s e szakmában állandóan a legválasztékosabb díszítményeket hozták létre.

E nemzet mindennapi életével, szokásaival, életmódjával kapcsolatban van néhány olyan dolog, amely érdekes és szokatlan mivoltával egyszeribe magára vonja figyelmünket. A házasság körül kialakult szokások például egészen határozottan sajátosnak mondhatók, mivel évente csak egyetlen napon lehetett házasságot kötni. A közvélemény elvárta, hogy mindenki házasodjék, hacsak valakinek nem volt jó oka rá, hogy ezt ne tegye, de semmi olyan nem volt a dologban, hogy ezt kényszernek tarthatta volna az ember. A kiskorúak házasságát eltiltották, de amint az ifjak teljes korúvá váltak, épp olyan szabadon választhatták párjukat, amint az nálunk szokásos. Az esküvőt azonban nem lehetett addig megtartani, amíg el nem érkezett az a nap, amikor a kerület vagy város kormányzója szabályszerű látogatást tett, s maga elé hívatott minden ifjat, aki az előző év folyamán a házassághoz megkívánt korba lépett, s ezeknek hivatalos formában tudomásukra hozták, hogy joguk van házassági kötelekbe lépni. Rendszerint a fiatalok egy része akkor már elhatározta, hogy tüstént kihasználja az alkalmat, ezek tehát a kormányzó elé léptek és előadták a kérelmüket, ez pedig miután néhány kérdést tett fel, egyszerű formában lefolytatása után, férj és feleségnek jelentette ki őket. Ugyanakkor arról is rendelkezett, hogy a földkiutalást az új körülményeknek megfelelően igazítsák helyre, mivel az új házas férfi és asszony többé nem számított immár az atyai család tagjának, hanem saját lábán járó, önálló felelősségű házigazdának. A házas embernek kétszer annyi volt a földje, mint egy magányos embernek, de még így is nagyon ritkán találta túl soknak a megműveléshez szükséges munkát.

E nemzet fő táplálékával kapcsolatban sajátos dolgot vettünk észre. Az emberek természetesen sokfajta étellel táplálkoztak éppúgy, mint manapság. Nem tudjuk, el voltak-e tiltva a hús fogyasztásától, de vizsgálatunk időszakában kétségtelenül nem ették. Burgonyát és yam-gyökereket termeltek, és a kukorica, a rizs és a tej is a legkülönbözőbb változatokban, igen nagymértékben szerepelt étrendjükön. Ezzel szemben volt egy különleges, egészen mesterséges eljárással készült étellel, amit legfontosabb táplálékuknak nevezhetnénk – ez körülbelül ugyanazt a helyet töltötte be náluk, mint minálunk a kenyér, és legtöbb étkezésüknek alapjául szolgált.

Ennek alapanyaga kukoricaliszt volt, de különféle vegyi alkotórészeket keverték bele, s amit így nyertek, azt iszonyú nyomásnak vetették alá, úgyhogy e művelet elvégzése után az

kemény és rendkívül összesűrített tészta alakjában került elő. A legnagyobb gondossággal válogattak össze a bele kerülő anyagokat, hogy a lehető legkisebb térfogatban is magába foglaljon mindent, ami szükséges ahhoz, hogy tökéletesen tápláló legyen, s ez a találmány olyan kitűnően sikerült, hogy egy kis szelet ebből egész napra való elegendő táplálékot jelentett, s hosszú utazásra való eleségkészletet vihetett így magával az ember anélkül, hogy ez a legkisebb mértékben is kényelmetlen lett volna.

Fogyasztásának legegyszerűbb módja az volt, hogy mint a cukrot szopogatták, de ha volt rá idő, akkor sokféle módon lehetett megfőzni vagy megsütni, s ezen esetben mindig nagyra dagadt. Önmagában alig volt valamilyen íze, de szokásban volt ízesítése a legkülönbözőbb ipari eljárások segítségével, s az ízeknek a fajtáit különféle színekkel jelölték. A rózsaszín kalácsot például gránátalmával ízesítették, a kéket vaníliával, a sárgát narancssal, a hércsíkos rózsaszínt guava-val és így tovább, hogy mindenki találjon ízlésére valót.

Ez a különleges módon sűrített édes tészta volt az ország legfőbb tápláléka, s a lakosság nagy része úgyszólván semmi mást nem fogyasztott, bár sok más ételből választhattak volna. Olyan hatalmas mennyiségben gyártották, hogy rendkívül olcsó volt, mindenki könnyen hozzájuthatott, és elfoglalt emberek számára sok nyilvánvaló előnye volt. Sok gyümölcsöt termeltek, s aki szerette, ezt is magával vitte kalácsa mellé, de ez a ráadás ízlés és nem szükség dolga volt.

A faj a maga egészében nagyon szeretett mindenféle háziállatot tartani, és az idők folyamán rendkívüli mértékben kitenyésztették és kifejlesztették e jószágokat. Kis majmok és macskák voltak talán a legkedveltebb állatok, s ezek a sok keresztezés folytán csaknem annyira elvesztették az eredeti állatfajtaival való minden kapcsolatukat, mint manapság a tacsó kutyának nevezett torzalakok.

Ami a macskákat illeti, az egészen szokatlan színek létrehozásában nagy jártasságra tettek szert, és sikerült is nekik egynéhányat abban a színben kitenyészteni, amely olyan szembeszökően hiányzik a négylábúaknál: az egészen határozott árnyalatú, ragyogó kék színben.

Sokan szerették a madarakat is, nem is várhatunk mást egy olyan földrészen, ahol anynyi gyönyörű színezetű példányt lehet találni, s valóban nem lehetetlen, hogy az Amazonas őserdeit ma benépesítő madárvilág egynémely pompás fajtáját annak köszönhetjük, hogy ők nagyon szerették tenyészteni ezeket. A gazdagabb hölgyek némelyikének hatalmas aranyrácsú madárház állt az udvarában, s minden szabadidejüket arra szentelték, hogy kedvenceik értelmét és szeretetét igyekeztek kifejleszteni.

Nemzeti öltözékük egyszerű és szegényes volt, egy fajta laza simavonalú köntös, kétségtelenül hasonlított a manapság Keleten hordott ruházathoz, azzal s különbséggel, hogy a régi peruiak kevesebb fehér ruhát hordtak, és jobban szerették a színt, mint a mai átlag indiai. A perui tömeg valamely ünnepélyes alkalmon végtelenül ragyogó látványt nyújtott, talán csak a burmaiak között találjuk párját ennek. A hölgyeknél általában a kék színű ruházat igen nagy kedveltségnek örvendett abban az időben, amelyről írunk, egyik legköznapibb öltözékük egy olyan ruhadarab volt, amely teljesen hasonló volt ahhoz az öltözethez, ahogy a középkori festők gyakran Szűz Máriát ábrázolták. A ruhák anyaga rendszeren gyapot volt, bár néha a láma és vicuna finom, lágy gyapját is felhasználták. Igen erős posztó fajtát készítettek a maguay szálaiból, ezeket bizonyos eljárással vegyi úton kezelték, hogy erre a használatra alkalmassá tegyék.

Megvolt a nemzetnek a gyors számolás tisztán gépies módszereinek használatához szükséges minden ügyessége, ez egyébként annyira jellemző az atlanti fajra. Használták a számológépet, vagy számoló állványt, nagyon hasonlított ez ahhoz, amit ma ügyesen kezelnek a japánok. Készítettek ezenkívül egy olcsóbb helyettesítő eszközt, még pedig csomózott zsinorgrojtokból, ez lehet talán a kipu eredetije, amelyet az országban évezredekkel később a spanyolok találtak használatban.

Amikor egy ilyen régi civilizációt tanulmányozunk, olyan sok rendkívül érdekes tény halmozódik elénk, ezek a dolgok vagy hasonlatosak, vagy pedig ellentétben állnak korunk életével, s amikor hű beszámolót kívánunk róla adni, inkább azt nehéz eldönteni, hogy mit hagyjunk ki belőle, semmint azt, hogy mit vegyünk bele. Nem tudjuk feleleveníteni olvasóink előtt, hogy a mi számunkra, akik láttuk azt, mennyire az élő valóság érzését jelenti mindez, de hisszük, hogy legalább néhányunk számára nem volt egészen sikertelen az a kísérletünk, hogy e rég letűnt múltat néhány rövid percre életre keltsük. S ne felejtsük el, hogy mi magunk is – sokan közülünk, akik ma élünk és a Teozófiai Társulatért dolgozunk – éppen abban az időben is megszülethettünk a régi Peru lakosai között, sok olyan kedves barátunk, akit ma ismerünk és szeretünk, barátunk vagy rokonunk volt ebben a távoli korban is. Úgyhogy sok olvasónk kauzális teste mélyén, benn ott szunnyad öntudatlanul mindannak emléke, amit most leírni igyekeztünk, és semmi esetre sem lehetetlen, hogy sokunkban – amint lassan átgondolják a most leírtakat – fokról fokra újjáéled ez a visszaemlékezés. S ha így valakinek sikerülne ez, az majd rá fog jönni arra, hogy milyen különös és érdekes e régen elfelejtett életekbe visszatekinteni, és látni, hogy mennyiben gyarapodtunk azóta, vagy mennyiben eredménytelen a fejlődésünk.

Első pillanatra úgy látszik, hogy több igen jelentős tekintetben inkább visszafelé haladtunk, semmint előre. A fizikai értelemben vett életnek a maga összes körülményeivel, berendezése sokkal jobb volt, mint – a legjobb tudomásunk szerint – azóta bárhol is lett volna. A kormányzó osztály számára olyan alkalom nyílt az önzetlen munkára és az odaadó kötelesség-telejesítésre, hogy ezt talán semmi sem múlta felül azóta, mégis el kell ismernünk, hogy a kevésbé intelligens osztályoknak egyáltalában nem volt szükségük semmiféle fejtörsre vagy szellemi megerőltetésre, bár azt, akiben erre való hajlam mutatkozott, dúsán jutalmazták.

Nem kétséges, hogy manapság sem a közvélemény nem áll olyan magas színvonalon, sem a kötelességérzés nem olyan erős, mint akkor volt. Mégis valójában ezt az összehasonlítást alig mondhatjuk helyesnek. Mi most még viszonylag egészen fiatal faj vagyunk, míg az, amelyet most vizsgálunk, egyik legragyogóbb sarjadéka volt egy olyan fajnak, amely akkor már régen áthaladt élete tavaszán. Csak tudatlanságunk oka annak, hogy most egy megpróbáltatással, viharral, viszontagsággal teli korszakon haladunk át, de ki is fogunk belőle jutni mindannyian, amint kissé jobban kifejlesztjük józan eszünket, hogy felemelkedjünk a nyugalom és eredményes munka időszakába, s ha majd hozzánk is elérkezik az a kor, ennek az evolúció törvénye értelmében az övékénel még magasabb színvonalat kell elérnie.

Nem szabad elfelejtenünk azt sem, hogy bármilyen szép is volt az ő vallásuk, nem ismertek olyan tant, amelyet valóban okkultizmusnak lehetne nevezni. Nem volt olyan átfogó ismeretük a világmindenség nagy tervéről, mint nekünk, akik abban a különös kiváltságban részesültünk, hogy a teozófiát tanulmányozhatjuk. Ha majd a mi ötödik gyökérfajunk élete folyamán eléri ugyanazt a fokozatot, bizton remélhetjük, hogy az övékéhez hasonló, kedvező fizikai körülményekhez az igazi filozófiai tanítások ismerete és magasabb értelmi és szellemi

fejlettség fog járulni, mint amilyen akkor volt lehetséges számunkra, amikor tizennégy évezreddel ezelőtt mi is egy része voltunk az atlanti civilizáció ezen ősrégi, ragyogó sarjának.

XII. Fejezet

KÉT ATLANTI CIVILIZÁCIÓ:

A turáni a régi Káldeában, Kr. e. 19.000

Van még egy ősrégi civilizáció, amely a maga nemében csaknem annyira érdekelt bennünket, mint a perui, s ez az Ázsiának később Babilon, vagy Káldea néven emlegetett részén keletkezett civilizáció. Egy sajátságos pontban egyezett ez a két hatalmas ősi birodalom. Mindkettő hanyatlásának korában, sok évszázaddal ama dicsőséges fénykora után, amelynek tanulmányozása a legtöbb haszonnal kecsegtetett, mindkettőt egy, a civilizáció sokkal alacsonyabb színvonalán álló nép igazta le, s ezek ennek ellenére megkísérelték, hogy átvegyék amennyire csak tőlük telt, az általuk meghódított, elerőtlenedett faj összes szokását, világiakat és vallásiakat egyaránt. Éppen úgy, amint az a Peru, amelyet Pizarro fedezett fel, majdnem minden tekintetben csak halvány mása volt annak a régebbi Perunak, amelyről megpróbáltunk leírást adni, így ez a Babilon, amelyet a régészet tanulmányozója ismer, sok szempontból csak amolyan elfakult visszfénye egy korábbi hatalmas birodalomnak. Sok tekintetben ugyan, de talán nem mindenben, az lehetséges, hogy a későbbi királyság dicsőségének csúcspontján talán felülmúlta elődjét katonai erejével, területének nagy kiterjedésével, vagy kereskedelmével. De ami az életmód egyszerűségét, nevezetes vallásuknak tanításai iránti komoly odaadást, a természet tényezőinek valódi ismeretét illeti, alig lehet kétséges, hogy ezen a téren a régebbi faj állt előnyben.

Talán alig lehetséges nagyobb ellentét két ország között, mint amelyet Peru és Babilon esetében találunk. Az előbbinek legkiemelkedőbb sajátsága nevezetes kormányrendszere volt, s a vallás viszonylag csak kevés szerepet játszott a nép életében. A papoknak mint nevelőknek, mint orvosoknak s mint az öregkori ellátás óriási szervezete végrehajtóinak működése a polgári életben szembeszökőbb lévén, sokkal jobban magára vonja az ember figyelmét, mint ez a csak bizonyos alkalmakkor végzett munka, amely az istentisztelettel kapcsolatos imádkozásból és prédikálásból állt. Káldeában ezzel szemben egyáltalán nem volt különleges kormányrendszer. Kifejezetten a vallás volt az életük fő tényezője, mivel semmiféle vállalkozásba sem kezdtek, ami valami különleges vonatkozásban ne állt volna azzal. Valóban a nép vallása olyannyira áthatotta életét, és annyira uralkodott rajta, hogy annak talán csak az indiai bráhmanák között találhatnánk párját.

Emlékezünk még arra, hogy a peruiaknál a vallásos tisztelet nem volt egyéb, mint a Nap-imádat egyszerű, de rendkívül szép alakja, vagy inkább a nap szellemének tisztelete. Ennek csak néhány, igen világos tantétele volt, s legfőbb jellemvonása az volt, hogy teljes egészében a vidámság szelleme járta át. Káldeában a hit komorabb és misztikusabb volt, és szertartásai sokkal bonyolultabbak. Nem csupán a nap részesült itt tiszteletben, de az ég minden serege, s e vallás valójában nem volt más, mint a nagy csillagangyalok iránti istentisztelet végtelenül kicsiszolt rendje, amely, hogy a mindennapi életben gyakorlati irányítást nyújtson, az asztrológia egy mindenre kiterjedő, nagy gonddal kidolgozott rendszerét foglalta magában.

Halasszuk el egy percre nagyszerű templomaik és pompás szertartásaik leírását, hogy szemügyre vegyük, milyen viszonyban állt ez a különös vallás a nép életével. Hogy ennek hatását felfoghassuk, meg kell kísérelnünk asztrológiai elméletük megértését, s azt hiszem, az lesz a véleményünk, hogy ez az elmélet a maga egészében kiváltképpen a józanészen alapul, és hogy ezt a tudomány professzorai még manapság is nagy sikerrel alkalmazhatnák.

Természetesen egyetlen pap vagy tanító sem vallotta azt az eszmét, hogy maguk a fizikai bolygók képesek arra, hogy az emberi ügyekre bármilyen befolyást gyakoroljanak, sőt, legjobb tudásunk szerint, még a köznép legtudatlanabbika sem hitte ezt abban a korai időszakban, amelyről most beszélünk. A papok birtokában egy végtelen pontossággal kidolgozott matematikai elmélet volt, valószínűleg korábbi tanítóktól, akiknek a természet nagy tényeiről közvetlen és elsődleges ismeretük volt, a hagyomány töretlen láncolatán keresztül jutott el hozzájuk. Rendszerük vezető eszméjéről nem nehéz képet alkotni, de úgy látszik, lehetetlen a mi három dimenzióinkban létrehozni egy olyan matematikai alakot, amely minden részletében kielégíthetné az ő hipotézisük által felállított követelményeket – legalábbis a ma rendelkezésünkre álló tudás alapján.

Az egész rendszert ugyanis a maga hallatlan bonyolultságában egyetlen hatalmas lénynek tekintették, s minden egyes részét a lény részleges kifejezésének. Fizikai összetevőinek teljessége, a nap csodálatos koronájával, az égitestek mellékbolygóikkal, óceánjaikkal, légkörükkel, az őket körülvevő különféle éterekkel, mindezek együttesen fizikai testét alkotják, a fizikai síkon való kifejezését. Épp így az asztrális világok együttese, (nemcsak a fizikai planétákhoz tartozó asztrális szférák, de a rendszer összes láncához tartozó, tisztán asztrális bolygók is (mint például a mi saját láncunk B és F bolygója) alkotják az ő asztrális testét, s a mentális síkhoz tartozó világok együttese az ő mentális testét képezi, azt az eszközt, amelyen keresztül ezen a bizonyos síkon megnyilvánul.

Eddig ez a gondolat egészen világos, és teljesen megfelel annak, amire bennünket rendszerünk nagy LOGOSZ-át illetőleg tanítottak. (Megjegyzés: Valóban azonnal kimondhatjuk, hogy az e tárgykörben alkotott káldeai elmélet a gyakorlatban azonos sok mai teozófus felfogásával. C. W. Leadbeater a „Teozófia kézikönyve” és a „Világunk rejtett oldala” című műveiben saját kutatásai eredményeképpen olyan megállapítást tesz az égitestek által gyakorolt hatásról, amely minden tekintetben azonos a káldeai papok sok évezred előtt hasonló kutatások eredményeként vallott hitével.)

Most tegyük fel, hogy ezekben a testeiben, a maguk megfelelő színvonalán, különböző osztályú és típusú anyagok vannak tökéletesen egyenletesen az egész rendszerben elosztva. Ezek a típusok egyáltalán nem felelnek meg a mi alsíkokra való felosztásunknak, ez a felosztás az anyag sűrűségi fokán alapszik úgy, hogy a fizikai világban az anyag szilárd, folyékony, légnemű és éterikus állapotát nyerjük. Éppen ellenkezőleg, ezek a keresztben való felosztásnak ettől teljesen eltérő sorozatát alkotják, mindegyik az összes különböző állapotba tartozó anyagot foglal magában úgy, hogy ha az egyes típusokat számokkal jelöljük, akkor kapunk az első típusba tartozó szilárd, folyékony és légnemű anyagot, a második típusba tartozó szilárd, folyékony és légnemű anyagot, és így tovább, véges végig.

Így van ez az összes síkon, de az érthetőség kedvéért korlátozzuk egy percre figyelmünket egyetlen síkra. Legkönnyebben talán akkor követhetjük a gondolatmenetet, ha az asztrális síkról van szó. Többször kifejtették azt már, hogy az ember asztrális testében minden egyes alsíkról való anyag található, és a sűrűbb és finomabb fajta anyag aránya mutatja azt, hogy mennyire képes a test durvább, vagy tisztultabb vágyaknak megfelelni, és bizonyos mértékig jelenti azt a fokot is, amelyre az ember fejlődésében eljutott. Hasonlóképpen minden asztrális testben van minden egyes típusból, vagy kereszt-osztályból való anyag is, s ebben az esetben ezek aránya az ember hajlamait mutatja, hogy könnyen felizgatható-e, vagy pedig nyugodt, vérmes, vagy hidegvérű, béketűrő-e, vagy ingerlékeny.

Mármost a káldeai elmélet azt állította, hogy a Logosz asztrális testének minden egyes ilyen anyag típusa és különösen a minden egyes típuson keresztül működő elemi esszencia tömege bizonyos mértékben a megnyilvánulás önálló eszközét, csaknem különálló lényt képez, amelynek megvan a maga különleges vegyi vonzása, s olyan befolyások hatása alatt képes rezgésbe jönni, amelyek más típusoknál aligha találának válaszra. E típusok eltérnek egymástól, minthogy az őket alkotó anyag eredetileg a Logosz különböző központjaiból áramlott ki, s minden egyes típus anyaga még most is a legerősebb összhangban áll avval a központtal, amelyhez tartozik úgy, hogy a központ állapotában történő bármilyen legesekélyebb változás egy vagy más módon, haladéktalanul visszatükröződik a megfelelő típus anyagában.

Mivel az összes típusba tartozó anyagból van minden ember belsejében, egészen nyilvánvaló, hogy e hatalmas központok bármelyikének bármilyen módosulása vagy működése kell, hogy bizonyos fokig hatást gyakoroljon e rendszer minden lényére, s hogy egy bizonyos személyre az milyen mértékben van hatással, az attól függ, hogy a befolyásolt anyag-típus történetesen milyen arányban van meg az asztrális testében. Ez azt jelenti, hogy az emberek között különböző típusokat találunk éppúgy, mint az anyagban is, és alkatuk következtében, pusztán asztrális testük összetétele miatt, egyikük az egyik, másikuk a másik befolyás iránt fogékonyabb.

Az ember, ha eléggé magas síkról nézi, úgy látja az egész naprendszert, hogy ez a hatalmas központokból van összetéve, mindegyiket mérhetetlen befolyás-szféra veszi körül, ezek jelölik azon határokat, amelyeken belül a rajta keresztül kiáradó erők különösképpen tevékeny. Minden egyes ilyen központnak megvan a saját, bizonyos rendszeresen időszakos változása vagy mozgása, valamely végtelenül magasabb síkon, s ez talán a fizikai emberi szív szabályos verését tükrözi. De mivel ez időszakos változások némelyike sokkal sebesebben folyik le a másikonál, különös és bonyolult hatássorozatok keletkeznek, s megfigyelték azt, hogy fizikai égitesteknek egymáshoz való viszonyukban történt elmozdulása kezünkbe adja e hatalmas szférák elhelyezkedésének megfejtését minden adott pillanatban. Káldeában az volt az általános vélemény, hogy az eredetileg izzó ködfoltok fokozatos sűrűsödésekor – amelyből az egész rendszer kialakult – a fizikai bolygók helyét e szféráknak egymással és egy adott síkkal való bizonyos metszéspontjain létrejövő örvényképződés határozta meg.

Az e szférákhoz tartozó befolyások minősége rendkívül különböző, s e különbségek megnyilatkozásának egyik módja az emberben levő és a körülötte levő elemi esszenciára gyakorolt hatása. Sose felejtjük el azonban azt a feltevésünket, hogy ez a befolyás minden síkon megnyilvánul, nemcsak az asztrálison, bár mi most az egyszerűség kedvéért csupán erre korlátoztuk figyelmünket. Lehet, hogy van e befolyásoknak, sőt kell is hogy legyen, még más és fontosabb működési iránya, amelyet jelenleg még nem ismerünk, de az feltétlenül emlékeztébe vésődik a megfigyelőnek, hogy minden ilyen szféra az elemi esszencia sokszerű változataira a maga saját különleges hatását gyakorolja.

Az egyik például nagyon is ösztöni az esszencia azon fajtáinak működését és életerejét, amelyek ahhoz a központhoz tartoznak, ahonnan ez kiáradt, míg szemmel láthatólag gátolja és fékezi a többi, egy másik szféra pedig egy egészen eltérő esszencia sorozatra van erős befolyással, arra, amely az ő központjához tartozik, s ugyanakkor az előző csoportra a legkevésbé sem hat. E befolyásoknak mindenfajta kombinációja és permutációja létezik, s egy ilyennek a tevékenysége bizonyos esetekben nagyon megerősödik, egy másik jelenléte következtében azonban máskor csaknem közömbössé válik.

Itt most már elkerülhetetlen annak a kérdésnek feltevése, hogy vajon a káldeai papjaink fatalisták voltak-e, miután felfedték és kiszámították a legnagyobb pontossággal e befolyásoknak az emberi lények különböző típusaira gyakorolt hatását, hitték-e azt is, hogy ezek az eredmények elkerülhetetlen jellegűek, s hogy az emberi akaratnak nincs ereje arra, hogy ellenálljon. Ez utóbbi kérdésre ők mindig a leghatározottabb választ adták: e befolyásoknak nincs olyan erejük, hogy a legkisebb mértékben is uralkodjanak az ember akaratán, mindaz, amit megtehetnek, csak annyi, hogy némely esetben könnyebbé, némely esetben nehezebbé tehetik az akarat számára, hogy bizonyos irányban működést fejtsen ki. Mivel az ember asztrális és mentális teste a gyakorlatban ebből az élettelen, megelevenített anyagból áll, amelyet mi most elemi esszenciának nevezünk, így minden olyan ösztönzésnek, amely az esszencia bármely osztályát éri, vagy ha hirtelen megnövekszik tevékenységük, kétségtelen, hogy bizonyos mértékig hatással kell lennie érzelmi vagy értelmi világára, vagy mindkettőre. Az is nyilvánvaló, hogy ezeknek a befolyásoknak különböző emberekre különbözőképpen kell hatniuk, az alkatukat képező elemi esszencia különbözősége miatt.

De azt egészen világosan megmondták, hogy ezek a hatások sohasem sodorhatják be az embert valamely tevékenységi folyamatba az illető akaratának beleegyezése nélkül, bár akkor éppen kifejtett erőfeszítéseit nyilvánvalóan segíthetik, vagy hátráltathatják. Azt tanították a papok, hogy az igazán erős embernek nincs semmi oka arra, hogy az éppen emelkedőben lévő befolyások miatt nyugtalankodjon, de az átlagember számára rendszerint nagyon is sokat ér, ha tudja, hogy melyik az a pillanat, amikor azt az erőt a legelőnyösebben lehet kihasználni. Lelkiismeretes gondossággal fejtették ki, hogy ezek a befolyások önmagukban sem jobbak, sem rosszabbak a természeti erők más fajtáinál sem, amint azt mi ma mondanánk éppúgy, mint az elektromosság, vagy bármely más hatalmas természeti erő, segítségünkre lehetnek, vagy árthatnak nekünk, aszerint, ahogyan használjuk őket. Éppúgy azt mondanánk, hogy ha az ember bizonyos kísérletbe fog, sokkal valószínűbb, hogy az akkor fog sikerülni, amikor a légkör teljes mértékben elektromossággal van telítve, míg más kísérletek ilyen feltételek mellett egészen bizonyosan kudarccal járnának. Ugyanígy ők azt mondták, hogy minden olyan erőfeszítés, amely értelmi, vagy érzelmi természetünk használatával jár, több vagy kevesebb könnyedséggel éri el a célját aszerint, hogy milyen befolyások uralkodnak akkor, amikor ez működésben van.

Avval mindig tisztában voltak, hogy ezeket a tényezőket elhanyagolható mennyiségként teheti félre a vasakaratú ember vagy az igazi okkultizmus tanulmányozója. De mivel az emberi faj nagy többsége még mindig engedi, hogy a vágy erőinek tehetetlen játékszere legyen, és még semmi olyat nem fejlesztett ki, ami méltó volna arra, hogy akaraterőnek nevezzük, az volt a véleményük, hogy csupán az emberek gyengesége engedi meg, hogy e befolyások olyan jelentőséget bitorolnak, ami tulajdonképpen őket meg nem illeti.

Az a tény, hogy valamely különleges befolyás van működésben, sohasem teheti szükségessé egy esemény bekövetkezését, csak inkább valószínűbbé teszi azt. Annak segítségével például, amit a modern asztrológiában Mars-hatásnak neveznek, bizonyos rezgések keletkeznek az asztrális esszenciában, amelyek a szenvedélyre hajlamosak. Így egészen biztosan meg lehet előre mondani, hogy egy olyan ember, akinek már természeténél fogva szenvedélyes és érzéki hajlamai vannak, akkor, amikor e befolyás kiváltképpen működésben van, valószínűleg el fog követni a szenvedéllyel vagy érzékiséggel kapcsolatos valamilyen bűnt. De ez a legkevésbé sem jelenti azt, hogy őt valami belekényszeríti ebbe a bűnbe, csupán annyit, hogy olyan állapot jön létre, amelyben egyensúlyának megőrzése sokkal nehezebbé válik a számára. Mivel ez az óréa ható tevékenység kettős jellegű, nemcsak a benne lévő elemi esszenciát serkenti nagyobb mozgásra, de a kinn levő sík megfelelő anyagát is ingerli, és ez is visszahat rá.

Gyakran emlegették azt a példát, hogy a befolyások egy bizonyos változata alkalomadtán a dolgok olyan állapotát hozhatja létre, amelyben az ideges izgatottság minden alakja felfokozódik, és ennek következtében általános ingerlékenység-érzet uralkodik a világban. Ilyen körülmények között a szokásosnál sokkal könnyebben támadnak viták akármilyen csekélység miatt, s az emberek jórészt, akiket egyébként is alig választ el valami attól, hogy elveszítsék türelmüket, még a szokásosnál kisebb ingerlés esetén is elhagyja minden önuralma.

Még az is megtörténhet néha – mondták –, hogy az ilyen befolyások, a tudatlanságból fakadó indulatok parazsát felszítva azt egészen a tömegőrület kitöréséig éleszteti, s ebből messze ható szerencsétlenség keletkezhet. Ez az évezredekkel ezelőtt tett figyelmeztetés szemlátomást nem kevésbé szükséges ma is, mert ugyanez indította 1870-ben a párizsiakat arra, hogy körülrohanják az utcákat, és azt kiabálják: „á Berlin!” (Berlinbe), és sokszor épp így robbant ki a „Din! Din!” ördögi üvöltés, amely olyan könnyen kelti fel civilizálatlan mohamedán tömegek örült fanatizmusát.

E káldeai papok asztrológiája ezért elsősorban annak szentelte magát, hogy kiszámítsa e befolyásszférák hatását és elhelyezkedését úgy, hogy főtevékenysége inkább egy életszabályzat alkotása volt, nem pedig az, hogy előre megmondja a jövőt, de az adott jövendölések is inkább tendenciákra, irányzatokra, nem pedig különleges eseményekre vonatkoztak, míg a mai asztrológia úgy látszik, teljes mértékben a jövendőmondás ez utóbbi ágának szenteli magát. Mégis alig állhat fenn kétség aziránt, hogy a káldeaiaknak igazuk volt, amikor elismerték, hogy az emberi akarat erejével módosítani lehet a karma által kijelölt sorsot. A karma az embert bizonyos körülmények közé vetheti, vagy bizonyos befolyások hatása alá juttatja, de sohasem kényszerítheti arra, hogy bűnt kövessen el, bár olyan helyzetbe hozhatja őt, hogy e bűnnek az elkerülése részéről a legnagyobb eltökéltséget követeli meg. Ezért az a benyomásunk, hogy minden, amit az asztrológia megtehet, annyi: felhívhatja az ember figyelmét azokra a körülményekre, amelyek közé majd ekkor és ekkor kerülhet, de minden határozott jövendölés arról, hogy azon körülmények között ő hogyan fog cselekedni, elméletileg csak valószínűségeken alapul, bár azt teljesen belátjuk, hogy az akarat nélküli köznapi, átlagember esetében e valószínűségek milyen közel állnak a bizonyossághoz.

A régi korok e papjainak számításai képessé tették őket arra, hogy minden évben egy afféle hivatalos évkönyvet állítsanak össze, s a faj egész életét főleg ez szabályozta. Ők határozták meg azokat az időpontokat, amikor a mezőgazdasági munkáknak a legnagyobb biztonsággal lehet nekifogni. Ők hozták nyilvánosságra azt, hogy melyik pillanat alkalmas a növények és állatok szaporítására. Ők voltak a faj orvosai és egyúttal a tanítói is, egészen pontosan tudták azt, hogy a befolyások milyen állása mellett leghatásosabb a különféle orvosságok nyújtása.

Híveiket osztályokba sorolták, s mindegyiket avval jelölték meg, amit mi ma az ő vezető csillagának neveznénk, s így a naptáruk tele volt a különböző osztályokhoz intézett figyelmeztetésekkel, mint például: „A hetedik napon azok, akik Marsot tisztelik, különösképpen álljanak résen az oktalan izgalommal szemben”. Vagy „A tizenkettedik naptól kezdve a tizenötödik napig az érzelmekkel kapcsolatos dolgokban az elhirtelenkedések veszélye áll fenn, főleg Vénusz hívei számára”, és így tovább. Afelől nem lehet kétségünk, hogy ezeknek az intéseknek igen nagy volt a haszna a népesség többsége számára, bármilyen furcsának is tűnhet manapság némelyikünknek egy ilyen kidolgozott rendszer, amely kisebb véletlen eseményektől óv meg.

A népességnek e sajátságos típusokba való felosztásából – ez ugyanis az azon befolyás-központok helyét jelentő bolygók szerint történt, amelynek hatására leginkább fogékonyak voltak – még egy szintén nagyon különös intézmény keletkezett, amely mind a nyilvános templomi istentiszteletekben, mind a hívek egyéni ájtatoskodásában megnyilvánult. A nap bizonyos óráiban való imádkozás, amelyet a nap látható mozgása határozott meg, mindenkinél egyformán megfigyelhető volt, napkeltekor, délben és napnyugtakor, bizonyos himnuszokat vagy verseket énekeltek a papok e templomban. A vallásosabb emberek nagy súlyt fektettek arra, hogy rendszeresen megjelenjenek e rövid istentiszteleteken, akik pedig nem tudtak azon megfelelően részt venni, mégis megemlékeztek minden ilyen óráról azáltal, hogy elmondtak néhány dicsőítő vagy könyörgő vallásos mondást.

De az így szokásos tiszteletadáson kívül, amely úgy látszik, mindnyájuknál közös volt, mindenkinek megvolt a maga imája, amelyet ahhoz a külön istenséghez intézett, amelyhez születésénél fogva tartozott, és az ennek megfelelő időpont csillagának mozgása szerint állandóan változott. Valószínűleg azt a pillanatot tartották a legkedvezőbbnek, amikor a csillaga a delelő ponton áthaladt, ezután pedig a felkelését közvetlenül követő, vagy pedig a lenyugvást közvetlenül megelőző néhány percet. Ámbár amíg fenn van a horizonton, bármikor lehet fohászodni hozzá, sőt még mialatt a határ alatt van a csillag istensége, még akkor sem teljesen elérhetetlen, bár ebben az esetben csak akkor fordultak hozzá, ha valamilyen rendkívüli szükséghelyzet merült fel, s a végzett szertartás a maga egészében teljesen eltérő volt.

Azok a különleges naptárak, amelyeket minden egyes ilyen csillagistenség hívei számára készítettek a papok, részletes útmutatást tartalmaztak arról, hogy melyek az imádkozásra legmegfelelőbb órák és melyek azok a legalkalmasabb versek, amelyeket mindegyiken el kell mondani. Minden bolygóról kiadták azt, amit mi afféle időszakos imádságos könyvnek jelölhetnénk meg, s mindazok, akik ehhez a planétához tartoztak, ennek egy példányát gondosan beszerezték maguknak. Valóban az ilyen naptár valahogy több volt, mint az imádkozás órájára való pusztá figyelmeztető. Különleges csillagzatállások mellett készítették azokat (mind egyikét saját istenségének befolyása alatt) s úgy vélték, hogy különféle talizmánszerű sajátságai vannak úgy, hogy minden ilyen csillagzatnak a híve mindenhová magával vitte csillagzatának legújabb ilyen naptárát.

Ebből azután az következett, hogy a vallásos káldeai ember számára az imádkozásnak és istentiszteletnek nem volt olyan szabályos órája, amely napról-napra mindig ugyanaz maradt volna, mint ahogy az manapság van, hanem ehelyett meditációjának és vallásgyakorlásának időpontja változó volt, néha reggel, néha délben, néha este, néha éppenséggel éjjelkor következett be. De bármikor is állt be ez az idő, sohasem mulasztotta el, hogy betartsa, bármilyen kellemetlenül is ütközhetett ez az óra üzleti elfoglaltságával, szórakozásával, vagy pihenő idejével. Súlyos kötelességzegésnek tekintette volna, ha ez alkalom kihasználását elmulasztja. Legjobb tudomásunk szerint egy pillanatig sem gondolt arra, hogy a bolygó szelleme bármiképpen is rossz néven veszi, ha ő akkor ezt elhanyagolja, vagy éppenséggel, hogy az ilyen szellem egyáltalán képes arra, hogy haragot érezzen, inkább az a gondolat vezette, hogy az istenség ebben az időpontban árasztja ki áldását, s nemcsak balgaság, de hálátlanság volna, ha az ilyen kegyesen nyújtott alkalmat figyelmen kívül hagyná. Ez mégis a nép egyéni ájtosságát jelentette csupán, de voltak hatalmas, pompás, nyilvános istentiszteleteik is. Minden bolygónak évente legalább két nagy ünnepnapot szenteltek, míg a nap és a hold kettőnél jelentősen többet foglalt le magának. Minden ilyen planéta szellemének megvolt a maga temploma az ország minden részében, s rendes körülmények között hívei megelégedtek a legközelebb eső templom gyakori látogatásával. A nagy ünnepeken azonban, amelyekre már céloztunk,

mérhetetlen tömegek gyülekeztek a fővárosuk szomszédságában elterülő hatalmas síkságon, ahol nagyszerű templomok csoportja emelkedett, ezek a maguk nemében egyedülállók voltak.

Ezek az építmények önmagukban is figyelemreméltóak voltak, mint a történelem előtti építészeti stílus kiváló példái, de legnagyobb érdekességük abban állt, hogy elrendezésük a naprendszert akarta ábrázolni, s ha az ember megértette az elrendezés alapelvét, ez kétségtelenül azt bizonyította, hogy tervezői e tárgykörben tekintélyes tudással rendelkeztek. Mind között a legnagyobb és legfényesebb a Nap óriási temploma volt, mindjárt szükségessé válik, hogy kissé részletesebben írjuk le ezt. A többiek, amelyek fokozatosan növekvő távolságra emelkedtek ettől, első pillanatra úgy tűnhetett fel, hogy úgy építették, amint az a legalkalmasabb volt, nem pedig valamilyen terv alapján.

Közelebbi vizsgálatra azonban mégis kitűnt, hogy ezeknek volt terve, még hozzá igen figyelemreméltó, hogy nemcsak a kisebb templomoknak a főtemplomtól való fokozatosan növekvő távolságának volt meg a maga határozott értelme és határozott jelentése, de még e régi templomok egyes bizonyos fontosabb részeinek viszonylagos mérete sem volt véletlen, mert megfelelő módon jelképezték az egyes bolygók nagyságát s a naptól való távolságát.

Mármost mindenki előtt, aki csak valamit is ért a csillagászathoz, nyilvánvaló, hogy az a kísérlet, amely templomokkal akarná megalkotni a naprendszer mértékarányos mintaképét, már jó előre sikertelenségre volna kárhóztatva, mármint abban az esetben, ha ezek a templomok egyúttal szabályszerű istentiszteletre is alkalmasak volnának. A nap és a család kisebb tagjai közötti nagyságkülönbség olyan hallatlan, egymástól való távolságuk olyan mérhetetlen, hogy hacsak ez épületek nem volnának csupán játékházak, egy ország sem volna elég nagy arra, hogy magába fogadja az egész rendszert.

Vajon az a káldeai bölcs, aki ezt a csodálatos templomcsoportot megtervezte, hogyan gondolta, hogy legyőzheti ezeket a nehézségeket? Pontosan úgy, ahogy azok, akik a modern csillagászati könyvek számára ábrákat készítenek: két teljesen eltérő mértékarány használata segítségével, mindegyik tervezetben külön-külön megtartva a viszonylagos arányokat. Semmi olyan nincs ebben a régi korok tehetségéről tanúskodó csodálatos emlékműben, ami azt bizonyítaná, hogy tervezője egyáltalán ismerte a bolygók abszolút nagyságát és távolságát, bár természetesen az is lehetséges, hogy tisztában volt ezzel, csak annyi bizonyos, hogy tökéletesen tudta, milyen a relatív nagyságuk és távolságuk. Vagy megtanították rá, vagy pedig önmaga rájött Bode törvényére, hogy ennél tovább meddig ért a tudása, építményei csupán találgatásra utalnak bennünket, kivéve azt a tényt, hogy egészen bizonyosan volt valami adata a csillagászati nagyságokat illetően, bár az ezekről alkotott számításai bizonyos mértékig eltérnek a nálunk ma elfogadott adatoktól.

A belső bolygóknak ajánlott szentélyek olyan szabálytalan csoportot alkottak, amely úgy látszott, hogy szorosan a hatalmas Naptemplom falai alatt húzódik, míg a nap-család óriás külső tagjai folyton növekvő távolságban szóródtak el a síkságon, végül az, amely a távoli Neptunuszt jelképezte, csaknem eltűnt a messzeségben. Az épületek terve igen eltérő volt, s alig lehet kétséges, hogy minden változatnak megvolt a maga különös jelentősége, bár sok esetben nem vagyunk képesek azt észrevenni. Mégis mindnyájan osztoztak egy sajátságban: mindegyiknek a közepén félgömb alakú kupolája volt, amely szemmel láthatóan arra volt szánva, hogy a jelképezett égitesttel különleges kapcsolatot tartson fenn.

E félgömbök mind ragyogó színekben tündököltek, mindegyik azt az árnyalatot viselte magán, amelyet a káldeai hagyomány az illető bolygóhoz fűzött. Egyáltalán nem világos előt-

tünk, hogy milyen elv alapján választották ki ezeket a színeket, de vissza kell majd térnünk rájuk, ha majd a nap ünnepélyes istentiszteleteit fogjuk szemügyre venni. Ezek a kupolák semmi esetre sem álltak mindig ugyanazon arányban templomaik méretével, de ha az ember összehasonlította őket egymással, akkor azt találta, hogy teljesen megfelelnek a jelképezett bolygók nagyságának. Ami a Merkúrt, a Vénuszt, Holdat és a Marst illeti, ezek relatív nagyságáról alkotott káldeai méretek pontosan megegyeztek a mienkkel, de a Jupiter, a Szaturnusz, az Uránusz és a Neptunusz, bár összehasonlíthatatlanul nagyobbak voltak a belső csoportnál, határozottan kisebbek voltak annál, mint amilyenek akkor lettek volna, ha ugyanazon mértékarány szerint, a korunkban ismert számítások alapján alkották volna meg őket.

Lehetséges, hogy ezt annak kell tulajdonítani, hogy ez óriási glóbuszok számára eltérő léptéket használtak, bár előttünk sokkal valószínűbbnek látszik az, hogy a káldeai arányok voltak helyesek, és hogy a modern csillagászatban mi becsültük túlságosan felül a külső bolygók nagyságát. És éppenséggel nincs megállapítva, hogy a felület, amit a Jupiter és a Szaturnusz esetében észlelünk, egy mély, sűrű felhőburokhoz tartozik-e, nem pedig e bolygó testéhez, s ha ez így van, akkor a káldeaiaknak az égitestekre vonatkozó ábrázolása éppen olyan pontos, mint tervezetük többi része. Egy másik pont is ezt a feltevést erősíti, mert ha ezt elfogadnánk, az a rendkívül alacsony sűrűség, amelyet csillagászaink a külső bolygóknak általában tulajdonítanak, közelebb kerülne ahhoz, hogy megegyezzen az ismeretkörünkbe tartozó világok természetével.

Több különös részlet, amelyet összeállítottunk, bizonyítja előttünk, hogy a rendszer milyen alapos ismeretével kellett a gyönyörű szentélyek tervezőjének rendelkeznie. A Vulkánuszt – a Merkúron belüli bolygót – szabályszerűen ábrázolták, s a tervezetnek azt a helyét, ahol a mi Földünknek kellett volna következnie, a Hold temploma foglalta el. Igen nagy templom volt ez, bár az ezt koronázó félgömb aránytalanul kicsinynek hatott, mivel pontosan ugyanazon lépték szerint alkották, mint a többit. E Holdtemplom közelében, egy fekete márványpillérek által tartott, magában álló kupola emelkedett, amely nagyságáról ítélve nyilvánvalóan a Földet kívánta jelképezni, de semmiféle szentély nem tartozott hozzá.

A Mars és Jupiter közötti (egészen helyesen kiszámított) távközben semmilyen templom nem volt található, csupán több oszlop, mindegyik egy kicsiny, s szokás szerinti félgömb alakot viselő kupolában végződött, ezek – úgy véljük – az aszteroidákat akarták megjeleníteni. Minden olyan bolygónál, amelynek mellékbolygói voltak, lelkiismeretesen jelezték azokat a főkupola köré elhelyezett, megfelelően arányos mellékkupolák segítségével, s a Szaturnusz gyűrűit is egészen világosan feltüntették.

Bármely bolygó fő ünnepein az illető istenség hívei, (akik az alatt a csillagzat alatt születtek – mondanánk ma) rendes öltözkük felett vagy ahelyett olyan színű köpenyt vagy palástot viseltek, amelyet a bolygó szent színének tekintettek. Ezek mind rendkívül ragyogó színek voltak, és a viselt anyagnak bizonyos fénye volt, mint a fényes selyemnek úgy, hogy ez rendszerint egészen megkapó hatást keltett, különösen azért, mivel sok színnek valamilyen más árnyalatú színezés volt az alapja, úgy, mint annál az anyagnál, amelyet „changeant” selyemnek neveznek. E színek felsorolása igen érdekes lesz, bár – amint azt már megjegyeztük – a megválasztásukat irányító szempont nem mindig világos. Az az öltözék, amelyet a Nap követői viseltek, egy igen szép, választékos, selymes anyag volt, amelyet arany szálak szöttek teljesen át úgy, hogy valódi aranyszövetnek hatott. De az aranykelme, amint mi azt most tudjuk, vastag, merev szövésű, míg ez a kelme olyan hajlékony volt, hogy úgy lehetett hajtogatni, mint a muszlint.

A Vulkán színárnyalata a tűz-szín volt, megragadó, pompás, és feltűnő, valószínűleg a Vulkánnak a Naphoz való végtelen közelségét jellemzi, és bizonyára az ott létező igen forró fizikai viszonyokat.

A Merkúrt egy citromszínnel vegyített, ragyogó narancsszín árnyalat jelképezte, ezt az árnyalatokat nem ritkán láthatjuk az e bolygóhoz tartozók aurájában és öltözékében egyaránt, és bár némely esetben az aura uralkodó színei a kiválasztás lehetséges magyarázatát adják, vannak más esetek is, amelyeknél aligha lehetne ezt alkalmazni.

Vénusz hívei igen szép tiszta égbékben jelentek meg, e szín alatt világoszöld szövécs húzódtott, s ez, ha viselője mozgott, akkor az egésznek vibráló, színjátékos hatást kölcsönzött.

A Holdnak szánt ruházat természetesen fehér anyagból készült, de olyannyira át volt szöve ezüst szálakkal, hogy a gyakorlatban ezüst kelmének lehetett nevezni éppúgy, mint a napét arany kelmének. Mármint, bizonyos megvilágításban ez a Hold-díszöltözék gyönyörű halvány ibolya árnyalatban tündökölt, ami hatását még felemelőbbé tette.

Mars nagyon is jellemzően pompás ragyogó skarlátvörösbe öltöztette követőit, ez alatt azonban erős bíbor árnyalat húzódtott, s ez valósággal elfoglalta annak a helyét, ha bizonyos szemszögből nézték. Ez a szín nem volt összetéveszthető, és élesen eltért a Vulkánétól és a Merkúrétól. Vagy aurikus jelenségek sugallták, vagy a fizikai bolygó vörösese színe.

Jupiter gyermekeit csodálatosan tündöklő ibolyakék anyagba öltöztette, amelyet mindenütt ezüstös pettyek tarkítottak. Nem könnyű dolog ennek valamilyen értelmét meghatározni, ha csak újból az aurával való kapcsolatnak nem tulajdonítjuk.

Szaturnusz hívei a napnyugta égboltjának halványzöld színébe voltak öltözve, gyöngyszürke árnyalatok húzódtak ezalatt, míg az Uránusz jegyében születettek nagyszerű dús mélykéket viseltek, Dél-Atlantisznak ezt az elképzelhetetlen színét, amelyet senki sem ismer, csak az, aki látta. A Neptunusznak megfelelő öltözék volt a legkevésbé kivehető mind között, egy egyszerűen ható sötét indigószín volt, amely erős fényben szintén váratlanul nagy színgazdagságban pompázott.

E bolygók egyikének fő ünnepén azok, akik ehhez tartoztak, teljes díszben jelentek meg, és hosszú menetben vonultak a templomához, virágokkal és füzérekkel borítva, zászlókat és aranyozott botokat vittek magukkal, zengő énekkel betöltötték a levegőt.

De mindennél nagyszerűbb látványosságot nyújtott a Napisten egyik nagy ünnepe, amikor az egész nép összegyülekezett, mindenki saját védő-istenségének öltözékét viselte, és az egész mérhetetlen sokaság hajtotta végre a Naptemplom körüli ünnepélyes felvonulást. Ilyen alkalomkor azok, akik a napot imádták, zsúfolásig megtöltötték a hatalmas épületet, míg a falakhoz legközelebb Vulkán csoportja haladt, ő utánuk legközelebb Merkúré, azután Vénusz követői, és így tovább, minden bolygót a Naphoz való helyzetének rendjében jelképezték. Az egész embertömeg, így ragyogó színekből álló koncentrikus körökbe rendezve, lassan szüntelenül körbe hullámzott, mint egy mérhetetlen élő kerék, és abban az eleven fényáradatban, amely az igazi tropikus nappól áradt, olyan elragadó látványt nyújtott, amelyet a világ csak valaha látott.

Hogy egy kis beszámolót adhassunk azokról a még érdekesebb szertartásokról, amelyek ilyen alkalmakkor a hatalmas Naptemplom belsejében lezajlottak, szükséges, hogy meg-

próbáljuk leírni, milyen hatást tett ez az emberekre, és hogy milyen volt e templom tervezete. Alaprajza kereszt alakú volt, egy óriási kör alakú térséggel (ezt egy félgömbkupola fedte), s itt futottak össze a kereszt szárai. Sokkal helyesebb képet nyerünk róla, hogy ha a szokásos, kereszt alakú, hajóval, oltárhellyel és kereszthajóval ellátott templom helyett hatalmas kör alakú kupolás termet alkotunk képzeletben magunknak, és ezután elgondoljuk, hogy négy roppant nagyságú hajó nyílik abból a világ négy tája felé, mivel a kereszt mind a négy szára egyenlő hosszú. Miután a képnek ezt a részét teljesen tisztáztuk, akkor ehhez még további négy nyílást kell csatolnunk a kereszt szárai között, ezek hatalmas csarnokokba vezettek, amelyeknek falai körbefutottak, és a terem végében találkoztak, hogy így az illető helyiségnek egy óriás falevél vagy virágszirom alakját kölcsönözzék. Valóban, e templom alaptervét úgy lehetne leírni, hogy az egy egyszerű négyszirmú virágra olyképpen ráhelyezett egyenlő szárú kereszt, hogy a szárak a szirmok közé essenek. Aki a közepén, a kupola alatt állt, annak számára minden irányban terjedve messzi kilátás nyílt. Az egész építési szerkezet igen gondosan volt világtájak szerint irányba állítva úgy, hogy a kereszt szárai pontosan a négy égtáj felé fordultak. Déli vége nyitottan állt és a főbejáratot képezte szemben a nagy oltárral, amely az északi szárny végét foglalta el. A keleti és nyugati szárny is oltárokat foglalt magában. A mi szemünk számára mérhetetlen nagyságúak voltak ezek, bár sokkal kisebbek az északi végben emelkedő főépítménynél.

Ezek a keleti és nyugati oltárok – úgy látszik – többé-kevésbé ugyanazt a helyet töltötték be, amit a Szűz Máriának és Szt. Józsefnek szentelt oltárok egy katolikus székesegyházban, mivel az egyiket a Napnak, a másikat a Holdnak szentelték, és ott a két égitesthez fűződő szokásos napi istentiszteletet végezték. Mégis a hatalmas északi oltár volt az, amely körül a legnagyobb tömeg gyűlt össze, s a legnagyobb szertartások mind ennél folytak le. Berendezése és felszerelése igen különös és érdekes volt.

A mögötte lévő falon, azon a helyen, amelyet egy rendes templomban a „keleti ablak” foglal el, avval a különbséggel, hogy ez itt észak felé nézett, roppant nagyságú homorú tükör függött, sokkal nagyobb, mint amelyet valaha is láttunk. Fémből, minden valószínűség szerint ezüstből készült, s a lehető legtökéletesebben volt kifényesítve. Valóban észrevehető volt, hogy gondozását, ragyogásának és a portól való tisztaságának megóvását, a legerősebb vallási kötelességnek tekintették. Hogy hogyan lehetett ilyen tökéletesen egy ilyen mérhetetlen tükörfelületet metszeni, hogyan volt az, hogy saját iszonyú súlya nem torzította el ezt, ezek a problémák a mi modern kézműveseinknek igen nagy fejtörést okoznának, de ezek a hosszú idővel ezelőtt élt emberek sikeresen oldották meg a feladatukat.

Ezen óriási északi kereszt-szárny tetejének közepében egy égre néző keskeny hasadék húzódott úgy, hogy minden olyan csillagnak, amely történetesen éppen a meridiánon volt, egyenesen a templomba sütött be a fénye, és a hatalmas tükörrre hullott. Jól ismert sajátsága az a homorú tükörnek, hogy maga előtt a levegőben megalkotja képét mindannak, ami benne visszatükröződik, s ezt az elvet igen ügyesen alkalmazták a papok, mivel minden valószínűség szerint úgy helyezhették el azt, hogy összegyűjtse és kihasználja minden bolygó befolyását abban a pillanatban, amikor az a legerősebb. A tükör gyújtópontja alatt a padlóra serpenyőt tartó állvány volt erősítve, és éppen amikor a bolygó a délponthoz érkezett, és besütött fénye a tető hasadékan, egy kevés édes illatú tömjént dobtak az izzó faszénre. Erre világgoszúrke füst szállt fel, és ennek a közepében tovább ragyogott a csillag élő képmása.

Akkor a hívek meghajtották a fejüket, és felcsendült a papok boldog éneke. Ez a szertartás bizonyos fokig a katolikus templomban végzett szentségfelmutatásra emlékeztetett bennünket. Ha szükséges volt, még egy másik szerkezetet is működésbe hoztak, ez egy kör alakú

lapos tükör volt, amelyet a tetőről köteleken lehetett leereszteni, hogy pontosan a nagy tükör gyújtópontját foglalja el. Ez felfogta a bolygó visszavert képét, s ha ezt elfordították, akkor a homorú tükörből nyert összefutó fényt a templom padlózatának bizonyos helyeire lehetett vetíteni. E pontokra helyezték azokat a betegeket, akikről megállapították, hogy ez a bizonyos befolyás igen jót tenne nekik, s azalatt a papok azért fohászkodtak, hogy a bolygó szelleme árásson gyógyulást és erőt rájuk, s kétségtelen, hogy fáradozásaik jutalma gyakran a beteg felépülése volt, bár az is igen lehetséges, hogy az eredmény elérésében a hit is nagy szerepet játszott.

Bizonyos szent tüzek lángra lobbantását is ugyanezen szerkezet segítségével hajtották végre, amikor maga a nap haladt át a delelőponton, bár az effajta szertartások egyik leg-érdekesebbje mindig a nyugati oltárnál folyt le. Ezen az oltáron állandóan égett az, amit a „Hold szent tüze” neveztek, és ezt évente csak egyszer hagyták kialudni, a tavaszi napégyenlőséget megelőző éjjelen. A következő reggelen a keleti oltár fölötti nyíláson áthaladó napsugarak a nyugati végre hullottak, és egy útjukba függesztett, vízzel töltött üveggömb segítségével, amely lencseként működött, maga a nap élesztette fel a szent Hold-tüzet, ezt azután lelkiismeretesen gondozták, és életben tartották egy éven keresztül.

A hatalmas kupolának belső felületét úgy festették ki, hogy az az éjjeli égboltot ábrázolja, és egy bonyolult szerkezet segítségével, a fő csillagzatokat pontosan úgy mozgatták rajta, mint amilyen mozgást tettek az igazi csillagok kint úgy, hogy az imádkozó a nap bármely órájában, vagy akár egy felhős éjjelen a templomban mindig meg tudta állapítani a zodiákus bármely jelének vagy a velük kapcsolatban álló különböző bolygóknak pontos helyzetét. A bolygók jelképezésére fénylő testeket használtak, és e vallás első idejében teljeses úgy, mint a Misztériumok első idejében, ezek a testek adeptus tanítók által életre keltett valódi materializációk voltak, és szabadon mozogtak a légben. Később mindkét esetben, amikor kevésbé fejlett embereknek kellett e magasztos lények helyét elfoglalni, akik nehéznek, vagy éppen lehetetlennek találták e materializációs munkát, ötletes géptalálmányokkal helyettesítették, ez afféle óriás méretű planetárium volt.

E mérhetetlen kupola külső felét vékony aranylemezekkel borították be, s igen figyelemreméltó módon, sajátságos pettyes fényhatást hoztak létre a felületen, hogy így jelképezzék azt, amit napfoltoknak neveznek.

Egy másik érdekes jellegzetesség a templom földalatti helyisége vagy kriptája volt, ezt kizárólag a papok használatára tartották fenn, nyilvánvalóan avval a céllal, hogy meditációra és önfejlesztésre szolgáljon. Ide csupán azt a fényt engedték be, amely különféle színű, kristályszerű anyagból készült vastag lemezekon keresztülhaladt, amelyek a templom padlójába voltak beeresztve, de arra is felállítottak berendezéseket, hogy a nap sugarait vetítsék ezen a közvetítő eszközön keresztül, ha szükséges. A meditációját végző pap ezt az idevetített fényt testének különböző központjaira hullatta, néha szemei közé, néha hátgerince tövére, és így tovább. Ez nyilvánvalóan jósló, tisztánlátó és intuíciós képességeinek fejlődését segítette elő, és az is nyilvánvaló volt, hogy az alkalmazott sajátos színű fény nem csupán az elérni kívánt céltől függött, hanem attól a bolygótól vagy típustól is, amelybe a pap tartozott. Azt is észrevettük, hogy a thyrust, az elektromos, azaz eleven tűzzel töltött üres rudat is használták itt, éppen úgy, mint a görög misztériumokban.

Ezen ősrégi vallás tanulmányozásának igen érdekes részéhez jutunk, ha megkíséreljük pontosan megérteni, hogy mit értettek tanítói az alatt, ha csillag-angyalról, vagy csillag-szellemről beszéltek. Kissé behatóbb kutatás megmutatja, hogy ezek a kifejezések, bár néha

azonos értelműek voltak, nem mindig jelentik ugyanazt, mert úgy látszik, három, teljesen különböző fogalmat vontak a „csillag szelleme” megnevezés alá.

Először is minden bolygóval kapcsolatban, hittek egy fejletlen, félig értelmes, mégis végtelenül hatalmas lény létezésében, amelyet mi legjobban talán úgy jelölhetnénk meg teozófus kifejezőmódunkban, hogy az a bolygó elemi esszenciájának egyetlen roppant nagyságú teremtményként felfogott összessége. Tudjuk, hogy az ember esetében az asztrális teste felépítésében résztvevő elemi esszencia hogyan válik tulajdonképpen önálló lényvé, amelyet néha vágy-elementálnak neveznek, hogy sok különféle típusa és osztálya hogyan tömörül ideiglenes egységbe, amely arra is képes, hogy saját védelmére határozott tevékenységet fejtsen ki, például a halál után beálló feloszlási folyamat ellen. Ugyanilyen módon fel tudjuk fogni, hogy egy bizonyos bolygó elemi világnak a teljessége egységként működik, akkor pontos képet nyertünk a káldeaiaknak a bolygó-szellem első fajtáját illetőleg vallott elméletéről, ennek számára így a „bolygó elementálja” elnevezés sokkal kifejezőbb lenne. Ennek a bolygó elementálnak befolyása (vagy talán magnetizmusa) volt az, amelyet ők bizonyos bántalmakban szenvedő emberekre próbáltak összpontosítani, vagy pedig későbbi használat céljára talizmánba zární.

A papok úgy vélték, hogy a látható fizikai bolygók magának a Logosznak testében lévő központok helyzetét vagy állapotát jelölik, és hogy minden ilyen nagy központon keresztül annak a tíz esszenciatípusnak egyike árad ki, amelyből – szerintük – minden felépül. Minden ilyen esszenciatípust magában véve a bolygóval azonosítottak, és ezt is gyakran a bolygó szellemének nevezték, más és egészen eltérő értelmet adva így e kifejezésnek. Ilyen értelemben beszéltek az egyes bolygók szelleméről, mint amely az egész naprendszerben mindenütt jelen van, mint amely benne működik minden emberben, megnyilatkozik annak cselekedeteiben, bizonyos növényekben és ásványokban is megnyilvánul, és különleges sajátságokat kölcsönöz azoknak. Természetesen ez az ember belsejében levő „bolygó-szellem” volt az, amelyre hatást gyakorolhatott annak a nagy központonak állapota, amelyhez tartozott, és erre hivatkoztak, amikor asztrológiai figyelmeztetéseiket nyilvánosságra hozták.

Mégis, ha a káldeaiak egy bolygó szellemének áldásáért fohászkodtak, vagy pedig komoly és odaadó meditációval igyekeztek felemelkedni Őhöz, ezt a kifejezést egészen más értelemben használták. Úgy gondoltak minden ilyen nagy központra, hogy az a nagy szellemek egy egész hierarchiáját hozza létre, és rajtuk keresztül működik, és minden ilyen hierarchia élén áll az a nagy lény, aki legelsősorban viseli „a bolygó szelleme” nevet, vagy gyakrabban a „Csillag Angyala” elnevezést. Az Ő áldását kérték azok, akik különösképpen az Ő befolyása alatt születtek, és csak jobbára úgy tekintettek rá, mint ahogy az arkangyalokra, „az Úr trónja előtt álló hét szellemre” tekint a hívő keresztény, mint a Logosz isteni erejének hatalmas minisztereire, mint vezetékre, amelyen keresztül ez a kimondhatatlan fényesség megnyilvánul.

Az a hír terjedt el, hogy amikor az egyes ilyen bolygók ünnepeit tartották a nagy templomban, és amikor a kritikus pillanatban a csillag képe ragyogóan felvillant a tömjénfüst-felhő közepén, azok, akik kinyitották szemüket, forró odaadásukban néha látták a csillag-angyal hatalmas alakját, amint a lángoló gömb alatt lebegett úgy, hogy annak fénye homlokára sütött, és jóságosan tekintett le híveire, akiknek fejlődéséhez őt oly szoros szálak fűzték.

Ennek az ősi hitnek egyik tantétele volt, hogy némely ritka esetben az angyaluk iránti benső odaadással eltelt magas fejlettségű emberek számára fennáll az az eshetőség, hogy hosszasan gyakorolt meditáció erejével saját világukból felemelhetik magukat az Övébe, hogy

megváltoztassák evolúciójuk egész menetét, és biztosítsák azt, hogy legközelebb többé nem ezen a bolygón, hanem az Övén fognak megszületni. A templomi feljegyzések beszámoltak olyan papokról, akik ezt megtették, és így átlépték az emberiség határát. És az a hit volt elterjedve, hogy egyszer vagy kétszer megtörtént ez a történelemben a csillag-istenségek még azon sokkal nagyobb rendjével kapcsolatban is, amelyeket az állócsillagokhoz tartozóknak vélték, általában igen nagy messzeségben a mi naprendszerünkötől. Ez utóbbiról azonban úgy gondolták, hogy az vakmerő repülés az ismeretlenbe, és hogy ajánlatos-e, arról még a magas rangú papok legnagyobbjai is hallgattak.

Bármily különösnek is látszanak ma nekünk ezek a módszerek, hiszen olyannyira eltérnek mindentől, amire bennünket teozófiai tanulmányaink során tanítottak, részünkről balgaság lenne bírálni azokat, vagy kételkedni bennük, mert akiknek szánták ezeket, azok számára ugyanolyan hatásosak lehettek, mint nekünk a mi módszereink. Tudjuk, hogy sok Mester tartozik a Nagy Fehér Testvérségbe, és hogy az Ösvény minden egyes fokához megkívánt kvalifikációk ugyanazok minden jelölt számára, mégis minden nagy Tanító az előkészítés azon módszerét alkalmazza tanítványa számára, amelyet ennek a legmegfelelőbbnek vél, és hogy mivel mindezek az Ösvények egyaránt a hegycsúcs felé vezetnek, nem a mi dolgunk annak eldöntése, hogy felebarátunk számára melyik a legrövidebb vagy a legjobb út. Minden ember számára van egy ösvény, amelyik a legrövidebb, de hogy melyik az, az attól függ, hogy honnan indul el. Elvárni azt, hogy mindenki a mi kiindulópontunkra jöjjön át, annyit jelentene, hogy képzelődésből és tudatlanságból származó számításba esünk, ami pedig elvakítja a vakbuzgó hívő látását. Minket nem tanítottak arra, hogy a nagy csillag-angyalokat imádjuk, hogy már egy viszonylag korai fokon célul tűzzük ki magunk elé a déva-evolúcióhoz való csatlakozás lehetőségét, de sohasem szabad elfelejtenünk, hogy vannak az okkultizmusnak más útjai is azon a különleges alakján kívül, amelybe a teozófia vezetett be bennünket, és hogy még erről a mi saját ágazatunkról is csak egészen keveset tudunk.

Talán jobb lenne, ha elhagynánk az „imádni” szó használatát, amikor arról írunk, hogy milyen érzést tápláltak a káldeaiak a csillag-angyalok iránt, minthogy az nyugaton mindig félreértésre vezet. Inkább az a mély szeretet, tisztelet és hűség volt, olyan, amelyet mi a Bölcsesség Mesterei iránt érzünk.

Ez a káldeai vallás közel állt népének szívéhez, és kétségtelenül a legtöbb esetben valóban jó és becsületes emberéleteket hozott létre. Papjaik a maguk módján bizonyos irányban igen nagy tanultsággal rendelkező férfiak voltak, történelmi és csillagászati tanulmányaik igen mélyrehatóak, és éppen nem volt természetellenes az, hogy ezt a két tudományt összekapcsolták, és a történelmi eseményeket a különböző csillagászati ciklusokkal való feltételezett összefüggéseik szerint osztályozták. Jártasak voltak a vegyészetben is, és néhány ilyen kémiai hatást szertartásaikban is felhasználtak. Egy esetben egy pap volt látható, amint az egyik templom lapos tetején állt, és egyéni ájtatosságában az egyik bolygó-szellemhez fohászzkodott. (Megjegyzés: Erato, egyik társunk a Teozófiai Társulatban, egyike azoknak, akiknek életeit magában foglalja a „Hasadékok az idő fátyolán” a „Theosophist”-ban.) Kezében hosszú botot tartott, ennek hegye valamilyen bitumen-szerű anyagból volt, de fohászzkodását avval kezdte, hogy botjával a bolygó asztrológiai jelét rajzolta az előtte lévő kövezetre, és az az anyag ragyogóan foszforeszkáló jelet hagyott maga után, a kő vagy vakolat felületén.

Rendszerint minden pap valamilyen különleges tanulmányozásába fogott, és leginkább ennek szentelte képességeit. Az egyik csoport az orvostudományban szerzett szaktudást. Ezek állandóan vizsgálták, hogy milyen sajátságokat mutatnak a különféle növények és gyógyszerek, ha ilyen vagy olyan csillagászati befolyások összevetése mellett készülnek el. Egy másik

kizárólag a földművelés felé fordította a figyelmét, ezek eldöntötték, hogy milyen talajfélék a legalkalmasabbak bizonyos termények számára, és hogy hogyan lehet azokat feljavítani. Mindenfajta hasznos növény művelésén és új változatok létrehozásán is munkálkodtak, s különféle színű üvegek alatt serkentették azokat gyorsabb és erősebb növekedésre, és így tovább. A növekedés elősegítésére való színes üveg használata valamennyi régi atlanti fajnál megtalálható, és egy részét képezte a magában Atlantisban eredetileg hirdetett tanításnak.

Egy másik osztály egy időjárás-kutató hivatal-félébe tömörült, és figyelemreméltó pontossággal mondta meg előre mind az időjárás rendes változásait, mind pedig minden különleges zavarát, viharokat, ciklonokat, felhőszakadásokat, ez később afféle állami hivattalá vált. Az olyan papokat, akik pontatlan időjöslást adtak, képesség hiányában elmozdították.

Mérhetetlen jelentőséget tulajdonítottak a születés előtti befolyásoknak, s az anyát arra utasították, hogy gyermek születése előtt és után néhány hónapig vonuljon el, és szerzetesszerű életet éljen. Az ország nevelési intézményei nem voltak közvetlenül a papok kezében, mint Peruban, bár számításaikkal ők határozták meg – nyilvánvalóan némely esetben tisztánlátás segítségével –, hogy milyen bolygóhoz sorolható a gyermek. Az ugyanazon bolygóhoz tartozó gyermekek ennek e bolygó iskoláját látogatták, s olyan tanítókhoz kerültek, akik ugyanolyan típusba tartoztak, mint ők maguk, így semmi esetre sem engedték meg, hogy a Szaturnusz-gyermek Jupiter iskoláját látogassa, vagy hogy a Vénusz-gyermekeket Merkúr egy híve tanítsa. A különféle típusok számára kijelölt kiképzési anyag is jelentősen eltért, minden esetben az volt a cél, hogy kifejlesszék azokat a jó tulajdonságokat és leküzdjék azokat a gyengeségeket, amelyek az ebbe a fajtába tartozó fiúktól és lányoktól várhatók, amint arra a nevelőket hosszú tapasztalat készítette elő.

Náluk a nevelés célja csaknem kizárólag a jellem alakítása volt, a pusztá ismeretközlés egészen alárendelt szerepet játszott. Minden gyermeket megtanítottak az ország különös hieroglif írására és az egyszerű számolási alapelemekre, de ezen kívül éppenséggel semmivel sem foglalkoztak, amit tantárgynak tekinthetnénk. Számos vallási, vagy inkább etikai szabályt tanultak meg könyv nélkül, mind arról szólt, milyen a „Mars bolygó fiától” elvárt magatartás – vagy Vénusz, vagy Jupiter, amilyen esetről éppen szó volt – a különböző körülmények szerint, amelyek közé csak kerülhet.

Az egyedüli irodalom, amit tanulmányoztak, egy ezekkel foglalkozó, vég nélküli terjedelmes kommentár volt, telve kalandokról és különös helyzetekről szóló végtelen történetekkel, amelyekben a hősök néha bölcsen cselekedtek, néha pedig balgán. Megtanították a gyerekeket arra, hogy bírálják ezeket, és mindjárt indokolják meg, hogy miért éppen ilyen véleményt alkottak azokról, és írják le, hogy hasonló körülmények között mennyiben cselekedtek volna másképpen, mint a történet hőse.

Bár a gyermekek több évet töltettek az iskolában, egész idejüket arra fordították, hogy megbarátkozzanak (nemcsak elméletileg, hanem amennyire csak lehetséges gyakorlatilag is) az elég nehézkes „Kötelesség Könyvének” – így nevezték ezt – tanításaival. Azért, hogy a feladatokat a gyermekek emlékezetébe véssék, megszemélyesítették velük e történetek különböző alakjait, és lejátszották az egyes jeleneteket, akár a színházban. Minden olyan ifjú, aki kifejlesztette magában a történelem, matematika, földművelés, vegyészet, vagy orvostudomány iránti hajlamot, amikor elhagyta az iskolát, amolyan inasféleként csatlakozhatott bármelyik paphoz, akinek az egyik ilyen tárgykörben szakképzettsége volt. De maga a tanterv nem foglalt magába egy ilyen tudományágat sem, és arról sem gondoskodott, hogy a tanulók

felkészüljenek azok tanulmányozására azon az általános előkészítésen kívül, amelyről feltételezték, hogy mindenkit képessé tesz arra, hogy minden lehető helyzetben megállja a helyét.

E faj irodalma nem volt nagyon terjedelmes. A hivatalos feljegyzéseket nagy gonddal őrizték, a földbirtok átruházását jegyzőkönyvbe foglalták, a király rendeleteit és kiáltványait is összeállították, hogy hivatkozni lehessen rájuk, és bár ezek az oklevelek kitűnő, noha ugyan kissé száraz anyagot szolgáltatott volna a történetírónak, semmi nyom sincs arra, hogy ezzel kapcsolatban volt-e náluk történetírás. A szájhagyomány tanította a történelmet, és ennek egyes epizódjait a csillagászati ciklusokkal összefüggésben szedték sorrendbe, de azok a feljegyzések csupán időrendi táblázatok voltak, s nem lehetett azokat a szó mai értelmében vett történelemnek nevezni.

A költészetet egy sorozat szent könyv képviselte, ezek egészen jelképesen és nagyon szemléltetően számoltak be a világok keletkezéséről és az ember származásáról, és számos balladában és mondában dicsőítették a legendás hősök cselekedeteit. Ez utóbbiak mégsem voltak leírva, csupán az egyik előadótól a másikhoz vándoroltak. Ez a nép, mint annyi keleti faj, végtelenül szeretett történeteket hallgatni és ilyeneket ki is találni, és az ilyen hagyományos történetanyagnak jórészt századokon át adták szájról-szájra oly időtől fogva, amelynek nyilvánvalóan egy sokkal kezdetlegesebb civilizáció távoli korszakának kellett lennie.

Néhány ilyen hősi legenda alapján nagy körvonalakban rekonstruálható a faj történelmének korai időszaka. A nemzet túlnyomó többsége – ez egészen világos volt – a turáni törzsből származott, amely az atlanti gyökérfaj negyedik alfajához tartozik. Nyilvánvaló, hogy eredetileg népük több-kisebb törzsből állt, ezek között állandó volt a torzsalkodás. A földművelés egy kezdetleges formájával tartották fenn életüket, építészetről, vagy a kultúra bármely más fajtájáról igen keveset tudtak.

(Ilyen viszonyok között voltak Kr. e. 75.000 körül, amikor Vaivasvata Manu kis karavánját átvezette földükön.) Ilyen félvad állapotban éltek, amikor Kr. e. 30.000-ben egy keletről jött nagy vezér állt az élükre, Theodoros, aki egy más fajba tartozott. Ugyanis miután az árják meghódították Perzsiát és Mezopotámiát, és ezeken a területeken megszervezték a Manu uralmát, a Manu őt, saját unokájának, Coronának idejében – mivel a Manu után Corona lett Perzsia uralkodója – kormányzóul küldte oda. (Megjegyzés: Lásd a XVII. fejezetet.)

A régi Káldea uralkodói ága Theodorostól származott. Az uralkodó család külső megjelenése egészen más volt, mint az alattvalóké, erőteljes arcvonásai és bronz arcszíne volt, mélyen bennülő, villogó szemekkel. Az előttünk ismeretes, sokkal későbbi babilóniai szobrok egészen helyes képet nyújtanak erről a királyi típusról, bár abban az időben az árja vér már csaknem az egész fajt átjárta, míg abban a korban, amelyről beszélünk, még egyáltalán alig volt ilyen keveredés.

A dicsőséges virágzás hosszú időszaka után ez a hatalmas káldeai birodalom lassan-lassan hanyatlani, pusztulni kezdett, míg végül fanatikus barbár hordák betörése teljesen megsemmisítette. Ez utóbbiaknak valamilyen sokkal kezdetlegesebb hitük volt, és igazi puritán vakbuzgósággal gyűlöltek minden olyan vallásos érzés megnyilatkozását, amely nemesebb és szebb volt az övéknél, és az utolsó köig lerombolták azokat a pompás templomokat, amelyeket híveik annak idején oly szerető gondnal emeltek a csillag-angyal istentisztelete számára. E hódítókat pedig az északi hegyes vidékről való akkádok verték ki, atlantiak voltak ezek is, de a hatodik alfajhoz tartoztak. Ezek, miután fokozatosan összeolvadtak a régi faj maradványaival és egyéb turáni fajtájú törzsekkel, létrehozták a sumér-akkád nemzetet. Ebből fejlődött ki

a későbbi babiloni birodalom, de amint ez gyarapodott, mind erősebben és erősebben az árja vérkeveredés lett úrrá benne, előbb az arab (szemita), azután az iráni alfaj révén, s mire az ember az általában történelmi időnek nevezett korhoz ér, az asszíriai szobrokban és mozaikokban ábrázolt arcokon alig látható régi turáni vonás.

Ennek a későbbi fajnak, legalább is kezdetben, nagyszerű elődjétől származó erős hagyományai voltak, s mindig azon igyekezett, hogy az elmúlt korban uralkodó viszonyokat és istentiszteletet újjáélessze. Erőfeszítéseit részben siker koronázta, azonban idegen hittel vegyítve, összezavarva újabb hagyományok emlékével – amelyek az összetételben az erősebb fél szerepét töltötték be – csak halvány és torz mását képezték a csillag-angyalok ama pompás kultuszának, amely az aranykorban virágzott (amelynek megpróbáltuk leírását adni).

A múltnak így megrajzolt képe, bármilyen fakónak és élettelennek hasson – kivéve azok számára, akik saját szemükkel látták –, vizsgálata mégis nemcsak végtelenül érdekes az okkultizmus tanulmányozója számára, de egyúttal nagyon hasznára is válik. Segíteni fogja abban, hogy látókörét kiszélesítse, és néha egy-egy futó pillantást enged be annak a mérhetetlenül nagy egésznek munkájába, amelyben mindaz, amit mi haladásról és evolúcióról el tudunk képzelni, nem más, mint egy hatalmas gépezet egy kicsiny kis kereke, kis csapat a király roppant seregében. Bizonyos fokig buzdításul is szolgál számára, megismerni egy kis részét annak a dicsőségnek és szépségnek, ami valaha a mi öreg földünkön virágzott, és tudni azt, hogy ez csupán előrevetített halvány fénye annak a dicsőségnek és szépségnek, ami még csak ezután fog majd jönni.

Azonban nem hagyhatjuk el ezen Aranykor eme két kis részletrajzának jelentéktelen vázlatát – amely kicsiny képrészletként a világtörténelem hatalmas festményébe illeszkedik – anélkül, hogy ne utaljunk arra a gondolatra, amely elkerülhetetlenül felmerül mindenkiben, aki ezeket tanulmányozza. Mi, akik szeretjük az emberiséget, s akik – bár csekély erőnkkel – azon fáradozunk, hogy segítsük meredek útján, olvashatunk-e olyan viszonyokról, mint amilyenek a régi Káldeában vagy talán még inkább a régi Peruban uralkodtak, amely viszonyok között egész nemzetek éltek boldog, vallásos életet, megóvva a mértéktelenség átkától, a gyötrő nyomorúság borzalmától? Vajon olvashatunk-e ilyen viszonyokról gyanakvó kétely nélkül, anélkül, hogy fel ne tegyük magunknak a kérdést: „Hát lehetséges az, hogy az emberi fajta valóban előre halad? Hát az emberiség javát szolgálja az, hogy ha egyszer már ilyen civilizációt ért el, az újból csak szétforgácsolódhat, és nyom nélkül elpusztulhat, és hogy ő utánuk mi ide kerüljünk?”

Igen, mivel tudjuk, hogy a haladás törvénye a ciklikus változás törvénye, s hogy e törvény alatt személyiségek, fajok, birodalmak, világok múlnak el, és nem jönnek többé vissza, abban az alakban. Minden formának, bármilyen szép is legyen az, el kell vesznie, hogy a bennük lakozó élet növekedhessen és kiteljesedhessen. És tudjuk, hogy ez a törvény egy Akarat megnyilatkozása, magának a Logosz isteni Akaratának, és ezért működése a legnagyobb mértékben javát szolgálja annak az emberiségnek, amelyet annyira szeretünk. Soha senki nem szerette annyira az embert, ahogyan Ő, aki feláldozta önmagát, hogy az ember léte lehetővé váljon, Ő elejétől végig ismeri az egész evolúciót és megelégedett avval. Az Ő kezében (abban az embert megáldó kézben) van az ember sorsa letéve, s van-e egy szív is közöttünk, aki nem boldog, hogy ez így van, akit lelke mélyéig ki nem elégít, ha hallja a szavát, amint egy nagy Mester szólt egykor tanítványához: „Amit én tudok, azt te ma még nem tudod, de te is tudni fogod majdan”.

XIII. Fejezet

AZ ÖTÖDIK GYÖKÉRFAJ KEZDETE

A Titkos Tanítás azon állítása, hogy az ötödik gyökérfaj egymillió évvel ezelőtt kezdett kialakulni, úgy látszik – amint azt már megállapítottuk – arra céloz, hogy akkor kezdte meg Vaivasvata Úr, a faj Manuja az anyag kiválasztását. Ő a Hold egyik Ura volt, első beavatását a hetedik körben, a G bolygón érte el, és ugyanott érte el az arhátságot is. Körülbelül egymillió évvel ezelőtt pedig néhány egyént kiválasztott abból a hajórakományból, amelybe a mi 1200 évenként újjászülető csoportunk is beletartozott. Úgy remélte, hogy őket alkalmassá fejlesztheti saját faja számára, és ezért összeköttetést tartott fenn velük. Négyszázezer évvel később még néhányat kiválasztott hozzájuk. Az egész olyan volt, mintha egy juhnyáját tartott volna szemmel, kiválasztva belőle a legalkalmasabbakat. Ezek közül útközben néhányan kislejteződtek, és így időről időre a kiválasztottak köre kisebb lett.

Ennek az embercsoportnak elkülönítése a negyedik gyökérfaj ötödik alfajából (a holdszinű faj volt ez, amint azt a Dzyan Stanzái költőien írják), amely a Rutától északra elterülő hegyek között élt, volt az első döntő lépés a faj felépítése szempontjából, és ez Kr. e. mintegy 100.000 évvel történt. Az ötödik alfaj – itt közbevetőleg megjegyezhetjük – általában a hegyi élet iránt mutatott hajlamot, és korunkban az Atlasz hegység kabiljai a legjellegzetesebb képviselői ennek az alfajnak. Az ő vallásuk különbözött a síkságlakó toltékok vallásától, és ezt a tényt a Manu igen jól használta fel arra, hogy ezt az alfajt elkülönítse. Testvére, a Boddhiszattva, aki később Gautama Buddhává lett, egy új vallást alapított, s akik ennek híveivé váltak, azokat külön csoportba tömörítették, és ezt az elkülönülést fenn is kellett tartaniuk, minthogy a többi törzssel való összeházasodás meg volt tiltva. Az ő tanítványai más országokba vándoroltak, majd közülük néhányan újból összegyűltek, és ezek később csatlakoztak a csoport zöméhez. Megmondták nekik, hogy egy napon messze más országba fognak vándorolni – ez lett számukra az „ígéret földje” –, és hogy ők egy király és egy Úr vezetése alatt állnak, akiket azonban testileg nem ismernek, így azután szüntelenül egy Nagy Lény eljöveteleire való felkészülés állapotában kellett élniük. Az Ő feladata volt az, hogy őket tovább vezesse, Ő volt arra hivatva, hogy népét a biztonság földjére irányítsa, ahol majd elkerülhetik a fenyegető katasztrófát, azt, amely Kr. e. 75.025-ben következett be. (Megjegyzés: Általában ezt nevezik a Kr. e. 80.000-ik évben bekövetkezettnek.) A héber elbeszélések néhány valószínűleg ezeken a tényeken alapul, ámbar annak a népnek elkülönülése, amelyet a történelem héber néven ismer, csak később következett be. Ezek az ő őseik, a szó legszorosabb értelmében „kiválasztott nép” voltak, akiket egy magasztos cél érdekében különítették el.

A kivándorlás közvetlen oka az volt, hogy küszöbön állt a fehér alfajnak a Sötét Uralkodó által való leigázása, és a Manu távol kívánta tartani népét ettől a befolyástól. Így azután 79.797-ben Kr. előtt a tengerparthoz irányította őket, hogy onnan elhajózhassanak a Szahara-tengeren át, ahonnan azután gyalog haladtak tovább Dél-Egyiptomon keresztül Arábiába. Egy csekély számú flottát – szám szerint harminc hajóból állt – szereltek fel, a legnagyobb közülük sem látszott többnek ötszáz tonnásnál, és azok közül három egyárbocos bárka nagyságú hajó volt, amelyek csupán élelmiszert szállítottak. Igen esetlen külsejű hajók voltak, jól haladtak kedvező szél esetében, szél ellen azonban alig. Néhányan a vitorlázaton kívül evezői is voltak, és ezek minden bizonnyal nemigen lehettek alkalmasak hosszú tengeri utazásra. Mindenesetre, a nyílt tengeren keresztül csupán a Szahara-tenger bejáratánál kellett átvágniuk (ez ugyanis az Atlanti óceánra nyíló bemélyedő öbölfele volt), s ezután a tenger csaknem teljesen szárazfölddel körülrzárt vizein haladtak tovább. A flotta mintegy kétezer kilencszáz embert

szállított át, partra tette őket a Szahara-tenger keleti végén és visszatért a hajóra szállás helyére a következő szállítmányért. Ezt az utat háromszor tették meg, és a kis nemzet, amelyben a férfiak, asszonyok és gyermekek száma kilencezerre emelkedett avval a néhányal együtt, akik máshonnan csatlakoztak hozzájuk, gyalogosan haladt tovább keleti irányban. (Megjegyzés: öt-hatezer a kilencezer közül az ötödik alfajhoz tartozott, egy tizenketted akkád volt, egy tizenketted pedig tolték, mindegyik fajtájának legjobbika.) Bizonyos számú állatot is vittek magukkal, ezek a bivaly és az elefánt kereszteződésének látszottak, volt valami bennük a sertésből is, leginkább azonban a tapírra, erre a felemás állatra emlékeztették az embert. Táplálékul is használták ezeket, ha minden más élelmiszerük kifogyott, de rendszeren túl értékesnek tartották őket az ilyen felhasználásra. A hajóra szállás és kirakodás egész folyamata, a társaik megérkezésére való várakozás, a gyalogszerrel való utazásra való felkészülés több évet igényelt, és a Manu néhány más hierarchiai tisztviselővel együtt azt az utasítást kapta a Hierarchia fejétől, hogy vezesse őket Arábia magas fennsíkjára, ahol egy ideig ott kellett maradniuk.

(Az atlantiak elfoglalták Egyiptomot, és ebben a korszakban ők uralkodtak ebben az országban. Ők építették a piramisokat, amelyeket sok ezer évvel később Keopsz a saját nevééről nevezett el, s amikor egy árvíz öntötte el Egyiptomot, mintegy hetvenhétezer esztendővel ezelőtt, az emberek, amint a víz mind jobban emelkedett, ezekre a piramisokra próbáltak felkúszni, hogy megmentsek magukat, ez azonban nem sikerült, minthogy a piramisok oldala túlságosan sima és csúszós volt. Ez a hatalmas atlanti civilizáció elpusztult, ezután jött az áradás, majd egy negroid uralom, újból egy atlanti birodalom, majd pedig egy árja (12.500-ban Kr. e.), mindezek bizonyára az előtt, amelyet a történelem Egyiptom néven ismer. Most azonban hagyjuk el ezt az igen érdekes kitérést.)

Elég az hozzá, hogy egy ragyogó tolték civilizáció élte virágkorát Egyiptomban, amikor vándoraink ezen ország mellett elhaladtak, és Egyiptom uralkodója, híven ahhoz a tolték tradícióhoz, hogy a többi faj csak azért létezik, hogy a toltékok őket kizsákmányolhassák, megkísérelte, hogy országában való letelepedésre csábítsa őket. Néhányan engedtek is a kísértésnek, és Alsó-Egyiptomban maradtak, a Manu utasításával ellenkezve, így azután rövidesen az uralkodó toltékok rabszolgái lettek. A többiek elérték Arábiát azon az úton haladva, amelyet ma Szuezi-csatornának neveznek, és itt a Manu őket csoportokban telepítette le a nagy arab hegyvidék különböző völgyeiben. Ez a vidék csak igen ritkán lakott volt, egy negroid fajta lakta, és a völgyek igen termékenyek voltak, ha öntözték őket. Mégis az idevándoroltak nem nagyon szerették új lakóhelyüket, és amíg a népességnek azon többsége, amelyet Vaivasvata Manu még Rutában készített elő, egyenesen fanatikus odaadással volt iránta, az ifjabb nemzedék igen sokat zúgolódott, minthogy ez valóban úttörő munka volt, nem pedig „személyesen vezetett Cook-féle társasutazás”.

A völgyek egyikében nagy számban találtuk az 1200 és 700 évi csoportok tagjait, sokan voltak a Család tagjai közül is közöttük, és az ő odaadásuk kétségtelenül vad fanatizmussá erősödött. Meg akartak ölni mindenkit, aki nem tisztelte teljes odaadással a Manut, és megtettek minden előkészületet arra, hogy leszámoljanak azokkal a hűtlennel, akik kényelmükben Egyiptomban telepedtek meg. Ezzel magukra vonták az egyiptomiak haragját, ebből pedig öldöklő küzdelem keletkezett, és a mi fanatikusainkat teljesen szétverték.

Mars és Corona hősieken állták az egyiptomiak támadását, míg egy oldalcsapatot – Herakles, mint ifjú legény is velük volt –, amely tévesen ítélte meg az ellenség támadásának irányát, az egyiptomiak megsemmisítettek. Vaivasvata Manu erre segítséget hozott, és megfordította az aznapi szerencsét, s visszaüzte az egyiptomiakat, akiknek egy oldalseregét meg éppen egy sokkal erősebb csapat támadta meg, közöttük Sirius, Herakles atyja volt a leg-

kiválóbb, aki lángoló haragra gyulladt, amikor fiát a holtak között megtalálta. Ismerve az országot, az egyiptomiakat egy krátterszerű mélyedésbe terelték. Ennek meredek oldalait lazán álló sziklakövek fedték, amelyeket nagy örömmel görgettek alá a körülzárt ellenségeikre. Ezen alkalommal végül már csak annyit láttunk Sírusból, amint egy kőlavina közepette leszáguld a meredek lejtőn lándzsáját lóbálva, és egy kedvesnek éppen nem mondható csatadalt harsogva, hogy végül is az összezúzott emberekből és nehéz kövekből álló véres tömkelegbe olvadjon, amely a kráter legmélyebb részét töltötte be. Azt a néhány egyiptomi katonát, akik végül is megmenekültek és elérték Egyiptomot, kíméletlenül lemészárolták, minthogy vereségükkel szégyent hoztak a hadseregére.

Ezután a telepések egy ideig békében élhettek, völgyeiket művelték, amelyek éghajlata meglehetősen hideg volt télen, nyáron viszont égetően forró. Több, különböző fajta magot hoztak Atlantiszból, és ezek közül néhány az új környezetben is felhasználható volt. Bizonyos, az almához hasonló, de ízetlen gyümölcsöt termeltek, és a völgy forró éghajlatú részének lejtőin egy igen nagy gyümölcsöt tenyésztettek ki, amely emberfej nagyságú volt, és ragadós és erősen tapadós mivolta következtében a datolyához hasonlított. Egy bizonyos kráter, mivel a sziklák idevetítették a napfényt, melegházul szolgált, és itt egy kókuszdió nagyságú gyümölcsöt termesztettek, erre úgy látszik, rendkívül büszkék voltak. Ez igen tápláló volt, és ha vízben megfőzték, a víz elpárologtatása után cukrot nyertek belőle, míg a gyümölcs többi része lisztet szolgáltatott, amelyből egy különleges édes tésztát csináltak. Síriusnak két ilyen cipó volt a zsebében, amikor a halál-lejtőn lenyargalt. Egy későbbi inkarnációjában Herakles magas, sovány, és eléggé megkapó külsejű ifjú asszonyként jelenik meg, amint nyafogós bébi öccsét, Sapphot kéregbölcsőben egy tamarindszerű fára akasztja.

Az ötödik atlanti alfajból kiválasztottak száma rendkívül megnövekedett és megsokszorozódott, és mintegy kétezer év alatt egy többmilliós nemzetté lett. A külvilágtól egy homok övezet teljesen elszigetelte őket, ezt az övezetet csupán karavánok szelheték át, feltéve, hogy elegendő vizet vittek magukkal. Csak egy út vezetett rajta keresztül, ahol fű és víz is volt, még pedig körülbelül ott, ahol ma Mekka terül el. Időről-időre kivándorló csoportok váltak el a törzs zömétől, néhányan Palesztina déli részén telepedtek meg, néhányan pedig Dél-Egyiptomban, ezt az elvándorlást a Manu képviselői is elősegítették, mivel a fennsík nagysága korlátolt volt, és így túlszűfolttsága kellemetlen méreteket öltött. A kevésbé kívánatos típusokat kivándorlókként küldték el, a pusztaság által bezárt körben pedig a maguk tisztaságában megőrizte a Manu azokat, akik a legkiválóbbnak ígérkeztek. Időről-időre azt javasolták, hogy egy telepes karaván induljon el, létesítsen egy telepet, vagy alapítson egy várost, ezek egyikében tenyésztették ki a lovat. Néha maga a Manu is inkarnálódott és az ő ivadékai egy elkülönült, bizonyos mértékig kifinomult típusú osztályt képeztek. Rendszerint azonban nem volt jelen fizikai testében, csupán a tisztjein keresztül intézte a dolgokat. Jupiter és Mars voltak ezek közül a legkiválóbbak.

A nép pásztorkodó és földművelő volt, nem laktak nagy városokban, így a fennsík olyan sűrűn lakottá lett, hogy háromezer év eltelté után az egész egyetlen hatalmas falunak látszott. Ezért a Manu egy igen nagyszámú embercsoportot küldött ki Afrikába, hogy ott egy hatalmas gyarmatot alapítsanak, hogy ezáltal a központi település létszámát csökkentse. Ez a gyarmat-telep később egészen elpusztult.

Alig néhány évvel a Kr. e. 75.025 évbeli katasztrófa előtt történt, hogy – mivel üzenetet kapott a Hierarchia fejétől – saját leszármazottai közül mintegy hétszázat kiválasztott, hogy őket észak felé vezesse. Ezekből az emberekből újból egy új felfogású (nem ortodox) szektát alkotott, akik szigorúbb szabályok szerint éltek, mint szomszédjaik, és az ortodoxok,

akik között éltek, nem nézték őket jó szemmel. Azt tanácsolta nekik, hogy kövessék őt egy olyan országba, ahol majd békében élhetnek, megmenekülve az ortodoxok üldözése elől. Ez az ország több évnyi út távolságra volt onnan. Még azokat sem avatta bizalmába, akik a tisztjei voltak, ezek egyszerűen követték az utasításait, s ezek között többen voltak olyanok, akik ma már Mesterek, mások pedig a földünkről máshova távoztak el.

Minthogy az Ő követőinek száma csekély volt, csupán egyetlen karavánt alkottak, és a Manu üzenetet küldött a sumér-akkád birodalom uralkodójának, szabad átvonulást kérve az uralma alá tartozó területeken át, amelyekbe tartoztak: a mai ázsiai Törökország, Perzsia és az azon túl fekvő területek. Minden nehézség nélkül érkezett e birodalom határához. A császár barátságosnak bizonyult, és útlevelével egyenesen Turkesztánba jutott el, majd a turáni hűbéres államok egy szövetségével kellett tárgyalnia, ebbe tartozott bele a mai Tibet is. Hegyláncolatok között haladt tovább, ezek egyike a mai Tianshan láncolat; a Góbi tenger határát jelezték ezek, és felhúzódtak egészen az Északi Jeges tengerig. Áthaladt Mezopotámián és Babilónián észak felé tartva, s a hegyek, amelyeket át kellett szelnie, nem voltak túlságosan magasak. A turáni Szövetség engedélyt adott, hogy áthaladhasson, egyrészt mivel népe szám szerint nem volt elég nagy, hogy félelmet okozhasson, másrészt mivel a Manu kijelentette, hogy küldetését hajt végre, amelyet a Legmagasabb bízott reá. Néhány évi vándorlás után elérte a Góbi tenger partjait, azonban megemlékezve az utasításra, amit kapott, nem maradt a síkságon, hanem észak felé a hegyekbe tartott, ahol egy nagy sekély vizű tenger terült el északon, egészen a Jeges tengerig, és így az Északi Sarkig ért. A lemuriai csillag már egészen más alakot öltött ebben az időben, és legközelebbi pontja mintegy ezer mérföldre volt észak felé.

Néhányat követői közül egy északkelet felé néző magaslaton helyezett el a Manu, de a többséget egy termékeny krátterszerű völgykatlanban telepítette le. Olyan volt ez, mint a Surrey-i „Devile Punch-bowl”, azonban sokkal nagyobb annál. Ennek egészen belföld jellege volt, bár egy közeli csúcsról számukra kilátás nyílt a tengerre. Erről a fokról, amely magasba nyúlt fel, a Góbi tengert láthatták és azt a földet, ahová majd egyszer költözniük kell. Ez volt az ő lakhelyük egészen a nagy katasztrófa bekövetkeztéig, amely már igen közel volt. A Fehér Sziget, amely délkeletre terült el, egyáltalán nem látszott ide, bár később, amikor hatalmas templomok épültek rajta, láthatóvá vált erről a helyről is. A hegyfok és a környező vidék sziklás rétegződésekből állt, s ennek a földrengések csak igen keveset árthattak, föltéve, hogy az egész területet meg nem rázták. Itt addig szándékozott maradni, amíg minden veszély el nem múlt, és csupán néhány évük volt a letelepedésre. Igen sokan pusztultak el útközben és a megérkezés után is, és a Manu maga is testet öltött, hogy minél jobban gyorsítsa e faj tökéletesedését.

Mint már fentebb említettük, ez a népesség valóban az Ő saját családja volt, testi értelemben is az Ő ivadékaiból állt, s amint az egyes testek elhaláloztak, újabb és fejlettebb testekbe öltöztette az egókat.

Atlantiszban újból a reinkarnálódott Érc-ember uralkodott, akit régebbi tapasztalatai szemmel láthatólag nem tettek bölcsébbé. Az Aranykapu Városa tartozott uralma alá, és a nemesebb fajtához tartozó atlantiak nagy elnyomatásban éltek.

A várost egészen váratlanul pusztította el a tengerár, amely gázrobbanás okozta hatalmas repedéseken keresztül rontott be a városba, azonban nem úgy, mint azon katasztrófa esetében, amikor Poszeidonisz sziget huszonnégy óra alatt elsüllyedt. Ezek a természeti csapások egy kétéves időszakon át tartottak. További robbanások keletkeztek, újabb repedések jöttek létre, földrengések rázták meg ezt a földet, mivel minden robbanás újabb zavart hozott

létre. A Himaláják valamivel feljebb emelkedtek, India déli részének földje lakosságával együtt elmerült, Egyiptomot is elöntötte az ár, amelyből csak a piramisok emelkedtek ki. Az a földnyelv, amely Egyiptomtól a mai Algériáig és Marokkóig húzódott, eltűnt, és e két földdarab szigetté változott, amelynek partjait a Földközi és a Szahara-tenger mosta. A Góbi-tenger kör alakú beltengerré változott, egy földrész merült fel a tengerből – a mai Szibéria –, amely elválasztotta az Északi Jeges-tengertől. Közép-Ázsia is kiemelkedett, és a nagyszámú rohanó folyó, amely a példa nélkül álló esőszakadásból keletkezett, mély szakadékokat vájt a lágy talajban.

Mialatt ezek a földtani változások lezajlottak, a földfelület szüntelen hasadozása és megváltozása közepette a Manu híveinek közössége sértetlenül élte életét, mégis a folyton ismétlődő földrengések állandó rémületben tartották az embereket, s csaknem megbénította őket a félelem, hogy a nap (amelyet egy esztendőn át láthatatlanná tettek a főleg finom porból álló felhőtömegek) mindörökké eltűnt. Leírhatatlan volt az időjárás, szörnyű esőtömegek hullottak csaknem szüntelenül, gőztömegek és porfelhők burkolták be a földet, és besötétítették az eget. Semmi sem nőtt rendesen, és keserű nélkülözéseket kellett elszenvedniük. A közösség, amely eredetileg hétszáz emberből állt, és amely már ezerre növekedett, azon megpróbáltatások következtében háromszázra csökkent, csak az erősebb élte ezt túl, a gyöngébb elpusztult.

Az ötödik év végére településüket ismét helyreállították, a krátterszerű völgykatlan tovább változott, a viszontagságos éveket néhány évi meleg időjárás követte, nagymennyiségű szűzföld merült elő a tengerből, és így meg tudták művelni a földet. Időközben azonban a Manu korban nagyon előre haladt, és így parancsot kapott, hogy népét a Fehér Szigetre vigye. Amint meghallotta a parancsot, már neki is fogott a végrehajtásnak.

Ott maga a Hierarchia Feje pergette le előtte a jövő nagy tervét, amely ezer és tízezer esztendőkre terjedt. Az Ő népe a szárazföldön fog élni, a Góbi-tenger partjain, számuk meg fog növekedni, és erőben gyarapodni fognak. Az új faj megalapítása pedig magán a Fehér Szigeten fog megtörténni, és ha már megsokasodtak, hogy legyen hol lakniuk, hatalmas várost fognak majd a szemben lévő parton építeni, egyúttal a város tervét is körvonalazták. A Góbi-tenger partjai mentén vagy húsz mérföld távolságban egy hegylánc húzódott végig, lankás dombok nyúltak a hegyláncból a part felé. Négy hatalmas völgy terült ott el, a hegyláncból a tengerig húzódva, de közbeeső dombok által teljesen el voltak egymástól választva. Bizonyos kiválasztott családokat szándékozott Ő ezekben a völgyekben letelepíteni, és azokban négy különálló alfajt kifejleszteni, amiket később a világ különböző részeibe kívánt küldeni. Ezután saját népéből is elküld majd néhányat, hogy máshol szülessenek meg, hogy azután visszahozza őket, és így új kereszteződések hozzon létre, minthogy azok azután az Ő családjába házasodnak be, és ha e típus már készen áll, akkor Ő is testet fog majd ölteni benne, és véglegessé teszi azt. A gyökérfajnak ugyanis kereszteződésre is volt szüksége, mivel a típus nem volt teljesen kielégítő.

Így ki kellett fejleszteni a főtípust és több altípust, és a különbözőségek kialakítását pedig már aránylag nagyon korán meg kellett kezdeni, így nyertek különböző irányban fejlődő csoportokat. Igen érdekes, ha megjegyezzük, hogy miután nemzedékeken keresztül tökéletesítette népét a Manu, és megtiltotta, hogy házasodjanak azokkal, akik rajtuk kívül állnak, mégis később szükségesnek találta, hogy vérüket kis mértékben idegen vérral is vegyítse, hogy azután elkülönítse az idegen ős ivadékait.

A Manu azután folytatta népének letelepítését (kb. 70.000-ben Kr. e.) meghagyva nekik, hogy falvakat építsenek a szárazföldön, hogy ott sokasodjanak és gyarapodjanak néhány ezer esztendőn keresztül. Nem kellett mint vadaknak a letelepedésük kezdeniük, mivel ők már civilizált nép voltak, és jó néhány munkakímélő gépezetet használtak. A part mentében megszállt városok egyikében néhány ismerős arcot vettünk észre. Mars, a Manu egy unokája, volt a közösség feje. Feleségével, Merkúrral és családjával, amelybe Sirius és Alcyone is beletartozott, egy hatalmas kerttel és szép fákkal övezett derűs házban lakott. (Lásd függelék III.) Corona is ott volt és Orpheus is, mint nagyon megbecsült, köztisztviselő állású előkelő idősebb úr. Jupiter volt a kormányzója a tartománynak – ha ugyan a fajembrió egész települését annak nevezhetjük, amely mintegy hétezer lelket számlált –, s oly tekintéllyel bírt, amelyet a Manutól nyert, aki a közösség elismert királya volt és Shamballában székel.

Amint a várost figyeltük, egy csapat férfi vágtatott be nagy zajjal. Szemmel láthatóan hadjáraton voltak, lóhoz hasonló, otromba külsejű állatokon lovagoltak. Vajra vezette őket, Marsnak, Vajra bátyjának házához nyargaltak, majd rövidesen tovább vágtattak, ugyanolyan nagy zajt csapva, mint idejövételükkor. Egy másik városba követték őket, ez is a Góbi-tenger partján feküdt, ennek Viráj volt a feje. Fia, Herakles is a portyázó csapatba tartozott, és Ulysses is észrevettük közöttük.

Több ismerős arcot láttunk itt. Cetus és Ulysses hadilábon álltak egymással, előbb egy állaton veszttek össze, mindegyik azt állította, hogy ő ejtette el, azután egy birtokrészen, amelyet mindketten magukénak kívántak, végül pedig egy asszonyon, aki után mindketten vágyakoztak. Pollux és Herakles nagyon jó barátok voltak. Pollux megmentette egy csatában Herakles életét, de úgy, hogy ő maga csaknem életét vesztette. Herakles egyik leánya, Psyche, jól megtermett, magasra nőtt leányzó, magára vonta a figyelmünket, éppen tizennégy éves volt akkor, ő ugyanis éppen ölében vitte kis öccsét, Fides, amikor egy hatalmas kecske támadta meg. A kecskének igen erős, alul görbe, végén hegyesedő szarvai voltak, de a leány mégsem rémült meg, szarvainál ragadta meg a kecskét és a hátára fektette, majd a hátsó lábainál fölkapta, és hatalmas erővel a földhöz vágta. A kis Fides úgy látszik, a család kedvence volt, mivel láttuk, amint Herakles a vállán hordozta őt.

Néhány év múlva igen sok izgalmat okozott a Manu, aki ekkor már nagyon öreg ember volt, mivel Ő Jupitert, Coronát, Marsot és Vajrát magához hívatta. Amikor ezek visszatértek, az ő parancsának engedelmességgel, néhány gyermeket választottak ki lakóhelyükről, és azokat Shamballába küldték. Ezek a gyermekek a közösség legjobbjai voltak és azóta már mesteri fokra emelkedtek, ezek Alcyone fiai, Uránusz és Neptun, leányai Surya és Brhaspati voltak, Szaturnusz és Vulkánusz, két kisfiú és Vénusz, egy kisleány is a kiválasztottak között volt. Néhány asszonyt is küldtek velük, hogy azok a gondjukat viseljék. A gyermekeket Shamballában nevelték fel. A dolgok természetes rendjében Szaturnusz elvette Suryát, és a Manu az ő legidősebb fiuként született meg, hogy magasabb szinten indítsa újból a faj fejlődését.

Időközben ugyanis a szárazföldön az események nagyon gyorsan követték egymást. Röviddel a fent említett gyermekek eltávolítása után a közösségre pusztító áradatként zúdultak a turániak, az volt ugyanis az az esemény, amelyre a Manu előre figyelmeztette tisztjeit, s amelytől a gyermekeket megmentették. A támadókat hőiesen több ízben visszaverték, de egyik horda a másikat követte. Végül is a harcoló férfiak zöme elesett, és a küzdelem mérsárlássá fajult, egyetlen férfi, asszony, vagy gyermek sem maradt életben. Régi barátunk, Skorpió volt az egyik törzs feje, aki ismét felújította Heraklessel való örökös viszályát. Jó egynéhány kiválóan ígérkező gyermeket öltek le, végeredményben azonban ez nem számí-

tott sokat, mivel mindnyájan, nagyszülők, szülők és gyermekek együtt hagyták el a földi életet, és készen álltak, hogy bármikor visszatérjenek, amint a Manu megalapítja a családját. Mars még előbb visszatért, Shamballában született meg a Manu egy ifjabb öccseként, míg Viráj az ő húga volt.

Azután minden újból kezdődött, azonban immár magasabb szinten. Feltaláltak, vagy inkább újból feltaláltak sok hasznos dolgot, és néhány ezer esztendő alatt népes és virágzó civilizáció létesült. Régi barátaink újból ott voltak az úttörők sorában, Herakles ezúttal mint Mars fia. Így ők, akik a Szolgálattevők csoportjából akkor a Földön voltak, keményen dolgoztak vezetőik irányítása alatt, mindent megtettek, hogy végrehajtsák azok akaratát. Bár gyakran makacsfejúek és ostobák voltak és sok hibát csináltak, mégis hűségesek és teljes szívvel odaadóak maradtak mindig, és ez közel fűzte őket azokhoz, akiket szolgáltak.

Hatalmas házakat építettek, hogy azok több nemzedéket fogadhassanak be (valójában egy család valamennyi tagját) és e házakat nagyon megerősítették. Csupán egy bejáratuk volt, az ablakok egy belső nagy udvarra nyíltak, ahol az asszonyok és gyermekek biztonságban lehettek.

Egy idő múlva, a falvakat és városokat erős falakkal vették körül, ez további védelemül szolgált, mivel a vad turániak szüntelenül a település határain portyáztak, vad csatakiáltásaikkal és hirtelen lecsapásaikkal halálra rémítve a lakosságot. A szélen fekvő falvak állandó riadalomban éltek, míg a tengerpart lakóinak békessége sokkal zavartalanabb volt.

Amikor a faj újból egy kisebb nemzet nagyságára gyarapodott, a turániak újból elszánt támadást indítottak ellenük, amelyet végül újból öldöklés követett, és ekkor szintén csupán néhányan, egy-két gyermek és az ő gondozóik menekültek meg, s ezeket is Shamballában nevelték fel. Említésre méltó, hogy még a vérszomjas turániak sem támadták meg a Fehér Szigetet, mivel a legmélyebb tiszteletben tartották. Így a faj ősképét szüntelenül megőrizték, annak ellenére, hogy a faj zömét kétszer is elpusztították. Mindegyik esetben a Manu és a tisztjei – amint csak lehetett – testet öltöttek benne, és azt még tisztultabbá tették. Így mindjobban kialakult az a típus, amelyet a Manu létrehozni kívánt.

XIV. fejezet

A NAGY VÁROS ÉPÍTÉSE

A faj másodszori elpusztítása után a Manu úgy vélte, hogy fajának még egy kevés tolték vérkeveredésre van szüksége – nem szabad elfelejtenünk, hogy csupán egy tizenkettedik rész tolték vér volt benne. Így utasította Marst, aki a legutóbbi háború kezdetén elesett, hogy Poseidonisban, a legtisztább tolték családban öltön testet, és amikor Mars huszonöt éves lett, a Manu felhívta őt, hogy térjen vissza az Ő, még gyermekkorát élő közösségébe. A Manu saját lányai közül a legszebbet és a legjobbbat, aki gyermekkorában megmenekült a második öldöklés elől, feleségül adta Marshoz, ez pedig nem volt más, mint Mars hosszú életeken át volt barátja és tanítója, Jupiter. Viráj az ő gyermeküként jött a világra, és e ragyogó emberpéldány egyesítette magában legkitűnőbb sajátságait annak a két fajnak, amelyből származott. Szaturnusszal kötött ő házasságot, és Vaivasvata Manu az ő fiuként született ismét. Az ötödik vagy árja fajnak, ennek a valóban sikeres alkotásnak kezdetét ettől az időponttól számíthatjuk, minthogy ezután többé nem pusztult el. Körülbelül 60.000-ben Kr. e. történt ez. Ez a civilizáció, amely az elvetett magból lassan fejlődött ki, kifinomult és tiszta volt, és mivel igen nagymértékben el volt zárva a világ többi részétől, rendkívül felvirágozott.

A Manu ivadékai addig maradtak a Szigeten, amíg a számuk százra nem nőtt. A Manu úgy határozott, hogy amint elérték ezt a számot, menjenek át a szárazföldre, és kezdjenek a város felépítésén dolgozni, ezt a várost az Ő fajának jövő székhelyéül szánta. A tervezet egészen ki volt dolgozva, amilyennek csak a Manu városát látni kívánta, hogyha majd az építés befejezést nyert. Az utak ki voltak jelölve, szélességük meghatározva, a főépületek nagysága meg volt állapítva, és így tovább. A Fehér Sziget volt a középpont, és a város főúttjai felé tartottak úgy, hogyha áthaladhattak volna a közbeeső tengeren, a Szigeten futottak volna össze. Alacsony sziklák álltak ki a tengerből, s innen a föld fokozatosan emelkedett a húsz mérföldre elterülő, elragadó bíborszínben tündöklő hegyekig. Kitűnően alkalmas fekvésű volt e hely egy város számára, ámbar északról a hideg szelek szabadon érték. A város legyező alakban terült el a partszegély körül, teljesen elfoglalva a hatalmas lágyan emelkedő lejtőséget, s a főutak oly szélesek voltak, hogy még a végükről is lehetett látni a Fehér Sziget dombjait. Ez a Sziget, az egész város fölé emelkedő jelenség úgy látszik, uralkodott a város életén, amikor a ragyogó terv a maga egészében megvalósult. A várost ezer esztendővel azelőtt építették, hogy megjelent az a nép, amelynek lakául szánták. Nem épült olyan rendszertelenül, mint London, és úgy látszott, hogy a száz főből álló kis csoport – a Manu gyermekei – csaknem képtelenül gyenge arra a hatalmas feladatra, amelyet meg kellett kezdenie, s amelyet az ő leszármazottjaik fognak majdán bevégezni. Ideiglenes szállást vertek fel maguknak olyan helyen, amely a tervezet megvalósítását nem akadályozta, s hogy életüket fenntarthassák, megfelelő mennyiségű földet kellett megművelniük. Minden idejüket, amelyet nem kellett feltétlenül saját életszükségleteik kielégítésére fordítaniuk, az építkezés előkészítésére szentelték. A terv rendelkezései szerint felmérték a földet, kijelölték a széles főutakat, sok fát kidöntöttek és ezeket saját lakóhelyük felépítésére használták fel. Legott elküldték néhányukat a hegyek közé, hogy alkalmas kőzetet és érceket keressenek, azok bányákat ástak, és kőfejtőket állítottak fel. Fehér, szürke és zöldszínű köveket fejtettek ki innen, ezek egészen márványszerűek voltak, de úgy látszik, keménységük az általunk ismert márványnál nagyobb volt. Lehetséges, hogy valamilyen titkos eljárással keményítették meg ezeket a köveket, hiszen Atlantiszból jöttek, ahol az építészet nagy tökéletességre emelkedett. Később azután tovább haladtak a bányászásban, és ragyogó bíborszínű porfirköveket találtak, s ezeket igen hatásosan használták fel. Valóban különös dolog volt munkában látni egy jövő város eme építőit. Ivadékai a Manunak, mind hasonló

nevelésű és képzettségű, egy családként éreztek és cselekedtek még akkor is, amikor a számuk immár több ezerre növekedett. Kétségtelen, hogy a Manunak és a tisztjeinek a jelenléte éltette így az érzületüket, s a folyton növekvő közösséget ez kovácsolta igazi testvériséggé, amelynek mindegyik tagja ismerte e többieket. Dolgoztak, mert boldogok voltak, hogy dolgozhatnak. Érezték, hogy annak a kívánságát hajtják végre, aki Atyjuk és Királyuk volt egy személyben. Művelték a földeket, úgy látszik, ismerték a búzát, a rozst és a zabot, megfaragták és kiformálták a hegyekből szállított hatalmas köveket, szíves örömet tettek mindezt, vallási kötelességnek és dicsőséget hozó tevékenységnek fogták fel, s bármilyen munkáról volt is szó, a legnagyobb készséggel végezték azt.

Építészeti stílusuk a küklopsz-építés volt, mérhetetlen nagyságú köveket használtak fel, ezek még a karnakiaknál is nagyobbak voltak. Gépekkel is dolgoztak, a hatalmas köveket hengereken csúszatták. Néha, ha nagyon nehéz volt a munka, a Manu útbaigazítással látta el őket, és ezzel megkönnyítette a dolgukat, valószínűleg bizonyos magnetizáló módszerrel történt ez. Megengedett nekik, hogy minden erejüket, minden szellemi képességüket felhasználják, amikor e roppant nagyságú kövekkel dolgoznak, amelyeknek egyike - másika 164 láb (53 méter) hosszú volt, s sikerült a köveket az utakon végigvontatniuk. Amikor azonban a kijelölt helyükre kellett ezeket feljuttatni, akkor a Manu és a tisztjei okkult eszközök segítségével tették azokat könnyebbé. Néhányan ezek közül a tiszték közül, a Mesteri fokozat fölött, a Hold Urai voltak, s azután a Sugarak Chohánjaivá lettek. A dolgozók között jártak-keltek, felügyeltek azok munkájára, a Maharishi-k gyűjtőnév alatt emlegették őket. Némely név kifejezetten torokhangokból állónak hangzott, mint Rhuhdra, egy másik név, amelyet hallani lehetett, Vásukhya volt.

(Jegyzet: a legnagyobb mértékben meglepett bennünket, amikor a szanszkrit egy formájára bukkantunk itt, amely mérhetetlen idővel ezelőtt is felismerhető alakban létezett. Úgy látszik, hogy ez a szanszkrit ősnyelv volt az, amelyet a Vénuszról a Tűz Urai hoztak – valóban „isteni nyelv”, és amíg a nép érintkezésben állt Velük, ez minden különösebb változás nélkül maradt fenn). Az épületek az egyiptomi méretek alapján készültek, de sokkal könnyedebbek hatottak, különösen a Fehér Sziget épületeinél volt ez megfigyelhető, ahol a kupolák nem alkottak teljes gömböt, hanem az alpnál öblösek voltak, és hegyes csúcsban végződtek, mint egy még teljesen zárt lótusz bimbó, amelynek beburkolt leveleit mintha megsodorták volna. Olyan volt ez, mint a két csigaalakot helyeztek volna egymásra, amelyek közül az egyik menete jobbra, a másiké balra forduló lett volna úgy, hogy a vonalak keresztezték egymást, s ezt az egészet az alul öblösödő lótusz bimbóra vitték volna át. A mérhetetlen nagyságú építmények alsó része hallatlan szilárdsággal volt megalkotva, azután következett a minaretekből álló homlokzat, és a bolthajtások. Ezeknek az íveknek, egészen különleges, rendkívül finom volt a hajlása, s végül is az épület ormán állott a tündéri szép lótusz bimbó kupola.

Az egész építkezés több évszázados munka volt, azonban amikor befejezték, a Fehér Sziget csodálatos tüneménnyé változott. Maga a sziget felfelé emelkedett, középső része felé, s az építők igen előnyösen használták ezt fel. Bámulatos templomokat építettek rajta, mindet arany díszítéssel, berakott fehér márványból, ezek foglalták el az egész szigetet, s azt egyetlen szent várossá tették. Mindezek az épületek fokozatosan emelkedtek a középponti hatalmas templom felé, amelyet a fent említett minaretek és bolthajtások koszorúztak, és középen magaslott a lótusz bimbó kupola. Ez a kupola hajlott a nagy terem fölé, hol a Négy Kumara bizonyos alkalmakkor megjelent, nagy vallásos ünnepélyek és nemzeti jelentőségű szertartások esetén. (Megjegyzés: Azok, akik a „Hasadék az idő fátylán-t” olvasták a Theosophist 1910. júliusi számában, emlékezni fognak az Alcyone X. sz. életében a Kivándorlás Vezetői gyűlésének leírására, amely ebben a teremben folyt le, s azon a négy Kumara is megjelent.)

Bizonyos távolságból – mondjuk a Város útjai egyikének végéről, tíz mérföldről – a hatás, amelyet a szemlélőben e fehér s arany város ébresztett, amely a kék Góbi-tenger (jegyzet: a Góbi tenger ebben az időben valamivel kisebb volt, mint a mai európai Fekete-tenger) közepébe helyezett fehér kupolának tetszett, s úgy látszott, hogy minden épület a tiszta légtérbe emelkedve a középpont felé nyújtózik. Az egészet a tündéri kupola koronázta, amely csaknem a levegőben lebegett, ez a hatás valóban rendkívül szép volt és mély benyomást keltett.

Amikor mintegy léghajóban feléje emelkedünk, és letekintünk reá, egy kereszt által felosztott köralakban tűnt elénk a Fehér Város, mivel az utakat négy sugárként alkották meg, s ezek a központi templomnál futottak össze. Ha pedig északnyugat felől, az előbbi település hegyfokáról néztünk errefelé, egészen rendkívüli látvány tárult a szemünk elé, s ez aligha lehetett véletlenség. Az egész olyan volt, mint a szabadkőműves szimboliztika nagy Szeme, csupán megfordítva oly módon, hogy a hajlatok henger alakúvá váltak, és a szárazföldi város sötétebb körvonala képezte az íriszt.

A Fehér Sziget templomait kívül s belül egyaránt (dombormű) faragások ékesítették. Több ezek közül szabadkőműves jelképeket ábrázolt. A szabadkőművesség ugyanis a Misztériumoktól örökölte a szimbólumait, és mind az árja misztériumok, a beavatás ezen ősrégi székhelyéről származnak. A középső templomhoz tartozó egy helyiségben – ezt szemmel láthatólag oktatás céljaira használták – egy sorozat faragás volt található, a fizikai atom ábrázolásával kezdődött, és egészen a kémiai atomig ment el, rendszerbe foglalva a különböző összetételeket jelző, magyarázó feliratokkal ellátva. Valóban semmi új nincs a nap alatt. (Megjegyzés: ha a jelen mű íróinak idejében tudomásuk lett volna e dombormű-faragások létezéséről, az okkult kémiában folytatott kutatásaik során igen sok fejtörést takaríthattak volna meg.)

Egy másik szobában sok minta-alak volt elhelyezve, ezek egyikében Crookes nyolcas alakú idomait láttuk egymással keresztben beállítva, hogy egy négyszeres rózsájú atomot képezzenek. Több tárgy domború alakban volt ábrázolva, mint például a prána-atom, az oxigén kígyó és a nitrogén gömb. Óh mily kár, hogy a nagy katasztrófa romba döntötte ezeket a hatalmas épületeket, e nélkül ezer és ezer esztendőkön át dacolhattak volna az idővel!

A szárazföldi város azokból a különböző színű kövekből épült, amelyeket a hegyvidék kőbányáiból fejtettek ki, némely épülete valóban nagy hatást keltett a szürke és piros színek keverékével. Egy másik kedvelt összetételük rózsaszín és zöldből állt, és helyenként a bíbor-színű porfirt is megkapó sikerrel alkalmazták.

Amint sok évszázadra a jövőbe néztünk, láttuk a még mindig folyamatban lévő építkezést, bár a dolgozók száma nagymértékben megnövekedett, amíg csak ki nem alakult a Város a maga teljes nagyszerűségében, egy uralkodásra hivatott népnek évezredek át épült fővárosa. A munkások, amint számuk növekedett, mind külsőbb és külsőbb területeken dolgoztak, s hogy életüket fenntarthatassák, az igen termékeny föld mind nagyobb részét vették művelés alá. Hol a mezőkön dolgoztak, hol pedig emberfölötti nagyságú templomaikon. Minden évszázaddal csak folytatódott ez a terjeszkedés a Góbi-tenger partjai mentén, s a nagy lejtőségeken fel a nagy hegyek irányában, gondosan követve a Manu eredeti tervét.

Aranybányák is voltak a hegyekben, s olyan bányák is, amelyekben drágaköveket s minden más fajta értékes követ leltek. Erősen használták az aranyat az épületeknél, különösen azoknál, amelyeket fehér márványból készítettek, s ezek e rendkívül nagy, s teljesen tiszta gazdagságot tükrözték vissza. A díszítéseknél nagymértékben használták fel az ékköveket is,

amelyeket ragyogó pontokként színes formákba foglaltak. Kalcedon-kő lemezekből díszítő ábrákat képeztek, és egy drágakőből, amely a mexikói ónixhoz hasonlított, különböző mintákat alkottak. A nagy középületek díszítésénél kedvelt és nagyon hatásos eljárás volt a sötétzöld jáde bíbor porfirkővel való kombinálása.

Az épületek mind külsején, mind belsejében nagy mértékben alkalmaztak faragásokat, azonban festmények nem voltak megfigyelhetők, sem rajzok valamely sík felületen, és perspektívát sem láttunk sehol. Hosszú homlokzatképzések húzódtak végig, domborműben körmeneket mutattak be ezek, de az összes alak egyenlő nagyságú volt, a távolság fogalmát nem érzékeltették az alakok nagyságának csökkentése által. Fák és felhők nem szolgálták háttérül, és teljesen hiányzott a térhatás. Ezek a homlokzatképzések az Elgin-féle márványfigurákra emlékeztettek, ezeket végtelen finomsággal alkották meg, és igen természetesen voltak. E homlokzat kiképzés egyes alakjait gyakran kifestették, éppúgy, mint néhány különálló szobrot. Ilyen sok volt felállítva mind a közutakon, mind magánházakban.

A várost a Fehér Szigettel egy rendkívül szilárd, gyönyörű híd kötötte össze, e híd szerkezet oly nevezetes volt, hogy a város a nevét tőle nyerte, s ezért a Híd Városának nevezték. (Megjegyzés: nevezték Manovának, a Manu városának is.) Igen kecses vonalú függőhíd volt ez, választékosan megmunkált, erőteljes tartószerkezettel volt megtervezve, s ahol a híd végek a szárazföld szikláit és a szigetet érték, hatalmas szoborcsoportok díszítették. A rajta átvezető út kövei 160 láb hosszúak (53 méter) voltak, és ennek arányában megfelelően szélesek is. E magasztos építmény méltó volt a Szigetnek is, amelyet csak rajta keresztül lehetett megközelíteni.

A város Kr. e. 45.000-ben állt virágzásának tetőfokán, s ekkor fővárosa volt az óriási birodalomnak, amely magába foglalta egész Kelet- és Közép-Ázsiát, Tibettől a tengerpartig, és Mandzsúriától Sziámig, és ezenkívül hűbérbirtokának tekintette a Japántól Ausztráliáig terjedő összes szigetet. Uralmának nyomai még ma is láthatók e területek némelyikében. Az árja vér kitörülhetetlen jelét hordozzák magukon oly primitív fajok, mint a „Hairy Ainu” Japánban és az úgynevezett ausztráliai bennszülöttek.

Dicsőségének tetőpontján építészete fenséges volt, amint azt már leírtuk. Méreteire nézve küklopsz stílusú, mégis mély ízlésséggel kidolgozott, s igen nagyméretűben kifinomult volt. Láttuk, amint az építők csodálatos templomokat emelnek, amelyek emberfölöttien hatalmas romjait bámulattal szemléli mindenki, aki manapság Shamballában látta azokat. (Shamballa ma is a „Soha el nem pusztuló Szent Föld”, ahol a négy Kumara lakozik, és hét-évenként itt gyűlnek össze minden nemzet Beavatottjai.) Ők voltak azok, akik megajándékozták a világot e páratlanul nagyszerű híddal, amely a Szent Szigetet kötötte egykor a parttal össze. Még ma is látható a híd, ugyanúgy áll a maga fenségében, mint egykoron, bár ma már csak a pusztá futóhomok hullámsíkja alatt. Amint láttuk, szobrászművészete is nemes volt e népnek, ragyogóan bánt a színekkel, s mérnöki tehetsége is jelentőségteljes. Alkotásának fénykora egyáltalán nem volt méltatlan arra, hogy Atlantisszal hasonlítsuk össze, és bár fényűzése soha sem volt oly nagy, erkölcsi szempontból határozottan tisztább volt.

Ilyen volt a hatalmas város, amelyet Vaivasvata Manu tervezett meg, és gyermekei építettek fel. Sok nagy város volt Ázsiában, legtündöklőbb mégis a Híd Városa. A város felett szüntelenül ama hatalmas Lények jelenléte örködött, akiknek földi lakóhelye akkor is és ma is a Szent Fehér Sziget, amelyet egyedül a föld összes városa közül közvetlen közelségüknek soha el nem múló áldásával ajándékoztak meg.

XV. fejezet

A KORAI ÁRJA CIVILIZÁCIÓ ÉS AZ ÁRJA BIRODALOM

A Manu gyermekei semmiképpen sem voltak primitív nép, hiszen Atlantiszban töltött sok százezer évi civilizált élettel és Arábiában és Észak-Ázsiában a Manu vezetése alatt folytatott több évezredes működéssel a hátuk mögött indultak neki útjuknak. Az egész népesség tudott írni és olvasni, még azok is – amint mondanánk –, akik a legalantasabb munkanemeket végezték. Egyaránt tiszteletre méltónak tartottak ugyanis minden munkát, a Manuért és az Ő munkájaként végezték azt, mindegy, milyen munkáról volt szó. Észre vettük, hogy amikor egy ember az utat tisztogatta, egy fényes öltözékű, igen méltóságteljes, nyilvánvalóan magas tisztséget betöltő papi férfi jött arra, s barátságosan szólította meg az utcaseprőt. Mint testvérrel, mint egyenrangúval, mint a Manu gyermekeiből alkotott nagy család testvériségébe tartozóval beszélt vele. A faj-testvériség érzését táplálták, csodálatos mély egyenlőség – amelyet néha a szabadkőműveseknél láthatunk – volt ez, s szívélyes udvariasság egymással szemben, bennük az egyéni érdem teljes elismerése, a kiválóbb emberek tiszteletben tartása, s az azok segítségéért érzett hála a nyers önhittség tökéletes hiányával párosult. Megvolt bennük az a jó érzés, hogy mindenki azt látták, ami benne a legjobb, minden esetben feltételezték, hogy a másik csak jót akart, így elkerülhették a viszályokat. Ebben a tekintetben ez az árja civilizáció rendkívül különbözött a kicsiszoltabb, fényűző atlantitól, ahol mindenki csak a maga javát kereste, saját kiválóságát akarta elismertetni, s ahol az emberek nem bíztak egymásban, s egyik a másikra gyanakodott. Ebben a népben mindenki bízott a másikban, az adott szó teljesen elegendő volt. Megszegése árjához nem méltó cselekedet lett volna.

A másik különös dolog az volt, hogy úgy látszik, mindenki igen sok embert ismert. Mint manapság egy kis faluban, úgy náluk egy hatalmas városban úgy látszik, századokon keresztül az emberek többé-kevésbé ismerték egymást. Amint a népesség gyarapodott és ez lehetetlenné vált, a tisztviselők kötelességévé lett, hogy kerületük lakosságát ismerjék, s a nagyszámú ember ismerete volt az egyik olyan képesség, amely a tisztségviselésre alkalmassá tett.

A testvériség érzése mégis csupán a fajtestvériségre korlátozódott s nem terjedt az árja népen kívül állókra, mint például a turániakra. Másfajta törzshöz tartoztak azok, és más volt a kultúrájuk is, ravaszok és furfangosak voltak, s nem lehetett bennük bízni. Velük szemben az árják igen határozott és méltóságteljes tartózkodást tanúsítottak. Nem voltak ellenséges érzülettel az idegenekkel szemben, azt sem lehet mondani, hogy megvetették azokat, csupán tartózkodással bántak velük, mint olyanokkal, akik nem tartoznak a családhoz. Az idegen nemzetekhez tartozókat nem engedték be a házaik belsejébe, csupán a házak külső udvarába. Külön házakat és udvarokat tartottak fenn a külföldiek számára, ilyen azonban kevés élt közöttük. Néhanapján kereskedő karavánok érkeztek, vagy más nemzetek küldte követségek, ezeket nagy vendégszeretettel és szívélyességgel fogadták, azonban mindig avval a nyugodt tartózkodással, amely áthághatatlan válaszfalat képezett. Amikor más nemzeteket kormányoztak, amint később ez megtörtént, alkalomadtán igen keménynek mutatkoztak, egy helytartónál figyeltük ezt meg, aki a turániak élére volt állítva. Nem volt elnyomó, sem kegyetlen, de szigorú és bizonyos mértékben hajthatatlan. Ez a szigorú magatartás úgy látszik, többé-kevésbé jellemző volt az idegen nemzeteken való uralkodásukra, és ez összeegyeztethető volt a saját fajuk iránt érzett meleg testvériség-érettel. Úgy látszik, itt is, mint mindenütt máshol, a fizikai világban megvalósított testvériség megkívánta a bizonyos közös alapon nyugvó nevelést, műveltséget, erkölcsiséget és becsületérzést. A közösség tagja „árja”, azaz „nemes ember”

volt, s ez a tény külön becsületbeli szabályokat és különleges szokásokat foglalt magában, amelyeket senki sem hagyhatott figyelmen kívül. Azzá kellett válnia, amit ma „gentleman”-nek neveznénk, s életszínvonalában a társadalmi kötelezettségek bizonyos fokát kellett megvalósítania. Bármilyen fajta munkát végzett is, avagy a tanultság bármilyen magas fokára emelkedett is fel, volt a jó modornak és az illő jó viselkedésnek egy bizonyos legkisebb mértéke, s ez alá nem sülyedhetett. Ebből származott azután a tartózkodás érzete azok iránt, akik a „sorompón túl” voltak, mint akiknek életmódja, szokásai, erkölcsé, sajátosságai ismeretlenek voltak előttük. A Manu gyermekeinek nemzete a szó valódi értelmében arisztokratákból állt, akik büszkék voltak magas származásukra, és teljesen tudatában voltak annak, hogy ez milyen kötelezettségeket ró rájuk. Számukra a „Noblesse oblige” nem volt üres frázis.

Civilizációjuk derűs és boldog volt, telve zenével, tánccal és vidámsággal, s ezt vallásuk segítette elő, amely elsősorban dicsőítésből és hálaadásból állt, és minden természeti erő mögött felismerték a Dévák jelenlétét. Minden reggel örömteli szívvel dicsérő énekeket zengtek a Hajnal Leányaihoz és a Nap Szelleme volt istentiszteletük fő tárgya. A négy Kumarát istenként tisztelték, s az Ő jelenlétüket bizonyára megérezte az a nép, amely oly igazán közelében élt a Természetnek, és ehhez képest szenzitívvé vált, és pszichikai képességek fejlődtek benne. A központi templom nagy termében, a Kumarák Fejének trónusa mögött hatalmas arany Nap ragyogott, a falból kiugró félgömb volt ez, s az ünnepségek napjain vakító fényben izzott. A Vénusz bolygót is istentiszteletük egy tárgyaként jelenítették meg, talán az a tradíció volt ennek oka, hogy a Tűz Urai a Vénuszról szálltak le. Magát az égboltot is tisztelték, s egy időben istentiszteleteket tartottak az atomnak is, amely minden dolog eredője, az istenség miniatűr megnyilvánulása.

Az egyik évenként tartott szertartásuk például szolgálhat arra, hogy milyenek voltak a nagyobb vallásos ünnepélyeik.

A nap egy korai órájában látni lehetett az egész népet, férfiakat, asszonyokat, gyermekeket, amint hosszú menetben haladtak az összefutó sugárutakon végig a hatalmas híddal szemben elterülő nagy félhold alakú térség felé. Dús, selymes szövésű kelmék lobogtak az ablakokból s zászlórudakról, az utak virággal voltak telehintve, hatalmas serpenyőkből tömjénfüst felhők szálltak az ég felé. Sokszínű selymekbe öltözött a nép, gyakran számos ékszer díszítette öltözködését, tündöklő koralldíszeket hordtak, virágkoszorúkkal és füzérekkel ékesítették föl magukat, a színek valóságos tündérvilága volt ez, így haladtak tova érctányérok dobbanása és tülkök harsonája közepette. Szabályos rendben vonultak a hídon át. Amint a hídra léptek azonban, minden zaj egyszeribe megszűnt, mély csendben haladtak a fenséges templomok között a középben lévő ősi dóm felé, s tovább egyenesen a terembe. Az arannyal bevont, ékkővel gazdagon díszített, terméskőből faragott hatalmas trónszék sziklaemelvénnyel állt, felette szétszórtan aranyba kovácsolt fenséges szimbólumok tündököltek, előtte egy oltár emelkedett, amelyre most magasra halmozták az illatos rózsát. Fölötte az óriási Arany Nap halványan izzott és a Vénusz bolygó függött a levegőben, magasán a boltozat alatt. Amikor a terem teljesen megtelt, kivéve azt a térséget, amely a nagy trónus előtt s mellette húzódott el, a háttérből egy magasztos csoportozat lépett be, megtöltötte azt a helyet, s ekkor mindenki mély alázattal a földig hajolt.

Ott állt a három Manu, hivataluk öltözködését felöltve, a Mahaguru, aki annak a korszaknak Bodhiszattvája volt, vagyis Vyasa, aki Vaivasvata mellett állt. Ott volt Surya is, hatalmas testvére és elődje mögött közvetlenül, a három Kumara a trónushoz legközelebb állt. Bár a nézők tömege nem látta őket, csak homályosan érezte jelenlétüket, éber várakozással figyelt. Bíborban s ezüstben tündöklő magasztos Dévák, mint az ünnepség résztvevői, hatalmas fél-

kört alkotva lebegtek a légben. Egyszerre mély csönd borult az egész rengeteg gyülekezetre, mintha az emberek még lélegzeni is alig lettek volna képesek, s lágyan, édesen, alig érezhetően törve meg e csendet, gyönyörű dallam hangjai csendültek halkán fel, vallásos ének kíséretként. A Legmagasztosabbak és Legszentebbek, akik a trónszék körül álltak, intonálták e dallamot, amely fohász volt az Úrhoz, az Uralkodóhoz, hogy jöjjön el az Övéi közé. A halkán, ünnepélyesen zengő hangzatok beleolvadtak a csendbe, azután egyetlen ezüstös hang csendült fel, mintegy válaszképpen, az óriás Arany Nap vakító fényben lángolt fel, és alatta éppen a trónus felett, tündöklő csillag fénye villant fel, s a várakozó tömeg feje fölött kilövellő villámcsóvaként sugárzott. Ő is ott volt, a Hierarchia Legfelsőbb Ura: a trónuson ült, a Napnál s a csillagoknál is ragyogóbban sugárzott, valóban úgy látszott, hogy ezek is Tőle nyerik fényüket. Mindnyájan arca borultak, hogy elrejtsek szemeiket jelenlétének vakító ragyogása elől.

Ő ezután szelíden letompította e dicsfény ragyogását úgy, hogy mindnyájan felemelhették szemüket, s láthatták Őt, Sanat Kumarát, az Örök Szüzet (Megjegyzés: e név, amely szanszkritből van lefordítva, „örök szüzet” jelent, a szóvégződés mutatja, hogy a „szüz” kifejezés hímnemű). Változatlan ifjúságának teljes szépségében láthatták Azt, aki minden korok legidősebbje. Az imádat és a csodálat mély sóhaja tört fel a rajongó tömegből, s az egyszerű, szeretettől s hódolattól csillogó alázatos tekintetükre tündöklő mosollyal felelt, amely arcának rendkívüli fenséges szépségét még elragadóbbá tette.

Ezután kezét az előtte emelkedő oltár fölé nyújtotta, azon tűz gyulladt ki, s lángnyelvek törtek föl a levegőbe. Azután eltűnt, a trónus üressé vált. A Csillag eltűnt, az Arany Nap már csak sápadtan izzott, s csak a tűz, amelyet Ő élesztett fel, lobogott változatlan fényrel az oltáron. Ebből azután egy-egy darab parázsló fát kaptak a papok, a különböző templomok oltárai számára, s minden jelenlévő házfő is kapott abból. (Megjegyzés: később, amikor a Város népeisége igen nagyra szaporodott, akkor a tisztviselők kapták ezt, hogy szétoszszák a kerületük házai között, s ők egy befedhető edényben vették át azt, ahol az élő tűz mindaddig, amíg a házi oltárra át nem vitték, kiolthatatlanul maradhatott fenn.)

A menetek újból megalakultak, s csendben elhagyták a szent helyet. Újból a híd felé tartottak és azon keresztül elérték a várost, ekkor azonban vallásos énekek törtek fel belőlük, s az emberek kéz a kézben haladtak tovább, jókívánságokat váltottak, az idősebbek megáldották az ifjabbakat, s mindnyájan nagyon boldogok voltak. A szent tüzet a családi oltárra helyezték, s felélesztették azt vele. Egy esztendőn át kellett ezt a tüzet megőrizniük, s azon meggyújtott tűzcsóvakat vitték azoknak a házaiba, akik nem voltak jelem, mert az ünnepély visszatértéig, amíg a következő esztendőben sor nem került rá, senki sem szerezhette ilyen tüzet, hogy megszentelje vele családi szentélyét. Ezután zene, lakoma, tánc következett, amíg a boldog város álomba nem merült.

Ilyen volt a szent Tűz ünnepe, amelyet minden évben a nyári napforduló napján ültek meg.

A közösség néhány tagja csaknem teljesen a tanulmányoknak szentelte magát. Nagy tökéletességre tettek szert az okkult tudományokban, hogy azután a közszolgálat bizonyos ágainak szenteljék magukat. Tisztánlátókká váltak, elsajátították azt, hogyan uralkodjanak a különböző természeti erőkön, megtanultak gondolatformákat alkotni, és azt is, hogy tetszés szerint elhagyják fizikai testüket. Ezeknek a tanulmányoknak oktatói, nem felejtve el, hogy milyen szomorú eredménnyel járt Atlantiszban az okkult erők használatának az önzetlenségtől és az erkölcsiségtől való függetlenítése, a legnagyobb gonddal választották ki tanítványaikat, és az ilyen tanulóosztályok felett a Manu egyik tisztje gyakorolta a főfelügyeletet. A tanulók

néhányára – ha tanulmányaikban már nagy szaktudásra tettek szert –, az állam azt a különleges kötelességet róta, hogy tartsák fenn az érintkezést a Birodalom különböző részei között. Újságok nem voltak, mégis azt a működést, amit ők folytattak, mi hírszolgálati irodának neveznénk. A híreket rendszerint nem tették közzé, de ha valaki valami hírt akart tudni bárki másról, a Birodalom bármely részéből, elmehetett ebbe a központi hivatalba, és ott megkaphatta azt. Így a különböző országrészeknek megvolt a maga biztosa, s ezek mindegyike arról a vidékről adott okkult úton nyert felvilágosítást, amely az ő hatáskörébe tartozott. A békés megbízással, vagy háborús céllal kiküldött expedíciókat ily módon tartották szemmel, s így lehetett róluk híreket kapni, mint a modern időkben drótnélküli vagy egyéb távirón keresztül.

Egy alkalommal, amikor Corona egy távoli országot kormányzott, a Manu nem volt képes utasításával ellátni őt. Így parancsot adott az okkult tudományok e gyakorlott tanulmányozói egyikének, hogy hagyja el a fizikai testét és az asztrális síkon jusson el Coronához, és materializálódjon újból, amint megérkezik hozzá. Ezzel az eljárással eljuttatták az üzenetet Coronához, éber öntudatában. Ezen a módon a Manu maradt az igazi uralkodó, a Birodalom határai bárhogyan is kiterjeszkedtek.

Különböző anyagokra írtak. Észrevettük, amint egy ember éles szerszámmal egy hosszú tokban lévő viaszos felületre írt, mintha karcolatot készített volna. Azután újból végigment az íráson egy üres tollal, amelyből színes folyadék ömlött, s ez száradáskor megkeményedett. Így az írás fennmaradt, viaszba ágyazva. Előfordult az is, hogy valaki egyéni írásmódot talált fel.

Gépezeteik nem emelkedtek a fejlettség olyan magas fokára, mint Atlantiszban. Egyszerűbbek voltak, s a munkának nagyobb részét kézzel kellett elvégezni. A Manu nyilvánvalóan nem kívánta, hogy Atlantisz határtalan fényűzése újjáéledjen az Ő népében.

A Kr. e. 60.000-beli szerény kezdet óta fokozatosan kialakult e sűrűn lakott királyság, amely körülvette a Góbi-tengert, és fokról fokra megszerezte az uralmat sok szomszédos nemzet felett, beleértve a turániakat is, akik az ősapáikat oly kegyetlenül öldösték le. Ez volt minden árja nemzet gyökértörzse, s ebből szakadtak ki Kr. e. 40.000-tól kezdődően azok a hatalmas kivándorló csoportok, amelyekből az árja alfajok alakultak ki. Ez a faj addig maradt ősi szülőföldjén, amíg négy ilyen elvándorló csoportot meg nem indított nyugat felé. Hatalmas kivándorló csoportokat hódítóként küldtek Indiába, s ezek leigázták ezt az országot, és birtokukba vették azt. A faj utolsó maradványai csak röviddel Poszeidonisz elsüllyedése előtt, Kr. e. 9564-ben hagyták el hazájukat, és csatlakoztak azokhoz, akik előrementek Indiába. (Megjegyzés: Ezt a gyökértörzset nevezi általában a teozófiai irodalom „első alfajnak”, nem szabad azonban elfelejtenünk, hogy ez nem más, mint az eredeti gyökérfaj, amelyből a többi ág, az alfajok kiszakadtak. Az első elvándorlást nevezik „második alfajnak”, és így tovább. Azok, akik Indiába vándoroltak, mindnyájan ebből az ázsiai törzsből jöttek, és ők az „első alfaj”). Ezeket azért küldték el akkor, hogy megmenekülhessenek attól a pusztulástól, amit ez az iszonyatos természeti csapás hozott létre.

Kr. e. 60.000-től Kr. e. 44.000-ig rendkívül gyarapodott és felvirágzott ez az őstörzs, s első felvirágzásának fénypontját Kr. e. 45.000-ben érte el. Meghódította Kínát és Japánt, amelyet főleg mongolok, a hetedik atlanti alfaj lakta, innen észak és kelet felé mentek, amíg csak a hideg éghajlat meg nem állította útjukat. Birodalmukhoz csatolták Formosát és Sziámot, amelyet turániak és tlatvatiak – akik a negyedik és a második atlanti alfajokhoz tartoztak – népesítették be. Szumátrát, Jávat és a környező szigeteket is gyarmatosították az árjak, ezek a

szigetek akkor még nem voltak annyira szétforgácsolódva, mint ma, általában ezeken a területeken a bennszülöttek szívesen fogadták őket, akik isteneket láttak a fehér arcú idegenekben, s inkább vallási tiszteletben részesítették őket, semmint hogy harcoltak volna ellenük. A településeik egy érdekes maradványa, amely Celebesben még ma is fennmaradt, egy Toala nevű hegylakó törzs. Ez a sziget is, amely Borneótól keletre terül el, uralmuk alá került, és tovaterjeszkedtek azon a területen, amelyet ma Maláji félszigetnek nevezünk. Kiterjesztették uralmukat a Fülöp szigetek, a Liu-Kiu szigetek, a keleti szigettenger és a pápua szigetek fölé (ezek a szigetek az Ausztráliába vezető úton terülnek el), s magára Ausztráliára is, amelyet sűrűn laktak a lemuriaiak, a harmadik gyökérfaj.

Itt találtuk Coronát Kr. e. 50.000 körül, aki e szigetekkel teletűzdelt tengereken egy hatalmas királyságot kormányzott. Ő ugyanis ezen a vidéken született meg, s egy királyságot alapított magának, a Manu ismerve el legfőbb uralkodójának, követve a tőle kapott utasításokat. A számtalan királyságból álló mérhetetlen Birodalomnak a Manu volt a legfőbb hűbérura, akár testet öltött, akár nem, a királyok az Ő nevében kormányoztak, s Ő időről időre utasításokkal látta el őket, hogy hogyan hajtsák végre ezt a munkát.

Kr. e. 40.000 körül a hanyatlás jelei kezdtek a Birodalomban mutatkozni. A szigetek és a távolabbi tartományok bizonyos gyarmati önállóságra tettek szert. A Manu alkalomadtán még most is testet öltött, de rendszerint magasabb síkról irányította a dolgokat. A központi királyság ragyogó civilizációja ennek ellenére változatlanul fennmaradt továbbra is, több mint huszonezzer esztendőn át nyugodt megelégedettségben, s ezalatt a fajfejlődést elősegítő működés súlypontja más irányba tolódott át. Ez az alfajok megalkotása s a világ különböző tájaira való eljuttatása volt.

XVI. fejezet

A MÁSODIK, AZ ARAB ALFAJ

Emlékezzünk vissza, hogy amikor a Manu – miután kis nyáját Arábiából ideiglenes északi nyugóhelyére vezette, és a Kr. e. 75.025. évben bekövetkezett nagy katasztrófa után a Fehér Szigetre vitte – Shamballába ment, a Hierarchia Feje megmutatta neki a tervet, amit fajának kialakításában követnie kell. Négy hosszú völgyet – amelyek a Góbi-tenger partjától 20 mérföldnyire elterülő hegláncon keresztül vezettek, és a közbeeső hegyek által egymástól el voltak különítve – használt fel a négy alfaj különválasztására és megedzésére. Ennek a munkának kellett most elkezdődnie.

A Manu úgy kezdte el a dolgot, hogy a Szolgálók nagy csoportjából – akiknek a nemes árja civilizációban kellett kifejlődniük – kiszemelt néhány családot, akik készek voltak arra, hogy mint úttörők működjenek, és elhagyván a csodás Híd Városát, kimenjenek a vadonba, hogy az új telepítést megalapítsák. A népesség egy nagy csoportját, akiknek legnagyobb része a mai időkben tagja vagy tagja volt a Teozófiai Társulatnak, választotta ki erre az úttörő munkára,¹⁹ és ezek közül küldött ki néhány családot, hogy az utat mutassák. A harmadik generációban ezek leszármazói között született Mars és Merkúr, s azután a Manu és néhányan a Nagyok közül öltöttek testet ott, hogy a típust specializálják. A Manu különleges testet készített elő a típusnak, amelyet célul tűzött ki, ebben öltött testet, amikor ez a megkívánt fokot elérte.

A magasan fejlett személyiségek ezen csoportja alakítja ki a típust mindig, ha egy új fajt alapítanak, és a típus akkor mutatkozik a legjobbnak. Ez az Aranykor, amelyre minden nemzet visszatekint későbbi napjaiban. Ezután következnek a fiatalabb Egók, és viszik azt tovább, természetesen képtelenek a megalapított színvonalat fenntartani. Mindegyik esetben a fiatal Egók csoportját küldik ki, hogy előkészítsék az utat, azután következnek az idősebbek, akiknek soraiban néhány Mester is van, ezektől kapják testüket a még nagyobbak és megalapozzák az új típust. Ezután a fiatalok áramlanak be, és megteszik a tőlük telhető legjobbat, először az idősebbek által vezetve, de később magukra hagyatva, hogy tapasztalat által tanulják meg a feladataikat.

Azok között a fiatalok között, akiket kiválasztottak arra, hogy az első úttörő családokat alkossák, észrevettük Heraklest, Corona és Theodoros fiát, Siriussal, feleségével. Sirius magas, meglehetősen izmos asszony volt, az igazi háziasszony típusa, és igen gondos nagy családjához, akik között Alcyonét, Mizart, Uránuszt, Selenét és Neptunt figyeltük meg. Herakles néhány tlavatli főnemest hozott, mint hadifoglyokat egy hódító hadjáratból, és ezek egyikének fia, Apis feleségül vette unokahúgát, Geminit, nagy bosszúságára a büszke árja családnak, akik ezt a házasságot messalliance-nak tekintették – a tiszta vér méltatlan keveredésének. Azonban valószínűleg a Manu intézte csendben így a dolgot, hogy tlavati keveredés is történjék. Gyermekük Spica és Fides ikrek voltak, helyes kis párocska. Hektor és Aurora egy másik házaspár volt ezek közül a kivándorolt családok közül, és leányuk Alcyone, Selenéhez ment férjül. Gyermekük Merkúr volt. Uránusz Andromédával kötött házasságot, és Mars és Vénusz születtek ide. Vulkan pedig mint Alcyone fia jelent meg.

¹⁹ Ezek most ismét azt teszik, amit azelőtt már gyakran tettek, és utat nyitnak az emberiség és a civilizáció új stílusa számára. Ők a nagy előrehaladó hadsereg úttörői és hidásai, akik a hadsereg számára az őserdőket irtják, utakat csinálnak, és folyamokat hidálnak át. A munka talán hálátlan, de szükséges, és azoknak megfelelő.

Meg kell említeni, hogy ketten, akik jelenleg Mesterek, Uránusz és Neptunusz a második generációban születtek, Mars és Vénusz, mindketten Mesterek jelenleg, ezeknek a családjában, a harmadik generációban születtek, Merkúr most Mester, szintén a harmadikban született, mint Selene gyermeke, és Vulkán, szintén Mester most, a harmadikban Alcyone gyermekeként. A negyedik generációban pedig a Manu jelent meg, mint Mars és Merkúr fia.

Ebben az időben néhányan éltek barátaink közül a Híd Városában, közöttük Castor Rheával való házasságban. Ők úgy gondolkoztak, hogy azok, akik a völgybe mentek, nagyon botorul cselekedtek, mert a létező civilizáció nagyon megfelelő volt, és nem volt semmi értelme annak, hogy kivándoroljanak, és egy új civilizációt alkossanak, répat ültessenek egy soha nem hallott völgyben, ahelyett, hogy a város kultúrájában és rendjében éljenek. Azonkívül a völgylakók által követett új vallás is teljesen felesleges volt, lévén a régi sokkal jobb. Barátaink közül egy másik, aki Castort követi a korszakokon át, Lachesis tehetős kereskedő volt, fia Velleda elhamarkodott, ingerlékeny ember volt, udvariatlan a vevőkhöz, nagy bosszúságára udvarias atyjának. Lechesis Amaltheát vette feleségül, aki azonban megszökött Calypsoval, olyan viselkedés volt ez, amit akkor igen illetlen dolognak tartottak. Mivel őt és szerelmét nem fogadták be a városba, a völgybe vándoroltak, de itt sem találtak melegebb fogadtatásra.

Poseidonisból egy tolték herceg jött látogatóba a városba, akiben régi barátunkat Cruxot ismertük fel, kíséretében volt egy másik régi ismerősünk, Phocea.

Századokon át növekedtek és szaporodtak a völgy lakói, a gondos specializálódás tovább tartott, míg végül a Manu Kr. e. 40.000-ben elég számosnak és előkészültnek gondolta őket arra, hogy kiküldhesse a világba. Mars vezetése alatt küldte ki őket, akit Corona és Theodoros támogattak, hogy visszafelé újból kövessék az utat, amelyen oly sok ezer év előtt jöttek, hogy megpróbálják arizálni a hátrahagyott arabok leszármazottjait, mert az összes atlantiszi közül ezek voltak a leginkább az új jellegzetességeknek a birtokában. Ezek az arabok még mindig ott voltak, ahová a Manu letelepítette őket. Egy csomó félig civilizált törzs, akik elfoglalták az egész arab félszigetet, és a szomáliai parton is alapítottak néhány települést. Egy erős és barátságos hatalom létezett abban az időben a most Perzsiának és Mezopotámiának nevezett vidéken, és a Manunak, aki később csatlakozott az emigránsokhoz és hadait vezette, nem került nagy nehézségekbe, hogy megszerezze hadserege számára az átvonulás iránti engedélyt, egy gondosan kijelölt és biztosított úton végig. Feljegyzésre méltó, hogy ez a kivándorlás különbözik a későbbi évektől. Abban a vándorlásban, amely India fennsíkjáról szállt alá, az egész törzs vándorlásnak indult az öreg emberektől a csecsemőig. Ez utóbbi esetben azonban az öregeknek és a sok gyermekes családoknak azt tanácsolták, hogy maradjanak vissza, és a kivándorlás a harcosokra és azok feleségeire és aránylag kevés számú gyermekre korlátozódott. Sokan közülük nőtlen fiatal emberek voltak. A harcosok száma 100.000 körül volt, az asszonyok és gyermekek kitétek még 100.000 főt.

A Manu két évvel a kivándorlás előtt hírnököket küldött ki, hogy az arab törzseket előkészítsék jövetelére, amit azonban nem nagyon kedvezően fogadtak, így ő sem volt kedvező fogadtatásra elkészülve. Amikor átszelte azt a sivatagot, amely akkor, mint most is, elválasztotta Arábiát a világ többi részétől, és az első települések látókörébe jutott, egy csapat felfegyverzett lovas jelent meg az arcvonala előtt, és azonnal megtámadta az elővédeket. A támadást könnyen visszaverték, és néhány foglyot ejtve igyekeztek megmagyarázni nekik, hogy küldetésük békés. A nyelv annyira megváltozott, hogy az érintkezés nagy nehézséget okozott, a Manu azonban módot talált arra, hogy bátorságot öntsön foglyaiba, és elküldte őket, hogy eszközöljenek ki egy találkozást a főnökükkel. Némi nehézségek és néhány üze-

netváltás után megérkezett a főnök gyanakodva és engesztelhetetlenül, de hosszas tárgyalás és magyarázat után magatartása némileg megváltozott és úgy gondolta, hogy ezt a különös fajta betörést a saját céljaira használhatja ki. Halálos ellenségeskedésben élt egy szomszédos törzssel, s míg gyengének érezte magát, hogy szembeszálljon a Manu seregével, úgy gondolta, hogy ha meg tudja nyerni ezeket az idegeneket a maga számára, röviden végezhet ősi ellenségével. Így tehát mérsékelte magát, és beleegyezett abba, hogy az idegenek letelepedhetnek egy nagy elhagyott völgyben, amely országa határán terült el.

Ők hálával fogadták ezt az ajánlatot, és a völgy egész kinézését hamarosan megváltoztatták. Mivel előrehaladott civilizációval bíró nemzetből származtak, ismerték a kutak ásásának tudományát, és hamarosan az egész völgyet hatékonyan öntözték. Egy nagy folyam folyt le a középén. Egy éven belül az egész országrészük meg volt művelve, és meglehetősen jó minőségű gabonát termeltek, három év alatt pedig teljesen megalapozták gazdaságos és önálló közösségüket.

A főnök azonban, aki fogadta őket annakidején, a legkevésbé sem volt a dologgal megelégedve, féltékeny szemet vetett az általuk eszközölt berendezésekre. Úgy gondolta, hogy mivel ez a terület az ő országának egy része volt, az ő népének és nem holmi idegeneknek kell annak előnyeit learatni. Azután, amikor a Manut arra kérte, hogy csatlakozzon rabló hadjárataihoz, azt a választ kapta, hogy bár ő hálás vendéglátójának, és kész őt megvédeni minden támadástól, de nem vesz részt semmiféle békés népek ellen kiprovokált támadásban. A főnök mindezért igen bosszús lett, annál inkább, mert nem látta módját annak, hogy hogyan kényszerítse ki parancsait. Végül is békét kötött ősi ellenségével, és rávette őt, hogy csatlakozzon hozzá abban a törekvésében, hogy az újonnan jöttöket kiirtsa.

Ez a terv azonban kudarcot vallott. A Manu legyőzte és megölte mindkét főnököt, és magát tette meg uralkodóul mindkét ország felett. Alattvalóik, amikor a harcnak vége volt, filozófiai nyugalommal elfogadták az új uralkodót, és hamarosan tapasztalták, hogy sokkal kedvezőbb és boldogabb helyzetben vannak az új uralom alatt, bár kevesebbet harcolnak, és többet dolgoznak. Így a Manu biztosította a megtelepedését Arábiában, és erre azonnal következett az új alattvalók arizálása oly gyorsan, amint az csak lehetséges volt. Hébe-hóba más törzsek is megtámadták őt, de változatlanul olyan súlyos veszteségekkel verte őket vissza, hogy azok jobbnak látták, hogy békét hagynak neki. Az évek múlásával birodalma hatalmasan virágzott, és mindig erősebb lett, míg a többi törzset véres viaskodások gyengítették és pusztították. Mindennek meg lett a természetes következménye. Lassanként, amint az alkalmak adódtak, egyik törzset a másik után olvasztotta magába, rendesen vérontás nélkül, és a többség beleegyezésével. Negyven évvel később bekövetkezett halála idején Arábia felső fele a hatalma alatt állt, és véglegesen árjának lehetett tekinteni. Uralmát Arábia déli felére is kiterjeszthette volna, de egy vallási fanatikus megjelenése, aki azt hirdette a népnek, hogy ők kiválasztott fajta, megakadályozta ebben. Ez az ember, akivel később még találkozni fogunk, és ezért megkülönböztető nevet adunk neki, nevezzük őt Alastornak, fajtája figyelmét saját Manujuknak az ősrégi időkben adott azon törvényeire hívta fel, amely megtiltotta nekik az idegenekkel való összeházasodást. Nem szabad ennél fogva semmi áron sem keveredni ezekkel a pogányokkal, akik ki tudja honnan jöttek, az ő elbizakodott civilizációjukkal és gyűlöletes zsarnokságukkal, amely az embert még attól az elidegeníthetetlen jogától is meg akarja fosztani, hogy szabadon meggyilkolhassa embertársait, amikor neki tetszik. Ez visszhangra talált az arab jellemnek abban a kiemelkedő vonásában, hogy a fensőbbiséget nem tűri, és a déli törzsek, akik évszázadokon át civódtak egymással, most ténylegesen egyesültek és szembeszálltak reinkarnálódott vezérükkel. A saját nevében szálltak szembe vele, amennyiben eredeti rendeletét a faji tisztaságot illetőleg megszegették vele szemben.

Furesa volt, hogy Vaivasvata Manut saját maga ellen használják fel, de Alastor valójában anakronikus volt csupán, aki nem tudott elmozdulni a kerékvágásból. Amikor a Manunak elkülönült népre volt szüksége, akkor megtiltotta a kívül levőkkel való összeházasodást, amikor azonban régi követőinek a leszármazóit akarta arizálni, az összeházasodás lényeges lett. Alastor számára azonban – amint a fajtájabeliek közül sok mások is – a fejlődés és alkalmazkodás eretnkség volt, és kihasználta követőinek fanatizmusát.

Amíg ez a hosszas viaskodás tartott, a Manunak egy aránylagosan békés időszakban megvolt az az öröme, hogy fogadhatta hatalmas testvérének, a Mahagurunak – a leendő Buddhának – látogatását, aki eljött a második alfajhoz, mielőtt az megkezdte győzelmes életfutását, hogy megtanítsa neki az új vallást, amit Egyiptomban tanított, mint az ősrégi hitnek itt uralkodó reformját.

Az egyiptomi nagy atlantiszi birodalom, amely ellentétben állt a Manuval, amikor népét a Kr. e. 75.025-ben bekövetkezett nagy katasztrófa elől elvezette, hogy letelepedjen Arábiában, elpusztult abban a katalizmában, amelyben Egyiptom víz alá került. Amikor később a mocsarak lakhatóvá váltak, az országot egy időre egy negroid faj foglalta el, akiknek uralmát a hátrahagyott kőeszközök és másmilyen foglalkozást jelző maradványok jelezték. Ezután következett a második atlantiszi birodalom, az isteni királyok nagy dinasztiájával, s azoknak a hősöknek nagy részével, akiket a görögök később félistenekként tiszteltek, mint Herakles a tizenkét munkájával, akinek a tiszteletét a görögök is átvették. Ez az atlantiszi birodalom körülbelül Kr. e. 13.500-ig tartott, amikor az árják India déli részeiről eljöttek, és az árja faj gyökerének birodalmát alapozták itt meg. Ez az atlantiszi birodalom ennél fogva Kr. e. 40.000-ben, amikor a Manu ismét Arábiában tartózkodott, még uralmon volt, és a civilizáció igen magas fokát érte el. Hatalmas templomai voltak, mint a karnaki, igen hosszú és homályos folyosókkal, díszes szertartásokkal és kidolgozott vallásos tanítással.

Az egyiptomiak mélyen vallásos faj voltak, s a vallásukhoz tartozó történeteket oly intenzitással és valósággal élték át, amelynek csak halvány visszfényét láthatjuk manapság a római és anglikán katolikusok között olyan napokon például, mint a nagypéntek. Pszichikusok voltak, és érezték a fizikai feletti befolyások játékát, amiért is nem kételkedtek a magasabb lények és világok létezésében, vallásuk volt az igazi életük. Hatalmas templomokat építettek, hogy a végtelenség és nagyság benyomását éreztessék, hogy tiszteletet csepegtessenek bele az alacsonyabb néposztályok lelkületébe. Az élet minden színessége és ragyogása vallásukat vette körül. A nép rendszerint fehér öltözéket viselt, de a vallásos körmenetek a ragyogó színnek pompás áradata volt az arany és drágakövek csillogásában. Az Osiris halálának ünnepével összekapcsolt szertartások a valóság erejével bírtak, a megölt Isten felett való gyász volt az, a nép zokogott és hangosan jajgatott, s az egész sokaságot magával ragadta a szenvedélyes érzelem, és úgy kérték Osiris visszatérését.

Ehhez a néphez jött annak idején a Mahaguru mint Tehuti vagy Thot, akit később a görögök Hermésznek neveztek. Azért jött, hogy a „Belső Világosság” nagy tételét tanítsa a templomok papjainak, Egyiptom erőteljes papi hierarchiájának, amelynek az élén a fáraó állt. A főtemplom belső udvarában tanította őket „a Világosságra, amely minden emberben világít, aki a világra jön”, amely tant továbbadták korszakokon, és ez visszhangzik a negyedik evangélium kora egyiptomi színezetű szavaiban. Arra tanította őket, hogy a Világosság egyetemes, s hogy a Világosság, ami az Isten, minden ember szívében lakozik: „Én vagyok a Világosság”, és meghagyta nekik, hogy ismételjék, „a Világosság én vagyok”. A „Világosság – mondta – az igazi ember, bár az emberek lehet, hogy fel nem ismerik, bár megtagadják azt.

Osiris a Világosság; Ő a Világosságtól jött, a Világosságban lakozik, Ő a Világosság. A Világosság rejtve mindenütt jelen van, minden sziklában, minden kődarabban. Ha az ember egygé válik Osirissal, a Világossággal, akkor egygé válik az egészszel, amelynek addig a része volt, s akkor képes meglátni mindenben a Világosságot, bármennyire is eltakart az, elnyomott vagy bebörtönzött. Minden egyéb nincsen, de a Világosság van. A Világosság az emberek élete. Minden emberhez közelebb van ez a Világosság, mint bármi más, benne lakozik szíve legbelsejében, bár vannak a papoknak különböző kötelességeik, amelyeket meg kell tenniük, és sokféle mód van, amellyel segíthetnek az embereken. A Valóság minden ember számára közelebb van, mint a szertartások, mert csak befelé kell fordulnia és meglátja a Világosságot. Ez a célja minden szertartásnak, és a szertartásokat nem kell félredobni, mert nem azért jöttem, hogy leromboljam, hanem hogy beteljesítsem a törvényt. Ha az ember felül tud emelkedni a szertartásokon, eljut Osirishez, eljut a Világossághoz, Amun-Rahoz, ahonnan minden ered, és ahová minden visszatér”.

S ezután: „Osiris a mennyekben van, de Osiris ott van minden ember szívében is. Ha a szívekben levő Osiris felismeri Osirist a mennyekben, akkor ez ember Istenné lesz, és Osiris, az egykor szétszakadt, ismét egygé válik. De lásd! Osiris az isteni Szellem, Isis az Örök Anya, életet adtak Hórusznak, aki az Ember, aki mindkettőtől született, s mégis egy Osirissal. Hórusz elvegyült Osirissal és Isis, aki az Anyag volt, az Élet és Bölcsesség Királynéja lesz általa. És Osiris, Isis és Hórusz mind a Világosságtól születtek”.

„Hórusz születése kettős, Isistől született, az Isten megszületett az emberiségbe, testet véve az örök Anyától, az Anyagtól, az Örök Szűztől. Osirisben született újból, felszabadítván anyját férjének az egész földön szétszórt töredékei után való keresése alól. Osirisban születik, midőn Osiris, aki a szívekben van, meglátja Osirist a mennyekben, és felismeri, hogy a kettő egy”.

Ezeket tanította, és a papok között a bölcsek örvendeztek ennek.

Az uralkodónak, a fáraónak ezt a jelszót adta: „Keresd a Világosságot”, mivel azt mondta, hogy csak az a király képes helyesen uralkodni, aki meglátta a Világosságot mindenkin szívében. S a népnek ezt a jelszót adta: „Ti vagytok a Világosság. Világítsatok hát”. S ezt a jelszót vésette föl a nagy templom pylonjaira, felhaladva az egyik oszlopon és lefelé haladva a másikon. S ez volt felírva a házak ajtaja fölé, s a pylonokból, amelyekre ez volt felírva, kis modelleket készítettek értékes fémekből, égetett agyagból úgy, hogy a legszege nyebb is vásárolhatott kis kék agyag modelleket, barna erezzel és fényezve. Egy másik kedvelt jelszó volt: „Kövesd a Világosságot”, s ez később így változott meg: „Kövesd a Királyt”, ami azután nyugatra is elterjedt és az Asztalkör jelszava lett. S a nép megtanulta, hogy így beszéljen halottairól: „Átment a Világosságba”.

S Egyiptomnak örömteli civilizációja még örömteljesebbé lett, mert Ő lakozott közöttük, a megtestesült Világosság. A papok, akiket Ő tanított, továbbadták tanításait és titkos utasításait, amelyeket azután Misztériumaikba foglaltak bele, és az összes nemzetből jöttek tanítványok, hogy megtanulják „az egyiptomiak bölcsességét”, és az egyiptomi iskolák híre messze földre elterjedt.

Ebben az időben Ő Arábiába ment, hogy tanítsa az itt letelepedett alfaj vezetőit. Mélységes örömmel telt el mindegyikük szíve, midőn a hatalmas Testvérek kezét szorítottak és egymás szemébe néztek, s számkivetettségükben visszagondoltak messze otthonukra, a Híd

Városára és a fehér Shamballára. Mert a Nagyok is elfáradhatnak néha, amikor a tudatlan emberek kicsinyességei között élnek.

Így jött el a második alfajhoz a Legfőbb Tanító, és átnyújtotta nekik a Benső Világoságról szóló tanítást.

De térjünk vissza az Arábiában letelepedett nép növekedésének történetéhez. Alastor által a Manu ellen délen támasztott ellenségeskedés következményeképpen az Arab félsziget két részre oszlott, és a Manu utódai sok generáción keresztül megelégedtek azzal, hogy saját királyságuk felett uralkodjanak anélkül, hogy annak határait kiterjeszteni igyekeztek volna. Néhány század elteltével egy becsvágyóbb uralkodó került a trónra, és felhasználva a délen keletkezett helyi egyenlenségeket, hadseregével egészen az óceánig hatolt előre, és magát Arábia császárának kiáltotta ki. Új alattvalóinak megengedte, hogy megtartsák saját vallásos eszméiket, s mivel az új kormányzat sok tekintetben tökéletesebb volt a réginél, a hódítók nem találtak tartósabb ellenállásra.

A délieknek egy bizonyos fanatikus csoportja azonban kötelességének tartotta, hogy tiltakozzék az ellen, amit ők a gonosz diadalának tartottak, s egy egyszerű és tüzes ékes-szólású próféta vezetése alatt elhagyták legyőzött hazájukat, és a szemben lévő Szomáliai parton telepedtek le közösségben.

Itt a próféta és utódai kormányzása alatt éltek néhány évszázadon át, számban igen megnövekedve, míg egy esemény következett be, amely komoly viszálykodást okozott. Felfedezték, hogy az uralkodó próféta, amíg a faj fanatikus tisztaságát hirdette, maga a földrész belsejéből származó néger nő iránt érzett vonzalmat. Amikor ez kiderült, nagy volt a felzúdulás, de a próféta feltalálta magát, és mint új kinyilatkoztatást, azt az eszmét tette közzé, hogy az összeházasodás ellen való szigorú tartózkodás csak azért volt szükséges, hogy az északi jövevényekkel való keveredést gátolja, de egyáltalán nem vonatkozik a négerekre, akiket ténylegesen inkább mint rabszolgákat, mint javakat, vagy vagyontárgyakat tekintettek, mintsem feleségeket. Ez a merész kinyilatkoztatás két részre osztotta a közösséget, a többség elfogadta, először habozva, azután lelkesedéssel, s fekete „rabszolgákat” mohón vásároltak. Egy elég tekintélyes kisebbség azonban lázadozott a kinyilatkoztatás ellen, s ezt csupán esetlen csalafintaságnak tartotta, ami arra jó, hogy egy kicsapongó papot fedezzen. Amint pedig megszavazták őket, irtózáttal fordultak el, s kijelentették, hogy nem lakhatnak többé eretnekek között, akik minden elvet megtagadnak. Egy buzgó prédikátor, aki mindig a vezetői rangra törekedett, állt az élükre, nagy karavánt alakított, és erényes megbotránkozással kivándorolt. Az ádeni öböl partjain vándoroltak körül, fel egészen a Vörös tenger partjáig, míg végül megtalálták az utat az egyiptomi területre. Különös történetük megragadta a korszak fáraójának képzeletét, és felajánlotta birodalmának egy kívül eső kerületét, ha ott le akarnak telepedni. Az ajánlatot elfogadták, s itt századokon át elég békésen éltek, virágzásnak indulva a jóakarató egyiptomi uralom alatt, és semmiképpen sem keveredtek el velük.

Egy időben valamelyik fáraó adókat vetett ki rájuk, és közmunkát kívánt tőlük, amelyet kiváltságaik megsértésének tekintettek. Ezért ismét kivándorolt az egész népség, s most Palesztinában telepedtek le, ahol mint zsidókat ismerjük őket, akik még most is meg vannak győződve, jobban mint valaha, arról, hogy ők a kiválasztott nép.

A Szomáliai földön hátramaradt többségnek azonban szintén megvoltak a maga kalandjai. A rabszolga-kereskedés következtében ismertebbek lettek a földrész belsejében lakó törzsek előtt, akiket eddig szigorúan kizártak soraik közül, s ezek a vad törzsek ráeszméltek

arra, hogy a félig civilizáltak kirablása által vagyona tehetnek szert. A törzsek számos támadást indítottak a telep ellen, ami annyira kifárasztotta annak tagjait, hogy évekig tartó harcok után, amelyben ezek vesztették életüket, s miután tartományuk is minden évtizedben jobban és jobban kisebbedett, elhatározták, hogy elhagyják otthonukat, és ismét visszavándorolnak az öblön át atyáik földjére. Barátságosan fogadták őket, és hamar beolvadtak a népességbe. Az „igazi arabok”-nak nevezték magukat, bár kevésbé volt ehhez joguk, mint bárki másnak, s még ma is megvan az a hagyomány, hogy az igazi arabok Ádenben szálltak partra, és lassanként szivárogtak észak felé, s még ma is fel lehet ismerni a földrész déli felének hamita arabjai között a sok ezer év előtti néger vérkeveredés félreismerhetetlen nyomait. Még ma is hallhatjuk azt a legendát, hogy az északi mostiri arab hosszú idő előtt Ázsiába ment messze Perzsián túl, s azután visszatért, sok jelét hozván magával az idegen országban való időzésének.

A második alfaj sok ezer éven át növekedett, szaporodott és virágzott, s uralmát majd egész Afrikára kiterjesztette, kivéve azt a részt, amely az egyiptomiak kezében volt. Egyszer sokkal később Egyiptomot is meghódították, s rövid ideig mint Hyksos királyok uralkodtak, de győzelmes napjaik azok voltak, amikor a nagy algíri sziget felett uralkodtak, s útjukat a keleti part mentén vették egészen a Jóreménység fokáig, s oly királyságot alapítottak, amely a Matabi földet, Transvaalt és a Lorenzo Marques kerületet is magába foglalta.

Az úttörők csapata, Arábiában való néhány testöltés után részt vett ennek a Dél-Afrikai Birodalomnak a felépítésében is, s itt látjuk Marst, mint uralkodót s hűséges Heraklesét, mint egy alatta levő tartomány kormányzóját. Sirius is testet öltött Mashonában, ahol Alcyonet vette feleségül, és néger szolgái között megtaláljuk a sok életem át hűséges szolgálóleányt, Boreast. Matabe-földön a környezet igen szép volt, a völgyek tele gyönyörű fákkal és antilop nyájakkal. Nagy városok épültek fel a kedvelt masszív típusban, hatalmas templomok, és a fokozatosan kiépült civilizáció egyáltalában nem volt méltatlan. A két nép, a bennszülött afrikai és a hódító arab között elterülő szakadék túlságosan széles volt ahhoz, hogy áthidalható legyen, és az afrikaiak megmaradtak munkásoknak és házi cselédeknek, és végképpen el voltak nyomva.

Az arabok Afrika partjain is alkottak településeket, de itt összeütközésbe kerültek Poszeidonisz lakóival, és végül is visszaverték őket. Madagaszkárba is betörték, és pedig a déli császárság próbálta elfoglalni azt, azonban csak néhány települést sikerült elérni bizonyos ideig a partvidék különböző pontjain.

Amikor a nagy Sumér-Akkád Birodalom, amely Perzsiát, Mezopotámiát és Turkesztánt foglalta magában, végülis apró és torzsalkodó államokra oszlott, egy arab uralkodónak az a merész eszméje támadt, hogy saját vezetése alatt ismét egyesíti őket. Meg is támadta seregeivel, s húszévi fáradhatatlan küzdelem után meghódította Mezopotámia síkságait is, majd nem egész Perzsiát egészen a khorasau nagy sós tóig, ahol most a sivatag terül el. Nem tudta meghódítani Kurdisztánt, s nem tudta leigázni a hegylakó törzseket sem, akik támadásaikkal zavarták hadseregeit útjukon. Azután meghalt, és fia bölcsen inkább konszolidálni igyekezett birodalmát, mint kiterjeszteni. Jól össze is tartotta századokon át, és sokkal tovább is fennmaradhatott volna, de magában Arábiában zavarok keletkeztek, és Perzsia kormányzója, az arab király unokatestvére, felhasználta az alkalmat, és függetlennek kiáltotta ki magát. Az általa így alapított dinasztia 200 évig állt fenn, de folytonos háborúskodás közepette. Azután ismét a felfordulás és a kis törzsekre való szakadás korszaka következett, és a Közép-Ázsiai vad nomádok állandó betörései, akik e vidék történetében oly kiemelkedő szerepet játszanak. Egy arab királyt megkísértettek azok a hírek, amelyek India mesés gazdagságáról hozzá eljutottak,

s hajóhadat küldött a tengeren át, hogy megtámadja azt. Vállalkozása kudarcot vallott, mert hajóhadát megsemmisítették, embereit megölték vagy foglyul ejtették.

A perzsiai és káldeai arab uralom végleges összeomlása után az anarchia és vérengzés évszázadai következtek, és a tartományok majdnem elnéptelenedtek, így a Manu végül elhatározta, hogy a megmentésükre siet, és elküldi harmadik alfaját, amely a nagy Iráni-perzsa birodalmat alapozta meg.

XVII. Fejezet

A HARMADIK, AZ IRÁNI (PERZSA) ALFAJ

Ismét visszatérünk a Híd városába, amely még hatalmas, bár ragyogása hanyatlóban van, mivel már közeledünk a Kr. e. 30.000 évhez. Tízezer éves időköz telt el a második alfaj elküldése után, míg a Manu kiküldte a harmadikat. Erre a munkára kiszemelt embereket századokon át gondosan készítették elő, hasonlóan a többiekhez. A Manu elkülönítette őket a hegyvidék völgyeinek egyikében, és addig fejlesztette őket, amíg egészen elkülönült típust nem alkottak. Az Atlantiszban történt eredeti kiválasztásba a hatodik atlantiszi alfaj legjobbjából egy kis részt belefoglalt, s most azokat a családokat használta fel, amelyek ezt az akkád vért a legjobban megőrizték, s az úttörők csoportját ezekbe a testekbe küldte inkarnálódni. Egyet vagy kettőt közülük messzebb küldött el, hogy visszahozzon egy kevés akkád vért messze nyugati otthonából. Így megfigyeltük Heraklest, egy erős, csinos fiatalembert, amint szülőotthonából, Mezopotámiából egy karavánnal a Híd városába érkezett. Hosszúfejű, tiszta vérű akkád volt. Csupán kalandvágyából vezéreltetve csatlakozott a karavánhoz azon ifjú kívánságtól, hogy világot lásson, s bizonyára a leghalványabb eszméje sem volt arról, hogy őt küldték, hogy Mezopotámiában szülessen, és hogy azért kellett visszamennie Közép-Ázsiába, hogy régi barátaihoz csatlakozzon megszokott úttörő munkájukban. Végtelenül vonzotta őt az ősrégi rendezett civilizáció szépsége és ragyogása, ahová megérkezett és azonnal horgonyt is vetett itt, beleszeretvén Orionba, Sirius leányába.

Ezt az esetet Sirius és felesége Mizár nem jó szemmel nézték, mert Sirius a fiatalabbik fia volt Vaivasvata Manunak és Merkúrnek, és nem tetszett neki, hogy a fiatal akkádot családja körébe vezették. De egy intés a Manu részéről elég volt ahhoz, hogy engedékenységre bírja őt, mert mindig tekintélytisztelő volt, és a Manu atyja és királya is volt egyúttal. A Manu által hozott törvény szerint szükséges volt, hogy Heraklest egy árja család fogadja örökbe, és így tehát Osiris családjába fogadták be, aki Siriusnak idősebb testvére volt.

A Manu már nagyon öreg volt ekkor, és mivel Sírúst nem kívánták utódjának, családjával együtt továbbították abba a völgybe, amely a harmadik alfaj felépítésére volt kiválasztva. Családja és veje Herakles és ennek gyermeke is vele mentek. Pallas, a későbbi történelem Platónja ott volt, mint pap, és Helios mint papnő egy magas, parancsoló alak, méltóságos taglejtésekkel.

E völgynek népessége amikor megsokasodott, inkább állattenyésztő, mint földművelő volt, terjedelmes birkanyájákat és marhacsordákat és nagyszámban lovakat is tartottak.

A Manu, aki erre az alkalomra nagyban átalakította megjelenését, ebbe az alfajba az ötödik generációba jött először, és megengedte, hogy a nép körülbelül kétezer évig szaporodjék, míg végül képes volt 300.000 harcost kiállítani, akik készek voltak magukat viszontagságos és fáradhatatlan meneteléseknek alávetni. Akkor aztán testet-öltésbe küldte Marsot, Coronát, Theodorost, Vulkánt és Vajrát, a hadseregének kapitányait, és maga vezette tova őket. Ezúttal nem volt rendes népvándorlás, csupán egy menetelő hadsereg. Az asszonyokat és gyermekeket hátrahagyták a völgyben, ahol Neptunusz, Mars felesége és Osiris, Corona felesége, erős és nemes matrónák vették kezükbe az ügyek vezetését, és helyesen kormányozták a közösséget.

Fiatal, nőtlen emberekből álló gárda teljesített szolgálatot, mint kíséret a vezérek mellett, készen arra, hogy üzeneteket vigyen minden irányban. Igaz büszkék voltak magukra, és nagyon vidámak voltak, lelkesedtek az eszme iránt, hogy a Manu vezetése alatt fognak igazi jó harcba menni.

Nem volt valami ünnepi menetelés, mert az utazás nehéz vidékeken keresztül tartott, néhány hágó a Tiensan hegylánc végén keresztül, ahol a Kashgar kerületbe kanyarodik, 3000 méter magasan feküdt; az út egy részét egy folyó mentén, amely hegyszorosokon és völgyeken keresztül folyt, tették meg. A Manu nagyszerű 300.000 harcosból álló seregével előzőlött Kashgart, könnyen legyőzván azokat a nomád hordákat, amelyek meg merték őt támadni, amint áthatolt a sivatagon. Ezek a törzsek körülzsongták a sereg széleit, és sok csatározás folyt itt le, de egyáltalában nem voltak említésre méltó harcok. A fegyverek, amelyeket használtak, hosszú és rövid lándzsák és dárdák, rövid erős kardok, parittyák és íjjak voltak. A lovasok lándzsákat és kardokat használtak, és hátukra csatolt kerek pajzsokat viseltek, a gyalogosok dárdákat hordtak, azután voltak nyilasok és parittyások is, az előbbieket közepeken, az utóbbiakat a széleken meneteltek.

Néha, amikor egy faluhoz közeledtek, a lakosok – akik rettegtek és gyűlölték a háborút kedvelő hegyi törzseket – elébük mentek, és üdvözölték őket, marhát és egyéb élelmiszereket hozva. Kimerítve a fosztogatások által, gyakran megtámadva, kirabolva és legyilkolva, a síkságok népe szívesen látott volna egy hatalmat, amely rendet teremt és tart is.

Perzsiát nem sok nehézséggel két év alatt leigázták, azután Mezopotámiát hódították meg. A Manu katonái őrsőket hagyott, megfelelő távolságokban, felosztván főnökei között az országot. Erődöket építettek, először földből, később kövekből, míg egész Perzsiát behálózták, hogy megóvják a hegyek felől jövő támadásoktól. Nem igyekeztek meghódítani a háborúskodó törzseket, de gyakorlatilag be voltak zárva erősségeikbe, és nem engedték meg nekik, hogy a síkságok békés lakóit kirabolják.

A gárda, most már szakálás, kipróbált harcosok, mindenhová követte főnökeit, és az ország meg volt hódítva lefelé egészen a déli síkságig, felfelé az északon elterülő Kurd hegyekig. Néhány évig még voltak alkalmi csatározások, és mindaddig, amíg az ország nem volt egészen békés és rendezett, a Manu nem hívta az asszonyok és gyermekek hatalmas karavánját, amelyet a harmadik alfaj völgyében hátrahagyott.

A karaván megérkezése nagy örömnép volt, és a házasságok napirenden voltak. Herakles és Alcyone ugyanazon fiatal nőbe, Fidesbe, egy csinos, határozott orrú leányba szerettek bele. Ő Alcyonét részesítette előnyben, és a vigasztalhatatlan Herakles elhatározta, hogy öngyilkos lesz, nem lévén az életnek értelme számára. Atyja, Mars rájött a dologra, összeszidta őt, és elküldte egy felkelő főnök elleni büntető expedícióval. Herakles ily körülmények között kigyógyult bánatából, legyőzte ellenfelét, és visszatérve feleségül vette Psychet, Mars egyik unokahúgát, aki örökbefogadott volt, miután atyját a harcban megölték.

A következő ötven évben a Manu saját közvetlen vezetése alatt tartotta ezt az új birodalmat, számtalanszor meglátogatta azt, és családját tagjait nevezte ki kormányzóknak. Kevés halála előtt saját trónjáról Közép-Ázsiában unokája, Mars javára lemondott, Mars legközelebbi testvérét, Coronát nevezte ki Perzsia független királyának, alatta Theodorossal, mint Mezopotámia kormányzójával. Ez időtől kezdve a harmadik alfaj gyorsan növekedett erejében. Néhány század elteltével egész Nyugat-Ázsiát uralta a Földközi tengertől a Pamíri fenn-

síkig és a Perzsa öböltől az Aral tóig. Bizonyos változásokkal ez a birodalom egészen Kr. e. 2000-ig tartott.

Ez alatt a 28.000 éves hosszú idő alatt egy esemény emelkedik ki, mint igen nagy fontosságú, és pedig a Mahaguru, mint az első Zarathustra eljövetele, a Tűz vallásának megalapítása Kr. e. 29.700-ban.

Az ország szépen megszilárdult a Coronát követő királyok alatt, akiknek sorában Mars, ez idő uralkodója – természetesen új testben – volt a tizedik. A katonai uralom elmúlt, bár alkalmi betörések emlékeztették a lakosságot zavargó szomszédjaira az erődív túlsó oldalán, ami most jól megépített és erős volt. Főként földművelő ország volt, bár terjedelmes nyájakat és csordákat tartottak, és különösen ezek csábították betörésre a hegylakókat.

Mars második fia Merkúr volt, és az ő testét választották ki a Legfőbb Tanító eszközüül. Surya volt a főpap, a hierophant abban az időben az államvallás feje. A vallás természet- és csillagimádat keveréke volt, s a főpap nagy tekintélynek örvendett, főként hivatalánál fogva, de részben azért is, mert királyi vérből való volt. Azt, hogy Merkúrt választották ki arra, hogy átengedje testét a Mahagurunak, atyával közölték, s ugyanúgy a főpappal is, és gyermekora óta gondosan gyakorolták e dicső cél érdekében. Surya viselt gondot e nevelésére, és az atyja tőle telhetőleg együttműködött vele.

Elkövetkezett a nap, amikor a Mahaguru első nyilvános megjelenésének meg kellett történnie. Ő a Shamballából jött finomabb testében, és birtokába vette Merkúr testét. Nagy körmenet indult a királyi palotától a város fő templomához. Jobb oldalon haladt a körmenetben a király arany mennyezet alatt, a főpap drágakövekkel kirakott mennyezete a baloldalon csillogott, s közöttük vittek vállmagasságban, hogy mindenki láthatta egy arany széket, amelyben ült a király jól ismert másodszületett fia. De mi volt az, ami a meglepetés és csodálkozás moráját előidézte, amint a menet elhaladt? Vajon valóban a herceg volt az, akit gyermekora óta mindnyájan jól ismertek? Miért vitték őt magasan a menet középpontjában, míg a király és a főpap alázatosan mellette haladtak? Mi volt az az új méltóságteljesség, az az eddig ismeretlen fenség, az a tekintet, oly átható és mégis oly szelíd, amely a sokaságon végigsöpört? Nem ilyen volt a viselkedése, nem így tekintett rájuk a herceg, aki közöttük nőtt fel.

A körmenet tovább hömpölygött és bevonult a templom tágas udvarába, amely tömve volt az ünnepnapok tarka öltözetét viselő néppel. Ilyenkor mindenki az uralkodó bolygója színére festett köpenyt hordott. A templom nagy ajtaja előtt elterülő teraszhoz vezető lépcsők oldalain sorakoztak a papok hosszú, fehér köntösükben és szivárványszínű selyem felső köpenyben. A terasz közepén egy oltár emelkedett, amelyen fa, illatos gyanta és tömjén volt felhalmozva, de füst nem emelkedett, mert a máglya a nép meglepetésére nem volt meggyújtva.

A körmenet a lépcsők lábaihoz ért, s itt mind megálltak, kivéve a három alakot középen, ezek felmentek a lépcsőn, a király és a főpap az oltár jobb és baloldalán helyezkedtek el, és a herceg, aki a Mahaguru volt, mögöttük középen.

Ezután a főpap, Surya szólt a papokhoz és a néphez, megmondván nekik, hogy az, aki ott áll az oltár mögött, többé nem herceg, akit ismernek, hanem hírnöke a Legmagasabbnak és a Tűz Fiainak, akik messze keleten laknak, ahonnan atyáik jöttek egykoron, hogy az Ő szótukat tolmácsolja, amit tisztelettel és engedelmességgel fogadjanak, s hallgassák meg, amit a

nagy Hírnök az Ő nevükben mondani fog. Azután, mint a vallás feje, tiszteletteljesen üdvözölte Őt.

Azután a hallatva figyelő tömeg felett megcsendült a Mahaguru ezüstös hangja, s mindenki azt gondolta, hogy neki beszél egyedül. Azt mondta nekik, hogy a Tűz Fiaitól, a Láng Uraitól jött hozzájuk, akik a Fehér Sziget Szent Városában, a messze Shamballában laknak. Kinyilatkoztatást hozott Tőlük, egy jelképet, amit mindig eszükben kell tartaniuk. Megmondta nekik, hogyan van az, hogy a tűz a legtisztább elem és minden dolog megtisztítója, s hogy ezért a legszentebb jelképének kell lennie ezentúl számukra. Hogy a Tűz az egekben levő Napban van megtestesítve, és bár rejtve, ott ég az emberek szívében. Az a melegség, az a világoság, az egészség, az erő, és benne és általa él és mozog minden. Sokat beszélt még nekik ennek mély jelentőségéről, és hogy hogyan láthatják minden dologban a tűz rejtett jelenlétét.

Azután felemelte jobb kezét, és íme: ott ragyogott a kezében egy pálca, amely mintha villámokból lett volna összefonva, és mégis villanásait minden irányban kilövellte, s ezzel a pálcával a keleti égboltra mutatott, s pár szót kiáltott ismeretlen nyelven. Az égbolt lángtengerré változott, tüzese zuhogott az oltárra, és egy csillag ragyogott feje felett, s mintegy fürdeni látszott annak fényében. A nép és a papok arcra borultak, és Surya és a király hódolttal hajoltak meg lábainál, míg illatos füstfelhők szálltak fel az oltárról, s hármukat pár pillanatra eltakarták szem elől.

Ezután kezeit áldásra emelve, a Mahaguru leszállt a lépcsőkön, és a királlyal és a főpappal visszatért a körmenetben a királyi palotába, ahonnan jöttek. A nép nagyon csodálkozott és örvendezett, mert őseik Istenei megemlékeztek róluk, és a béke szavát küldték nekik. Hazavitték a virágokat, amik az égből záporoztak alá, amikor a lángok elhalványodtak, és gondosan eltették ládáikba, mint becses örökséget utódaik számára.

A Mahaguru jelentékeny ideig maradt a városban, minden nap a templomba ment, és tanította a papokat. Megtanította nekik, hogy a Tűz és a Víz minden egyéb megtisztítója, és soha sem szabad beszennyezni, s hogy még a vizet is a tűz tisztítja meg, s hogy minden tűz a nap tüze, hogy benne van minden dologban, és a tűz által megnyilvánulhat. Hogy a tűzből és a vízből származik minden, mivel a tűz és a víz a hét Szellem, vagyis a Tűz az élet, és a Víz a forma.²⁰

A Mahagurut Mesterek és más kevésbé haladottak dicső gyülekezete vette körül. Ezeknek hagyta meg, hogy tovább vigyék tanításait, ha eltávozik.

Távozása éppoly drámai volt, mint első prédikációja.

A nép egybegyűlt, hogy beszédét hallgassa, amit időközönként szokott mondani, s nem is gondoltak arra, hogy utoljára történt az most. Ott állt a nagy emelvényen, mint mindig, s ahol most nem állt oltár. A tudás elnyeréséről és a szeretet gyakorlásáról beszélt, erősen meghagyva nekik mindezt, s megparancsolta, hogy Suryát kövessék, és neki engedelmességedjenek, akit maga helyett hagy hátra, mint tanítót. Azután megmondta, hogy most elmegy, megáldotta őket, felemelte kezeit a keleti égbolt felé, és hangosan kiáltott. Egyszerre az égből egy örvénylő lángfelhő szállt alá, beburkolta Őt, amint ott állt, s azután még mindig örvényelve a magasba lövellt, keletre repült, és Ő nem volt ott többé.

²⁰ Lehetséges, hogy ebből a tanításból származott később az Ormuzd és Ahrimanról szóló tanítás. Egyes versek azt mutatják, hogy Ormuzd ellentétes pólusa eredetileg nem volt gonosz erő, hanem az anyag, míg Ormuzd volt a szellem.

A nép akkor arcra borult, s hangosan kiáltotta, hogy Ő Isten volt. Ujjongtak, hogy közöttük élt, csak a király volt szomorú, és napokon át gyászolta távozását. S Merkúr, aki finomabb testében mindig közelében tartózkodott szolgálatára, vele tért vissza a Nagyokhoz, és egy ideig békében pihent ott.

Eltávozása után a csillagimádat nem tűnt el azonnal, mert a nép tanításait újításnak, de nem a régi vallás helyettesítésének tekintette, s még mindig imádta a Holdat és a Vénuszt és a csillagképeket és egyéb bolygókat, de a tüzet szentnek tartották, mint a napnak tükörképét, jelképét és lényegét, és az új vallás a régit nem helyettesítette, de inkább magába foglalta. A tűz vallása fokozatosan erősebbé és erősebbé vált, a csillagimádat Perziából Mezopotámiába szorult vissza, ahol megmaradt uralkodó vallásnak és tudományos alakot vett fel. Az asztrológia itt érte el zenitjét, és az emberek ügyeit, úgy a magán, mint a közügyeket tudományosan irányította. Papjaiknak okkult tudásuk volt, és a mágusok bölcsessége híres lett szerte keleten. Perziában a tűz vallása diadalmaskodott, és későbbi próféták vitték tovább a nagy Zarathustra művét, és kiépítették a zoroasztriánus vallást és irodalmat, ami egészen napjainkig fenn maradt.

A harmadik alfaj körülbelül egy millió főt számlált, amikor letelepedett Perziában és Mezopotámiában, s a kedvező körülmények között gyorsan szaporodott új otthonában. Magába olvasztotta a gyér népeiséget, amely az országot lakta, amikor azt elfoglalták.

A Perzsa birodalom 28.000 éve alatt természetesen sok emelkedés és hanyatlás történt. Az idő legnagyobb részében Perzsia és Mezopotámia külön uralkodók alatt voltak, akik közül hol az egyik, hol a másik volt a névszerinti császár, néha a két ország, apró államokra szakadt, egy központi királynak tartozván bizonyos feudális hűséggel. Egész történetük alatt újból és újból nehézségeik voltak egyrészt a nomád mongolokkal, másrészt Kurdisztán és Hindu-Kush hegylakóival. Néha egy időre visszavonultak a törzsek elöl, néha előbbre vitték a civilizáció határát, és visszaszorították a vadakat. Volt korszak, amikor Kis-Ázsia legnagyobb részén uralkodtak, és időleges településeket szerveztek a Földközi-tengert szegélyző országokban. Egy időben Ciprust, Rodoszt és Krétát is uralmuk alatt tartották, de általában a világnak ezen a részén az atlantiszi hatalom még oly erős volt, hogy elkerülték a velük való viszályt. Királyságuk ezen nyugati határán erős szkíta és hettita szövetségek vitássá tették birtokaikat történetük különböző időpontjaiban, egyszer legalábbis meghódították Szíriát, de haszontalan szerzeménynek tartották, és hamar felhagytak vele. Két ízben viszályba keveredtek Egyiptommal, de ellene csak keveset tehettek. E hosszú időszak legnagyobb részén át magas fokon tartották a civilizációt, és nagyszerű építészetük számos relikviája fekszik eltemetve a sivatag homokjában. Különböző dinasztiák támadtak közöttük, és több különböző nyelv uralkodott tarka történelmük folyamán. Indiával elkerülték az ellenségeskedéseket, vad terület választotta el őket egymástól, egyfajta senki földje. Arábia is keveset zavarta őket, mert itt ismét egy hasznos sivatag terült el közöttük. Kereskedők, iparosok voltak, inkább letelepedett nép, mint a második alfaj, és határozottabb vallásos eszmékkal. A jelenlegi parszik legjobb fajtái fogalmat adnak megjelenésükre. Perzsia jelenlegi lakosaiban még sok van az ő vérükből, bár nagyban keveredtek az arab hódítókkal. A kurdok, az afgánok és a beludzsik is nagyrészt ezekből származnak, bár különböző keveredésekkel.

XVIII. Fejezet

A NEGYEDIK, VAGY KELTA ALFAJ²¹

Ebben az időben a nagy közép-ázsiai faj már igen messze haladt a hanyatlás útján, a Manu azonban gondoskodott róla, hogy két ágban megóvja a méltóságot, erőt és az eredeti életképességet, és ezeket az ágakat különlegesen és sokat gyakorolta. Ezek voltak a negyedik és ötödik alfajok magvai. Itt némileg másként rendezte a dolgokat, mint az előző különválasztásoknál. A gyökérfaj típusát, azokat a pontokat, ahol eltér az atlantiszitól, most pontosan megállapította, s így képes volt arra, hogy figyelmét egy másfajta specializációnak szentelje.

Azokat, akiknek a negyedik alfajt kellett megalkotni, szokás szerint félrevonták, egy nagy völgybe a hegyek között, nem messze a fővárostól. A Manu kiválogatott egy csomó embert a leginkább kifinomultak közül, akik a Városban találhatóak voltak, az új faj csírájaként. A telepen azután osztályokra osztódások keletkeztek, mert a Manu arra törekedett, hogy bizonyos új jellemvonásokat fejlesszen ki, hogy felébressze a képzelőerőt és művészi érzékenységet, bátorítsa a költészetet, szónoklást, festészetet és zenét. Azok pedig, akik erre alkalmasak voltak, nem végezhettek földműves és más nehéz testi munkát. Mindenkit, aki az iskolában bármilyen művészi tehetséget mutatott, különleges kiművelésre elkülönítették. Így például megfigyelték Neptunt szavalás közben, és külön figyelmet szenteltek annak, hogy kifejleszthesse a művészi képességet, amit szavalása elárult. Ő rendkívül csinos volt. A testi szépség ennek az alfajnak hangsúlyozott jellemvonása volt, főként a művészosztályban. Az emberek abban is gyakorolták, hogy lelkesedjenek és vezetőik iránt odaadók legyenek. Sok száz éven át kínlódtak azzal, hogy ezeket a jellemvonásokat kifejlesszék, s a munka oly hatásos volt, hogy ez maradt a kelták különleges jellege. A völgyet gyakorlatilag úgy igazgatták, mint különálló államot. A már említett művészeteknek túlsúlyt biztosítottak, s a művészeteknek valamennyi fajtáját különféle módokon támogatták. Az alfaj ezen kezelés folytán idő múltával némileg gögössé vált, és úgy tekintett le a birodalom többi részére, mintha az lenne, amit mi ma korlátolt embernek neveznénk. A valóságban hiúságuk nagyban igazolt volt, mert rendkívül tetszetős nép volt, kiművelt és kifinomodott ízléssel és sok művészi tehetséggel.

A világba küldetésük idejét kb. Kr. e. 20.000-re tették, és azt az utasítást kapták, hogy vonuljanak végig a Perzsa birodalom északi határán, és szerezzenek maguknak otthont azon a hegyvidéken, amit ma Kaukázusnak nevezünk. Azt ebben az időben egy csomó rabló néptörzs tartotta megszállva, és állandóan kellemetlenkedtek Perzsiának. Ezt felhasználva a Manu úgy állapodott meg a perzsa uralkodóval, hogy nemcsak átengedi és ellátja élelemmel ezt a hatalmas sereget, de még egy erős hadat is küld velük, hogy segítse őket a hegylakók leigázásában. Ez a feladat még ilyen segítség mellett sem bizonyult könnyűnek. Az újonnan jöttek hamarosan kiharcolták az élethez szükséges helyet, és könnyen leverték a törzseket, ha rá lehetett őket venni a nyílt ütközet kockázatára. Ha azonban gerillaharcokra került a sor, akkor korántsem voltak oly eredményesek, és sok év múlt el, amíg magukat a támadásoktól valóban bebiztosítottan tekinthették. Először valahol az Erivan körzetében telepedtek le, a Sevanga tó partján, de amint a századok múltak, és nagymértékben elszaporodtak, fokozatosan kiirtották a törzseket, vagy pedig leigázták őket, míg csak az egész Grúzia és Mingrelin a kezükbe került. Kétezer év alatt meghódították Örményországot és Kurdisztánt is, később pedig uralmukat

²¹ A szolgáló csoportunk nem vett részt a 4. és 5. alfaj megalapításában. Ők sok országban dolgoztak, és „Alcyone életei”-ben van róluk szó.

kiterjesztették Phrygiára úgy, hogy majdnem az egész Kis-Ázsia a Kaukázussal együtt övék volt. Hegyi otthonukban nagyszerűen virágoztak, és hatalmas nemzetté lettek.

Inkább a törzsek szövetségét alkották meg, mint valódi birodalmat, mert országuk annyira szét volt tagolva völgyekbe, hogy a szabad közlekedés lehetetlen volt. Még amikor már a Földközi tenger partvidékét is gyarmatosítani kezdték, akkor is a Kaukázusra tekintettek vissza, mint otthonukra, s ez valóban második központ volt, ahonnan az alfaj dicsőséges sorsa elé kirajzott. Kr. e. 10.000-ben kezdték meg nyugatra vonulásukat, de nem úgy, mint nemzet, hanem törzsekként. Ezért viszonylag kicsiny hullámok voltak, amelyekkel Európába jutottak, aminek meghódítására rendeltettek. Még a törzsek sem mentek el teljes egészükben, hanem egy részüket hátrahagyták a maguk völgyeiben, hogy folytassák tovább a művelődés munkáját. Ezek összeházasodtak más fajokkal, és leszármazottaik – némi szemita keveredéssel ereikben – a mai grúzok. A törzs csak azokban az esetekben hagyta el régi otthonát egészben, ha olyan országban szándékoztak letelepedni, ami már alfajuk kezében volt.

Az első csoport, amely Kis-Ázsiából Európába ment, a régi görögök voltak, nem a mi „ókori” görögjeink, hanem azok távoli elődjai, akiket néha pelaegoknak neveznek. Emlékezhetünk, hogy Plátón „Timaeus”-ában és „Kritias”-ában említést tesz egyiptomi papokról, akik egy későbbi göröggel beszéltek arról a pompás fajról, ami az ő népét megelőzte ugyanazon a földön. Beszélnek arról, hogyan verték vissza ezek egy hatalmas nyugati nemzet invázióját, azét a hódító nemzetét, amely megelőzőleg mindent leigázott, amíg csak szét nem forgácsolódott ezeknek a görögöknek hősi értékein. Ezekkel összehasonlítva azt mondják, a modern görögök – a mi történelmünk görögjei, akiket oly nagyoknak látunk – csak törpék. Ezekről származtak a trójaiak, akik a modern görögökkel harcoltak, és Agadé városát Kis-Ázsiában az ő leszármazottaik népesítették be.

Ezek azután hosszú ideig hatalmukban tartották Kis-Ázsia tengerpartjait, Ciprus és Kréta szigeteket, és a világ e részének egész kereskedelmét az ő hajóik bonyolították le. Remek civilizáció épült ki fokozatosan Kréta szigetén, s ez több ezer évig tartott, és még Kr. e. 2.800-ban is virult. Minos nevére mindig emlékezni fogunk, mint ennek alapítójára, főépítőjére, ő pedig ezek közül a régi görögök közül való volt, még Kr. e. 10.000-ból. A végső oka annak, hogy ők Európában hatalomként megjelentek, Poseidonis császáranak támadó mozdulata volt.

A Földközi tengeri partok és szigetek több száz éven át egy csomó kis nemzet kezei között voltak. Ezek legtöbbször etruszk vagy akkád volt, volt köztük néhány sémi. Alkalmi viszályoktól eltekintve, ezek a népek rendszerint békés kereskedők voltak. Egyszer azonban Poseidonis császáranak eszébe jutott, hogy ezeket az államokat mind bekebelezi birodalmának kiterjesztése által, és versenyre kel őszeinek hagyományával. Nagy hadsereget és hatalmas hajóhadat szerelt fel tehát, és elindult a hódító úton. Nehézség nélkül meghódította a nagy algériai szigetet, végigdúlta a spanyol, portugál és olasz partokat, és kényszerítette mindezeket a népeket, hogy alattvalói legyenek. Egyiptomban, amely nem volt erős tengeri hatalom, már azon vitáztak, vajon ajánljanak-e szerződést neki, vagy haragját keltsék fel ellenállással, aminél attól féltek, hogy reménytelen lenne. Mikor azonban már biztos volt terveinek sikerében, egy egész váratlan oldalról támadt nehézsége. A levantei görög hajósok egyáltalán nem voltak hajlandók meghajolni imponáló ereje előtt, és visszautasították az ügyeikbe való beavatkozást. A császár olyan biztos volt győzelmében, hogy hajóhadát két részre osztotta, és csak a fele volt közvetlen készenlétben. Ezzel a félével azonban megtámadta az arcátlan görögöket, akik komoly vereséget mértek rá, ezrével fojtva vízbe katonáit, és nem hagyva egyetlen hajót sem a sok támadó közül. A csata hasonló volt ahhoz, amikor az angolok elpusztították a

nagy spanyol armadát. A görög hajók kisebbek voltak, mint az atlantisziak, nem voltak olyan erősen felfegyverezve, de gyorsabbak és sokkal könnyebben kezelhetők voltak. Azonkívül tökéletesen ismerték tengerüket, és sok esetben olyan helyzetbe csalták ellenfelüket, amelyben a nagyobb hajó elvesztése biztos volt. Az időjárás is kedvezett nekik, mint a spanyol armada esetében. Az atlantiszi hajóknak nagy evezőpadjaik voltak, s általában nehézkes, lassú mozgásúak voltak, alkalmatlanok vihar idején és a gyors hajózásra. Csak mély vízben tudtak mozogni, a mozgékony görög hajók pedig olyan csatornába menekültek, amik számukra hajózhatók voltak, de nehéz ellenfelük számára végzetesnek bizonyult, mert egy-kettőre zátonyra futottak.

Az atlantisziak hajóhaduknak második felét sietve összegyűjtötték, s még egyszer támadtak, de nem több sikerrel, mint első ízben, bár a támadás visszaverésében a görögöknek is súlyos veszteségeik voltak. Maga az atlantiszi uralkodó megmenekült, s Szicíliában ért partot, ahol csapatainak egy része is kikötött, de mihelyt ismeretessé vált, hogy hajóhada elpusztult, a meghódított nép fellázadt ellene, s neki hazamenet úgy kellett magát végig küzdenie egész Itálián. Visszavonulóban magával vitte a különféle helyőrségeket is, amiket alapított, mégis mire elérte a Riviérát, már csak néhányan követték teljesen kimerülve. Dél-Franciaországon álrühában ment át, és saját birodalmát egy kereskedő hajóval érte el. Természetesen szörnyű bosszút esküdött a görögök ellen, és azonnal elrendelte az előkészületeket egy másik hatalmas expedícióra. De az a hír, hogy serege és hajóhada teljesen elveszett, saját szigetországának különféle elégedetlen törzseit is arra bátorította, hogy állandóan lázongjanak, s ezért uralkodásának hátralévő idejében soha többé nem volt abban a helyzetben, hogy idegen országok megtámadására vállalkozzon.

A görögök sikere hatalmasan megerősítette helyzetüket a Földközi tengeren, s a következő században több telepet létesítettek partjain. Most azonban Poseidonis császáranál gonoszabb ellenség támadta meg őket, s egy időre le is győzte, bár végül ez az eset kedvezőnek bizonyult. Ez az a szörnyű özönvíz volt, amit Poseidonis elsüllyedése okozott Kr. e. 9564-ben, s ami a legtöbb településüket elpusztította, és súlyosan megrongálta a megmaradtakat is. A Góbi-tenger és a Szahara-tenger is szárazföldek lettek, és a legborzasztóbb átalakulások történtek.

Mindez azonban az alfaj fő törzsét hegyi hazájában csak kevéssé érintette. A csaknem elpusztult kivándorlók követői elérték a Kaukázust, és sürgős segítséget kértek, törzsről törzsre járva, s felrázva a népet, hogy küldjenek sürgős segítséget szenvedő testvéreiknek. Részben bajtársi érzésből, részben azt kívánva, hogy saját életfeltételeiket javítsák, és vagyonukat tovább növeljék kereskedelmük segítségével, a törzsek, mihelyt bizonyosnak látszott, hogy a katasztrófa elmúlt, szövetkeztek kutató expedíciók kiküldésére, hogy megbizonyosodjanak tengeren túli testvéreiknek sorsáról. Amikor ezek visszatértek, további nagyszabású segélymozgalmat szerveztek.

A korábbi görög települések mind a tengerparton voltak, s a gyarmatosítók merész hajósok voltak. A belsőbb népek nem mindig voltak barátságosak, de megfélemlítette őket a görögök bátor fellépése és vitézsége. De amikor ez utóbbiakat csaknem mind elpusztította az özönvíz, a néhány megmaradót gyakran üldözték, sőt egyes esetekben rabszolgává tették a belsőbb törzsek. Amikor a Szahara-tenger feneke felemelkedett, akkor a vize átömlött az Egyiptom és Tunisz közötti nagy szoroson, a mai Tripolisz helyén, és az árvíz elpusztította a partokat, bár a belsőbb részek csak keveset szenvedtek. Ezek a partok voltak éppen a görög települések helyei, így ők szenvedtek a legtöbbet. A Szahara fokozatosan újra lesüllyedt, és egy új tengerpart emelkedett ki, azt az alakulatot vette fel, amit a mi afrikai tengerpartként

ismerünk. A nagy Algír sziget a szárazfölddel kapcsolódott, s az új földdel megalkotta Afrika északi partját.

Majdnem valamennyi hajó egyszerűen megsemmisült, s új hajókat kellett építeni. De a görögök energiája olyan nagy volt, hogy néhány év alatt Kis-Ázsia minden kikötője újra munkaképes lett, és új hajók egész áradata vonult ki belőlük, keresve, hogy milyen segítségre van szükség a tengereken túl, újratelepítve a gyarmatokat, s megmentve a görög név becsületét azzal, hogy felszabadították az idegen járomban sínylődőket. Mindez meglepően rövid idő alatt történt, s az a tény, hogy ezek a régi görögök voltak az elsők, akik a nagy özönvíz okozta megrázkódtatásból felocsúdtak, megadta nekik az alkalmat, hogy az új partvonal legjobb kikötőit birtokukba vegyék. S mivel Egyiptom kereskedelmének legnagyobb része szintén az ő kezükben volt, a Földközi-tenger századokon át gyakorlatilag görög tenger maradt. Eljött az az idő is, amikor a föníciaiakkal és a punokkal osztozkodtak, de ez sokkal később volt. Kereskedelmüket még kelet felé is kiterjesztették, egy különítményük egészen Jáváig elhatolt, és gyarmatot alapított ezen a szigeten, amellyel az összeköttetés sokáig fennmaradt.

A föníciaiak a negyedik fajból való nép volt, és a szemitáktól és akkádtól származtak, az ötödik és hatodik atlantiszi alfajból, az akkád vér erős túlsúlyával. A punok később szintén akkádok voltak arab keveredéssel és egy kevés néger vérrel. Mindkettő kereskedő nép volt, és a sokkal későbbi időkben, amikor Kartágó hatalmas várossá lett, csapatai csaknem kizárólag zsoldosok voltak, akiket az afrikai törzsek közül, Líbiából és Namíbiából soroztak.

A kivándorlás Kis-Ázsiából Európába majdnem folytonos volt, s nem könnyű dolog azt különálló hullámokra bontani. Ha a régi görögöket vesszük az első alcsoportnak, akkor talán az albánokat számíthatjuk másodiknak, s az itáliai fajt harmadiknak. E két utóbbi körülből azt a földet foglalta el, mint ahol őket most ismerjük. Azután egy bizonyos időköz múlva egy negyedik, bámulatra méltó életerejű hullám következik, az, amire a mai népkutatók a „kelta” nevet korlátozzák. Ez lassan uralkodó fajjá lett Észak-Itáliában, az egész Franciaországban és Belgiumban, a Brit szigeteken, Svájc nyugati felében és Németországnak a Rajná-tól nyugatra eső területén. A mi „ókori történelmünk” görögjei keverék faj, s az első hullámból származik, amelybe a második, harmadik és negyedik telepesei keveredtek, és az északról jött és Görögországban letelepedett ötödik alfaj is beszivárgott. Ezek adták a ritka és sokat megcsodált aranyhaját és kék szemet, amit néha a görögök között is meg lehet találni.

Az ötödik hullám gyakorlatilag Észak-Afrikában vészelt el, és ma már ebből a vérből csak nyomokat lehet találni, erősen keveredve a sémivel – ez a név eredetileg az atlantiszi ötödik alfajé volt, s az árja faj második alfaját, az arabokat is nevezik néha így – a berberek, mórok és kabilok között, sőt még a Kanári szigetek guancsói között is, ez utóbbi esetben a tlavatlival keverve. Ez a hullám a spanyol félszigeten összeütközött és keveredett a negyedikkel, és létének későbbi szakaszában – kb. 2000 évvel ezelőtt – az utolsót szolgáltatta abból a sok összetevőből, ami Írország népességét alkotja, mert ezekhez tartoztak a Miléziai bevándorlók, akik erre a szigetre Spanyolországból jöttek. Néhányan közülük megalapították Franciaországban a Miléziai királyok dinasztiáját, és a mágia egy különös formájával tartották uralmukban.

Az ír népességnek azonban egy sokkal ragyogóbb összetevője jött ide megelőzőleg: mégpedig a hatodik hullámból, amely Kis-Ázsiát egészen más irányban hagyta el. Északnyugatnak húzódtak, amíg csak elérték Skandináviát, és itt bizonyos mértékben elegyedtek az ötödik alfajjal, a teutonnal. Erről a következő fejezetben fogunk beszélni. Ezek tehát Írországba északról ereszkedtek le, s az ír történelem úgy ünnepli őket, mint a Tuathade-Danaan-okat.

és inkább úgy beszél róluk, mint Istenekről, sem mint emberekről. Ennek az utolsó hullámnak a könnyű teuton keveredés bizonyos jellegzetességet adott, mégpedig úgy a belső alkat, mint a személyes megjelenés tekintetében. Ebben különböznek alfajuk többségétől.

Általában a negyedik vagy kelta alfaj emberét barna vagy fekete hajúnak és szemünek és kerekfejűnek írhatjuk le. Szabály szerint nem voltak magas termetűek, és jellemük tisztán mutatta a Manu ezer évekkal azelőtti erőfeszítéseinek eredményét. Megvolt a képzelőerejük, ékesszólók, költészetre és zenére hajlamosak voltak, és megvolt a képességük arra, hogy lelkes odaadással viseltessenek vezetőjük iránt, és rendkívül bátran kövessék, bár balsiker esetén hirtelen lehangoztásra is hajlamosak voltak. Úgy látszik, hiányzott náluk az, amit üzleti érzéknek nevezünk, és igazságérzékük is hiányos volt.

Az első Athén – vagyis az a város, ami a jelenlegi Athén helyén épült – Kr. e. 8000-ben épült. (A mi történelmünk Athénját kb. Kr. e. 1000-ben kezdték építeni, a Parthenon pedig Kr. e. 480-ban épült.) A Kr. e. 9564-ben történt katasztrófa után a régi görögök közül néhányan Hellászban telepedtek le, és elfoglalták az országot. Itt jött le hozzájuk a Mahaguru, a Legfőbb Tanító, Orpheus, a legrégebbi orpheusi misztériumok alapítója, amikből a későbbi görög misztériumok mind származtak. Ő kb. Kr. e. 7000-ben jött, főként a vadonban élt, s itt gyűjtötte maga köré tanítványait. Akkor nem volt király, aki vendégszeretetét felajánlja, sem fényes udvar, aki őt ünnepelje. Úgy jött, mint dalnok, vándorolt az országban, szerette a természet életét, a napsütötte helyeket, az árnyékos erdők magányát, idegenkedett a városoktól s az emberek tömegeitől. Tanítványok csapata gyűlt köré, akiket az erdőségek tisztásain tanított, ahol csend volt, csak madárdal és az erdei élet kedves hangjai szóltak, de mégsem törték meg a csendet.

Dallal és zenével tanított, a hang és a hangszer zenéjével. Megalkotott egy öthúrú zeneszerszámot, valószínűleg Apolló lantjának eredetijét, és öthangú hangsort használt. Ezzel a kísérettel énekelt, és dala csodálatos volt, odavonzotta a dévákat is, hogy hallgassák a túlfinomult hangokat. Hang segítségével dolgozta meg, tisztította és kiterjesztette tanítványai aszt-rális és mentális testét. Hang segítségével vonta el a finomabb testeket a fizikaitól, és szabadította meg őket a magasabb világokban. Zenéje egészen más volt, mint azok a hangsorok, amiket újból és újból ismételnék, s amikkel a gyökérfajnál ugyanazt az eredményt érték el, s amiket a gyökérfaj Indiába is magával vitt. Itt ő dallammal dolgozott, s nem hasonló hangok ismétlésével. Minden éterikus központ felébresztésének megvolt a maga dallama, ami azt tevékenységre sarkalta. Tanítványainak zene által teremtett eleven képeket mutatott, a görög misztériumokban ezeket ugyanígy alkották meg, a Tőle származó hagyomány alapján. Azt tanította, hogy minden dolognak megvan a hangja, és hogy ha az ember összhangban volna önmagával, akkor az isteni harmónia rajta keresztül nyilvánulna meg, és az egész természetet boldoggá tenné. Így vonult végig Hellászon énekelve, s kiválasztva itt-ott egyet-egyét azok közül, akik követni fogják. A népnek is énekelt, de másként, s hálót font egész Görögországon át zenéből, aminek gyermekeit széppé kellett tenni, s országa művészi génuszát kellett táplálni. Tanítványainak egyike Neptun volt, egy rendkívüli szépségű ifjú, aki mindenhová követte Őt, s gyakran vitte a lantját.

Sok szájhagyomány maradt meg és terjedt el a nép között róla. Ő lett a Napisten, Phoebus Apolló, északon pedig Balder, a szépséges. Mert mint láttuk, a hatodik, kelta hullám északra, Skandináviáig jutott, s magával vitte Hellász dalnokának legendáját.

Ha elgondolkodunk a szimbolizmusról, amit ez a magasrendű Tanító használt, aki Vyasa, Hermész, Zarathustra és Orpheus alakjában jött, felismerjük a szimbólumok különbö-

zóságában is a tanítás egységét. Mindig az élet egységét tanította, s azt, hogy az Isten egy a világával. Vyasánál ez a Nap volt, a mindent melegítő és életet adó, Hermésznél ez a Világosság volt, a földön és égen egyaránt fénylő, Zarathustránál ez a tűz volt, ami minden dologban benne rejtőzik, Orpheusnál ez az összhang volt, amiben minden együtt rezeg. De nap, fény, tűz, hang, mind ugyanazt az egy üzenetet hozzák: a mindenek fölött, mindeneken túl, és mindenekben lévő Egy Életét és Egy Szeretetét.

Hellászból tanítványai közül néhány Egyiptomba ment, és barátságot kötött a belső világosság tanítóival, néhány pedig, útközben tanítva egészen Jáváig hatolt. S így a Hang tovább hatolt egészen a világ végéig. De a Legmagasabb rendű Tanító soha többé nem jött el, hogy egy alfajt tanítson. Csaknem hétezer év múltán még egyszer utoljára eljött ősi népéhez egy olyan testben, amit közülük Indiában választott, elérte a végső megvilágosodást, befejezte életeinek sorát a földön, és Buddha lett.

XIX. Fejezet

AZ ÖTÖDIK, VAGY TEUTON ALFAJ

Most vissza kell térnünk ismét Kr. e. 20.000-be, hogy megkeressük az ötödik alfaj nyomait a bölcsőjénél kezdve, mert ezt az alfajt a negyedikkel egyidejűleg készítették elő, bár eltérő módon. Ennek számára a Manu egy elkülönített völgyet jelölt meg, távol a fővárostól, a Góbi-tenger északi partján és mérsékelt mértékben olyan tényezőket vitt bele, amik a negyedik alfajban nem voltak meg. Hozott bele néhányat harmadik alfajának legjobb példányai-ból, Perzsiából, ahol ebben az időben ez az alfaj már teljesen specializálódott, úgyszintén egynéhányat a szemítákból, Arábiából. Különösen magas és jó növésű embereket választott ki, s amikor maga is megszületett benne, mindig olyan testet használt, amely kifejezetten mutatta ezeket a jellemvonásokat. Emlékezzünk rá, hogy a Manu minden alfajt ugyanúgy indít el, mint a gyökérfajnál tette: maga ölt testet benne, és a forma, amit magának választ, nagyjából meghatározza, hogy milyennek kell lenni az alfaj külső megjelenésének. Ez az ötödik alfaj nagyon erős és életképes típus volt, sokkal magasabb, mint a megelőzők, nyúlánk, jól nőtt, hosszúkás fejű, világos hajú és kék szemű. Jelleme ugyancsak különbözött a kelta alfajétól, kitartó és állhatatos volt, s csak kis mértékben olyan nekibuzduló, mint a negyedik. Erényei nem művészi természetűek voltak, hanem inkább az üzleti érzék, józanész és gyakorlatiasság tulajdonságaiból tevődtek össze. Nyers és igazságszerető, szókimondó és egyenes lelkű, s inkább a konkrétal, mint a költőivel törődő.

Mialatt a negyedik alfaj a maga szép és művészi típusát fejlesztette saját völgyében, a komolyabb ötödik a maga kijelölt lakóhelyén szintén építette a saját típusát, s így a két különböző fejlődés egyidejűleg haladt. Abban az időben, amikor mindketten készek voltak arra, hogy megkezdjék vándorlásukat, a különbség kettőjük között világosan kialakult, és bár Közép-Ázsiát együtt hagyták el Kr. előtt 20.000-ben, és Perzsián is együtt haladtak át, mégis végleges rendeltetésük egészen más volt.

A kis számú ötödik alfajt úgy irányították, hogy a Kaszpi-tenger partja mentén haladjon végig, és telepedjen le Dagesztán területén. Itt több ezer évig lassan szaporodott, s fokozatosan terjeszkedett a Kaukázus északi lejtőire, és elfoglalta a Terek és Kuban kerületeket. Itt mindaddig maradt, amíg a nagy kataklizma Kr. e. 9564-ben le nem zajlott. Csaknem ezer esztendő múlt el ezután, amikor megkezdték nagy felvonulásukat a világalom felé. De a várokozás hosszú éveit alatt sem voltak tétlenek, mert már addig is több különböző fajtára bomlottak szét.

Azután, mint egy jelre, mivel most már a nagy közép-európai mocsarak lakhatóvá váltak, egy hatalmas seregben északnyugat felé vonultak, egészen addig, ahol most Krakkó van Lengyelországban. Itt néhány századig pihentek, mert a lápok még nem voltak eléggé kiszáradva a nyugodt lakhatáshoz, ezért járványok keletkeztek, és megritkították soraikat. A végső kirajzások főként ebből a másodlagos központból indultak útnak. Az első ezek közül a szláv volt, és ez két fő irányban ágazott el. Egy rész keletnek és északnak fordult, ezekből lettek nagyjából az oroszok. A másik rész inkább déli irányt vett, s ezt képviselik ma a horvátok, szerbek és a bosnyákok. A második hullám volt a lett, bár ezek nem messzire mentek, ezekből fejlődtek a mai lettek, litvánok és poroszok. A harmadik hullám volt a germán. Ennek legalább is egy része tovább hatolt, mert míg azok, akiket különlegesen teutonoknak neveznek, Dél-Németországban terjedtek el, addig más ágai, akiket gótoknak és skandinávoknak hívnak, Európa északi pontjaira sodródtak. A skandinávok későbbi leereszkedése Normandiába, a

gótoké Dél-Európába, ennek az ötödik alfajnak elterjedése Ausztráliában, Észak-Amerikában, és Dél-Afrikában, továbbá uralma Indiában, ahol a gyökérfajhoz tartozók telepedtek le, mind ez már a modern történelemhez tartozik.

Elődeihez hasonlóan ennek az alfajnak még ki kell építeni a maga viláгурalmát, bár ennek kezdete már szemünk előtt történik. A XVIII. századnak azt a szörnyű baklövését, ami Nagy Britanniától elszakította Észak-Amerikai gyarmatait, jóvá lehet tenni a kettévágott két fél közötti védő és támadó szövetség által, és egy hasonló szövetség Németországgal, a teuton alfaj még megmaradó nagy csoportjával, az egészet elegendően egybeforraszthatná egy szövetséges birodalom kialakításához. A közelmúlt eseményei azt mutatják, hogy India is felemelkedik az őt megillető helyre ebben a megnagyobbodó birodalomban, ami arra van rendelkezve, hogy keleten úgy, mint nyugaton hatalmassá váljék.

Amint ez a Világbirodalom a maga delelőjét az eljövendő századokban eléri, azt a csoportot, amelyről a 60. oldalon szó volt, s amely a leginkább lángeszű emberekből alakult, elküldik, hogy testet öltsenek benne és felemeljék a tudományos és irodalmi nagyszerűség legmagasabb csúcsaira, amíg csak felül nem múlja az eltűnt birodalmakét, amiket az arabok, perzsák és rómaiak alapítottak, az árja gyökér második, harmadik és negyedik alfajai. Mert a korszakok ellenállhatatlan folyásának, amint az Isteni Tervet kibontakoztatják, el kell érni a maga célját, amíg csak az ötödik faj el nem játssza a maga szerepét. Ezt követi azután a hatodik és hetedik faj, ezek fogják kialakítani azt az emberi tökéletességet, aminek a földlanc negyedik körében a mi földünkön meg kell valósulni. A félig fejlett ember nyelvén nem lehet elmondani, hogy az elképzelhetetlen ragyogás micsoda magasságait takarja a távolabbi jövő.

XX. Fejezet

A GYÖKÉRF AJ INDIÁBA VÁNDOROL

Nagy és durva vonásokban végignyomoztuk az árja gyökérfaj 2, 3, 4, és 5. alfajának kirajzását Közép-Ázsiából. Láttuk nagyszerű civilizációját, birodalmának hatalmas kiterjedését, és azt, hogy Krisztus előtt 40.000-tól kezdve lassan hanyatlik. Kr. e. 40.000-tól Kr. e. 20.000-ig Vaivasvata Manu már elvégezte munkájának fő részét alfajaira vonatkozóan, és ezalatt a 20.000 év alatt úgy ő, mint közvetlen csoportja testet öltött azokban a különleges körzetekben, amiket ezen alfajoknak előkészítésére kijelöltek. Az eredeti birodalom, miután már régen túl haladt fénykorán, elhervadt, mint minden emberi intézmény, míg alfajai neki indultak, hogy eljuttassák kijelölt szerepeiket. A szétbomlás folyamata már igen messze haladt előre. A mongol és turáni fajok, amiken oly sokáig uralkodott, visszanyerték függetlenségüket, és a Híd Városa körül alakult királyság már csak kicsiny volt. Az emberek nem építkeztek többé, őseik nagy művének romjai között éltek. A nagy műveltségre törekvő lángeszű Egók a nagy utód-civilizációkban öltöttek testet, így az anyaállamban a tanultság síkja állandóan süllyedt. A kereskedelem csaknem semmivé zsugorodott, és a népesség csak földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkozott. A központi királyság még egybe tartozott, de a szélső részek letöredeztek, és függetlenekké lettek.

Kr. e. 18.800-ban azonban az alfajok kialakításának és szétküldésének fáradtságos munkája egy időre be volt fejezve. A Manu a kirajzásokat mind megszervezte, s látta, hogy alfajai határozott formát öltöttek, most tehát figyelmét még egyszer a gyökérfaj felé fordította. Ősi otthonuktól fokozatosan el akarta őket távolítani, s Indiában letelepíteni, azon a földön, ami további fejlődése számára volt kijelölve. Indiában a ragyogó atlantiszi civilizáció fejlődött ki attól az időtől kezdve, hogy a Himalája szorosain átömlő hatalmas atlantiszi fajok, miután a föld már eléggé kiszáradt a letelepüléshez, az országot meghódították. Ezt megelőzően egy óriási atlantiszi királyság volt a távoli délen, s terjedt az óceánig, ami a Krisztus előtt 75.025-ben történt katasztrófa előtt északon elhatárolta. Ez a túlságosan fényűző civilizáció most már erőtlenné vált, és a tolték alfajhoz tartozó magasabb osztályai önzők és nem törődők voltak. A tisztult irodalomból azonban sok megmaradt, és az okkult tudásnak nagy hagyománya is megvolt. Mindkettőre szükség volt a jövő munkában, és ezért meg kellett őrizni. A harc szellem már nagymértékben kihalt, s az ország óriási méretekben és pazarló módon fitogtatott gazdagsága kihívta egy olyan életerősebb nép hódító vágyát, amelynek örökölni és célhoz segíteni kell majd a megérdemelt folytatódást.

A faj közép-ázsiai otthonából való teljes eltávolítása szükséges volt azért, hogy

1./ Shamballa a megkívánt magányosságban maradjon. Az a munka, amit a külső világgal szoros kapcsolatban kellett végrehajtani, egy időre be volt fejezve, és a fajt engedni kellett, hogy külső felügyelet nélkül növekedjék.

2./ Indiát arjanizálni kellett.

3./ A fajnak el kellett menni az útból még a bekövetkezendő kataklizma előtt, mert a közép-ázsiai vidéknek nagyban meg kellett változnia.

A Manu nem öltött testet a gyökérfajban, mióta a 4. és 5. alfajt kivezette belőle, tehát kb. 1200 év óta, mert most, mint már említettük, Kr. e. 18.800-ban vagyunk. Ő ezért már meglehetősen mítosszá vált Közép-Ázsiában, és néhány századdal előbb véleménykülönbségek keletkeztek arra nézve, hogy a beházasodási törvényei érvényesek-e még. Voltak, akik

már elavultnak tartották, mivel a kitűzött célt már elérték, és néhány család beházasodott a tatár uralkodók közé. Szakadás keletkezett ily módon, és azok, akik inkább az elválást választották, elhagyták a királyságot, és különálló közösséget alapítottak. A beházasodás tekintetében azonban nem mentek tovább, és azt lehet gondolni, hogy ez a néhány megtörtént külső házasság azért jött létre, hogy egy kevés, de szükséges idegen vér ömöljön a fajba, és talán, hogy egy kívánatos elkülönülést okozzon. Az egyenlenség eredeti okának eltűnése a közösséget nem vitte közelebb egymáshoz, sőt a valóságban századok múltával az ellenségeskedés még nagyobb lett, és a központi királyság növekvő népessége a kiváltakat egyre jobban viszaszorította a völgyekbe és az északi hegyekbe.

Mars a fent említett időben egy ilyen kivált törzs királya volt, és ez a törzs igen sokat szenvedett a nagyobb nemzet betöréseitől. Az állandó harcok alig tették lehetővé, hogy saját magát fenntartsa, és bizonyos volt, hogy hamarosan elpusztul. Tanítója, Jupiter azt tanácsolta neki, hogy ne harcoljon, de ez nem segített rajta, és ő kétségbeesve gondolkodott és könyörgött, hogy megtalálja népe biztonságának útját, azét a népét, amely oly derék és hűséges, de oly reménytelenül kisebbségben maradt.

Ekkor, tanácstalanságának tetőpontján álmában megjelent neki a Manu, és arra utasította, hogy vezesse népét délnyugat felé – India szent földjére, ami a faj tartózkodási helyeül volt kijelölve. Azt mondta neki, hogy a jövőbe otthona felé vezető úton olyan keveset harcoljon, amilyen keveset csak lehet, senkit se támadjon meg, aki a békés átvonulást megengedi, és nyomuljon előre India legdélibb részéig. A jövőben az egész faj követi majd, és ő, Mars, a következő kirajzásokban rendszeresen részt fog majd venni. Az eljövendő időkben ő és felesége, Merkúr fogja végezni azt a munkát, amit most még a Manu végez.

Ily módon felbátorítva és telve örömmel, Mars hozzálátott az előkészület munkájához, közölte álmát népével, és utasította őket, hogy legyenek készek az útra. Csaknem valamenynyien hittek neki, csupán egy régi arabiai barát, Alastor fordult ellene ismét. Ez élére állt egy kis csoportnak, amely megtagadta, hogy Marst kövesse, és azt mondta, hogy nem hajlandó a régi földet és régi tanításokat elhagyni egy agyondolgozott és kétségbeesett ember hisztérikus álma miatt. Így ő hátra maradt, elárulta népének útvonalát az ellenségeknek, és halállal bünhődött, amikor a következő kivándorlás meghiúsult.

Mars Kr. e. 18.875-ben indult el a kijelölt utat követve, és sok fáradalom és nem kevés küzdelem árán – mert bár soha nem támadott, gyakran megrohanták – elérte India nagy síkságait. Egy időre Virájnak, több életben volt bajtársának vendégszeretetét élvezte, aki mint Podishpar király, Észak-India nagyobb részén uralkodott. A szövetséget Podishpar fiának, Coronának házasságával fűzték szorosra, aki elvette Brihaspatit, Mars leányát és Vulkán özvegyét. Vulkánt a vándorút alatt egy csatában megölték. Dél-India ekkor egy nagy birodalom volt Huyaranda, vagy Lahira – a mi Szaturnuszunk – uralma alatt. A birodalom főpapja a mi Suryánk volt Byarsha név alatt, a főpap helyettese pedig Osiris. Surya már érkezésük előtt pár évvel közölte Szaturnusszal, hogy az idegenek az Istenek parancsára jöttek, úgyhogy a király a trónörököst, Cruxot küldte eléjük, szívesen látta őket, és letelepítette országában. Surya ki nyilatkoztatta, hogy az „északról jött hajlott orrú idegenek” a papi hivatásra alkalmasak, és hogy e papi hivatal nekik kell viselni örökölhetően. Azok, akik ezzel egyetértettek, Dél-India brahmanáinak őseivé lettek, tartózkodtak attól, hogy összeházasodjanak a korábbi bennlakókkal, s elkülönült osztályként éltek.

Mások összeházasodtak a tolték arisztokráciával, s így fokozatosan átárjássították az ország felsőbb osztályait. Dél-India békés úton árja fennhatóság alá került, mert Crux, aki

Szturnuszt követte, utód nélkül halt meg, és a nép Heraklest, Mars második fiát választotta meg az üres trónra, ily módon árja uralkodóházat létesítve. Az említett kirajzástól kezdődően, minden Indiába bevándorlóról úgy beszélnek, mint az „első alfajról”, mivel az egész gyökérfaj, az ősi törzs, átment Indiába. Az ebbe való születést úgy tekintik, mint az első alfajban születést, akár Indiában magában, akár azokban az országokban történt, amelyeket ők gyarmatosítottak és árjásítottak.

Ezek közt a kivándorlók között egy csomó régi barátot találunk, a már említetteken kívül, Mars legidősebb fia Uránusz volt, aki Nilghiri remetéje lett, harmadik fia Alcyone volt, aki Osiris lemondása után – ennek öregsége miatt – a főpap helyettese lett. Második leánya Demeter volt. Egy különös példája volt annak, hogyan hoztak barátokat idegenből, Taurusnak, (dr. Jerome Andersen) a fiatal mongol törzsfőnöknek megérkezése, aki idősebb testvérének haragja elől menekült, és Mars közép-ázsiai királyságában talált menedéket. Taurus magával hozta Procyont, (Rudolf Steiner) mint feleségét, Cygnus pedig, (Dick Balfour Clarke), akit Ariessel (Sir. Wm. Crookes) adott össze, egyik leánya volt.

A dél-indiai árja királyságból kb. Kr. e. 13500-ban egy fontos kiküldetés indult Egyiptomba. A rendelkezés a Hierarchia Fejétől jött a Manu útján, s a vállalkozás útja Ceylon szigetén át vezetett, majd a Vörös-tengerre vízi úton, ez még akkor alig volt több, mint egy öböl. A vállalkozást nem gyarmatosításnak szánták, mert Egyiptom már hatalmas császárság volt, hanem inkább arra, hogy Egyiptom uralma alatt meglepedjen itt egy éppannyira nagy és jótékony, mint magasrendű civilizált erő.

A vállalkozás élén Mars állt, Surya pedig Egyiptomban volt a főpap, úgy, mint Indiában is csaknem 3000 évvel azelőtt. Mint akkor is, az érkező árják útját egyengette, közölte a fáraóval jövetelüket, és azt tanácsolta neki, hogy fogadja őket szívesen. A tanácsot megfogadták; kissé később pedig azt ajánlotta a fáraónak, hogy adja leányát Marsnak, s nevezze ki ez utóbbit utódjának. Ez meg is történt, s így békésen, de annál hatékonyabb módon, Egyiptomban árja uralkodóházat alapítottak az uralkodó fáraó halála után. Ez az uralkodóház dicsőségesen uralkodott több ezer éven át, egészen Poseidonis elsüllyedéséig, az árvíz Egyiptomot is elárasztotta, és az egyiptomi nép a hegyekbe menekült. Az árvíz azonban aránylag hamarosan visszahúzódott, és nemsokára az ország is magához tért. Manetho történelme nyilván ezzel az uralkodóházzal foglalkozik, Unast – akinek idejét Kr. e. 3.900-ban adja meg, holott az 4030-ban volt – teszi meg az ötödik dinasztia utolsó királyának. Az arab Hyksos királyokat Kr. e. 1500-ra teszik. Az árja fáraók alatt Egyiptom nagy iskolái még híresebbek lettek, és hosszú ideig élén álltak a nyugati világ tanításának.

Ez a második hatalmas birodalma volt az első alfajnak, ha a gyökérfaj birodalmát számítjuk elsőnek. Egyiptomból ömlött az árja vér a különféle kelet-afrikai törzsekbe. Úgy látszik, mintha néha alacsonyabb típusú testekre volna szükségük a kevésbé fejlett egóknak, akik már több előző alfajon mentek át, és csak kevésbé haladtak előre. A magasabb fajokkal való érintkezésbe azért szorították őket, hogy ezáltal kényszerítsék őket előre. A civilizált negyedik és ötödik árja alfajok nyomortanyáinak lakói közül némelyek, akik a legalacsonyabb típust képviselik, nyilvánvalóan alacsonyabban állnak, mint a zuluk. Másrésztől a civilizálatlan törzsekben az árja vér hatása olyan jellemvonásokat adhat, amik azok feljavítására szükségesek.

A dél-indiai királyságot a Manu kisegítő kisugárzó központként más alkalommal is használta, nemcsak Egyiptom árjásításánál. Gyarmatosítókat küldött Jávába, Ausztráliába és a Polinéziai szigetekre. Innen származik az árja vonás, amit még mai nap is meg lehet figyelni az úgynevezett barna polinéziaiakban, megkülönböztetésként a melanéziaiaktól.

Mialatt mindezt Dél-Indiában így elrendezték, a Manu tovább is azon dolgozott, hogy fajtáját Közép-Ázsiából fokozatosan elszállítsa India északi részeibe. A korai bevándorlások közül az egyik Panjab-ban telepedett le, és hosszas harcok után békét kötött a bennlakókkal, részben kizsákmányolva, részben pedig védelmezve őket. Egy másik hullám kelet felé fordult, és Assam-ban és Észak-Bengáliában telepedett meg. Az az expedíció, ami közvetlenül előtte járt annak, amelynél néhány percig időzni fogunk, kb. Kr. e. 17520-ban indult el. Ennek egy része biztonságban eljutott rendeltetési helyére azon az úton, amin Mars járt több mint ezer esztendővel előbb. Egy kisebb csoport viszont megsemmisült, miközben a ma Khyber szorosnak nevezett úton iparkodott keresztül hatolni. Kr. e. 17455-ben egy harmadik hullámot küldtek ki Mars vezetése alatt, aki akkor legidősebb fia volt a Központi Királyság uralkodó fejedelemének, Jupiternek. Jupiter felesége Szaturnusz volt, Merkúr pedig a nővére. Mars a vállalkozás résztvevőit nagy gonddal válogatta ki, a található legerősebb és legéletteljesebb férfiakat és nőket különítve el. Ezek között volt Psyche, s felesége, Arcturus, három fiukkal, Alcyone, Albireo és Letoval. Capella és felesége, Judex is a kiválasztottak között volt. Vulkán a nagyvezér volt, a harcos, akiben Mars leginkább bízott, s ő az alá rendelt Vajrával vezette az expedíció egyik szárnyát, míg Mars volt a feje a másiknak.

Az expedíció két szárnya tervszerűen találkozott, az asszonyokat és gyermekeket egy igen megerősített táborba telepítették le azon a helyen, ami a mai Jammu és Gujranwala között terül el, s azután tovább hatoltak a mai Delhi pontjáig. Itt építették fel az első várost, ezen az uralkodó helyen, s elnevezték Ravipurnak, a Nap városának. Útjuk folyamán összeütközésük volt egy skirmish hatalmas törzsfővel, Castorral, (A. P. Sinnett), de sikerült tovább jutniuk, s mikor az új város készen volt, áthozták az asszonyokat, gyermekeket s az őrizetükre rendelteteket. Ekkor kezdődött Delhinek, mint fővárosnak élete. Mars királyságát legidősebb fiára, Heraklesre hagyta, akit nagy mértékben támogatott legkedvesebb barátja, a nála kilenc évvel idősebb Alcyone.

A Központi Királyságból a legnagyobb kirajzás Kr. e. 15950-ben történt. Ekkor Mars, mint fővezér három nagy hadsereget alakított. A jobb szárny vezényletét Coronának adta, akinek Kasmíron, Panjab-on és a manapság Egyesült Tartományoknak nevezett területeken át kellett Bengálba menni. A balszárnyak Tibetben keresztül Bhutánba, innen Bengálba kellett menni, a középső résznek pedig Mars vezénylete alatt, akinek helyettese Merkúr volt, Tibetben át Nepálba, majd innen Bengálba kellett menni. Bengál volt az egész találkozó helye, jövőendő otthonuk. Corona azonban negyven éven át azzal töltötte az időt, hogy saját maga alapítson királyságot, és Bengált csak akkor érte el, amikor Mars, hosszú uralkodás után már öreg volt. Marshoz csatlakozott, és végül Assamban telepedett meg. Mars maga, Vulkán segítségével meghódította Bengált, és kétségbeesett harcok után Orissát, végül pedig fővárosát Közép-Bengálban jelölte ki. Mikor megöregedett, legidősebb fiát, Jupitert ültette a trónra, és visszavonult a világtól.

Hogy milyen nagy fontosságú volt ez a messze ható kivándorlás, azt az a tény jelzi, hogy tízen vettek részt benne olyanok, akik ma Mesterek: Mars, Merkúr, Vulkán, Jupiter, Brhaspati, Osiris, Uránusz, Szaturnusz, Neptunusz és Viráj. Más ismert nevéek ugyancsak nagy számmal voltak a gyülekezetben.

Ettől az időtől kezdve állandóan jöttek át Közép-Ázsiából Indiába, némelykor csak bandák, máskor tekintélyes hadseregek. A régebbi letelepülők gyakran ellenálltak az újaknak, s az újak kirabolták a régieket. Hullám hullám után gördült az ezredévek folyamán. A gondolkodóbb természetű áriák némelyike tanulmányozta a tolték bölcseletet. A toltékokat

nágáknak is nevezték. Az atlantiszi népesség alacsonyabb osztályait, többnyire a barna tlavatlikat dasyáknak hívták, a lemuriai származású feketéket pedig, akiket borzalommal néztek, daityáknak és taksháknak nevezték.

A liberálisabb árják némelykor összeházasodtak a toltékokkal. Így azt találtuk, hogy Alcyone kb. Kr. e. 12850-ben nagyon vonzódott Psychéhez, (Phoebe Holbrook) egy atlantiszi méltóság, Orfeusz fiához (Subramania Eyer), és nőül vette az utóbbi leányát, Mizart (Nityananda), bár saját atyja, Algol fanatikus árja volt, és gyűlölte az atlantisziakat és civilizációjukat. Ily körülmények között ő, valamint ifjú felesége földönfutók lettek, azonban Vesta, (Minnie Holbrook) egy árja vezér, feje egy benyomuló csapatnak, menedéket adott nekik s az ő rokona Draco, (Charles Blech) valamint ennek felesége, Cassiopeia, (Madeleine de Bryas) egy már régen letelepedett csapat tagjai, hozzásegítették, hogy birtokot szerezhessenek. Így aztán igen baráti kapcsolatban volt Aletheiával, (Johann v. Manen) egy gazdag atlantiszival. Nyilvánvaló tehát, hogy némely esetben legalábbis barátságos viszony volt a fajok között, és ezt nem zavarta meg egy nagy árja csoport betörése sem. A csoportot újból csak Mars vezette, aki útjában áttört a szomszédos birodalmakon, hogy maga alakítson császárságot Közép-Indiában.

A közép-ázsiai királyságot ezek az állandó kirajzások kb. Kr. e. 9700-ban már megfosztották lakóitól. A földrengések, amik a Kr. e. 9564-ben bekövetkezett katasztrófát követték, romba döntötték a Híd Városát, és a Fehér Sziget legtöbb nagy templomát is lerombolták. Az utolsó csapat nem könnyen érte el Indiát. Ezek kb. 2000 évig tartózkodtak Afganisztánban és Beludzsisztánban, és sokat lemészároltak a mongol betörők. A megmaradtak lassan utat találtak a már sűrűn benépesített síkságra.

Amikor népét így véglegesen áttelepítette Indiába, az a veszély keletkezett, hogy az árja vérnek csak nyoma fognak megmaradni az atlantisziak és atlantiszi - lemuriaiak óriási nagy többségében. Ezért a Manu újból megtiltotta a beházasodást, és kb. Kr. e. 8000-ben elrendelte a kasztrendszerrel a további keveredés megakadályozására, és hogy az eddig történt keveredés megmaradjon. Kezdetben csak három kasztot alapított – a brahmana-t, rajan-t és a vish-t. Az első a tiszta árja, a második az árja-tolték, a harmadik az árja-mongol volt.

A kasztokat ettől kezdve varná-nak hívták, vagyis színeknek. A tiszta árja fehér, az árja-tolték keveredés vörös bőrű, az árja-mongol sárga volt. A kasztok egymás közötti házassága meg volt engedve, de hamarosan az az érzés kerekedett felül, hogy a házasságokat a kasztra kell korlátozni. Később azokat, akik egyáltalában nem voltak árják, a shudra általános gyűjtőnévvel foglalták egybe, de még itt is sok esetben bizonyos kis mennyiségű árja vér lehetséges volt. A hegyi törzsek közül sok részben árja, néhány egészen az, mint a siaposh nép és a cigány törzsek.

Az Indiába való kirajzások folyamán egy törzs a többitől eltérő irányban indult el, és arra a gondolatra jutott, hogy a Susamir kerület egyik völgyében telepszik le. Itt a világtól elfeledve élvezte a maga kezdetleges pásztoréletét sok századon át, kb. Kr. e. 2200-ban egy nagy katonai vezér született a mongol törzsek között, s ezek végigdúlták mindazt, amit Ázsiából elérhettek, teljesen elpusztítva többek között a perzsa birodalom maradványait is. A tatár vezért végül is legyőzték, és hordáit szétszórták, de utána teljes pusztaság maradt vissza. Száz év múlva valahogyan hírek érkeztek a mi völgylakó árjainkhoz egy termékeny, de meg nem hódított földről. Ezek kiküldték kémeiket, hogy hírt hozzanak, s mikor ezek megerősítették a történetet, az egész népesség átvándorolt Perzsiába. Ezek voltak a zend nyelven beszélők, és késői leszármazottaik voltak okai annak a különösen rendezetlen állapotnak, amelyben ez az

ország még az utolsó Zoroaster idejében is volt. A harmadik alfaj maradványai, amelyeket csak otthonukból űztek ki, de amelyek megmenekültek az általános mészárlásból, azután idővel visszatértek, és összekapcsolták sorsukat a mi törzsünkkel. Ettől kezdődik a legutolsó perzsa császárságnak fokozatos kifejlődése.

Az ősrégi Peru

Amikor az ősrégi Peruról szóló cikkek a Theosophical Review című folyóiratban megjelentek, Leadbeater a következő bevezetést írta hozzájuk 1899-ben:

Amikor a tisztánlátásról írván arra hivatkoztam, hogy micsoda nagyszerű lehetőséget nyújt a történelem tanulmányozója részére a múlt feljegyzéseinek vizsgálata, számos olvasó azzal biztatott, hogy a teozófiai nyilvánosság számára mély érdeklődéssel bírnának ilyen kutatások eredményei, ha azokkal megismerkednének. Ez kétségkívül igaz, de mégsem oly könnyű ennek a javaslatnak eleget tenni, mint azt képzelnék. Emlékeztetni kell arra, hogy a kutatások nem történhetnek csupán a dolog kedvéért, sem a pusztán kíváncsiság kielégítéséért, (okkult engedelmesség) hanem csak akkor, ha az valamilyen munka kellő elvégzése érdekében szükséges, vagy pedig tanulmányunk valamely homályos pontjának megvilágítása érdekében. A világ elmúlt történetének legtöbb jelenete, amelyek annyira érdekelték és gyönyörködtették kutatóinkat, kerültek elénk vizsgálataink során, az egymásra következő életek egyikeként vagy másikának vizsgálatai során, amelyeket messze a régmúlt időkbe követtünk abból a célból, hogy információt szerezzünk a karma és reinkarnáció törvényeinek működéséről úgy, hogy amit mi a messze múlttól tudunk, az inkább egy sorozat bepillantás, mint átfogó nézet, inkább képtár, mint történelem.

Mindazonáltal, éppen az ilyen aránylag alkalmi és összefüggéstelen módon véghezvitt kutatásnál sok rendkívüli érdekesség tárult fel szemeink előtt – sok minden nemcsak Egyiptom, India és Babilon ragyogó civilizációival kapcsolatosan, valamint Perzsia, Görögország és Róma inkább modern államberendezéseivel, hanem más, még ezeknél is nagyobb, nagyobb terjedelmű és nagyszerűbb fokon állókkal is –, amelyekhez viszonyítva az előbbieket csak mint fiatal hajtások tűnnek felt, hatalmas birodalmak, amelyeknek kezdete az ősrégi pirkallatba nyúlik vissza, bár nyomaik töredékei még megmaradtak a földön azok számára, akik látni tudnak.

A legnagyobb ezek között talán az ősrégi atlantiszi Arany Kapu városa isteni uralkodóinak nagyszerű és világot átfogó birodalma volt, mivel – kivéve a közép-ázsiai tenger partjainál elterülő első árja civilizációt – majdnem az összes birodalom, amelyet az emberek azóta nagyinak neveztek, csak halvány és részleges másolatai voltak csodás szervezettségének, mivel előtte nem létezett semmi, amivel összehasonlítható lett volna. Mindaddig egy valóban nagy kormányzat iránt való kísérletek csak a tojásfejű lemuriai alfajban és a korai Atlantisz nyugati részén lévő sáncépítő tlavatli fajban történtek.

A világnak az a része, amelyre most figyelmünket kell fordítanunk, Peru ősrégi királysága, az a királyság, amely sokkal nagyobb területet ölelt fel a dél-amerikai kontinensből, mint a jelenlegi perui köztársaság, vagy az az ország, amelyet a spanyolok a XVI. században az inkák birtokában találtak. Igaz, hogy ennek a késői királyságnak kormányzati rendszere, ami Pizzaro csodálkozását is felkeltette, annak a korábbi és nagyszerűbb civilizációnak állapotait igyekezett utánozni, amelyről most beszélni fogunk. Mégis bár ezt a halvány másolatot is csodálatosnak ismerték fel, nem kell elfeledni, hogy az mégis csak másolat volt, amelyet

több ezer évvel később, egy már alantasabb faj szervezett meg, abban a törekvésben, hogy a hagyományokat újraélessze, amelyeknek néhány legjobb részlete már feledésbe ment.

Kutatóinknak első pillantása ebbe a rendkívül érdekes korszakba akkor történt, amikor a testet öltések hosszú sorát próbáltuk visszafelé nyomon követni. Úgy láttuk, hogy a hős Erato, akinek történetét követtük, két fáradtságos és nehéz élet után, (amely egy még előzőbb életben elkövetett komoly hibának volt a következménye), igen kedvező körülmények között született újra ebben a nagy perui birodalomban. Itt olyan életet élt, amely bár épp olyan munkával teljes volt, mint ez előbbieik, mégis abban különbözött ezektől, hogy tisztelet övezte őt, boldog és eredményes volt a közönséges sorsot messze meghaladóan.

Természetesen figyelmünket azonnal megragadta ennek az államnak a látványa, amelyben az összes társadalmi probléma megoldva látszott lenni, ahol nem volt szegénység, elégedetlenség és gyakorlatilag bűn sem, bár abban az időben nem volt módunkban hosszabban időzni ott, és azt közelebbről megvizsgálni. Amikor azonban később azt tapasztaltuk, hogy az életek különböző vonalai, amelyek érdekeltek bennünket, szintén átvonultak ezen az országon a kérdéses időben, s így jobban és jobban megismerkedtünk szokásaikkal és életmódjukkal, lassanként felismertük, hogy egy valóságos fizikai utópiára bukkantunk, olyan korra és helyre, ahol az ember fizikai élete mindenesetre jobban volt megszervezve, boldogabb volt és hasznosabb, mint az talán azóta bárhol is volt.

Kétségkívül lesznek sokan, akik azt kérdezik majja magukban: „Hogyan tudhatjuk, hogy ez a beszámoló más, mint a többi utópiáról szóló? Hogyan lehetünk bizonyosak abban, hogy a kutatók nem csalják meg önmagukat szép álmokkal, és nem szövik-e be saját vagy olvasott elméleti eszméiket látomásaikba, amelyekről azt beszélnek be önmaguknak, hogy tényleg látták azokat? Hogyan biztosíthatjuk magunkat tényleg, hogy mindez több mint csupán egy tündérmese?”

Az egyedüli felelet, amit ilyen kérdezősködőnek adni lehet az, hogy számukra nincs bizonyosság. Maguk a kutatók biztosak kutatásaikban, biztosak a sokféle bizonyíték összehalmozódása folytán, amelyek önmagukban véve csekélyek lehetnek talán, de ellenállhatatlannak másokkal kombinálva. Biztosak tudásukban is, amelyet lassanként szereztek sok türelmes kísérlet által, amelyben megismerték a különbséget a megismerés és képzelődés között. Jól tudják, milyen gyakran találkoznak egészen váratlan és elképzelhetetlen dolgokkal, és milyen sűrűn és határozottan dőlnek halomra a dédelgetett, előre megalkotott véleményeik. A tényleges kutatók sorain kívül vannak néhányan, akik gyakorlatilag ugyanazon bizonyosságot szereztek meg, vagy intuíciójuk, vagy azok személyes tudása folytán, akik a munkát elvégezték. A világ többi része számára ily messze a múltba való minden kutatás szükségképpen csak hipotetikus lehet. Ezek tekinthetik ezt az ősrégi perui civilizációról szóló beszámolót tényleges tündérmesének, de ha így gondolkoznak, úgy gondolom, hozzájárulnak ahhoz, hogy igen szép tündérmese az.

Úgy képelem hogy a tisztánlátás ilyen módjait kivéve, lehetetlen lenne az általunk vizsgált civilizációk bármily nyomát is felfedezni. Nincs kétségem aziránt, hogy még léteznek nyomok, de valószínűleg nagy kiterjedésű és fáradtságos ásatásokra volna szükség, hogy elegendő tudást szerezzünk róluk, és biztonsággal megkülönböztethessük őket a másféle és későbbi fajtoktól. Lehetséges, hogy a jövőben régiséggyűjtők és régészek figyelmüket jobban fogják e csodás dél-amerikai országok felé fordítani, mint eddig tették, és talán akkor képesek lesznek szétválasztani a különböző fajok lábnyomait, amelyek egymásután foglalták el és uralkodtak rajtuk. Jelenleg azonban mindaz, amit az ősrégi Peruról tudunk (kivéve a tisztánlá-

tó kutatást), az a kevés, amit a spanyol hódítók beszéltek el nekünk, és az a civilizáció, amit ők annyira csodáltak, csak halvány és távoli visszfénye volt a régibb és nagyobb valóságnak.

A faj maga is megváltozott, mert bár azok, akiket a spanyolok birtokban találtak, még némileg leszármazottjai voltak annak a ragyogó atlantiszi harmadik alfajnak, amely annyival több szilárd erővel és vitalitással volt ellátva, mint bármelyik az őt követők közül, mégis nyilvánvaló, hogy ezek a leszármazottak sok tekintetben hanyatlásuknak már az utolsó fokán álltak, sok tekintetben barbárabbak, degeneráltabbak, kevésbé kifinomultak, mint a sokkal régibb ág, amelyről beszélnünk kell.

Ez a kis lap a világ igazi történetéből, ez a pillantás a természet óriási képtárának egyik képére, elibénk tárja, milyen lehet egy ideális állam bármihez is hasonlítva mai napjainkban, és az másrészt azért olyan érdekes számunkra, mert mindazon eredményeket, amelyek után a modern társadalmi reformátoraink törekcsenek, itt már tökéletesen keresztülvitték, de teljesen ellenkező módszerekkel a mai javasoltaknál. A nép békés volt és boldoguló, a szegénységet nem ismerték, bűnözés sem volt, senkinek sem volt oka az elégedetlenségre, mert szellemének kifejlesztésére (ha volt neki) mindenkinek megvolt az alkalma, és mindenki azt a hivatást vagy tevékenységi területet választhatta, ami jól esett. A munka soha sem volt túl kemény, és soha sem nehezedett súlyosan az emberekre, mindenkinek bőven volt ideje arra, hogy bárminő kedvelt elfoglaltságnak vagy kiképzésnek szentelje magát. A nevelés teljes, szabad, és hathatós volt, sőt a betegekről és öregekről fényűzően gondoskodtak. S ezt az egész, a fizikai jólét előmozdítására szolgáló nagyszerűen kidolgozott rendszert egy olyan autokrácia vitte, és amennyire mi meg tudtuk ítélni, csakis az vihette keresztül, amely a legabszolútabb volt, amelyet e világ valaha ismert.

Egyiptom árjásítása

Három ízben hivatkoztunk a könyvünkben arra az expedícióra, amelyet a Manu Dél-Indiából küldött ki azzal a határozott céllal, hogy Egyiptom nemesi családjait árjásítsa. Míg a könyv sajtó alatt volt, további kutatásokat folytattunk, amelyek további fényt vetettek a tárgyra, és bizonyos mértékben kapcsolatba hozták azt az elfogadott egyiptomi történelemmel.

Hivatkozva a XX. fejezetben lévő azon megjegyzésünkre, hogy „Manetho történelme nyilvánvalóan ezzel az árja dinasztiaival foglalkozik”, most már látjuk, egészen ésszerűen, hogy Egyiptomnak a Manu alatt való újraegyesülésével kezd, s hogy a dátum, amelyet kutatásaink az újraegyesülés idejének jeleznek, (bár még nem teljes pontossággal beigazoltan), Kr. e. 5510 év körül van, amely a legutolsó meghatározása a legelőkelőbb élő egyiptológusnak az első dinasztia kezdetéül. Ezen új egyiptológiai elméletek Unas fáraó idejét 200 évvel előbbre teszik, mint mi.

Alcyone életei c. könyv egyik fejezetében az első nagy árja vándorlást követtük nyomon, amely az akkori közép-ázsiai tenger partjairól az indiai félsziget déli részéig tartott. Azt a vallásos birodalmat, amelyet az árjak itt megalapoztak a századok folyamán, használta fel a Manu, mint már mondtuk, a kisugárzás segítő központjául.

Hasonlóképpen küldte Indiából az expedíciót Egyiptom árjásítására, amelyet sokban hasonló módon és sok ugyanazon Egóval vitt keresztül, mint amelyek 5000 évvel ezelőtt szerepet játszottak a szóban forgó Közép-Ázsiából való kivándorlásban.

Kr. e. 13.500 év körül Viráj volt a nagy Dél-Indiai Birodalom uralkodója. Felesége Brhaspati volt és egyik fia Mars. A Manu asztrálisan megjelent az uralkodó előtt, és utasította őt, hogy Marst küldje át a tengeren Ceylonon át Egyiptomba. Viráj engedelmeskedett, és Mars elindult a hosszú útra, magával vitt (híven az utasításhoz) egy csapat ifjú férfit és nőt, akik közül 12-t ismertünk fel: a férfiak közül Ajaxot, Betelgeuset, Demetert, Leót (Mátyás k.) Perseust és Theodorost (Roosewelt), a nők közül Arcturust, Canopust, Olympiát (Damodart), Vulkánt, Pallast (Platón) és Osirist.

Egyiptomba való megérkezésükkor akkor tolték uralom volt, és Jupitert találták ott, mint annak az időnek a fáraóját. Csak egy gyermeke volt – egy leány, Szaturnusz –, mivel felesége gyermekágyban halt meg. A főpapot, Suryát a Mahaguru egy látomásában utasította, hogy az idegeneket tisztelettel fogadja és tanácsolja Jupiternek, hogy leányát Marsnak adja feleségül, amit ő meg is tett. Aránylag rövid idő alatt házasságok jöttek létre a jövevények és az akkori nemesség között.

Bármilyen csekély volt is ez az árja vér, néhány nemzedék múltán már átfestette az egész egyiptomi nemességet, mert amióta a fáraó beleegyezését adta ezekre a vegyes házasságokra, az összes patrícius családok buzgón versenyeztek a jövevények fiaival vagy leányaival való házasságok után. A két faj keveredése egy új előkelő típust hozott létre, amelynek árja arcvonásai voltak, de tolték színeződése, az a típus, amelyet oly jól ismerünk az egyiptomi szobrokról. Oly erőteljes az árja vér, hogy még most is megmutatja félreismerhetetlen nyomait, még a felhígítás századai után is. Ettől az időtől kezdve Egyiptom vezető osztályaiba való testet öltés az ötödik gyökérfaj első alfajába való születésnek számított.

Sok változás történt a századok múlásával és az árja megfiatalodással adott lendület lassan elhalt. Az ország sohasem ért el oly alacsony fokot, mint Poseidonisnak párhuzamos civilizációja, főként azért, mert az árja hagyományt bizonyos osztály, melynek tagjai azzal dicsekedtek, hogy közvetlenül Mars és Szaturnusz királyi véreből származnak, megőrizte. Az árnásítás után több mint ezer éven át ez az osztály uralkodott az ország felett és a fáraó volt mindig a fejük, de jött egy idő, amikor politikai okokból az uralkodó idegen hercegnőt vett feleségül, aki lassanként oly nagy befolyásra tett szert felette, hogy képes volt őt eltéríteni atyái hagyományaitól, és oly istentiszteletet megalapítani, amelyet a nemzetiség mint egész nem akart aláírni. Az ország megúnván az árja pontosságot, követte uralkodóját a szabadosságban és fényűzésben, a nemzetiség azonban összetömrítette tagjait szigorú ellenzéssel, és ez időtől kezdve tagjai tüntetően távol tartották magukat, nem utasították vissza a hivatalokat, sem a hadseregben, sem az állami szolgálatban, de csak egymás között házasodtak, és célul tűzték ki a régi szokások gyakorlását s azt, amit a vallás és faj tisztaságának neveztek.

Miután közel négyezer év telt el, olyan állapotokat találtunk, amelyben az egyiptomi birodalom vallása, sőt nyelve is, hanyatlóban volt. Csupán a konzervatív törzs soraiban találhatjuk meg Egyiptom korábbi napjainak halvány visszfényét. Ebben az időben a törzs papjai között néhány próféta támadt fel, akik Egyiptomban is visszhangozták azt az üzenetet, amit Poseidonisban kaptak, egy intést, hogy ezeknek a hosszú és hatalmas civilizációknak a gonoszága miatt azok pusztulásra vannak ítéelve, s hogy néhány igaznak meg van engedve, hogy elmeneküljön az eljövendő katasztrófa elől. Éppen úgy, mint ahogy a fehér hegylakók jelentős része elhagyta Poseidonist, a nemzetiségnek tagjai is egy tömegben, lerázták lábaikról Egyiptom porát, áthajóztak a Vörös-tengeren, és Arábia hegyei között menedékre találtak.

Mint tudjuk, a jóslat a meghatározott időben valóra is vált, és Kr. e. 9564-ben Poseidonis szigete elsüllyedt az Atlanti-óceánban. A kataklizma hatása a világ egyéb részeire is

komoly következményekkel járt, de különösen Egyiptomra volt romboló hatása. Eddig Egyiptomnak kiterjedt nyugati tengerpartja volt, és bár a Szahara-tenger sekély tenger volt, mégis elegendő arra, hogy az aránylag kiterjedelmű hajók flottái a közlekedést Atlantisz és az algériai szigetek között lebonyolíthassák. A nagy katasztrófa folytán a Szahara-tenger fenéke felemelkedett, és hatalmas szökőár árasztotta el Egyiptomot, amelynek majdnem egész lakossága elpusztult. Miután mindez lezajlott, az ország vadon lett, amit nyugaton nem határolt a szép békés tenger, hanem sivár, sós mocsár, és amint a századok múltak, barátságtalan sivataggyá száradt ki. Egyiptom dicsőségéből csak a piramisok maradtak meg magányos elhagyatottságukban tornyosulva, amely elhagyatottság 1500 évig tartott, amíg végül az önkéntes számkivetettségben levő nemzetség visszatért hegyei menedékéből, és nagy nemzetté növekedett.

De mindezek előtt hosszú ideig félvad törzsek merészkedtek e földre, primitív harcokat vívtak a nagy folyam partjain, amely egykor egy hatalmas civilizáció kereskedelmi flottáit hordozta, és még egyszer tanúja lett ezen ősi dicsőség újjáéledésének, hogy visszatükröződjének benne Osiris és Amon Ra méltóságteljes templomai. Professzor Flinders Petrie öt ilyen korábbi fajtát ír le, amelyek az ország különböző részeit elárasztották, és céltalanul háborúskodtak egymás között.

1. Egy sasorrú fajta, a libio-amorita típus, amely az ország nagy részét foglalta el, és tovább tartotta birtokában, mint a többiek, a civilizációt századokon át elég magas fokon tartva.
2. Hettita faj göndör hajjal és fonatos szakállal.
3. Hegyes orrú nép hosszú hajfonatokkal, hegylakók, hosszú vastag ruhákat hordtak.
4. Rövid, ferdeorrú nép, akik az ország közepén telepedtek meg egy ideig.
5. E faj egy másik változata, hosszabb orral és előre álló szakállal, akik főleg a Földközi-tenger közelében levő mocsaras vidéket foglalták el. Mindezeket tisztánlátó úton is meg lehet figyelni, de annyira összevegyültek, hogy gyakran nehéz megkülönböztetni őket, s mindehhez hozzájön egy vad negroid faj Afrika belsejéből, amely még valószínűleg korábban volt a színtéren, s amely nem hagyott nyomot elmúlásáról.

A kevert fajoknak ebbe az összevisszaságába érkezett a mi nemzetségünk, papjai által vezetve a tengeren át az arab hegyekből, és fokozatosan megvetette lábát Felső-Egyiptomban, fővárosát Abydosban alapítva meg. Lassanként mindig több és több környező földet vettek birtokukba, amíg végül felsőbbrendű civilizációjuk súlya alatt mint uralkodó hatalmat ismerték őket el. Politikájuk a korábbi évszázadok alatt inkább a beolvasztás volt, mint a harc, a népek káoszából olyan fajt építeni ki, amelyre rá legyenek nyomva saját örökletes jellemvonásaik. Ezer év telt el megérkezésük óta, amikor Mars uralkodott egy már jól megszervezett birodalom felett, de még egyezernégyszáz évvel később történt, hogy a Manu maga, (nevét Menesre fordították most) egész Egyiptomot egy uralom alatt egyesítette, és ugyanakkor megalapította az első dinasztiát és nagy városát, Memphist, így vezetve be személyesen egy másik fokozatát a munkának, amit vezetése alatt, Kr. e. 13500-ban kezdtek meg.

ELŐSZÓ

Ami itt következik, kísérlet arra, hogy a hatodik gyökérfaj legelső kezdeteit vázolja, amelyeket az ötödik gyökérfaj kezdetéhez Arábiában hasonlíthatunk. Sok, sok ezer év tűnik le, mielőtt a hatodik faj elfoglalja a maga helyét, és birtokába veszi saját szárazföldjét, amely most lassan, mintegy darabonként emelkedik ki a Csendes-óceánból. Észak-Amerika addigra darabokra hull, az a nyugati sáv, amelyen az első település lesz, az új földrész egyik legkeletibb sávja lesz.

Amíg ez a kis település legkezdetlegesebb formában működik, az ötödik faj elérte csúcspontját, és benne fog összpontosulni a világ minden pompája és dicsősége. A település igen satnya dolog lesz a világ szemében, ábrándozók gyülekezete, akik vezetőjük iránt rab-szolgai odaadással viseltetnek.

Ez a vázlat eredetileg a Theosophistban jelent meg, és teljesen kollegám műve.

Annie Besant

I. fejezet

BEVEZETÉS: ASHOKA KIRÁLY LÁTOMÁSA

Mintegy harminc évvel ezelőtt nagy elnökünk (A. Besant) és én belefogtunk Olcott ezredes előbbi életei egynéhányának megvizsgálásába. A Társulat legtöbb tagja előtt nem ismeretlen, hogy eme utolsó élete előtti inkarnációjában Ashoka volt, a nagy buddhista király. Azok pedig, akik elolvastak egy kis megemlékezést előző történetéről, amely egy amerikai közgyűlés számára íródott, emlékezni fognak, hogy amikor annak az életének a vége közeledett, nyomott hangulat és kétség vett rajta erőt, amelyet eloszlatandó, Mestere két figyelemreméltó képet mutatott neki: egyet a múltból és egyet a jövőről.

Ashoka azon búsult, hogy nem tudta minden tervét megvalósítani, és legnagyobb kétsége az iránt volt, hogy állhatatos tud-e majd maradni mindvégig, hogy fenn tudja-e tartani kapcsolatát Mesterével, amíg csak eléri a célt. Hogy ezt a kétséget eloszlassa, Mestere először egy, a múltba való látomás segítségével megmagyarázta neki, hogyan létesült eredetileg a kapcsolat köztük réges-régen Atlantiszban, és hogyan ígértetett akkor meg, hogy ez a kapocs sohasem fog megszakadni. Azután egy, a jövőbe tekintő látomással megmutatta neki önmagát, mint a hatodik gyökérfaj Manuját, és Ashoka királyt, mint az alatta szolgáló helyettesét.

Ennek az utóbbi látomásnak színtere egy szép, parkszerű vidék volt, ahol virágzó dombok lejtői húzódtak le a zafirkék tengerig. M. Mester ott állt, körülvéve tanítványok és más segítők kis seregétől, és éppen mikor a megbűvölt király a gyönyörű jelenetet figyelte, belépett K.H. Mester, akit az ő tanítványainak csoportja követett. A két Mester összeölelkezett, a tanítványok csoportjai örömteli üdvözlések kíséretében összekeveredtek, a csodás kép pedig eltűnt elragadtatott szemeink elől.

Ámde az élénk benyomás, amit keltett, elhomályosíthatatlanul megmaradt bennünk, és ez egy bizonyos tudást ad, ami minden kifejezést meghaladóan különös és tiszteletet paran-

csoló. A látás, amit akkor használtunk, a kauzális test látása volt, ennél fogva az Egókat, amelyekből az a tömeg állt, világosan meg tudtuk különböztetni. Sokat közülük azonnal felismertünk, másokkal, akiket akkor nem ismertünk, azóta talákoztunk a fizikai világban. Valóban minden kifejezést meghaladóan különös az, hogy találkozunk (esetleg a világ túlsó oldalán) egy taggal, akit fizikailag sohase láttunk, a háta mögött pedig szemeink összetalálkoznak, mintegy táviratozva egymásnak, hogy felismertük őt, hogy „ez is egyike azoknak, akik velünk lesznek mindvégig”.

Azt is tudjuk, kik nem lesznek ott, de ebből hála Istennek, nem kell hátrányos következtetéseket levonnunk, mert tudjuk, hogy igen sokan, akik nem lesznek ott a faj megindításánál, később fognak csatlakozni hozzá, aztán meg vannak más munkaközpontok is, amelyek a Mester munkájához kapcsolódnak. Ez a bizonyos központ, amit láttunk, az új gyökérfaj megalapításának különleges céljából fog létezni, és ezért a maga nemében egyedülálló lesz, és csak azok vehetnek részt benne, akik előzőleg gondos önneveléssel alkalmassá tették magukat arra, hogy különleges munkáját megosszák.

Azért engedtetett meg nekünk, hogy tagjaink elé tárjuk annak a jövő életnek azt a vázlatát, hogy világosan megismerjék annak a munkának a természetét és a hozzá vezető nevelésnek jellegét. Az az önnevelés a legvégsőig menő önfeláldozást és szigorú önmegtagadást követel, amint ez történetünk folyamán ki fog tűnni, azonkívül feltételezi a Mesterek bölcsességében való teljes bizalmat. Társulatunknak sok jó tagja még nem rendelkezik ezekkel a tulajdonságokkal, ezért bármennyire fejlettek is más irányban, nem foglalhatnak helyet a munkálkodók e csoportjában. Mert a Manu munkái szigorúak, és Neki nincs sem ideje, se vesztegetni való ereje berzenkedő segítőkkel vitatkozni, akik azt hiszik, ők mindent jobban tudnak. A Társulat külső munkája mindazonáltal még folyni fog azokban a jövő századokban, és óriási módon elterjedt szétágazásaiban, lesz elég hely mindenki számára, aki csak segíteni akar, ha még nem is képes arra a teljes önmegtagadásra, ami a Manu segítőitől megkívántatik.

Mindaz, amit akkor láttunk a királynak abban a látomásában, nem adott semmiféle támaszpontot arra nézve, hogy mikor lesz annak ideje, és hogy hol lesz, ámbár most már teljes felvilágosítást kaptunk minderről. Akkor csak azt tudtuk, hogy az egy fontos alkalom volt az új faj megalapításával kapcsolatban, vagyis ennyit mondtak meg Ashoka királynak, mi pedig tudva, hogy milyen hivatalokat töltenek szeretett Mestereink majd be a hatodik gyökérfajban, könnyen következtethetünk, és összefüggésbe hozhattuk a két dolgot.

A dolog ennyiben maradt jó ideig, és mi nem vártunk semmi további felvilágosítást reá nézve. Hirtelen, látszólag pusztán véletlen folytán, a kérdés ismét elénk került, és egy tudakozódás a tanítás egyik ága iránt, amely egyáltalában nem volt összefüggésben a hatodik gyökérfaj megalapításával, egyszerre a történet kellős közepébe vezetett, és fényözönnel öntötte el módszereit.

A történet többi részét elmondja az, akit kiválasztottak, hogy továbbadja.

A.B. és C.W.L.

A DÉVA SEGÍTŐ

Barátaim egy csoportjával beszélgettem az INANESHVAI azon szakaszáról, amely leírja a jógit, mint aki „hallja és megérti a Dévák nyelvét”, és megpróbáltam megmagyarázni nekik, hogy a nagy Angyalok bizonyos rendjei a színek és hangok milyen csodás extázisában fejezik ki magukat. Ekkor észrevettem, hogy jelen van egy Angyal, aki előzőleg többször jószágosan a segítségemre volt, amikor azon iparkodtam, hogy megértsem dicső létezésük titkait. Úgy vélem, látta mostani próbálkozásaim elégtelenségét, hogy leírom, amiről beszéltem, ezért két különösen élénk kis képet tett elém, és ezt mondta: „Tessék, írd le nekik ezeket”.

A képek mindegyike egy nagy templom belsejét mutatta, amelyeknek építészeti stílusa nem hasonlított semmihez, amit ismerek. Mindegyikben egy Déva működött papként, és vezette egy nagy gyülekezet ájtatosságát. Egyikben a pap kizárólag a színek leírhatatlanul pompás váltakozásának kezelésével érte el a kívánt eredményt, a másikban pedig a zene volt az az eszköz, amivel ő egyrészt a gyülekezet érzelmeire hatott, másrészt kifejezte az Istenséghez való aspirációkat.

Ezeknek a templomoknak részletesebb leírását és a bennük használt módszereket később fogjuk ismertetni, egyelőre vegyük szemügyre a többi kutatást is, amelyeknek ez csak a kiinduló pontja volt. A Déva, aki ezeket a képeket mutatta, megmagyarázta, hogy abból a jövőből való jeleneteket ábrázolnak, ahol a Dévák a mostaninál sokkal szabadabban fognak az emberek között mozogni, és segíteni fogják őket nemcsak ájtatosságaikban, hanem sok más módon is. Megköszönve szíves segítségét, leírtam barátaimnak a gyönyörű képeket, amennyire tudtam, az Angyal pedig itt-ott a tanácsával segített.

LÁTJUK A JÖVŐT

Az összejövétel után saját szobám magányában nagy kedvteléssel újból felidéztem magam előtt ezeket a képeket, bevestem elmémbe a legkisebb részletekig, és megpróbáltam felfedezni, mennyire lehet velük összefüggésben más környező körülményeket meglátni. Nagy gyönyörűségemre észrevettem, hogy ez tökéletesen lehetséges, hogy valamelyes erőfeszítéssel látásomat ki tudtam terjeszteni a templomoktól a városra és a körülfekvő tájra, és így módon megláthattam és leírhattam ezt a jövőbeni életet.

Ez természetesen felszínre hoz egy csomó kérdést: milyen fajtájú az a tisztánlátás, amivel így lehet a jövőt látni, milyen mértékben tehető fel az, hogy a jövő előre meg van határozva, mindaz, ami látható a jövőből, mennyire és egyáltalán módosítható-e azoknak az akaratát által, akik a drámában szerepelnek? Mert ha minden már el van rendelve, és ők nem változtathatják meg, nem állunk-e ismét szemben a predestináció elcsépelte tanával? Nem vagyok és sem illetékesebb annál a sok ezernél, akik a szabad akarat és a predestináció problémájáról írtak, hogy ezt a kérdést kielégítően eldöntsem, de én legalább egy minden kétséget kizáró tényről bizonyosságot tehetek, és ez az, hogy van olyan színvonal, ahonnan nézve a múlt, jelen és jövő elveszítették sajátos jellegzetességeiket, és mindegyikük egyformán ténylegesen és feltétlenül jelen van a tudatban.

Sok esetben vizsgáltam a múlt feljegyzéseit, és nem egyszer leírtam, milyen feltétlenül valódiak és élők azok a feljegyzések a kutató számára. A kutató egyszerűen benne él a felkutatott jelenetben, és gyakorolhatja magát, hogy tetszés szerint vagy csak kívülről nézze mint néző, vagy hogy a tudatát egyesítse egy időre valamelyik résztvevő személyével, és ilyenképpen meglegyen az a nagy előnye, hogy a szóban forgó tárgyról időszerű véleményt kap.

Csak annyit mondhatok, hogy ebben az első hosszú és összefüggő jövőbe való látásban, amire vállalkoztam, pontosan ugyanazt tapasztaltam, hogy ez a jövő is minden tekintetben éppolyan tényleges, éppolyan jelenlevő, mint bármelyik másik, a múltból való jelenet, vagy ez a szoba, amelyben most ülök és írok. Ebben az esetben is pontosan ugyanaz a két lehetőség állt fenn: vagy hogy mint néző tekintsem az egészet, vagy hogy egyesítsem magamat valakinek a tudatával, aki benne él, és ezáltal pontos fogalmat kapjak az ő indítóokairól és arról, hogy milyennek látja ő az életet.

Kutatásaim egy részének folyamán mellettem volt valaki fizikai testben, akiről világosan láttam, hogy részt vesz a jövőnek ebben a közösségében, ezért bizonyos külön erőfeszítést tettem, hogy meglássam, mennyire lehetséges annak az Egónak a közbeeső évszázadokban folytatott tevékenységei által megakadályozni azt, hogy részt vegyen abban a mozgásban, vagy iránta való magatartását megváltoztatni. Ismételt és igen gondos vizsgálat után megbizonyosodtam, hogy nem kerülheti el, se nem módosíthatja számba vehetően ezt az előtte fekvő rendeltetést, de ennek az oka az, hogy a Monádja, a legbelsejében élő szellem, amely a még kifejletlen részén, az egón keresztül működik, már elhatározta ezt, és megindította azokat az okokat, amelyeknek elkerülhetetlenül ez lesz a következménye. Kétségkívül az egónak ezekben a közbeeső századokban nagymennyiségű szabadság áll rendelkezésére. Letérhet a kijelölt útról jobbra vagy balra, siettetheti haladását, vagy lassíthatja, de mégis az a kérlelhetetlen kényszerítő erő (amely tulajdonképpen az ő legigazibb Énje) nem fog olyan teljes és végleges letérést megengedni, amely azt okozná, hogy elveszítse az előtte álló alkalmat. Az igazi ember akarata kialakult, és ez az akarat minden bizonnyal győzedelmeskedik.

Nagyon jól ismerem a nehézségeket, ha erről a tárgyról kezdünk gondolkodni, és én legkevésbé sem állítom, hogy új megoldást találtam, ám egyszerűen csak bizonyágtétel alakjában egy kis hozzájárulással akarok szolgálni a tárgy tanulmányozásához. Legyen elég erre a pillanatra annak a leszögezése, hogy én a magam részéről tudom, hogy amit itt leírok, az pontos képe annak, ami elkerülhetetlenül meg fog történni. Ennek a tudatában olvasóink elé tárom, mint olyan valamit, amiről azt hiszem, mélyen fogja őket érdekelni, és ami nagy buzdításul szolgál majd azoknak, akik képesek elfogadni. Legkevésbé se kívánom azonban azokat meggyőzni akarni, akik még nem szerezték meg a bizonyosságot, hogy lehet a távoli jövőt meglátni még a legapróbb részleteiben is.

II. fejezet

A KÖZÖSSÉG

Felfedeztük, hogy ezek a pompás templomi szertartások nem képviselik a világ ama korszakának általános istentiszteletét, hanem hogy egy, a világ többi részétől különálló közösségben élő személyek közt lesznek csak találhatóak, és csak egy kevés további kutatásra volt szükség, hogy észrevegyük, hogy ez ugyanaz a közösség, amelynek megalapítása képezte az alapját annak a látomásnak, amit régente Ashoka királynak mutattak. Ez a közösség tulajdonképpen a hatodik gyökérfaj Manuja által kiválasztottak gyülekezete, de ahelyett, hogy elvezette volna őket valami távol eső, és a világ többi része számára elérhetetlen sivatagba – amint az ötödik gyökérfaj Manuja tette volt –, a mi Manunk egy népes ország közepébe telepíti őket, és a közösséget a korábbi fajokkal való keveredéstől csupán erkölcsi határral választja el.

Éppen úgy, amint az ötödik gyökérfaj anyagát az atlantiszi törzs ötödik alfajából kellett venni, úgy kell azokat a fizikai testeket, amelyekből a hatodik gyökérfajnak kell majd kifejlődni, a mi jelenlegi árja fajunk hatodik alfajából kiválasztani. Ezért teljesen természetes, hogy ez a közösség ott települjön le, amint hogy azt is találtuk, hogy tényleg letelepült, a nagy észak-amerikai szárazföldön, ahol már most történnek előkészületek a hatodik alfaj kifejlesztésére. Ugyanolyan természetes az, hogy a szárazföldnek azt a részét választják ki erre a célra, amelyik tájilag és éghajlatilag is legjobban megközelíti a mi ideálunkat a Paradicsomról, vagyis Alsó Kaliforniát. Úgy találtuk, hogy az Ashoka király látomásában előforduló események kelte – vagyis a közösség tényleges megalapítása – mostantól számítva körülbelül hétszáz év múlva lesz, de a Déva által mutatott képek (valamint azok, amelyeket a belőlük származó kutatások révén ismertünk meg) egy még későbbi, százötven évvel azutáni korszakhoz tartoznak, amikor a közösség már teljesen berendezkedett, és a maga erejéből működik.

A KÖZÖSSÉG MEGALAPÍTÁSA

A terv a következő. A jelenlegi és a jövő századok Teozófiai Társulatából a jövő faj Manuja és főpapja – akik az „Alcyone életei” című műben Mars és Merkúr név alatt szerepelnek – kiválasztják azokat az embereket, akik teljesen komolyan felajánlották magukat az Ő szolgálatukra, és ezeknek megadják az alkalmat és lehetőséget, hogy ebben a nagy munkában az ő segédek legyenek. A munka tagadhatatlanul igen fáradságos lesz, és a legvégső áldozatot fogja megkívánni azoktól, akik abban a kiváltságban részesülnek, hogy részt vehetnek benne.

A LOGOSZ, mielőtt létrehozta naprendszerének ezt a részét, elméjében részletes tervet dolgozott ki, hogy mit fog vele tenni, hogy milyen színvonalat kell mindegyik fajnak minden körben elérnie, és milyen tekintetben kell elődeitől különböznie. Hatalmas gondolatformája teljes egészében még most is megvan az Isteni Elme síkján, és amikor egy Manut kineveznek egy gyökérfaj vezetőjének, első dolga az, hogy ezt a gondolatformát materializálja valamely olyan síkon, ahol mindig kéznél van neki betekintésre. Az ő feladata aztán az, hogy az akkori világból kiszedje azokat az embereket, akik leginkább megközelítik a megkívánt típust, hogy ezeket elvonja a többitől, és fokozatosan kifejlessze bennük, amennyire lehetséges, azokat a tulajdonságokat, amelyeknek az új faj különlegesen jellemezniük kell.

Ha ezt a folyamatot annyira vitte, amennyire az adott anyaggal lehetségesnek véli, ő maga testet ölt a kiválasztott csoportban. Mivel ő már régen kimerített minden akadályozó

karmát, teljesen szabadon formálhatja minden eszközét: a kauzális, mentális és asztrális testet, még pedig pontosan a LOGOSZ által elébe állított minta szerint. Kétségtelenül nagy hatást gyakorolhat a fizikai testére is, bár ezt a szülőknek köszönheti, akik mégis csak az ötödik gyökérfajból valók, noha ők is nagymértékben specializálódtak.

Csak azok, akiknek testeik fizikailag egyenesen az ő leszármazottai, alkotják az új gyökérfajt. Mivel pedig neki is nyilvánvalóan a régi ötödik gyökérfajba kell házasodni, amikor a sor reá kerül, világos, hogy a típus nem lesz egészen tiszta. Az első nemzedékben az ő gyermekeinek is a régi fajból kell élettársakat venniük, bár ez is a külön választott csoport határain belül van csak megengedve. De ez után a nemzedék után már nincs keveredés a régi vérrrel, minden vegyes házasság az újonnan megalapított családon kívül feltétlenül meg lévén tiltva. Később a Manu ismét testet ölt, valószínűleg a saját dédunokájaként, és így tisztítja tovább a fajt. Eközben szakadatlanul azon fáradozik, hogy minden testüket, beleértve a fizikaiit is, mind közelebbi hasonlatosságba formálja a LOGOSZ-tól kapott mintához.

A TAGOK ÖSSZEGYÚJTÉSE

Hogy a különleges formálásnak ez a munkája a lehető leggyorsabban és legteljesebben történjék, mindenkifelett szükséges, hogy ezekbe az új testekbe születő egók teljesen megértsek azt, ami történik, és a legvégsőig ennek a munkának szenteljék magukat. Ezért a Manu maga köré gyűjti ebből a célból tanítványainak és segítőinek nagy részét, és olyan testekbe teszi őket, amelyeket Ő maga készít nekik, azzal a megállapodással, hogy teljesen ennek a feladatnak szentelik magukat, és mihelyt szükségesnek látják egyik testüket letenni, azonnal másikat vesznek fel.

Ezért, amint említettük, rendkívül fáradtságos munka vár azokra, akik az Ő segédei lesznek, egyik testet öltésből a másikba kell menniük a más világokban töltött szokásos szünetek nélkül, ezenkívül a fizikai életek e megszakíthatatlan láncolatának mindegyike feltétlenül önzetlen kell, hogy legyen, teljesen az új faj érdekeinek szentelve, az én, vagy személyes érdekek legcsekélyebb gondolata nélkül. A tény az, hogy aki erre vállalkozik, sok századon keresztül nem önmagának, hanem a fajért kell, hogy éljen.

Nem kis terhet vesznek evvel magukra. De másrészt meg kell állapítani, hogy azok, akik vállalkoznak reá, elkerülhetetlenül abnormálisan gyorsan fognak haladni, és nemcsak az lesz a dicsőségük, hogy vezető szerepük lesz az emberiség fejlődésében, hanem meglesz az a felbecsülhetetlen kiváltságuk is, hogy sok életem keresztül a Mesterek közvetlen fizikai irányítása alatt dolgozhatnak. Akiket olyan forrón szeretnek. Azok pedig, akik olyan áldottak, hogy megízlelték az Ő jelenlétük édességét, jól tudják, hogy abban a jelenlétben nincs fáradtságos munka, se legyőzhetetlen akadály. Minden nehézség eloszlik, és csodálkozva tekintünk vissza a tegnapi botlásaira, lehetetlennek tartva annak a megértését, hogyan érezhettük magunkat bátortalannak vagy kétségbeesettnek. Ez az érzés azonos azzal, amit az Apostol így fejez ki igen találóan: „Mindent meg tudok tenni Krisztus által, aki erőt ad nekem”.

BELÉPÉS A BIRTOKRA

Ha közeleg az idő, amelyet Ő legalkalmasabbnak vél a faj tényleges megalapítására, arra fog ügyelni, hogy mindazok a tanítványok, akiket Ő kiválasztott, megszülessenek abban a hatodik alfajban. Amikor mindnyájan elérték a nagykorúságot, Ő (vagy Ők együttesen) megvesznek egy nagy birtokot valami megfelelő helyen, és mindnyájan odautaznak, és megkezdik életüket közösségként. Ez, vagyis a terület birtokba vétele, volt az a jelenet, amit Ashoka ki-

rálynak megmutattak, és az a bizonyos hely, ahol a két Mestert láttuk, a birtok határához közel fekszik.

Ezután elvezetik követőiket a terület központjához, amelyet már kiválasztottak a közösség fővárosa helyéül, és ott elfoglalják a lakóhelyeket, amelyeket már előzetesen elkészítettek a számukra. Mert már régen ez előtt a Manu és közvetlen tisztjei felügyelete alatt nagyszerű épületsoport emeltek erre az alkalomra – a nagy központi épületet vagy katedrális, óriási épületeket, amely könyvtárakul, múzeumokul és tanácstermekül szolgálnak, és ezek körül körülbelül négyszáz lakóházat, amelyek mindegyike saját területén áll. Stílusban és részletekben ugyan igen különböznek egymástól, mégis ezek a házak mind egy bizonyos általános terv szerint épültek, amelyet később fogunk leírni.

Mindezt a munkát egy vállalkozó alatt dolgozó közönséges munkások végezték – ennek a nagy embercsoportnak tetemes része messziről jött ide. Magas fizetést kapnak, hogy a munka elsőrangú volta biztosítva legyen. A település munkájához sok bonyolult gépezet szükséges, és eleinte kívülről jött embereket alkalmaznak, hogy ezeket ellássák, és a települőket megtanítsák a használatukra. Néhány év múltán azonban a települők megtanulnak mindent, amire jólétükhöz szükségük van, elkészíteni és kijavítani, és így nincs szükségük többé kívülről jövő segítségre. Már az első nemzedékben a település önfenntartó lesz, ettől fogva pedig semmi munkát nem hoznak be kívülről. Óriási összegeket költenek a település megalapítására és működésbe állítására, de ha egyszer megvan, akkor teljesen önfenntartó, és független a külvilágtól. Mindazonáltal a település nem szakítja meg az érintkezést a világ többi részével, mert mindig gondosan ügyel arra, hogy megismerjen minden új felfedezést és találmányt, valamint a technikai haladás eredményeit.

A MANU GYERMEKEI

A mi fő kutatásaink azonban ennél körülbelül százötven évvel későbbi korszakra vonatkoznak, amikor a település már óriási módon megnövekedett, és tagjainak száma százezer körül van, akik mind a Manu egyenes fizikai leszármazottai, egynéhány kivételével, akiket a külvilágból bevettek bizonyos feltételek mellett, amelyeket később fogunk ismertetni. Előszörre valószínűtlennek tűnt fel előttünk, hogy egyetlen ember leszármazottai ilyen rövid idő alatt olyan nagyszámúra növekedhetnek, de a közbeeső időszak utólagos megvizsgálása azt mutatta, hogy mindez egészen természetesen történt.

Ha a Manu jónak látja megnövekedni, bizonyos, általa kiválasztott tanítványai készen vannak önként letenni régi testeiket, amint ő újakat tud nekik adni. A Manunak tizenkét gyermeke van. Felemlítésre méltó, hogy ő úgy rendezi a dolgokat, hogy mindegyik egy bizonyos befolyás alatt szülessen – az asztrológusok úgy mondanák, hogy mindegyik a zodiákus más-más jelében. Mindezek a gyermekek, ha felnőttek, a közösség más tagjainak kiválasztott gyermekeivel házasodnak össze.

Minden intézkedést megtesznek, hogy tökéletesen egészséges és megfelelő környezetet teremtsenek, és így gyermekhalandóság egyáltalán nincs, és a mi fogalmaink szerint igen nagy családok vannak napirenden. A közösség megalapítása után ötven évvel a Manunak már száznegy unokája él. A kezdettől számított nyolcvan éven múltva annyi az utód, hogy nem lehet hirtelenjében áttekinteni, de ha találomra kivesszünk a száznegy unoka közül tízet, látjuk, hogy ennek a tíznek kilencvenöt gyermeke van. Ezt átlagnak véve, abban a nemzedékben ezer egyenes leszármazottat kapunk, nem számítva az eredeti tizenkét gyermeket és a száznegy unokát. Ha még egy negyedszázaddal tovább megyünk, vagyis a közösség megalapításától

számított százöt év múlva, már teljes tízezer egyenes leszármazottat találunk. Így világossá válik, hogy a legközelebbi negyvenöt év alatt minden legkisebb nehézség nélkül számíthatunk százezerre.

KORMÁNYZÁS

Szükséges lesz, hogy leírjuk közösségünk kormányzatát, hogy meglássuk, mik az Ő nevelési és istentiszteleti rendszerei, valamint viszonya a külvilághoz. Ez a viszony teljesen barátságosnak látszik, a közösség fizet valami egészen névleges adót birtokáért az államnak, ennek ellenében az állam kormánya őket csaknem teljesen magukra hagyja, annál inkább, mert maguk csinálják útjaikat, és a külső kormánytól semmiféle szolgálatot nem várnak.

A közösségre általában a nép nagy tisztelettel tekint, tagjait nagyon jó és komoly embereknek tartja, bár sok tekintetben túlzottan aszkétikusnak. Jönnek néha a külvilágból csoportosan látogatók, amint a huszadik században a turisták jártak idegen országokban, hogy megbámulják a templomokat és más épületeket. Ezeket nem gátolják legkevésbé sem, noha nem is buzdítják. A látogatóknak általában ilyenfélék a megjegyzéseik: „Igen, mindez nagyon szép és érdekes, de én nem szeretném, ha úgy kellene élnem, amint ezek élnek”.

Mivel a közösség tagjai másfélszázad óta el vannak választva a külvilágtól, a régi családi kötelékek háttérbe szorultak. Néhány esetben emlékeznek még ilyen kötelékekre, és látogatják egymást. Erre nézve nincs semmiféle korlátozás, a közösség bármelyik tagja kimehet, és meglátogathatja barátait, vagy szabadon meghívhatja őket magához, akár szállóvendégül is. Az egyetlen szabály az, hogy a közösség tagjai és a külvilágban élők közt a házasság szigorúan tilos. De még a fent leírt látogatások se gyakoriak, mert a közösség egész gondolatmenete olyan tökéletesen célirányos, hogy a külvilági személyek valószínűleg nem találják érdekesnek a maguk számára annak mindennapi életét.

AZ ÚJ FAJ SZELLEME

Ami legjobban szembeötlik ebben a közösségben, az a szellem, amely áthatja. Mind-egyik tagja tudja, hogy ő egy bizonyos meghatározott célért van ott, amelyet soha, egy pillanatra se téveszt el szem elől. Mindnyájan a Manu szolgálatára esküdtek fel, az új faj haladásának előmozdítására. Mindnyájan igen komolyan fogják ezt fel, mindegyiküknek a lehető legteljesebb bizalma van a Manu bölcsességében, és sohase gondolna arra, hogy rendeletei felett vitatkozzék. Nem szabad elfelednünk, hogy ezek az emberek kiválasztottak a kiválasztottakból. A közbeeső évszázadok folyamán igen sok ezren vonzódtak a teozófiához, és ezekből választották ki a legkomolyabbakat és ezekkel az eszmékkel legjobban átítatottakat.

Legtöbbjük a közelmúltban gyorsan átment számos testet öltésen, és ezeknek a testet öltéseknek emlékezetét nagymértékben magukkal hozták, azonkívül mindezekben az életekben tudták, hogy az új fajban eltöltendő életeiknek legvégsőig önfeláldozónak kell lenni annak a fajnak a kedvéért. Ezért gyakorolták magukat abban, hogy félretegyenek minden személyes kívánságot, ennél fogva rendkívül erősen az önzetlenség felé hajlik a közvélemény, és így a személyeskedés legcsekélyebb megnyilvánulását is szégyennek és tisztességtelennek tekintik.

Erősen bennük gyökerezik az az eszme, hogy ezáltal a kiválasztás által dicső alkalom nyílt számukra, és hogy kitörülhetetlen folt esne a becsületükön, ha méltatlanoknak bizonyulnának, és következésképpen el kellene hagyniuk a közösséget, s a külvilágba kellene köl-

tözniük. Ezenfelül a Manu dicséretében azok részesülnek, akik előrehaladnak, akik valami újat és hasznosat tudnak indítványozni, s a közösség kifejlődéséhez hozzájárulnak, nem azok, akik bármit tesznek, ami legkevésbé is személyes. A közvélemény e nagy erejének létezése egészen feleslegessé teszi a szó köznapi értelmében vett törvényeket. Az egész közösséget találóan hasonlíthatjuk egy harcba szálló sereghez, ha volna is személyes nézeteltérés az egyéni katonák között, mindez elvész a tökéletes együttműködés egyetlen eszméjében, hogy legyőzzék ellenségeiket. Ha a közösség két tagja közt felmerül bármilyen nézeteltérés, azt azonnal a Manu, vagy tanácsának legközelebbi tagja elé terjesztik, és senki se gondolna arra, hogy ezeknek a határozatát vitassa.

A MANU ÉS TANÁCSA

Mindebből kitűnik, hogy a szó mindennapi értelmében vett kormányzás alig létezik ebben a közösségben. A Manu rendelkezései elvitathatatlanok, ő pedig maga köré gyűjt legmagasabb fejlettségű tanítványaiból körülbelül egy tucatot, mint tanácsot, ezek egynéhánya már az Asekha fokon levő Adeptus, akik egyszersmind az ügyvitel szakosztályainak fejei, és ezek folyvást új kísérletekkel próbálkoznak a faj jólétének és hatékonyságának gyarapítására. A Tanács minden egyes tagja eléggé fejlett ahhoz, hogy szabadon működjön az összes alsóbb világokban, legalább is a kauzális test színvonaláig. Ennélfogva úgy képzelhetjük őket, hogy tulajdonképpen szakadatlanul üléseznek – folyvást tanácskoznak, még adminisztrációs teendőik közepette is.

Semmi olyan, mint törvényszék vagy rendőrség nem létezik, de nincs is szükség rájuk, mert természetesen az ilyen teljesen egyazon célnak szentelt néptömeg közt nincs se bűnözés, sem erőszak. Világos, hogy ha el is lehetne képzelni, hogy a közösség bármelyik tagja vét a közösség szelleme ellen, az egyetlen ráróható és rárovandó büntetés a kiközösítés volna. Mivel ez azonban az illető minden reményének meghiúsulását, sok életen át táplált törekvéseinek végleges kudarcát jelentené, nem tehető fel, hogy bárki a legcsekélyebb mértékben is megkockáztatná.

Az emberek általános képességeit számba véve nem szabad elfelednünk, hogy a pszichikai észlelés bizonyos foka úgyszólván általános, és így mindenki közvetlenül, saját tapasztalatai alapján ismeri azoknak az erőknek a működését, amelyekkel dolgoznia kell. A Manunak, a Főpapnak és ezek tanácsának mérhetetlenül nagyobb fejlettsége nyilvánvaló és elismert, mint határozott és elvitathatatlan tény, és így mindenki szeme előtt van az okok legnagyobbja, hogy az elhatározásaikat elfogadják. A közönséges fizikai életben, még ha teljesen bíznak is az emberek uralkodójuk bölcsességében és jóakaratóban, meglehet a kételyük, hogy az uralkodó bizonyos dolgokról tévesen lehet tájékozva és ennélfogva elhatározásai esetleg nem mindig egybehangzóak az elvont igazsággal.

Itt azonban ennek a kételynek még az árnyéka se lehetséges, hisz a mindennapi tapasztalás révén mindenki tudja, hogy a Manu a közösség dolgait illetőleg mindentudó, s ezért lehetetlen, hogy bármely körülmény kikerülje a figyelmét. Még ha az Ő ítélete valamely dologban különbözne is attól, amit vártak, emberei teljesen megértenék, hogy ez nem azért van, mert a rá vonatkozó körülmények bármelyike Őelőtte ismeretlen volt, hanem inkább azért, mert Ő figyelembe vett előttük ismeretlen körülményeket.

Így látjuk, hogy ebből a közösségből hiányzik az a két emberfajta, amelyik a mindennapi életben folyvást nehézségeket okoz: az egyik az, amelyik készakarva megszegi a törvényeket avégből, hogy hasznot húzzon, a másik az, amelyik zavart okoz, mert azt képze-
li,

hogy háttérbe szorítják, vagy nem értik meg. Az első fajta itt nem létezhet, mert csak azokat veszik be a közösségbe, akik kis énjüket félretéve teljesen a közösség javának szentelik magukat. A második azért nem létezhet itt, mert mindenki előtt világos is, hogy félreértés vagy igazságtalanság lehetetlenség. Ilyen körülmények közt a kormányzás problémája könnyűvé lesz.

III. Fejezet

A VALLÁS ÉS A TEMPLOMOK

Az a tény, hogy gyakorlati értelemben mindenféle szabályzat hiányzik, igen figyelemreméltó szabadság légkörét teremti meg, bár ugyanakkor a céltudatosság légköre is igen erőteljesen hat ránk. Az emberek igen különféle fajtájúak, és fejlődésük vonalán az ész, odaadás és cselekvés mozgatja őket. De valamennyien egyformán elismerik, hogy a Manu nagyon is jól tudja, mit csinál, s hogy ezek a különféle utak csak az ő szolgálásának más és más módjai, hogy akármilyen fejlődési utat járjon is valaki, az sem őerte magáért van, hanem a fajért, azért, hogy ezt átadhassa gyermekeinek. Nincsenek többé különféle vallások abban az értelemben, ahogy ezt a szót mi használjuk, bár az egy tanítást különféle jellegzetes alakban adják. Maga a vallásos istentisztelet azonban annyira fontos dolog, hogy egy külön fejezetet szentelünk tárgyalására. Ezt követi majd az új nevelési rendszerek, azután a közösségben folyó személyes, társadalmi és testületi életek leírása.

A KÖZÖSSÉG TEOZÓFIÁJA

Mivel a Teozófiai Társulatot alapító Mesterek is vezetői a közösségnek, egészen természetes, hogy a vallásos közvéleménynek annak kell lenni, amit mi most teozófiának nevezünk. Mindaz, amit mi most tudunk, beleértve a legbensőbb körök tudását is, közhit a közösségben, és sok olyan dolgot, amit mi csak félig-meddig értünk, ott már tökéletesen felfognak, és részleteiben is megértenek. A teozófiai alapigazságokon már nem vitáznak, mert azok ott bizonyosságok, s a halál utáni élet tényei és a magasabb világok létezése és természetrajza a telep úgyszólván minden tagja részére a kísérleti tudomány tárgyát alkotják.

Itt is, csakúgy, mint manapság, a különféle embereket a tanulmányok különféle irányai vonzzák. Vannak, akik főként a magasabb bölcselétről és metafizikáról gondolkodnak, míg a többség vallásos érzületét inkább szereti kifejezni azokban az irányokban, amik számukra a különféle templomokban nyílnak. Erős gyakorlati érzék vonul végig mindannyiuk gondolkodásán, s nem járunk messze az igazságtól, ha azt mondjuk, hogy a közösség vallásának lényege: megtenni, amit mondanak neki. A vallást és a tudományt semmi sem választja el egymástól, mert mindkettő egyformán egy dologra irányul, és csak az állam kedvéért van. Az emberek nem tisztelnek többé különféle megnyilvánulásokat, mert mindenki egészen biztosan tudja, hogy a Napistenség létezik. Sokaknak még megvan az a szokásuk, hogy üdvözlik a felkelő napot, de mindenki jól tudja, hogy azt úgy kell tekinteni, mint egy csomópontot az Isteniség testében.

A DÉVÁK

A vallásos élet kimagasló jellemvonása, hogy a Dévák nagymértékben vesznek részt benne. A huszadik század több vallása beszél az elmúlt Aranykorról, amikor az angyalok, vagy istenségek szabadon jártak az emberek között. Ez a boldog idő azonban megszűnt, mert a fejlődésnek az a fokozata túl durva volt. Közösségünkben ez e tény újra valóság lett, mert a nagy Dévák rendszeresen eljönnek a néphez, és elhosszítják számukra a fejlődés sok új lehetőségét. Minden Déva azokat vonzza magához, akiknek természete rokon az övével. Ez ne lepjen meg bennünket, mert éppen a huszadik században sokakat segítettek a Dévák azok közül, akik a segítséget el tudták fogadni.

A mi időnkben ilyen tanulási alkalmak, a haladás ilyen útjai a többség számára nem voltak nyitva, de ez nem azért volt, mert a Dévákból hiányzott a készség, hanem mert az emberek még messze hátul jártak a fejlődés útján. Mi az élet iskolájában akkor nagyjából abban a helyzetben voltunk, mint a gyermekek az elemi iskolában. A nagy egyetemi tanárok néha eljöttek a mi iskolánkba is, hogy tanítsák a haladottabb tanítványokat, mi néha meg is láttuk őket a távolból elvonulni. De az ő szolgálataik ma még semmi közvetlen haszonnal nem járnak a számunkra, egyszerűen azért, mert nem vagyunk a fejlődés azon a fokán, vagy abban a korban, amelyben hasznosíthatnánk őket. Az osztályok megvannak, a tanítók jelen vannak, és rendelkezésünkre állnak, mihelyt elég idősek leszünk. Közösségünk már elég idős lett, s ezért leartja azt a jótéteményt, amit ezekkel a nagy lényekkel való állandó érintkezés és az ő gyakori tanításuk jelent.

A TEMPLOMI ISTENTISZTELETEK

Ezek a Dévák nemcsak szórványosan jelennek meg, de határozott munkát végeznek, mint egy szabályos szervezettség részei a Főpap irányítása alatt, aki a közösség vallásos fejlődésének és nevelésügyi osztályának teljes irányítását végzi. A vallás külső kifejezéseként azt találjuk, hogy különféle fajtájú templomi szertartásról gondoskodtak, és ezek vezetése a Dévák különleges ténykedéséhez tartozik. Négyféle templomot lehetett megfigyelni, és bár a szertartások tárgya és alapvonalai mindegyikben ugyanazok, mégis külalakban és módszerben feltűnő különbséget mutatnak. Ezeket most megkíséreljük leírni.

A templomi istentiszteletnek alapelve az, hogy minden embernek, mivel egy különleges típushoz tartozik, van egy bizonyos iránya, amelyen át legkönnyebben elérheti az Istenit és fordítva, amelyen át legkönnyebben eléri őt az Isteni befolyás. Némelyekben ez a csatorna a szeretet, másokban az odaadás, az együttműködés, vagy az értelem. Mindezek számára négyféle templom van, és a cél valamennyiben az, hogy az ember kimagasló tulajdonságát tevékeny és tudatos kapcsolatba hozza a Logosz azon megfelelő tulajdonságával, aminek az övé a megnyilvánulása, mert ily módon lehet az embert magát a legkönnyebben fölemelni, és rajta segíteni.

Így tehát egy időre az embert az erő és szellemiség olyan magaslatára lehet fölemelni, ami jóval fölötte van a rendes körülmények között számára lehetségesnek. Minden ilyen szellemi felemelkedésre irányuló erőfeszítés a legközelebbi hasonló erőfeszítést könnyebbé teszi, és így egy kissé megemeli rendes színvonalát is. Minden istentisztelet, amin az ember részt vesz, arra van szánva, hogy határozott és kiszámított hatással legyen rá, és egy évnek, vagy több év sorozatának istentiszteletei gondosan a gyülekezet átlagos fejlettségére való tekintettel vannak elrendezve, azzal az alapeszmével, hogy a híveket egy bizonyos pont magasságáig elvezessék. Ebben a munkában igen értékes a Déva együttműködése, mert Ő úgy ténykedik, mint igazi pap és közvetítő a nép és a Logosz között. Befogadja, összegyűjti és fölfelé sugározza a nép feltörekvő erőáramait, s szétosztja, hozzáhangolja és az ő színvonalukra hozza le az Isteni befolyás folyamatát, ami válaszként érkezik felülről.

BÍBORSZÍNŰ TEMPLOM

Az első templom, amit megvizsgálás céljából meglátogattunk, azok közül való volt, amit a Déva eredetileg mutatott a képein. Azok közül való volt, amelyekben főként szeretet által lehet haladni. Ebben az istentisztelet legfőbb jellemzője az azt kísérő tündöklő színfo-

lyam, ez valóban valamennyi elsőrendű kifejezése. Képzeljünk el egy hatalmas kör alakú épületet, némileg egy székesegyházhoz hasonlót, amelynek építészeti rendszere azonban semmilyen ma ismertbe nem illik bele, és amely a szabad levegőnek sokkal inkább nyitva van, mint az bármely székesegyház számára is lehetséges a szokásos európai éghajlat alatt. Képzeljük el, hogy ájtatos gyülekezet tölti meg, és hogy a Déva-pap ott áll a közepén a gyülekezet előtt egy finomművű gúlaszerű, vagy kúpos emelvény csúcsán úgy, hogy egyformán látható a nagy épület minden részéből.

Említésre méltó, hogy minden ájtatoskodó, amint belép, nyugodtan és tisztelettudóan helyet foglal a padlón, behunyja szemait, s azután értelmi látása előtt elvonultatja a színekből álló lemezeknek vagy felhőknek egymásutánját, mint ahogy az némelykor közvetlenül elalvás előtt a sötétben elvonul az ember szeme előtt. Minden embernek megvan a maga sajátos színegymásutánja, és ezek nyilván bizonyos mértékben az ő személyes kifejeződései. Ez olyannak látszik, mint az a bevezető ima, amit a huszadik századbeli templomokban belépéskor mondanak, és célja az, hogy az ember általa lecsendesedjen, gondolatait összegyűjtse, ha elkóboroltak, s összehangolódjon a környező légkörrel és annak szándékaival. Amikor az istentisztelet megkezdődik, a Déva formát ölt a gúla csúcsán, erre az alkalomra nagyszerű és megdicsőült emberi formát véve fel. Ebben a templomban gazdag bíborszínű, omló köntöst hord (a szín a templom típusával változik, mint mindjárt látni fogjuk.)

Első ténykedése az, hogy feje fölött ragyogó színeköteget villant fel. Ez némileg a nap színeképehez hasonló, azonban a különféle alkalmakkor a színek másként csoportosulnak, és egymáshoz való arányukban is különböznek. Gyakorlatilag lehetetlen pontosan leírni ezt a színeköteget, mert sokkal több, mint pusztán színekép: olyan, mint egy kép, és mégsem az. Benne geometriai alakok vannak, de ma még nincs rá eszközünk, amellyel ezeket lerajzolni, vagy visszaadni lehetne, mert több dimenziójúak, mint amit érzékeink jelenlegi megalkotottságukban ismernek.

Ez a köteg az alaphangja vagy szövege a szóban forgó istentiszteletnek, és azoknak, akik megértik, jelzi a pontos tárgyat, amit elérni szándékozik, s az irányt, amelybe a gyülekezetnek érzelmeit és törekvését ki kell árasztani. Ez a Dévák színnyelvén kifejezett gondolat, és mint ilyen, az egész gyülekezet számára megérthető. A fizikai világban is anyagszerűen látható, úgyszintén az asztrális és mentális világban is, mert bár a gyülekezet többségének megvan legalább is az asztrális látása, mégis lehetnek olyanok is, akiknél ez a látás csak időleges.

Most azután minden jelenlévő megkísérli utánozni ezt az alaphangot vagy szöveget azzal, hogy akarateréjével az előtte lévő térben kialakít egy kisebb színeköteget az előbbihez annyira hasonlót, amennyire csak képes. Egyeseknek ez jobban sikerül, mint másoknak úgy, hogy minden ilyen kísérlet nemcsak a Déva által jelzett tárgyat fejezi ki, de a megalkotójának a jellemét is. Némelyek oly határozottan tudják ezt megteremteni, hogy a fizikai világban is láthatóvá válik, mások viszont csak az asztrális és mentális világban tudják ezt megtenni. Néhányan azok közül, akik a legragyogóbban és legsikerültebben utánozzák a Déva által teremtett alakot, nem hozzák azt le a fizikai világig.

Ezután a Déva kiterjeszti karjait a nép fölé, és a színalakzaton át csodálatos befolyásáramot bocsát rájuk. Ez az áram mindenkit a maga megfelelő színformáján át ér el, és pontosan annyira emel fel, amennyire az illetőnek sikerült a maga színformáját a Déváéhoz hasonlóvá tenni. A befolyás nemcsak a Déva-papé, mert fölötte, rajta egészen túl és távol a templomtól vagy az anyagi világtól a magasabb Dévák gyűrűje van, akiknek ereje számára ő csak vezetőkként működik.

A kiáradás asztrális hatása figyelemreméltó. A Déva óriási auráját halvány bíborszínű tenger önti el, és árad ki belőle nagy hullámokban a gyülekezet fölé. Így hat rájuk, és kavarja fel érzelmeiket nagyobb tevékenyégre. Ebbe a rózsaszín tengerbe mindenki belelövelli a maga különleges alakzatát, de bármily szépek is ezek, természetesen alacsonyabb rendűek, mint a Dévái. Egyénileg durvábbak és kevésbé ragyogóak, mint a ragyogásnak az a teljessége, amibe belevillámlanak, s azt a különös és szép hatást keltik, mintha mély bíborszín lángok hatolnának keresztül a rózsaszín tengeren, mintha egy tűzhányó lángjai lövellnének fel pompázatos naplemente előtt.

Annak megértéséhez, hogyan jön létre a szimpatikus rezgéseknek ez a hatása, tudnunk kell, hogy a Déva aurája sokkal kiterjedtebb és sokkal hajlékonyabb, mint az emberi lényé. Az az érzélem, ami a közönséges emberben üdvözlő mosolyként fejeződik ki, a Dévában aurájának hirtelen kiterjedését és kifényesedését okozza, és nemcsak színben, de zenei hangban is megnyilvánul. Ha egy Déva üdvözli a másikat, az egy nagyszerű zenei akkord, vagy még inkább futam, két Déva közötti beszélgetés olyan, mint egy fűga, s ha valamelyik szónokol, az egy nagyszerű oratórium.

A közönséges fejlettségű Rupadéva aurájának átmérője rendszerint több száz méter, és ha valami iránt érdeklődik, vagy valami felkelti a lelkesedését, akkor azonnal óriására megnövekszik. A Déva-pap tehát egész gyülekezetét belefoglalja az aurájába, és ezért a legbensőségesebb módon tud rájuk hatni, kívülről úgy, mint belülről. Az olvasók talán elképzelhetik maguknak ezt az aurát, ha a *Látható és láthatatlan ember* arhatjáéra gondolnak. Azonban úgy kell erre gondolniuk, mint ami kevésbé rögzített, folyékonyabb, tüzesebb és szikrázóbb, mintha majdnem egészen lüktető, tüzes sugarak alkotnák, amik mégis azt az általános hatást keltik, mintha színek lennének. Mintha a színgömbök megmaradnának, de ezek tüzes sugarakból alakulnak, amelyek állandóan kifelé áramlanak. S amint a sugárirányú szakaszokon áthatolnak, felveszik azok színeit.

KAPCSOLÓDÁS A LOGOSSZAL

A befolyás eme első kiáradásának a népre az a hatása, hogy mindenkit a maga legmagasabb síkjára emel fel, és a legnemesebb szeretetet hívja belőle ki, amire csak képes. Amikor a Déva látja, hogy mindenki helyesen van felhangolva, akkor megfordítja erőáramát, auráját kisebb gömb alakjára összpontosítja, és elhatárolja. Ennek felső részéből azután egy óriási fölfelé törő oszlop emelkedik ki. Most a karjait nem a nép felé tárja ki, hanem a feje fölé emeli. Erre a jelre a gyülekezet valamennyi tagja szeretetének és fölfelé törekvésének egész gazdagságát a Déva-pap felé küldi, és hódolatban és szeretetben ontja ki önmagát az Istenség lábánál. A Déva mindezt a tüzes áramlást önmagába vonja, és fölfelé árasztja, mint egy hatalmas, sokszínű láng-szökőkutat. Ez a szökőkút emelkedése közben kiterjed, és azután a várakozó Dévák serege ragadja meg, ők magukon keresztül bocsátva átalakítják, s egy pontra irányítják, mint lencse a fénysugarakat, mígnem eléri a nagy Dévát, a megfelelő sugár fejt, azt a hatalmasságot, aki látja a LOGOSZ-t magát, és vele kapcsolatban ezt a sugarat képviseli.

Ez a nagy vezér világának minden részéből hasonló áramokat gyűjt össze, ezeket mind egy hatalmas kötelékké fonja, s ez a kötel odaköti a földet ISTENE lábához. Ezekből az áramokból állítja össze azt a folyamatot, ami körülfolyma az Ő lábait, s a mi lótusz szirmunkat közel hozza a virág szívéhez. Ő pedig válaszol. Magának a LOGOSZ-nak fényében egy pillanatra még nagyobb ragyogás tündöklök fel, s a nagy Déva-vezérhez villan vissza ez az azonnali elismerés. Az erő-folyam Rajta keresztül a lentebb várakozók köréhez folyik, ezeken át pedig

a maga csúcspontján befogadásra váró Déva-papot érinti, aki most megint lebocsátja a karait, és népe fölé áldásra terjeszti ki. Minden leírással dacoló pompázatos színfolyam tölti meg az egész hatalmas székesegyházat. Cseppfolyós tűzzuhatag, amely árnyalataiban mégis finom, mint az egyiptomi naplemente, fürdet mindent a maga sugárzásában. Ebből a nagyszerűségből mindenki annyit vesz át, amennyire képes, amennyinek befogadására őt a fejlődési fokozata képesíti.

Az isteni erőnek ez a csodálatos lezúdulása minden jelenlevő testeit a lehető legnagyobb tevékenységre serkenti, és egy pillanatra mindenki addig a mértékig, ameddig csak a képességei elérnek, felfogja, hogy mit is jelent valójában az isteni élet, és hogy ennek hogyan kell mindenkiben nyilvánulni, mint felebaráti szeretetnek. Ez sokkal teljesebb és sokkal személyesebb áldás, mint ami az istentisztelet kezdetén kiáradt, mert itt olyasmi van, ami minden emberhez pontosan hozzáidomul, erősíti őt ott, ahol gyenge, s ugyanakkor mindazt, ami benne a legjobb, a legmagasabb lehetőségekig kifejleszti. Nemcsak hatalmas és felsőbbrendű élményt nyújt neki egy időre, de egy olyan emléket is, ami sok eljövendő napot fog izzó fényével besugározni. Ez a mindennapi istentisztelet azoknak mindennapi vallásos gyakorlata, akik ehhez a szeretet-sugárhoz tartoznak.

Az istentiszteletnek nemcsak a jelenlevőkre van meg a jó befolyása, sugárzása nagy körzetben kiterjed, és tisztítja az asztrális és mentális légkört. Ezt a hatást határozottan megéri minden csak mérsékeltén érzékeny ember is, még a templomtól négy-öt kilométernyire is. Azonkívül minden ilyen istentisztelet óriási kitöréshez hasonlóan rózsaszínű gondolatformákat lövell ki, amik a környező vidéket szeretet-gondolatokkal árasztják el úgy, hogy az egész légkör tele van velük. Magában a templomban hatalmas bíbor tölcsér emelkedik, és ez nagymértékben állandó úgy, hogy aki a templomba belép, azonnal megéri befolyását. Ez ugyancsak állandóan sugárzik a környező vidékre. Ehhez járul még az is, hogy az istentisztelet minden résztvevője, ha hazatér, maga is nem is alacsonyrendű erőközpont, és otthon a belőle kiáradó sugárzást erősen érzik a szomszédok is, akik nem vehettek részt az istentiszteleten.

A SZENTBESZÉD

Néha ezzel kapcsolatban, vagy esetleg külön istentisztelet formájában, a Déva olyasvalamit is kiszolgált, amit színprédikációnak lehetne nevezni. Ehhez azt a színelakzatot használja, amiről azt mondtuk, hogy ez a nap alaphangja, vagy textusa, s ezt többnyire szavak nélküli megvilágító folyamatban magyarázza meg a népnek. Ekkor esetleg egy sorozat változatban vonultatja el, amiknek az a céljuk, hogy különböző magyarázatokat szolgáltassanak. Egy rendkívül életerős és benyomást keltő színezetbeszédnek az volt a célja, hogy megmutassa a szeretet hatását, másoknak különféle tulajdonságaira, amikkel érintkezésbe kerül. A rosszindulat fekete felhőjét, a vörös haragot, a piszkos zöld álnokságot, a kemény barnásszürke önzést, a barnás zöld féltékenységet, és a nehéz, tompa, szürke lehangeltséget sorban alávettették a szeretet izzó bíbor tüzének. Megmutatták azokat a fokokat, amiken ezek átmennek, és világosan látszott, hogy végül egyik sem tudott ellenállni az erejének. Végül valamennyi beléolvadt, és felszívódott.

A TÖMJÉN

Bár a most leírt istentiszteletben a fő tényező mindenképpen a szín, a Déva mégsem veti meg, hogy hasznosítsa a látástól különböző, más érzékek vezetőkeit. Az egész istentisztelet folyamán, sőt azt megelőzően is égő tömjént tartanak lengő tömjénezőkben az arany gúla alatt, ahol két fiú szolgálja ki azokat. Az elégetett tömjénfajta az istentisztelet különféle részeivel együtt változik. Az emberek sokkal érzékenyebbek az illatok iránt, mint mi, korábbi századok gyermekei. Képesek arra, hogy pontosan megkülönböztessék a tömjén különféle fajtáit, egészen biztosan tudják, hogy melyik fajta mit jelent, és milyen célra használják. Sokkal több ily módon elérhető kellemes szag van, mint manapság, s ezek az emberek még valami módszert is felfedeztek, amivel sokkal illékonyabbá tehetik azokat úgy, hogy az épület minden részébe azonnal elhatolnak.

A szagok valamiképpen az éteri testre hatnak, mint a színek az asztrálisra, és részük van abban, hogy az ember összes testi burkait gyorsan összhangba hozzák. Ezek az emberek sok új dolgot tudnak arról is, hogy mi a szagok hatása az agyvelő bizonyos részeire, amint azt jobban látni fogjuk, amikor majd a nevelési módszereket tárgyaljuk.

A HANG

Minden színváltozáshoz természetesen megfelelő hang is társul, és bár ez csak alárendelt tényezője az előbb leírt színtemplomnak, mégis nem mondható hatás nélkülinek. Most azonban meg kell kísérelni leírni egy némiképp hasonló istentiszteletet olyan templomban, ahol zene az uralkodó tényező, és a szín csak a zene hatását segíti, egészen úgy, mint ahogy a hang segítette a színt a szeretet templomában. Egyszóval azokat a templomokat, amelyekben főként a szeretet fejlődése által haladnak – „bíbor templomnak” nevezik –, először azért, mert mindenki tudja, hogy a bíbor az aura azon színe, ami a szeretetet jelzi, s ezért ez az uralkodó színe annak a ragyogó kiáradásnak, ami a templomban végbemegy. Másodsor, mert ennek a ténynek elismeréseként az architektúra kecses vonalait bíbor vonalak jelzik, sőt vannak templomok egészen ebben a színárnyalatban.

E templomok többségét szép halványszürke kőből építik, aminek felülete meg van csiszolva a márványhoz igen hasonlóan. Ebben az esetben csak a külső díszítéseknek van meg az a színük, ami a belül bemutatott istentiszteletek természetét jelzi. Néha azonban a szeretet templomait egészen egy bájos halvány rózsaszíntű kőből építik, s ez csodálatosan szépen üt el a fák élénk zöldjétől, amivel ezek a templomok mindig körül vannak véve. A templomokat, amikben az uralkodó tényező a zene, hasonló módon „kék templomoknak” ismerik, mert ezek fő ténykedése a lehető legmagasabb odaadás felébresztése, és kék az a szín, ami a legfeltűnőbb istentiszteleteikkel kapcsolatban. Ennek következtében a kék színt is fogadták el úgy a külső, mint a belső díszítésekre.

A KÉK TEMPLOM

A kék templomban folyó istentisztelet általános körvonalaiban igen hasonlít ahhoz, amit már leírtunk, azonban ebben az esetben a hang foglalja el a szín helyét, mint fő szerepvivő. Éppen úgy, mint ahogy a színtemplomban a törekvés az volt, hogy minden emberben felbuzdítsák a szeretetet az isteni szeretettel való kapcsolat tudatos megeremtése által, úgy ebben a templomban a cél az: az emberi fejlődést az áhítat tulajdonságával előmozdítani. Ezt a tulajdonságot a zene használata óriási módon felemeli, megerősíti és közvetlen kapcsolatba hozza tárgyával, a Logossal. Úgy, mint a bíbor templomban megvan a legmagasabb rendű és legnemesebb szeretetből alakult állandó örvény, itt a zene templomában is hasonló légkör van önzetlen áhítatból, és ez azonnal hatással van minden belépőre.

Ebbe a légkörbe lépnek be a gyülekezet tagjai, s valamennyien magukkal hoznak egy különös hangszert, ami semmi azelőtt a földön ismerthez nem hasonlít. Nem hegedű, inkább talán olyan, mint egy kicsiny kör alakú hárfa, valami fénylő fémből készült húrokkal. De ennek a furcsa hangszernek sok nevezetes sajátossága van. Valójában sokkal több, mint pusztán hangszer. Tulajdonosa számára különlegesen van magnetizálva, és senki másnak nem szabad használni. Tulajdonosa számára van felhangolva, és tulajdonosának kifejeződése. Olyan tölcser, amelyen át őt a fizikai világban meg lehet közelíteni. Az illető játszik rajta, és mégis ugyanakkor őt magát is hatások érik. Rajta keresztül kiad és befogad rezgéseket.

AZ ÁHÍTAT ISTENTISZTELETE

Amikor az áhítatos ember belép a templomba, elméjében egy sorozat szép hangot idéz fel, olyan zenedarabot, ami számára ugyanazt a szerepet tölti be, mint a színtemplomban a dolgoknak ugyanabban az időpontjában az ember szeme előtt elvonuló színsorozat. Amikor a Déva testi alakot ölt, hasonló hangszert vesz magához, és az istentiszteletet azzal kezdi, hogy megüt egy akkordot (vagy inkább futamot), és ez az alaphang szerepét tölti be, mint a színtemplomban már láttuk. Az akkord hatása igen megkapó. A Déva hangszere csak kicsiny, és látszólag nem nagy hangerejű, bár a hangja csodálatosan szívhez szóló, de amint megüti, úgy tűnik fel, mintha a hang köröskörül visszhangozna, mintha ezer láthatatlan zenész ismételné. A templom egész nagy kupolája visszhangozza, s a gyülekezet fölött, mint a harmónia özöne, mint zúgó hangtenger árad szét.

Most azután a gyülekezetnek minden tagja megpendíti saját hangszerét, először igen finoman, de fokozatosan nagyobb terjedelműre növelve a hangot, míg végül mindenki részt vesz ebben a csodálatos szimfóniában. Ily módon úgy, mint a színtemplomban is, minden résztvevőt összhangba hoznak azzal a főszmével, amit a Déva a szóban forgó istentiszteletben hangsúlyozni kíván. Ebben az esetben is úgy, mint a másokban, áldást árasztanak a népre, ami mindenkít a számára lehetséges legmagasabb síkra emel föl, s egyúttal gyors választ is vált ki belőle, s ez színben és hangban egyaránt mutatkozik.

Tömjént itt is használnak, és mint a másik esetben, az istentisztelet különféle szakaszaiban mást és mást. Ha azután a gyülekezet már tökéletesen fel van hangolva, akkor minden ember játéka határozottá kezd lenni. Mindenki szerepe világosan felismerhető, ámbár ez nem tűnik fel olyannak, mintha megelőzőleg elrendezték, vagy próbálták volna. Amint ez a részlet már teljes működésben van, a Déva-pap összevonja az auráját, és a maga hangját befelé kezdi zengetni, nem pedig a nép fölött kifelé. Mindenki egész életét beleadja a játékba, s határozottan a Dévához csatlakozik úgy, hogy rajta keresztül emelkedhessék. A hatás a nép magasabb érzelmeire igen figyelemreméltó. A gyülekezet áhítatát a vezető Déva hatalmas áramban fölfelé önti a fölötte lévő Dévák nagy köréhez, akik, mint az előbb is, magukba olvasztják, a magasabb síknak megfelelően átalakítják, és még hatalmasabb áramban küldik tovább ahhoz a nagy Dévához, aki a sugár feje. Őbenne ilyen áramoknak ezrei egyesülnek, a föld minden áhítata, s Ő ezeket mind összegyűjti és egybefonja. Ezek azután, fölfelé küldve, magával a Nap-Logossal kapcsolják Őt össze.

Ezáltal pedig részt vesz abban a hangversenyben, ami a rendszer valamennyi világából származik, s ezek az összes világokból érkező áramok valahogyan azt a hatalmas tizenkét húrú lantot alkotják, amin maga a Logosz játszik, rendszerének lótuszvirágán ülve. Lehetlenség azt szavakkal kifejezni, a szerző azonban látta és tudja, hogy így van. Ő hall, válaszol és rendszerén Ő maga játszik. Most első ízben pillantunk bele futólag abba a szédítően nagy

éltbe, ahogyan Ő él a többi LOGOSZ-ok között, akik Vele egyenrangúak. A gondolat azonban csődöt mond ez előtt a nagyszerűség előtt, elménk nem elég ahhoz, hogy megértse. Annyi mindenesetre világos, hogy a nagy Zene-Dévák a maguk teljességében a LOGOSZ számára zenét képviselnek, és Ő önmagát világi számára zenében fejezi ki általuk.

AZ ÁLDÁS

Ezután jön a válasz. Az elrendezett hangoknak leömlő áradata, ami túl óriási ahhoz, hogy leírni lehessen, visszaáramlik a Sugárnak vezetőjén át a Déváknek alatta álló köréhez, tőlük pedig a templomnak Déva-papjához, minden fokon az alacsonyabb síknak megfelelően átalakítva, úgy, hogy végül a templomi szolgálattevőn át olyan alakban árad ki, amilyenben a gyülekezet felszívhatja. Ez a finom, lágy és dagadó hangóceán, az égi zene a kitörése, körülveszi, beburkolja és elborítja őket, és mégis, kinek-kinek a maga hangszerén keresztül, oly eleven és oly felemelő rezgéseket önt beléjük, hogy működésbe hozza a magasabb testeiket, és a tudatukat olyan síkra emeli, amit külvilági életükben még csak meg sem tudnak közelíteni. Hangszerét mindenki maga alatt tartja, és ezen keresztül keletkezik az a csodálatos hatás. Úgy tűnik, mintha a nagy szimfóniából minden hangszer a neki megfelelő akkordokat választaná ki, azaz sajátos akkordját tulajdonosának, akinek kifejezését alkotja. És mégis minden hárfa valamiképpen nemcsak kiválaszt és visszhangoz, de többet is hoz létre, mint a maga hangterjedelme.

Az egész léggör túl van telítve a Gandharvakkal vagy zene-Dévákkal úgy, hogy valóban minden hang megsokszorozódik, és minden egyes hang mellett a földöntúli édességű és szépségű felhangok és alhangok nagy akkordja jön létre. Ez a felülről jövő, áldást hozó válasz egy egészen csodálatos élmény, azonban ha kifejezést akarunk találni rá, akkor a szavak teljesen cserbenhagynak. Látni, hallani és érezni kell, hogy valamiképpen is megérthessük.

Ez a nagyszerű, végső felfokozás az emberekkel hazáig velük zeng, bennük él még akkor is, amikor az istentiszteletnek már vége, és igen gyakran megkísérlik kisebb méreteken, mint egy kis magán-istentiszteletet otthon is megismételni. Ebben a templomban is lehetséges az, ami a szentbeszédnek felel meg, de ebben az esetben a Déva a maga hangszerével adja elő, és az emberek a sajátjukkal veszik át. Nyilvánvaló, hogy ez nem ugyanaz mindenkinél, egyesek többet, mások kevesebbet vesznek át a Déva szándékából és abból a hatásból, amit Ő létrehozni kíván.

AZ ÉRTELEM

Mindezek a hatások, amiket a bíbor templomban a szeretet hoz létre a nagyszerű színtenger segítségével, azt itt az áhítat éri el a zenének evvel a csodálatos használatával. Nyilvánvaló, hogy mindkét esetben a hatás elsősorban az embereknek intuíciói és érzelmi testét éri. Az intuíciót közvetlenül azoknál, akik magukat már az együttérzés fokozatáig kifejlesztették, a többiekénél pedig, akik kevésbé haladottak, az intuíciót az érzelmi testen át. Az értelmet a hatás csak úgy éri, mint visszatükrözés ezekről a síkokról, a következő leírandó templomfajtánál azonban a működés megfordított. Itt az ösztönzés közvetlenül az értelmet éri, és csak rajta keresztül és általa ébred fel az intuíciós. Az eredmények kétségtelenül ugyanazok, de a folyamat sorrendje különbözik.

A SÁRGA TEMPLOM

Ha a bíbor templom embereire úgy gondolunk, mint akik a színek által fejlődnek, a kék temploméra pedig, mint akik a hangot hasznosítják, akkor a formát jelölhetjük meg annak a keretnek, amit a sárga templomban elsősorban alkalmaznak. Mert sárga a színe a főként értelmi fejlődésnek szentelt templomnak, mivel azt a fejlődést az ember különböző testeiben a sárga szín jelképezi.

A templom felépítése és belső szerkezete megint csak ugyanaz, kivéve, hogy a díszítések és a körvonalak sárgák, s nem bíbor vagy kék színűek. Az istentisztelet általános rendje is azonos, először szöveg, vagy alaphang, ami mindent egységbe foglal, azután nép fölfelé törekvése, imája, illetőleg erőfeszítése, ami a LOGOSZ feleletét hívja le.

A tanításnak az az alakja, amit jobb hiányában szentbeszédnek neveztünk, szintén szerepel minden istentiszteletben. Hasonlóképpen tömjént is használnak, bár szembetűnő a különbség a fajták közt a sárga, kék és bíbor templomoknál. Az örvény ebben az esetben az értelmi tevékenységet ösztönzi úgy, hogy már a templomba belépésnél is úgy érzi az ember, hogy értelmileg sokkal elevebb, jobban tud megérteni és értékelni.

Ezek az emberek nem hoznak magukkal semmiféle fizikai szerszámot, és ahelyett, hogy szemek előtt a színfelhők sorozatát vonultatnák el, amint helyet foglalnak, azonnal hozzálátanak, hogy bizonyos mentális alakokat jelenítsenek meg. Mindenkinek megvan a maga saját formája, ami világosan arra van szánva, hogy őt magát kifejezze, mint az a fizikai hangszer, vagy a szeretet templom ájtatoskodóinak színelakzatainál is történt. Ezek a formák mind különbözőek, és sokban határozottan benne van az az erő, hogy a fizikai agyban egynémely egyszerűbb négydimenziós alakzatot jelenítsen meg.

A megjelenítő erő természetesen különbözik, s azért egyesek sokkal teljesebb és határozottabb alakokat képesek létrehozni, mint mások. Különös azonban, hogy a határozatlanság úgy látszik, a sor mindkét végén mutatkozik. A kevésbé kiművelt gondolkodók – akik még csak tanulnak gondolkodni – gyakran alkotnak nem világosan kirajzolt formákat, vagy ha kezdetben képesek is a világos formaalkotásra, nem tudják ezt úgy megtartani, és állandóan visszaesnek a határozatlanságba. Tulajdonképpen nem öntik fizikai alakba, hanem csak a mentális anyagból alakítják ki erőteljesen. Úgy látszik, hogy erre majdnem mindenki képes, még az egészen kezdeti fokokon is.

Az alakokat először nyilván előírják, s azt mondják nekik, hogy inkább eszköznek tekintsek, mintsem a szemlélődés tárgyainak. Ezek világosan arra vannak szánva, hogy alkotójuk kifejeződései legyenek. Az emberek további haladása magával hozza majd a formák módosulását, bár lényegesen nem változnak meg. A gondolkodónak ezeken keresztül kell gondolkodni, és rezgéseket kell általuk átvenni éppúgy, mint ahogy a zene emberei vették át a hangszerükkel, vagy a színgyülekezet tagjai a színformákkal. Az eszesebb embereknél a formák határozottabbak és bonyolultabbak lesznek, de néhány a leghatározottabbak közül ismét olyan külsőt vesz fel, ami határozatlanságra mutat. Ez azért van, mert a forma már egy magasabb síkon kezd életre kelni, mert egyre többdimenzióssá válik, és annyira életteli lesz, hogy nem lehet féken tartani.

AZ ÉRTELEM ÖSZTÖNZÉSE

Amikor a Déva megjelenik, Ő is alkot egy formát. Nem a saját kifejeződésének formáját, hanem, mint a más templomokban is, olyat, aminek az istentisztelet alaphangjának kell

lenni, s meg kell határozni azt a különleges célt, amire ezen alkalommal a Déva törekszik. A gyülekezet tagjai ekkor belemerülnek a maguk formáiba, és megkísérik, hogy ezeken át válasszoljanak a Déva formájára, és megértsék azt. Ez a forma némelykor változó, olyan, ami egy sor egymásra következő mozgásban nyilvánul meg. Ennek kialakításával és azon keresztül, a Déva-pap gyülekezetére nagy áradatban sárga fényt önt ki, s ez a fény erősen ösztökéli az embereknek az értelmi képességeit abban a különleges irányban, amit a Déva kíván.

Ez a fény erősen hat úgy a kauzális, mint a mentális testre, de viszonylag kevésbé az érzelmi, illetőleg intuíciós testre. Azokban, akik mentális teste rendszerint nem tudatos, ezen eljárás által a mentális test tudata felébred úgy, hogy most először egészen szabadon tudják használni, és tisztán látnak vele. Másokban, akikben rendes körülmények között nincs meg, most első ízben ébreszti fel a négydimenziós látás képességét. Kevésbé haladottakban viszont csak azt éri el, hogy a dolgokat kissé világosabban látják, és időlegesen felfognak olyan eszméket is, amik szokás szerint túlságosan metafizikaiak a számukra.

AZ INTELLEKTUÁLIS ÉTZELEM

Az értelmi erőfeszítés mellől nem hiányzik egészen az érzelmek kísérete sem, mert legalább is nagy élvezetet jelent a felfelé jutás, bár még ezt az élvezetet is majdnem kizárólag a mentális test által érzik. A hívek gondolataikat valamennyien, gondolatformáikon át a Déva-papba öntik, mint megelőzőleg is láttuk, s ezt az egyéni hozzájárulást fölajánlják a LOGOSZ-nak, mint egyfajta áldozatot a legjobból, amijük csak van. Benne és általa adják oda magukat teljes önátadással a felülről jövő izzó fénynek, elmerülnek benne, és beléje vetik magukat. Ez az intellektualitás fehér izzása, a legmagasabb hatványra felfokozva. Mint a többi templomban is, a Déva-pap egységbe foglalja össze mind a felébe küldött különféle formákat, s összevegyíti az erőáramokat, mielőtt a fölötte lévő kör felé irányítaná. Ez esetben ez a kör abból a különleges osztályból áll, amit most sárga déváknak fogunk nevezni, vagyis akik az értelmet fejlesztik, s akiknek az az örömük, hogy segítik és vezetik azt az emberben.

Mint előbb is láttuk, ezek a Dévák elnyelik az erőt, de csak azért, hogy egy magasabb síkon mennyiségben óriási módon megnövelve újra kiáradassák, a nagy vezér, sugaruk feje felé, aki az erők kicserélődésének úgyszólván központját alkotja. A LOGOSZ értelmi kiáradása működik rajta keresztül felülről, és viszont, minden emberi értelem hozzá és rajta át emelkedik fel alulról. Ő befogadja, és felfelé irányítja mindazt, amit a templom nyújt, és megfordítva, megnyitja az isteni értelem zsilipjeit. Ez az áramlás, útjában több fokon át süllyedve, végül a várakozó emberekre árad, és őket hétköznapi magukból kiemelve azzá teszi, amiknek a jövőben lenniük kell.

Az ilyen leáradás ideiglenes hatása majdnem kiszámíthatatlan. A jelenlévő egókat mind élénk tevékenységre sarkalja, és a kauzális test tudatát működésbe hozza mindazokban, akikben ez valami módon csak lehetséges. Vannak, akiknél ez csak nagyban fokozott értelmi tevékenységet jelent, némelyeket azonban úgy kiemel önmagukból, hogy valóságosan elhagyják a testüket. Vannak, akik a samâdhi egy fajtájába esnek, mert a tudat olyan burokkba kerül, ami még nem elég fejlett ahhoz, hogy kifejezhesse.

A felülről jövő felelet nem csupán ösztönző erő. Nagy tömeg forma is van benne, úgy látszik, a kérdéses nap különleges irányának minden lehetséges formája. Ezeket a formákat ugyancsak magukéva teszik a gyülekezet azon tagjai, akik hasznosítani tudják, és feljegyzésre érdemes, hogy ugyanaz a forma az egyik embernek sokkal többet jelent, mint egy másíknak.

Például egy olyan forma, ami bizonyos érdekes részleteket szolgáltat valakinek a fizikai fejlődést illetően, másnak talán a kozmikus fejlődés egy egészen nagy korszakát képviselheti.

Sokaknak ez olyan, mintha látható alakban jelennének meg a Dzyan Stanzái. Valamennyien megkísérlik, hogy gondolataikat ugyanabba az irányba tereljék, de mégis ezt különböző módon cselekszik, s ezért a rendelkezésükre álló óriási szabályos rendszerből különböző formákat vonzanak magukhoz. Ebből a sokaságból mindenki azt vonja ki, ami neki legjobban megfelel. Egyesek például egyszerűen új megvilágításban látják a tárgyat azzal, hogy saját gondolatformájukat egy másikkal helyettesítik, ami a valóságban semmiképpen sem magasabbrendű, csak egyszerűen egy másik oldala a kérdésnek.

Ezen az úton az emberek nyilvánvalóan felemelkednek az intuíciós tudatig. Megfeszített gondolkodással s az összefutó áramoknak megértésével először is értelmileg fogják fel a mindenség szerkezetét, azután pedig az erőteljes fölfelé hatolás által valósággá teszik, s keresztül törnek. Ez rohamszerűen történik, s az embert csaknem elsodorja, annál is inkább, mivel a maga vonalán megelőzőleg kevés gyakorlata volt az emberiség érzelmeinek megértésében. A maga értelmi álláspontjából az embereket filozófiailag vizsgálta és boncolta, mint a növényeket a mikroszkóp alatt. Most pedig egy pillanatban rátör a megismerés, hogy ezek is olyan isteni természetűek, mint saját maga, hogy telve vannak a maguk érzéseivel és érzelmeivel, megértéseivel és félreértéseivel, hogy ezek többek, mint testvérek, mert valóban benne vannak, s nem rajta kívül. Ez megrázza az embert, aki átéli, s időre van szüksége, hogy helyreigazodjon, és olyan más tulajdonságokat fejlesszen ki, amiket eddig bizonyos mértékben elhanyagolt. Az istentisztelet sok tekintetben úgy végződik, mint a többiek, és mindenki mentális formája némiképpen állandóan javul a gyakorlat révén, amin átment.

MENTÁLIS MÁGIA

Itt is megvan az oktatásnak az az alakja, amit szentbeszédnek nevezünk, s az ebben az esetben rendszerint azoknak a változásoknak kifejtése, amik egy formában, vagy egy formsorozatban végbemennek. Ebben az esetben a Déva alkalomadtán kimondott szavakat is használ, bár csak keveset közölük. Ez olyan, mintha váltakozó vetített képeket mutatna, és megnevezné őket, amint elvonulnak előttük. Erős és világos anyagi alakot ad a különleges gondolatformáknak, amiket mutat, és a gyülekezet minden tagja megpróbálja lemásolni ezt a maga mentális anyagában.

Egy megfigyelt esetben az előbb leírt eljárás abból állt, hogy megmutatták, hogyan mennek át a formák egyik síkról a másikra. Ez a mentális mágia egy neme, és azt mutatja, hogyan lehet valamely gondolatot egy másikká átváltoztatni. Az alacsonyabb mentális síkon megmutatja, hogyan válhat az önző gondolat önzetlenné. Ezek közül az emberek közül senki sem nyersen önző, mert különben nem lehetne bent a közösségben, de az én-központú gondolkodás finomabb alakjai még meglehetnek. Az értelmi büszkeség némi veszedelme is megvan még, s ezzel kapcsolatban megmutatják, hogyan lehet ezt átalakítani a LOGOSZ bölcsességének imádatává.

Más esetekben igen érdekes átváltozásokat mutatnak, formákat, amelyek azáltal alakulnak át egy másikká, hogy belsejüket kifelé fordítják, mint egy kesztyűt. Ily módon például a dodekaéder ikozaéderré lesz. Ezeket a változásokat nemcsak megmutatják, de megmagyarázzák belső értelmüket is a különböző síkokon. Itt is igen érdekes látni az egymást követő ezoterikus jelentések kibontakozását, és megfigyelni, hogyan áll meg a gyülekezet némely tagja valamelyiknél, megérezve ezt a lehető legmagasabb fokozatig, s látszólag önmagukkal

igen meglegedetten, amiért ezt meg tudták látni. Mások viszont egy, két, sőt több fokozattal is túlmennek ezen, egészen a jelentőség valódi szívéig. Amit a gyülekezet többsége csak úgy tekintett, mint saját gondolatainak átváltoztatását, az annak a néhánynak, aki tovább hatolt, a kozmikus erők átalakítását jelentheti, egyik síkról a másikra. Az ilyen szentbeszéd valódi gyakorlása a mentális erőteljesség és cselekvőképesség, s ugyancsak éberem kell figyelni, hogy követni lehessen.

Ezekben a templomokban egyformán igen nagy súlyt helyeznek az akaraterő gyakorlására. Ez szükséges ahhoz, hogy a figyelmet egy pontra irányítva lehessen megtartani, mégpedig a változatok valamennyi különféle részletében: a képekben, zenében, gondolatformákban. Mindezt a legszembeszökőbben a kauzális testek erőteljes izzása mutatja, de visszahat a mentális testekre, sőt még a fizikai agyra is, ami egészében véve a hatodik faj ezen úttörőinél megkülönböztethetően nagyobb, mint az ötödik faj embereinél. Sokan azt gondolják, hogy a sok tanulmányozás és értelmi fejlődés nagyban elősegíti a megjelenítő erő megbénítását vagy tönkretételét, ez azonban egyáltalán nem fordul elő a sárga templom hívőinél.

A különbség talán az, hogy régebben a tanulmányozás főként a puszta szavak tanulmányozása volt, míg ezen emberek esetében az történt, hogy ők sok életen át szentelték magukat meditációnak is. Ez pedig szükségképpen magával hozta a megjelenítő erő nagymérvű állandó gyakorlását is.

A ZÖLD TEMPLOM

Még egy fajta templom maradt leírandó, egy olyan templom, amit bájos halvány zölddel díszítenek, mert a bennük megteremtett gondolatformáknak pontosan ez a színük. A már említett templomok közül a bíbor és a kék úgy látszik, sok közös vonással bírnak, s ugyanígy látszanak kapcsolódni a sárga és a zöld. Azt lehetne mondani, hogy a kék és a bíbor megfelel annak a két típusnak, amit Indiában bhakti jógának neveznek. Ebben az esetben a sárga templomról azt lehetne gondolni, hogy a jnâna jógának, a zöld templom pedig a karma jógának van szentelve. Magyarul úgy jellemezhetnénk, mint a szeretet, odaadás, értelem és cselekvés templomait.

A zöld templom gyülekezete is főként a mentális világban dolgozik, de a különleges irányzata, hogy a gondolkodást cselekvéssé alakítsa át – megtenni a dolgokat. Rendszeres istentiszteletének egy részlete az, hogy céltudatosan elrendezett gondolatáramokat küldjön ki, elsősorban a saját közössége felé, de rajtuk keresztül az egész világ felé is. A többi templomban is gondolnak a külvilágra, mert szerető, vagy odaadó gondolataikba zárják, vagy intellektuálisan foglalkoznak vele, a zöld templom embereinél alapeszméje azonban a cselekvés mindennel kapcsolatban. Ők úgy vélik, hogy addig nem fogtak fel biztosan egy gondolatot, amíg azt tetté nem változtatták.

A sárga templom emberei viszont ugyanazt a gondolatot egészen másként fogják fel, és tökéletesen lehetségesnek tartják a teljes megértést cselekvés nélkül. A zöld templom hívői azonban nem tudják átérezni, hogy betöltötték helyüket a világban, ha nincsenek állandó tevékeny mozgásban. A gondolatforma számukra mindaddig nem hatásos, amíg nem tartalmaz valamit az ő tipikus zöldjükből – mert mint mondják, hiányzik belőle a rokonszenv – és így minden erejük cselekvésben, cselekvésben és megint csak cselekvésben fejeződik ki. A cselekvésben van az ő boldogságuk, és a tevékeny önfeláldozásban érnek célhoz.

Fejükben erőteljes és egy pontra irányított terveik vannak, és egyes esetekben meg lehet figyelni, hogy némelyek összekapcsolják a tervek kidolgozását a dolgok megtevésével. Lelkiismeretesek abban, hogy több tudást gyűjtsenek a különleges irányuknak kiválasztott tárgyban. Gyakran valamennyien kiválasztják a világ valamely helyét, és ebbe öntik egy bizonyos tárgyra vonatkozó gondolatformáikat. Valaki például előveszi a nevelést Grönlandon, vagy a társadalmi reformot Kamcsatkában. Ők természetesen azért foglalkoznak ehhez hasonló távol eső helyekkel, mert ebben az időben már minden elképzelhetőt megtettek minden olyan helyen, amiről valaha is hallottunk a mindennapi életben. Hipnotikus erőt nem használnak. Semmi módon sem próbálnak bárki akarátán is uralkodni, akiknek segíteni kívánnak. Egyszerűen megkísérlik, hogy gondolataikat és javító szándékukat az illető agyába belepréseljék.

A GYÓGYÍTÓ DÉVÁK MÓDSZERE

Ezek istentiszteletének általános rendszere ismét csak hasonló a többiekéhez. Nem hoznak magukkal semmiféle fizikai szerszámot, de megvannak a mentális formáik úgy, mint az intellektuális embereknek, csak hogy ebben az esetben ezek a formák mindig cselekedetek tervei. Mindegyiknek van valami különleges terve, aminek magát szenteli, de ugyanakkor ezen át a LOGOSZ-nak is. Tervüket és annak megvalósítását maguk elé tartják ugyanolyan módon, mint ahogy a többiek teszik a gondolat- illetve színformákkal. Említésre méltó, hogy ezek a tervek mindig igen magas szempontból vannak megfogalmazva.

Például, ha valaki kiterveli, hogyan kellene megszervezni egy hátramaradt országot, az főként lakóinak értelmi és erkölcsi felemelésének gondolatát tartalmazná, és aköré csoportosulna. A zöld templom emberei tulajdonképpen nem emberbarátiak a szó régi értelmében, bár szívük telve van emberbarátaik iránti rokonszenvvel, és ez az őket jellemző szín igen szép árnyalatában fejeződik ki. Valóban, amennyire a külvilágba bele lehetett pillantani, nyilvánvalónak látszott, hogy a közönséges emberbarátság egészen szükségtelen, mert a szegénység eltűnt. Ezek a tervek mind az emberek megsegítésére, vagy az életfeltételeknek valami úton-módon való megjavítására vonatkoznak.

Mindenfajta javaslat és mindenféle tevékenység helyet talál itt, s ezek a cselekvő, vagy gyógyító Dévákat hívják elő, azt a típust, amit a keresztény misztika Rafael arkangyal hierarchiájával azonosít. A Déva-pap, mint szöveget, vagy mint az istentisztelet uralkodó eszméjét, olyasvalamit állít eléjük, ami minden gondolatuk egy oldalának a megnyilvánulása lesz, és valamennyit erősíteni fogja. A hívek megpróbálják világosan bemutatni a maguk különféle rendszereit, és ezeken át fejlődnek maguk is abban, hogy megkísérelnek más emberekkel rokonszenvet, és őket segíteni. Az előzetes felhangolás és megnyitó áldás után újból felajánlják terveiket. A megnyitó áldást úgy lehet elgondolni, hogy az meghozza a Déva rokonszenvét valamennyiük tervezetei iránt, és hogy ezáltal a Déva-pap mindegyikkel azonosítja magát.

Amikor a felfelé törekvés időpontja elérkezik, akkor mindenki felajánlja a maga tervét, mint valamit a sajátjából, amit ő ad, amivel ő járul hozzá a dologhoz, mint az ő eszének gyümölcsét, amit az Úr lábai elé tesz le. Ilyenkor az a gondolata is van, hogy önmagát és életét beleméri a maga rendszerébe, mint a LOGOSZ-ért hozott áldozatot. Most újból azt a nagyszerű hatást látjuk, a ragyogó felületet és a forrásokat, a naplemente halványan fénylő zöldjének nagy izzó tengerét, benne pedig a sötétebb zöld lángokat, amelyek a gyülekezet minden jelenlévő tagjának rokonszenv gondolataiból lövellnek ki. S úgy, mint már láttuk, mindezt a Déva-pap egy pontba gyűjti össze, azután fölfelé küldi a Gyógyító-Dévák köréhez,

rajtuk át pedig a sugár vezéréhez, aki megint csak a LOGOSZ-nak mutatja be a világnak ezt a megnyilvánulását.

Amikor a résztvevők ily módon felajánlják önmagukat és gondolataikat, akkor visszafordul a válasz nagy áradata, a jóakarát és áldás kiáradása. Ez viszont megvilágosítja az áldozatot, amit ki-ki a maga által kiszabott úton felajánlott. A nagy Dévák úgy látszik, magnetizálják az embert, és megnövelik erőit. Ezen és ehhez rokon vonalakon, és magasabb szintekre is emelik, még akkor is, ha megnövelik őket. A válaszadás nemcsak megerősíti a már meglévő jó gondolatokat, de egyúttal megnyit termékeny lehetőséget a gondolataik további tevékenysége számára. Ez határozott kivetítés, amit az áldás befogadása utáni csendes meditáció időszakában végeznek.

Ebben a gyülekezetben sokféle fajtájú egyén van, s ezek mentális testükben különféle csakrákat, vagy központokat hoznak működésbe. Gondolaterjük áramait előbb az egyik, majd a másik csakrából vetítik. A végső áldásnál úgy látszik, mintha a LOGOSZ Dévái át önmagát öntené beléjük, azután pedig rajtuk keresztül az ő rokonszenvük tárgyaira. Így az erő még egyszer átalakul, és a cselekedetük csúcspontja az, hogy a LOGOSZ tevékenységének cselekvő közvetítői lesznek. Erős együttérzés az az érzés, amit ezek a résztvevők leginkább gyakorolnak, ez az alaphangjuk, amelynek segítségével a mentális és kauzális testen át lépésként fölemelkednek az intuícióig. Itt találják meg az együttérzés csúcspontját, mert itt az együttérzés tárgya már nem rajtuk kívül, de bennük van.

A szentbeszéd ebben az esetben többnyire annak a kifejtése, hogyan alkalmazkodnak az elementál-esszencia különféle fajtái a kívánt gondolaterőhöz. Mialatt a szentbeszéd folyik, azt szemléltetik is, és a Déva a gondolatformákat a gyülekezet előtt állítja össze, és materializálja úgy, hogy pontosan megtanulhassák, mi a megalkotásuk legjobb módja, s mi az a legalkalmasabb anyag, amiből fölépíthetők.

A FÜGGETLENEK

Az említett templomok különleges fejlődési irányában láthatóan van valamelyes utalás a mentális sík négy alsíkjára, ahogyan ezek a halál utáni élet folyamán mutatkoznak. Mert emlékezzünk reá, hogy az egyik alsík fő jellemvonása a szeretet, a másiké az odaadás, a harmadiké az Istenségért való cselevés, a negyediké pedig az igazság világos megfogalmazása az igaz kedvéért. Egészen nyilvánvaló azonban, hogy nincsen különbség azon egók haladási fokában, akik az egyik, vagy a másik irányt követik. Mindezek az ösvények nyilván egyenrangúak, s valamennyi egyformán a közönséges emberiség szintjéről fokenként a Szentség Ösvényére vezet, s innen fölemelkedik az Adeptusság szintjére. A közösség népének nagy többsége az egyik vagy másik típushoz tartozik úgy, hogy ezek a templomok mind minden nap telve vannak a híveiknek tömegeivel.

Vannak azonban néhányan olyanok is, akik egyik istentisztelethez sem csatlakoznak, egyszerűen azért, mert számukra egyik sem a legmegfelelőbb útja a fejlődésüknek. De a legkisebb mértékben sem érezhető, hogy ezért ez a néhány ember vallástalan volna, vagy pedig bármi tekintetben alacsonyabb rendű lenne, mint a legrendszeresebb látogatók. Tökéletesen fölismerik, hogy a hegycsúcsra sok ösvény vezet, s hogy minden ember teljesen szabadon választhatja azt, ami neki a legjobbnak látszik. A legtöbb esetben az ember kiválasztja a maga ösvényét, és azt meg is tartja, de sohasem történik meg vele, hogy elítélné embertársát, mert az másként választott, vagy éppen egyiket sem választotta a meglévőkből.

Mindenki tőle telhetőleg megkísérli, hogy saját útján képesítse magát a jövőben elvégzendő munkára, valamint azt is, hogy a jelenben adódó munkát a legjobb képessége szerint végezze el. Senki sem ad helyt annak az érzésnek: „Én így helyesebb úton vagyok, mint ez vagy amaz” csak azért, mert mást másként lát cselekedni. Az egyik templom rendszeres látogatói elég gyakran látogatják a másikat is. A valóságban vannak némelyek, akik sorba próbálják valamennyit, meglehetősen pillanatnyi érzésüknek megfelelően, ilyenféleképpen szólván önmagukhoz: „Azt hiszem, ma reggel a sárga hatásra van szükségem, hogy tágítsam értelmemet”, vagy „én talán túlságosan metafizikaivá lettem, próbáljunk meg valamit a zöld templom erejéből”. Vagy ellenkezőleg: „Legutóbb keményen dolgoztam az értelmi vonalon, forduljunk most kissé a szeretet vagy az odaadás felé”.

HALOTTAK GYÜLEKEZETE

Sokaknak szokása az is, hogy részt vegyenek azokon a nagyszerű, bár kezdetlegesebb istentiszteleteken, amiket gyakran tartanak a templomokban, bevallottan a gyermekek számára. Ezeket részletesen leírjuk majd, ha a nevelés kérdéséhez érünk. Érdekes megfigyelni, hogy a közösség templomai istentiszteletének különleges természete láthatóan magára vonja az asztrális világ figyelmét, mert igen sok halott ember szokott részt venni az istentiszteleteken. Ők rájöttek arra, hogy a Dévák is részt vesznek az istentiszteleteken, és hogy ezért óriási erők áradnak rajtuk át, s szeretnének ennek előnyében részesülni. A halottak említett gyülekezete csakis a külvilágból toborzódik, mert a közösségben nincsenek halottak, hiszen mindenki amint a fizikai testét félretette, azonnal egy másikat vesz fel helyette, hogy folytassa a munkát, aminek magát szentelte.

A VALLÁS MESTERE

A közösség életének vallásos és nevelésügyi részét K. H. Mester igazgatja. Ő maga is megteszi, hogy sorban végiglátogatja a templomokat, s elfoglalja a vezető Déva helyét. Ezzel mutatja meg a tényt, hogy benne a lehető legnagyobb mértékben megvan az összes típus valamennyi tulajdonsága. A vallással és neveléssel kapcsolatban működő Dévákat mind az ő parancsai vezénylik. Vannak a közösségnek tagjai, akiket a Dévák különlegesen gyakorolnak, s valószínűnek látszik, hogy az ilyenek majd átmennek a Déva fejlődés vonalára.

IV. Fejezet

A NEVELÉS ÉS A CSALÁD

A GYERMEKEK NEVELÉSE

Amint bizonyára elvárjuk, ebben a közösségben nagy figyelmet fordítanak a gyermekek nevelésére. Olyan nagy fontosságúnak tekintik, hogy semmit se hanyagolnak el, ami bármilyen módon előmozdíthatja. Mindenféle segítőeszközt működésbe hoznak, így a színeket, a fényt, a hangokat, formákat, a villamosságot, mindezt szolgálatra kényszerítik, és azonkívül a Dévák, akik olyan nagy szerepet visznek a munkában, igénybe veszik a természeti szellemek seregeinek segítségét. Belátták, hogy sok olyan dolognak, amiről azelőtt nem tudtak, vagy amit figyelmen kívül hagytak, mert nem tartották fontosnak, megvan a helye és hatása a nevelési folyamatokban, hogy pl. a matematika tanulmányozásához legelőnyösebb környezet nem szükségképpen ugyanaz, mint az, ami legalkalmasabb a zenéhez vagy földrajzhoz.

Az emberek megtanulták, hogy a fizikai agy különböző részeit különböző fények és színek stimulálhatják, hogy némely tárgynak egy villamos árammal kissé telített légkör hasznos, másoknak pedig egész határozottan káros. Mindegyik osztály sarkában ezért áll egy villanygépre szerelt készülék, amelyiknek a segítségével a környező légkört tetszés szerint lehet változtatni. Némelyik szobát sárgával vontak be, kizárólag sárga virágokkal díszítettek és sárga fényel árasztották el. Másokban viszont kék, piros, lila, zöld, vagy fehér uralkodik. Stimuláló hatása van némelyik illatnak is, úgy találták, ezért ezeket is egy szabályos rendszer alapján alkalmazzák.

A legfontosabb újítás talán mégis a természeti szellemek munkája, akik élénken élvezik azt, hogy a rájuk bízott feladatot elvégzik, és élvezik a gyermekek segítségét és serkentését, hasonlóan ahhoz, amint kertészek élvezik a különösen szép növények létrehozását. Többek között felveszik a fény és színek, hangok és villamosság megfelelő befolyásait, és összpontosítják, és mintegy rászórják a gyermekekre úgy, hogy a lehető legjobb hatást idézzék elő. Használják őket a tanítók is egyéni esetekben. Ha pl. valamelyik tanuló egyik osztályban nem érti az eléje tárt kérdést, a tanító hamar küld egy természeti szellemet, hogy agyának egy bizonyos központját érintse és serkentse, ami után egy pillanattal megérti a dolgot. Minden tanítónak tisztánlátónak kell lenni, ez elengedhetetlen feltétele ennek a hivatásnak. Gyakran előfordul, hogy Dévák materializálódnak különös alkalmakkor, vagy hogy bizonyos leckéket adjanak, de úgy látszik, az sohase fordul elő, hogy ők vállalják az egész felelősséget az iskoláért.

Az a négy nagy típus, amit a templomok szimbolizálnak, itt is látható. A gyermekeket gondosan megfigyelik, és a megfigyelés eredményének megfelelően kezelik. A legtöbb esetben már igen zseni korban bekapcsolódnak a fejlődési irányok valamelyikébe, és megadnak nekik minden alkalmat, hogy azt válasszák, amit legjobban szeretnek. Itt nincs nyoma semmiféle erőltetésnek. Még a kicsi gyermekek is tökéletesen tisztában vannak a közösség céljával, és teljesen belátják, hogy kötelességük és kiváltságuk életüket aszerint rendezni. Nem szabad elfelednünk, hogy ezek mind rögtöni újrászületések, és hogy legtöbbjük elmúlt életeiknek legalább valamelyes visszaemlékezéseit magukkal hozták úgy, hogy ezek számára a nevelés egyszerűen ennyit tesz, mint olyan gyorsan, amilyen gyorsan csak lehet, uralmuk alá hajtani új testeiket, és felújítani amilyen gyorsan csak lehet, mindazokat a kapcsolatokat, amelyek az egyik fizikai testből a másikba való átmenet folyamata által veszendőbe mentek.

Természetesen nem következik az semmiképpen, hogy az olyan embernek, aki mondjuk zeneileg fejlett, a gyermekei is zenészek lesznek. Mivel a szülők és tanítók mindig ismerik a gyermekek előbbi életeit, megadnak nekik minden lehetőséget, hogy vagy az utolsó életük fejlődési irányát kövessék, vagy bármilyen más irányt, ami iránt leginkább mutatnak hajlandóságot. A szülők és tanítók közt a legteljesebb az együttműködés. Egy bizonyos tag, akit megfigyeltünk, elvitte gyermekeit a tanítóhoz, megmagyarázott neki minden rájuk vonatkozót részletesen, és folytonosan látogatta a tanítót, hogy megvitassa vele, mi volna a gyermekek számára a legjobb. Ha pl. a tanító úgy véli, hogy egy bizonyos szín különösen kívánatos egy bizonyos tanítvány számára, ezt a gondolatát közli a szülőkkel, akik aztán ezt a színt sokféle-képpen hozzák a gyermek környezetébe otthon is, az iskolában is. Körülveszik vele, használják a ruháihoz, stb. Minden iskola K. H. Mester igazgatása alatt van, és minden egyes tanító személyesen felelős neki.

A KÉPZELŐTEHETSÉG KIFEJLESZTÉSE

Vegyük például az egyik iskola módszerét, amelyik iskola a sárga templomhoz tartozik, és lássuk, hogyan kezdik a legalsóbb osztályban az értelmi fejlesztést. Először a tanító elébük tesz egy kis fénylő gömböt, és felszólítja őket, hogy elméjükben alkossanak róla képet. Némelyik egész kicsi, és már egész jól meg tudja ezt tenni. Mondja a tanító:

„Látjátok az arcomat, most hunyjátok le a szemeteket, látjátok-e még? Most nézzetek erre a gömbre. Be tudjátok csukni a szemeiteket, és mégis látni azt?”

A tanító tisztánlátó lévén, látja, hogy a gyermekek kielégítően megalkotják-e a gondolatképeket, vagy nem. Azokat, akik meg tudják alkotni, naponta gyakoroltatja mindenféle egyszerű formákkal és színekkel. Azután felszólítja őket, hogy képzeljék el, hogy a pont mozog, és maga mögött hagyja nyomát, mint a hullócsillag, ezután pedig, hogy képzeljék el a fénylő nyomot, vagyis egy vonalat. Azután felszólítja őket, hogy képzeljék el, hogy ez a vonal mozog önmagához derékszögben, minden pontja hasonló nyomot hagyva maga után, így gondolatban megalkotják maguknak a négyszöget. Azután elébük teszi a négyszög mindenféle permutációját és felosztását. Felbontja különféle háromszögekre, és megmagyarázza nekik, hogy a valóságban ezek mind élő szimbólumok, amelyeknek megvan a maguk jelentősége. Már az egész kicsi gyermekek tanulják ezeket a dolgokat.

„Mit jelent neked a pont?” – „Az Egyet”. – „Ki az Egy?” – „Isten”. – „Hol van Ő?” – „Mindenütt”.

Nemsokára aztán megtanulják, hogy a kettő jelenti a szellem és anyag kettősségét, hogy egy bizonyos fajtájú és színű három pont jelenti az Istenség három aspektusát, míg három másfajta színű az ember lelkét. Egy magasabb osztály ismer még hármat, amely e kettő között van, és amely nyilvánvalóan a Monádot jelenti. Ilyen módon, vagyis azáltal, hogy nagy eszméket összefüggésbe hoznak egyszerű tárgyakkal, már az egész kicsi gyermekek is tudnak egy csomó teozófiai tanításról, ami bámultba ejtene mindenkit, aki megszokta a régibb és kevésbé intelligens nevelési rendszereket. Megfigyeltünk egy igen elmés szerkezetű óvodai gépezetet: valami elefántcsontszerű golyót – legalább is elefántcsontnak látszott –, amely egy rugó megnyomása után kinyílik kereszt alakúvá, rajta a rózsaszínű rajzával, hasonló a Rózsakereszt szimbólumához, belőle pedig kipattan több kis golyó, amelyek ismét mind szétválnak. Egy másik mozdulattal ismét bezáródik, de a gépezet ügyesen elrejtve marad mindvégig. Mindez

arra való, hogy jelképezze és ábrázolja azt a fogalmat, hogy az Egyből sok lesz, azután a sok ismét visszatér az Egybe.

ELŐBBREHALADOTT OSZTÁLYOK

Egyik magasabb osztályban az a bizonyos fénylő négyszög sajátmagához derékszögben mozog, és kockát hoz létre, még később pedig a kocka mozog önmagához derékszögben, ami által tesseract²² jön létre, amit a legtöbb gyermek képes látni, és a képét világosan megteremteni az elméjében. Azokat a gyermekeket, akik tehetségesek, megtanítják festeni: képeket, fákat és állatokat, tájképeket és történelmi jeleneteket, és minden gyermeket megtanítanak arra, hogy festményét megelevenítse. Megtanítják, hogy gondolatának összpontosításával ténylegesen megváltoztathatja a fizikai képet, a gyermekek pedig büszkék, ha ez sikerül nekik. Ha egy képet megfestettek olyan jól, ahogy csak tudják, a gyermekek rá összpontosítják a figyelmüket és megpróbálják javítani, gondolatukkal megváltoztatni. Ha ezt az összpontosítást naponta egy bizonyos ideig gyakorolják, akkor körülbelül egy hét alatt jelenlény módosításokat tudnak létrehozni. Egy tizennégy éves fiú például, akinek már több a gyakorlata, egész gyorsan meg tudja csinálni.

A gyermek, miután megváltoztatta képét, megtanulja, hogy belőle gondolatformát készítsen, megnézze, komolyan szemlélje, azután csukott szemmel vizualizálja. Először közönséges fizikai képeket vesz, azután adnak neki egy színezett gázzal töltött edényt, ezt a gázt neki akaratának megfeszítésével bizonyos alakokká kell formálnia – vagyis gondolat által formába kényszeríteni –, az edény belsejében gömbbé, kockává, tetraéderré, vagy más ilyenfajta alakulattá változtatnia. Sok gyermek egy kevés gyakorlat után könnyen meg tudja ezt tenni.

Azután felszólítják őket, hogy emberi alakba formálják, azután pedig, hogy annak a képnek formájába, amit az előbb néztek. Ha ezt a gáznemű anyagot már meglehetősen könnyen tudják kezelni, megpróbálják ugyanazt az éteri anyaggal, azután az asztrálissal, aztán a tisztán mentális anyaggal. A tanító maga készít számukra materializációkat, hogy szükség esetén ezeket megvizsgálhassák, ilyenképpen hatolnak mindjobban felfelé, és képesek előbbre haladott gondolatteremtésekre. Mindezek az osztályok szabadon látogathatók, így gyakran megtörténik, hogy szülők, barátok és más idősebb emberek szeretnek részt venni, és gyakorolni a gyermekek feladatait.

AZ ISKOLARENDSZER

Nincs itt semmi olyan, mint bennlakó intézet, a gyermekek mind boldogan élnek ott-hon, és azt az iskolát látogatják, amelyik nekik legjobban megfelel. Némely esetben a Dévapapok nevelnek gyermekeket arra, hogy helyeiket elfoglalják, de még ezekben az esetekben sem viszik el otthonról a gyermeket, bár rendszeren védőburokkal veszik körül, hogy más rezgések ne zavarják a Déva által reá árasztott befolyást.

A gyermekek nem tartoznak osztályokba a régi módszerekben ismeretes beosztás szerint, mindegyik gyermeknek van egy számsorozata a különböző tantárgyakra vonatkozólag. Egyik tárgyból például lehet, hogy az első osztályban van, egy másik tárgyból a harmadikban, még egy másiktól pedig talán az ötödikben. Még a kicsi gyermekeknél is sokkal inkább olvasóteremszerű a berendezés, mint tanterem. Ha meg akarjuk ezt a rendszert érteni, egy pillanat-

²² tesseract: négydimenziójú test. - Ford.

ra se szabad elfelednünk a rögtöni újraszületés hatását és azt, hogy következésképpen ezek a gyermekek nemcsak általában sokkal okosabbak és fejlettebbek más velük egykorú gyermekeknél, hanem egyenlőtlenül fejlettek is. Némelyik gyermek négyéves korában többre emlékszik előbbi testöltéseiből, és hogy akkor mit tanult, mint más nyolc vagy kilencéves. Viszont némely gyermek egyes tárgyra világosan és részletesen emlékszik, más tárgyakra vonatkozó tudásukat pedig majdnem teljesen elfelejtették, még ha ez a tárgy semmivel se nehezebb annál. Itt tehát teljesen rendkívüli körülményekkel van dolgunk, és a használt módszereket hozzájuk kell alkalmazni.

A tanulás megkezdése előtt mindnyájan felállnak, és énekelnek. A reggeli tanidő alatt négy tanórájuk van, de ezek rövidek, és mindig van köztük játszásra szánt szabadidő. A többi házhoz hasonlóan a tanteremnek nincsenek falai, hanem oszlopok tartják a tetőt, és így tulajdonképpen a gyermekek egész élete, csakúgy, mint a közösség minden többi tagjéé, a szabadban folyik le. Mindazonáltal a gyermekeket még ebből a szobának alig nevezhető helyiségből is kiküldik minden leckeóra után, és hagyják őket az iskolát körülvevő parkban játszani. Fiúk és lányok megkülönböztetés nélkül együtt tanulnak. A reggeli tanidőt azok a tárgyak foglalják el, amiket kötelezőknek lehetne nevezni, azok a tantárgyak, amiket mindenki tanul. Délután vannak külön leckék egyes tantárgyakból olyanok számára, akik ezek iránt érdeklődnek, de a gyermekek tekintélyes része megelégszik a reggeli munkával.

A TANTERV

Az iskolai tanterv más, mint a huszadik század tanterve. Még a tantárgyak is nagyobb részt mások, de még azokat is, amelyek ugyanazok, egészen másképpen tanítják. A számtant például igen nagyon leegyszerűsítették. Nincs semmiféle bonyolult súly vagy egyéb mérték, mert mindent levezettek a tízes rendszerre. Keveset számolnak, és a hosszú számsorok részletes kidolgozását tűrhetetlenül unalmasnak nyilvánítanak. Nem tanítanak semmit, ami nem gyakorlatilag hasznos az átlagember későbbi életére: minden egyébnek utánanézhettek a szakkönyvekben.

Korábbi évszázadokban voltak logaritmus könyvek, amelyeknek segítségével elkerülhették a hosszadalmas és bonyolult számításokat. Most ez a rendszer megvan, csak hogy óriási módon megnövekedve, de egyszersmind összesűrítve. Olyan rendszer ez, amelynek segítségével bárki, aki ismeri a könyvet, néhány perc alatt rájöhet bármilyen nehéz számítás eredményére. A gyermekek tudnak számolni csakúgy, mint a felnőtt tud logaritmusokat kiszámítani, de rendszeresen mégis könyvet vesz a kezébe, hogy hosszú számokat magába foglaló unalmas folyamatokra ne pazarolja az idejét.

A számtan náluk nem önálló tantárgy, hanem csak arra való, hogy lehetővé tegye a szilárd testekkel és magasabb dimenziókkal foglalkozó mértan számításait. Az egész dolog annyira különbözik az előző eszméktől, hogy nehéz világosan megmagyarázni. A gyermekek számtani feladataiban például soha sincs szó pénzről, se valami bonyolult számításról. Elég, ha megértik a feladatot és tudják, hogyan kell megoldani. A tanító elmélete az, hogy ne terhelje a gyermekek agyát gépies dolgokkal, hanem hogy kifejlessze képességeiket, és megmondja nekik, hol találják meg a tényeket. Senki sem gondolna például arra, hogy egy hat számjegyű számsort ugyanolyan számsorral szorozzon, hanem vagy elővesz egy számológépet (ezek közhasználatban vannak), vagy azoknak a könyveknek egyikét, amelyekről már beszéltem.

Az írás és olvasás problémája egyáltalán sokkal egyszerűbb, mint volt azelőtt, mert mindent fonetikusán írnak, és így a kiejtés mindig helyes, ha a leírtat mindig egyformán ejtik

ki, vagyis egy bizonyos szótagnak mindig ugyanaz a kiejtése. (Ez főleg az angol nyelvre vonatkozik, ahol annyira bonyolult a kiejtés. – Ford.) Az írás kissé hasonlít a gyorsírásra. Van rajta elég tanulni való, de ha egyezer megtanulták, sokkal jobb és hajlékonyabb eszköz, mint bármelyik régi nyelv, mert majdnem olyan gyorsan lehet írni, amilyen gyorsan az átlag ember beszél. Sok rövidítés is van benne, és így gyakran egy egész mondatot egy jellel ki lehet fejezni, mintha villám cikázna végig a papíron.

A nyelv, amit beszélnek, természetesen angol, hisz a közösség angol nyelvű országban keletkezett, de tekintélyesen megváltozott. Sok igeforma megváltozott, és némely szó is más. Minden tantárgyat egészen másképpen tanulnak. Senki sem tanul történelmet, egyes különálló érdekes történeteket kivéve, de mindenkinek van a házában egy olyan könyv, amely magában foglalja az egész történelem összefoglalását. Földrajzot tanulnak még, de csak korlátolt mennyiségben. Tudják, hogy élnek a különböző fajok, és igen pontosan ismerik a fajok közti különbségeket és az általuk kifejlesztett tulajdonságokat. De az üzleti oldala a dolognak eltűnt végképp. Senki se törődik Bulgária exportjával, senki se tudja, hol készítenek gyapjúkelméket, de nem is akarja tudni. Mindezeket a dolgokat egy szempillantás alatt megtalálják azokban a könyvekben, amelyek minden ház bútorzatához tartoznak, és időfecsérlésnek tekintenek, ha valaki ilyen értéktelen tényekkel terhelné az emlékezetét.

Az egész tanterv szigorúan a hasznosságon alapul. Nem tanítják a gyermekeket semmire, amit a lexikonban könnyen megtalálhatnak. A tantervük úgy van kidolgozva, hogy a nevelés a szükséges és értékes tudásra szorítkozik. A tizenkét éves fiúnak megvan maga mögött, fizikai agyában, a teljes emlékezete mindannak, amit előbbi életeiben tudott. Szokásos egy talizmánt magával vinni egyik életből a másikba, ami segíti a gyermeket, hogy új eszközeiben újból emlékezzék, ezt a talizmánt már előző életében is hordta, és így telítve van annak az életnek a magnetizmusával, és most újból felélesztheti ugyanazokat a rezgéseket.

GYERMEK – ISTENTISZTELETEK

Még egy érdekes mozzanata a nevelésnek az, amit gyermek-istentiszteletnek neveznek a templomban. A gyermekeken kívül sokan mások is részt vesznek ezekben, különösen azok, akik még nem egészen érték el a már leírt istentisztelet színvonalát. A gyermek-istentisztelet a zene-templomban rendkívülien szép, a gyermekek előadnak egy sorozat kecses mozdulatot és amint körüljárnak, énekelnek, és hangszereken játszanak. A szín-templomi hasonlít egy különösen pazar operai pantominra, és nyilvánvaló, hogy sokszor, gondosan próbálták.

Egyik esetben előadják a babiloni papok kórustáncát, ami a bolygóknak a nap körüli keringését jelképezi. Ezt egy nyílt téren adják elő, amint az Asszíriában szokásos volt, és a gyermekek csoportonként különleges színekbe öltöznek (ezek a különböző bolygókat jelentik), és harmonikusan mozognak, és így egyúttal csillagászati leckét kapnak. Nem szabad azonban elfelednünk, hogy ők teljesen tudatában vannak annak, hogy szent vallási szertartásban vesznek részt, és hogy ha jól és alaposan végzik, nemcsak saját maguknak lesz hasznára, hanem ez szolgálataiknak felajánlása is az Istenségnek. Megmondták nekik, hogy ezt tették egy régi vallásban is sok ezer évvel ezelőtt.

A gyermekek nagy gyönyörűséget találnak benne, és versengenek azért, ki játssza a Nap szerepét! A büszke szülők is nézik az előadást, és örülnek, ha azt mondhatják: „az én fiam ma Merkúr szerepét játssza”, és így tovább. A bolygóknak mindnek vannak holdjaik, némely esetben több mint azelőtt ismeretes volt, így világos, hogy a csillagászat haladt. A

Szaturusz gyűrűit figyelemreméltón jól ábrázolja egy gyermekcsoport, amelyik folytonosan mozgásban van, a négyes (quadrilla) tánc egyik figurájához hasonló alakulatban. Különösen érdekes az, hogy a Szaturusznak még a belső fátyol (?) gyűrűjét is ábrázolják, amennyiben azok a gyermekek, akik a legközelebbi gyűrűn belül vannak, lenge köntöseiket lebegtetik úgy, hogy azt jelképezzék. A holdak egyes gyermekek vagy párok, akik a gyűrűn kívül keringőznek. Mindezen idő alatt, bár óriási módon élvezik, sohase felejtik el, hogy vallási szertartást végeznek, és hogy ezt Istennek ajánlják fel. Egy másik tánc nyilvánvalóan az élet átvitelét jelzi a Holdláncról a Földláncra. Ilyen módon kapnak a gyermekek mindenféle oktatást, ami félig játék, félig vallásos szertartás.

SZIMBOLIKUS TÁNCOK

Vannak nagy ünnepélyek, amelyeket minden templom megtart ilyenféle különleges előadásokkal, és ilyen alkalmakkor mindenki a legjobbját nyújtja hatalmas díszítések dolgában is. Az épületek úgy vannak elrendezve, hogy a körvonalak folytonos foszforeszkálás-szerű fényben ragyognak, nem lámpákkal, hanem olyan izzással, ami az anyagból látszik kiáradni. Az építkezés vonulatai kecsesek, és pompás hatást keltenek. A gyermekek istentisztelete színekben való nevelés. A színösszetételek és vegyületek valóban csodaszépek, és a gyermekek fegyelmezettsége tökéletes. Nagy tömegek azonosan vannak felöltözve a leggyönyörűbb színekben, amelyek halványak és mégis ragyogók, és ki- s belejtenek egymás közt a legbonyolultabb figurákban.

Kórustáncukban tudják, mert tanították őket reá, hogy a csillag színét nemcsak azért viselik, mert az a szemnek szép, hanem hogy meg kell próbálniuk, mentálisan ugyanazt a szint megalkotni. Utasítják őket, hogy próbálják elképzelni magukat, mint azt a szint, és hogy gondolják, hogy ők ténylegesen részei a Merkúr vagy Vénusz bolygónak, aszerint, hogy mi a szerepük. Mozgásuk közben énekelnek és játszanak, minden egyes bolygónak meglévén a maga különleges akkordjai, úgy, hogy a bolygók, amint a nap körül keringenek, a szférák zenéjének utánezatát hozhatják létre. Ezekben a gyermek-istentiszteletekben gyakran részt vesznek a Dévák is, és segítenek a színekben és a zenében is. Kâma Dévák és Rûpa Dévák egyaránt egészen szabadon mozognak az emberek között, és részt vesznek a mindennapi életben.

Rendkívül érdekes a sárga Templommal összefüggésben lévő gyermek-istentisztelet. Itt a táncok gyakran mértani formákban folynak, de az alakulatokat nehéz leírni. Egyik előadás például rendkívül szép és hatásos. Aranybrokát köntösökbe öltözött harminckét fiú áll bizonyos meghatározott rendben, nem egy szinten, hanem emelkedő fokokon. Nyilvánvaló, hogy valami szilárd test szögeit jelképezik. Kezeikben aranyszínű vastag kötelet tartanak, még pedig úgy, hogy egyiket a másikkal összekötve egy bizonyos figura, mondjuk a dodekaéder körvonalait jelzik.

Hirtelen, egy előre megbeszélt jelre, elejtik a kötél egyik végét, vagy egy másik fiúnak dobják oda, és a körvonal egy pillanat alatt az ikozaéder körvonalát mutatja. Rendkívül hatásos ez, és figyelemre méltó látszatát kelti annak, hogyan változik át egyik szilárd test egy mássikká. Mindezek a változások bizonyos rendben történnek, ami valamiképpen összefügg az anyag fejlődésével a síkokon egy naprendszer kezdetén. Egy másik mozgás nyilvánvalóan az atomok keletkezését a buborékokból iparkodik szemléltetni. A gyermekek képviselik a buborékokat. Néhány kirohan középről, és bizonyos módon helyezkedik el. Azután ismét berohanak középre, és ismét kijöve, másképpen helyezkednek el, nagyobb távolságra a középponttól. Mindehhez sok gyakorlatra van szükség, de a gyermekek nagyon lelkesnek látszanak.

AZ ALAPVETŐ ESZME

Nevelés és vallás annyira egymásba kapcsolódnak, hogy nehéz őket egymástól világosan elválasztani. A gyermekek a templomban játszanak. Az alapvető eszme, amit szemük előtt tartanak az, hogy mindez csak a fizikai oldala valami sokkal nagyobbnak és nagyszerűbbnek, ami a magasabb világokhoz tartozik, és így érzik, hogy mindennek, amit tesznek, van belső oldala, és remélik, ezt megvalósíthatják, közvetlenül láthatják és megérthetik. Ezt mindig a szemük elé tartják, mint erőfeszítéseiknek a végső jutalmát.

SZÜLETÉS ÉS HALÁL

Azokat a különböző befolyásokat, amelyeknek olyan jelentős szerepük van a gyermekek nevelésében, már születésük előtt alkalmazzák. Ismételten hangsúlyoznunk kell azt, hogy ha születést várnak, nemcsak az apa és anya, de mindenki, akit illet, teljesen tisztában van avval, hogy milyen egó jön hozzájuk, ezért ügyelnek arra, hogy hónapokkal a tényleges megszületés előtt a környezet mindenképpen megfeleljen annak az egónak, és olyan legyen, hogy tökéletes fizikai testet hozzon létre.

Nagy súlyt helyeznek a szép környezet befolyására. A leendő anyának mindig gyönyörű képek és kecses szobrok vannak a szemei előtt. Az egész életet áthatja a szépségnek ez az eszméje, olyannyira, hogy a közösség elleni gonosztettnek tekintenék, ha bármelyik tárgy csúnya vagy esetlen volna. Az építészetben mindenütt a vonalaknak éppúgy, mint a színeknek szépsége a legelső szempont, de ugyanez áll az élet apróbb szükségleti tárgyaira vonatkozólag is. A gyermek születése előtt már előkészületeket tesznek neki: anyja főképp bizonyos színekbe öltözik, és olyan virágokkal és fényekkel veszi magát körül, amelyekről úgy tartják, hogy a legmegfelelőbb fajtájúak.

A szülőket az illetékes felek közösen állapítják meg, a halál pedig rendesen önkéntes. Mivel ennek a közösségnek a tagjai teljesen egészséges életet élnek és tökéletes egészségügyi berendezésekkel veszik magukat körül, a betegséget úgyszólván kiküszöbölték, és így egy-egy szerencsétlenség ritka esetét kivéve senki se hal meg mástól, mint öregségtől, és senki se veti le a testét addig, ameddig hasznát tudja venni. Nem is érzik azt, hogy otthagyják az életet, hanem csak azt, hogy kicserélik egyik elhasznált eszközüket. A töprengés és az egészségtelen körülmények teljes hiánya minden bizonnyal nagyban hozzájárul a fizikai élet meghosszabbításához. Senki se látszik öregnek nyolecvan éven alul, de sokan elérik a száz évet is, sőt túlélnek azt.

Amikor valaki úgy érzi, hogy erői kezdik elhagyni, elkezd körülnézni kíváncsian újszülöttség után. Kikeres egy apát és egy anyát, akikről azt hiszi, hogy illenek hozzá, és elmegy hozzájuk megkérdezni, hajlandók-e őt magukhoz venni. Ha igen, akkor megmondja nekik, hogy előreláthatólag nemsokára meg fog halni, azután átadja nekik személyes talizmánját, amelyet egész életében viselt, azonkívül elküldi nekik mindazokat a személyes értéktárgyait, amelyeket át akar vinni a következő életébe. A talizmán rendesen az egónak megfelelő különleges típusú ékkő, a zodiákus ama jeléhez tartozó, amelyhez ő mint egó tartozik, az a befolyás, ami alatt ő elérte az egyéniesülést. Ezt ő mindig viseli, úgy, hogy teljesen megteljen az ő magnetizmusával, és gondosan úgy intézkedik, hogy a következő életében átadják neki, mert ez segíti majd az új testben feléleszteni az előző élet emlékezetét, és így könnyebb neki megszakítatlanul megőrizni életének, mint egónak tudatát.

Ez az amulett mindig az ő egó-nevével egyezik, azzal a névvel, amit magával visz egyik életből a másikba. Sok esetben már a mindennapi életben használják azt a nevet, de mások azt a nevet örökítik meg, amit akkor viseltek, mikor beléptek a közösségbe, ezt a nevet viszik magukkal életről életre, csak a végződését változtatják meg aszerint, amint férfiak vagy nők az egyes életekben. Minden személynek tehát megvan a saját neve, az állandó neve, azonkívül pedig minden testöltésben hozzáveszi annak a családnak a nevét, amelybe a sorsa, vagy a választása szerint beleszületett.

A személyes értéktárgyak közt nincs pénz, se semmi, ami a pénzre emlékeztet, mert pénzt már nem használnak, és senkinek sincs egyebe, mint valami házban, vagy földben, vagy más tulajdonban levő életjáradéka. De van néha néhány könyve, vagy dísz tárgy, amit szeretne megtartani, ezek azok, amiket átad jövőendő apjának vagy anyjának, akik mikor meghallják, hogy a halála közeleg, akkor elkezdhetnek reá készülni. Ő maga nem változtatja meg rendes életmódját, nem tesz semmit, ami a legkisebb mértékben is öngyilkosságra hasonlítana, egyszerűen elveszti élni akarását, elengedi az életét, hogy úgy mondjam, és rendesen csöndben, rövid időn belül átmegy álmában. Valóban rendesen mihelyt megbeszélték a dolgot, elmegy lakni leendő szüleihez és az ő házukban hal meg.

Semmiféle temetkezési szertartás nincs, mivel a halált egyáltalán nem tekintik legkevésbé se fontos eseménynek. A testet nem égetik el, hanem valami retorta-félébe teszik, amelybe valami vegyszert öntenek, valószínűleg valamiféle erős savat. A retortát azután légmentesen elzárják, és egy erőt, amely hasonlít a villamossághoz, csak hogy annál sokkal erősebb, átvezetnek rajta. Amikor kinyitják a retortát, a művelet végeztével, nincs benne egyéb finom szürke pornál. Ezt nem teszik el, se nem tekintenek rá semmiféle tisztelettel. A testnek ezt az elporlasztását könnyen elvégzik otthon, mert a készüléket kívánságra elviszik bárhová. Nincs semmiféle szertartás, és az elhalt barátai nem gyűlnek össze erre az alkalomra.

Eljönnek azonban, és meglátogatják nemsokára a megszületése után, mivel meglátásuk segíti az új csecsemő testében feléleszteni az emlékezést. Ilyen körülmények közt természetesen nincsenek semmiféle imádságok vagy szertartások a halottakért, nincs arra se szükség, hogy az asztrális világban segítsék őket, mert a közösség minden egyes tagja emlékszik elmúlt életeire, és tökéletesen jól ismeri azt a testet, amelyet el fog foglalni, mihelyt az a számára elkészül. A közösség sok tagja folytatja munkáját, mint a világ láthatatlan segítője, de a közösségen belül semmi ilyen nem szükséges.

A Manu pontos feljegyzéseket vezet közössége minden egyes tagjának minden testet öltéséről, és igen ritka esetekben beleszól egy egó szüleinek a megválasztásába. Általános szabály az, hogy a közösség minden tagja már maga mögött hagyott olyan durvább karmát, ami őt a választásban korlátozná. Saját típusukat, valamint a nekik szükséges körülményeket is eléggé ismerik, hogy ne válasszanak hozzájuk nem illőt, és így majdnem minden esetben teljesen szabadon választhatják a saját elhelyezkedésüket. A dolog azonban mindig a Manu tudtával történik úgy, hogy Ő megváltoztathatja a tervet, ha nem ért vele egyet.

Általában a meghaló embernek szabadságában áll jövő születésének nemét megválasztani, és sokan úgy látszik, szokássá teszik, hogy felváltva férfi és női testet vegyenek fel. De erre nézve nincs semmiféle szabály, és minden a lehető legszabadabban van hagyva, bár meg kell a közösségben tartani a nemek kellő arányát, és ha egy időre az egyik nem túlsúlyba kerül, akkor a Manu felhívást intéz önkéntesekért, hogy a dolgok ismét egyensúlyba jöjjenek. A szülők szokás szerint úgy rendezik a dolgokat, hogy egy-egy családban tíz vagy tizenkét gyermek legyen, és pedig rendesen egyenlő számú fiú és leány. Nem ritka eset az ikrek, sőt a

hármasként sem. Egyik gyermek születésétől a másikig többnyire két vagy három évi időköz van, nyilvánvalóan vannak erre nézve elméleteik. A nagy cél az, hogy tökéletes gyermekeket hozzanak a világra, és nem is lát az ember nyomorékokat, vagy eltorzított alakokat, gyermekhalandóság nincs. Világos, hogy a gyermekszülés fájdalmai majdnem elenyészőkké törpültek, valóban, úgy látszik, alig van fáradság vele, kivéve talán egy kevés az első gyermeknél.

HÁZASSÁG

Evvel eljutottunk a házasság kérdéséhez. Erre nézve nincs korlátozás, kivéve azt az egyet, hogy senkinek se szabad a közösségen kívül házasodnia. Általában azonban nem tartják kívánatosnak, hogy a vallási érzés ugyanazon típusához tartozó egyének összeházasodjanak. Nincs ez ellen se szabály, de hallgatólagosan elismeri mindenki, hogy a Manu egészben véve jobban szereti, ha nem teszik, bár Ő nem vonja meg a beleegyezését olyan esetekben, amikor ellenállhatatlan vonzódást lát. Van azonban egy általános érvényű kifejezésük, amely gyakorlatilag minden dolog vitán felül helyez, és ez: „Ő sem kívánja”.

Az emberek maguk választják élettársaikat – ténylegesen szerelmesek lesznek – csakúgy, amint azelőtt, de az uralkodó eszme mindenképpen a kötelesség. Ezért még szívügyekben sem enged meg magának senki olyan cselekvést vagy érzelmet, amiről nem hiszi, hogy a közösség javát szolgálja. A döntő ok sohasem a szenvedély, hanem a kötelesség. A közösséges nemi szenvedélyeken megtanultak uralkodni, és így most azért egyesülnek, mert határozottan az a szándékuk, hogy előbbre vigyék a közösséget, és hogy jó testeket teremtsenek erre a célra. A házasságot főképpen erre való alkalomnak tekintik, és mindaz, ami a létrehozásához szükséges, vallási és erkölcsi aktus, amelyet gondosan kell irányítani. Saját maguknak a LOGOSZ iránt való felajánlásának része ez, és így senkinek se szabad vele összefüggésben egyensúlyát vagy józanságát elveszteni.

Ha ketten szerelmesek lesznek egymásba, és amint mi mondani szoktuk, eljegyzik egymást, elmennek a Manuhoz magához, és áldását kérik az egyesülésükre. Rendesen megbeszélnek a dologról egy jövőbeli fiú vagy lánygyermekükkel, és így amikor a Manuhoz mennek, elmondják, hogy ez, vagy az tőlük kíván megszületni, és engedélyt kérnek az összeházasodáshoz. A Manu megvizsgálja őket, hogy lássa, összeillenek-e, és ha beleegyeznek, akkor elmondja ezt a formulát: „Aldott legyen az együttélésetek”. A házasságot majdnem teljesen csak a jövőbeli utód szempontjából tekintik. Néha ezek rendezik el. Valaki elmegy egy másvalakihez, és ezt monda neki:

„Előreláthatólag néhány héten belül meg fogok halni, és szeretném, ha te és X úrnő lennétek a szüleim, mivel mindkettőtökkel vannak karmikus kapcsolataim, és szeretném ezeket ledolgozni. Nem volna ez nektek kellemetlen?”

Gyakran úgy látszik, elfogadják az ilyen indítványt, és ez a rendszer jól működik. Egy férfit láttunk, akit találomra kikerestünk csak azért, hogy megvizsgáljuk. Ennél három egó akart testet ölteni, és így amikor jövőbeli feleségét elvitte a Manuhoz, ezt kérdezte: „Összeházasodhatunk-e mi ketten, mert ez a három egó nálunk akar megszületni?”

A Manu megadta a beleegyezését. Más esküvői szertartás nincs, mint ez a Manu áldása, se nem csinálnak a házasság tiszteletére ünnepélyt, ajándékokat sem adnak. Még olyasmint, mint házassági szerződés sincs. A házasságok kizárólag egyenlők, és válás egyáltalán nem fordul elő, bár a megegyezés közös megállapodással mindig felbontható. Az emberek határozottan avval a szándékkal házasodnak össze, hogy egy bizonyos léleknek eszközt te-

remtsenek, és ha ezt sikeresen megtették, úgy látszik, teljesen rájuk van bízva, hogy megújítják-e a megegyezést, vagy nem. Mivel a szülőket gondosan megválasztják, legtöbb esetben megújítják a megegyezést, és élethossziglan férj és feleség maradnak. Vannak azonban esetek, amikor véget vetnek a megegyezésnek, és mindkét fél új egyesülést köt. Itt is, mint minden más dologban, a kötelesség az egyetlen uralkodó tényező, és mindenki mindig kész saját személyes kényelméről lemondani azért, amit a közösség számára a legjobbnak vélnék. Ezért sokkal kevesebb a szenvedély ezekben az életekben, mint a régebbi századokéiban. A legerősebb szeretet talán a szülők és a gyermekek közti vonzalom.

Vannak esetek, amikor az íratlan szabályt, hogy senki se házasodjon össze a magáéval azonos típusal, félreteszik, mint például akkor, ha olyan gyermekeket kívánnak létrehozni, akiket a Dévák nevelnek majd papoknak egy bizonyos templom számára. Abban a ritka esetben, ha valaki baleset folytán hal meg, azonnal bekerítik asztrális testébe, és rendelkeznek az újraszületése felől. Nagyon sokan szeretnének a Tanács tagjainak gyermekeiként születni, mindazonáltal ezeknek csak a rendes számú gyermekük lehet, nehogy a minőség elfajuljon. A Manu családjába való születés a legnagyobb tisztesség, de az Ő gyermekeit természetesen Ő maga választja ki.

A nemek közt nincs rangkülönbség, és különbség nélkül végeznek minden adódó munkát. Erre vonatkozólag érdekes lehet egy akkori elme nézetét feljegyezni, amelyet erre a célra megvizsgáltunk. Ez az ember úgy látszik, nem tart sokat a férfi és nő közötti különbségről. Azt mondta, kell lenni mindkettőből, hogy a fajt meg lehessen alapítani, de tudjuk, hogy jön jobb idő a nők számára. Érti, hogy a gyermekviselés által a nők a munka nehezebb részét vették magukra, és ezért sajnálni és védeni kell őket. A Tanács azonban teljesen férfiakból áll, és a Manu igazgatása alatt tagjai kísérleteznek elme-szülte testek megteremtésével. Létrehoztak már néhány tiszteletreméltó emberpéldányt, de még nem sikerült nekik a Manut kielégíteni.

V. Fejezet

ÉPÜLETEK ÉS SZOKÁSOK

FAJI JELLEGZETESSÉGEK

A közösség megjelenésében még mindig hasonlít a hatodik alfajhoz, amelyből származott, vagyis fehér faj, bár vannak közöttük sötétebb hajú és barna szemű és spanyol vagy olasz arcvonású emberek. A faj testalkata határozottan magasabb lett, mert a férfiak egyike sincsen hat láb (kb. 183 cm) alatt, és még a nők is csak valamivel kisebbek ennél. Az emberek mind izmosak és arányosak, és nagy figyelmet fordítanak testgyakorlásra és az izmok egyforma kifejlesztésére. Megjegyzésre érdemes, hogy szabad és kecses testtartásukat késő öregkorukig megőrzik.

KÖZÉPÜLETEK

Az elején megemlítettük, hogy amikor a közösséget megalapították, egy nagy csoport központi épületet emeltek, s hogy az első telepések házai ezek köré csoportosultak, azonban mindig megfelelő távolságban egymástól a gyönyörű kertek számára. Ebben az időben sok alárendelt város keletkezett a kerületben, bár talán a város kifejezés félrevezető lehetne a huszadik századbeli olvasó számára, mivel itt nincs semmi, ami hasonló lenne ahhoz a városhoz, amelyet mi városnak megszoktunk. A települések inkább a bájos parkok és kertek között elszórt villacsoportoknak lennének nevezhetők, de legalább is mindegyik településnek megvan a maga temploma, és így mindegyik lakó könnyen elérheti azt a templomot, amelyet előnyben részesít. A birtok lakott része nem nagy területű, körülbelül 50 mérföld (80 km) átmérőjű, és így még a központi épületek is könnyen elérhetők azok részére, akiknek dolguk van ott. Rendesen mindegyik templom körül vannak nyilvános épületek is, egyfajta nyilvános csarnok, gazdag könyvtár és iskolaépületek.

HÁZAK

A közösség részére annak megalapítása alatt épített házak mind ugyanazon terv szerint épültek, és bár az azóta épültekben sok egyéni ízlés mutatkozott, a vezérelv ugyanaz maradt. Építészetüknek két fő jellegzetessége, amely annyira megkülönbözteti azt majdnem minden előzőtől, a falak és sarkok hiánya. Házak, templomok, iskolák, gyárak, mind oszlopokon nyugvó tetőkből állnak csupán, olyan oszlopokon, amelyek sok esetben hasonlítanak az egyiptomi templomok oszlopaihoz, csak sokkal könnyedebbek és kecsesebbek. Gondoskodás történik azonban arról, hogy az oszlopok közötti teret szükség esetén bezárhassák valamilyen olyan szerkezettel, amely a korábbi századok automatikus, gördülő, üzleti kirakatokat záró redőnyére emlékeztet, ez azonban tetszés szerint átlátszóvá is tehető. Ezt az alkalmatosságot azonban igen ritkán használják, és a népesség élete éjjel és nappal úgyszólván a szabad ég alatt folyik le. Mindenféle alakú és terjedelmű kupola igen kedvelt. Néhány hasonlít a Szent Péter bazilikához, csak kisebb, mások alacsonyabbak és terjedelmesek, mint palermói San Giovanni degli Emeriti székesegyházéi, némelyeknek lótusz bimbó alakjuk van, mint a mohamedán mecseteknek. Ezek a kupolák tele vannak ablakokkal, vagy maguk is valamilyen átlátszó anyagból épültek különféle színekben. Minden templomnak van egy központi kupolája, és minden háznak is van legalább egy. A házak általános terve a kupola alatt egy kör- vagy tojás alakú csarnok, amely az általános lakószoba. Kerületének háromnegyed része teljesen

nyitott, de a negyedik rész mögött gyakran épülnek szobák és helyiségek, amelyek különböző célokat szolgálnak, s amelyek az oszlopoknak csak fél magasságáig terjednek. E felett más kisebb szobák vannak, amelyeket hálószobáknak használnak. Mindezeknek a szobáknak, bár egymástól el vannak választva, kifelé nincsenek falaik, és így a bennük lakó emberek tulajdonképpen még mindig a szabad ég alatt vannak. Sarkok sehol sincsenek, mindegyik helyiség kör- vagy tojás alakú. A tetőn mindig van olyan rész, amelyen járkálni is lehet. Minden ház tele van virággal, szobrokkal. Egy másik meglepő jellegzetessége ezeknek a víznek mindenütt levő bősége, szökőkutak, mesterséges vízesések, apró tavak és vízmedencék vannak mindenfelé.

A házakat mindig a tetőről világítják. Lámpákat nem lehet látni, maga a kupola sugározza ki a fényt, amelynek színét tetszés szerint lehet változtatni. A kisebb szobákban a tetőzet van úgy megalkotva, hogy a világosságot hasonló módon sugározza szét. A parkok és az utcák éjjel lágy és holdszerű, de mindent betöltő fénnel vannak megvilágítva, amely sokkal inkább közeledik a nappali világossághoz, mint minden előző kísérletezés.

BÚTORZAT

A bútorzat általában azzal tűnik fel, hogy nincsen. (Esetleg a távollétével tündöklük?) A házakban alig látni székeket, és a nyilvános csarnokokban és templomokban egyáltalán nincsenek ülőhelyek. Az emberek valamilyen keleti stílusban párnákon nyugszanak, vagy talán még inkább római stílusnak nevezhetnénk, mert nem keresztbetett lábakkal ülnek rajtuk. A párnák maguk is igen különösek, ezek vagy légpárnák, vagy növényi készítmények, amelyek valami különleges lágy, a kókuszdió rostjához hasonló rostos anyaggal vannak megtömve. Ezek a dolgok moshatók, és tényleg mossa is azokat állandóan. Ha a templomba, könyvtárba, vagy valami nyilvános összejövetelre mennek, akkor rendszerint mindenki magával viszi a saját légpárnáját, de a házakban nagy számmal hevernek szerteszéjjel párnák, és bárki is használhatja azokat.

Vannak azután kis alacsony asztalok, vagy inkább könyvtartó állványoknak lehetne nevezni, amelyeket laposra lehet állítani, mint az asztalt. A padló mind márványból vagy márványszerűre csiszolt kőből van, gyakran bíborszínű. Az ágyak vagy levegővel, vagy vízzel vannak telítve, vagy abból a növényi anyagból készülnek, amelyekből a párnák, és a padlóra vannak fektetve, vagy néha felfüggesztve, mint a függőágyak, de állványokat nem használnak. Abban a néhány esetben, ahol aránylag állandónak tekinthető falak is vannak, mint pl. a hálószobák között, vagy az irodahelyiség és a nagy csarnok között, ezek a falak szépen ki vannak festve tájképekkel és történelmi jelenetekkel. Különleges, hogy mindezeket a dolgokat egymás között ki lehet cserélni, de van egy hivatal is, amely ezeket a cseréket eszközli, egyfajta díszletkölcsönző, amelynek közvetítésével bárki kicserélheti a falakat vagy szobrokat, amelyek a házát díszítik, ha kedve van hozzá.

RUHÁZAT

A népesség ruházata egyszerű és kecses, de egyúttal szigorúan ragaszkodnak a hasznosságához. A legtöbb hasonlít a jelenlegi indiai ruházathoz, néha pedig az ó-görög ruházathoz. Egyformaság nincsen bennük, és az emberek mindenféle dolgot hordanak. Nincs azonban semmi összhangellenes, minden tökéletesen ízléses. Úgy a ragyogó, mint a szelíd színeket egyaránt hordják a férfiak és nők is, mivel úgy látszik, semmi különbség sincs a nemek öltözködése között. Gyapjából nem készítenek semmit sem, azt sohasem hordják. A használt anyag kizárólag vászon vagy gyapot, de be van áztatva valami kémiai anyagba,

amely a rostjait megvédi, és így az öltönyök hosszú ideig megmaradnak, noha naponta mosásuk azokat. A kémiai folyamat fényes atlaszszerű felületet kölcsönöz az anyagnak, de nem szünteti meg annak lágyágát vagy hajlékonyságát. Cipőket, szandálokat, vagy bármilyen lábbelit a közösség tagjai nem viselnek, és alig néhányan hordanak kalapot, bár van néhány a panamához hasonló, és egy-két kis vászonsapkát is láthatunk. Az az idea, hogy bizonyos hivatalos viselők megkülönböztető ruhát hordjanak, teljesen eltűnt, semmiféle egyenruhát nem viselnek, kivéve, hogy az éppen szolgálatot teljesítő Déva ruhákat materializál maga körül templomának színeiből, mialatt az istentiszteletet ellátja, és a gyermekek, mint az előbb leírtuk, bizonyos színekbe öltöznek, ha részt vesznek a vallásos ünnepeken.

ÉTKEZÉS

A közösség teljesen növényevő, mivel egyike a főszabályoknak, hogy semmit sem szabad megölni. Még a külső világ is túlnyomóan növényevő már ebben az időben, mivel kezdik felismerni, hogy a húsevés durva és közönséges valami, és mindenekfelett divatját múlt dolog. Aránylag kevés ember fárad azzal, hogy maga készítse el ételét vagy a saját házában egyen, bár tökéletesen szabadságukban áll ezt megtenni, ha akarják. A legtöbben vendéglőknek nevezhető helyiségekbe járnak, bár ezeket, mivel mind teljesen a szabad ég alatt vannak, inkább tea-kerteknek lehetne nevezni. Ennek a korszaknak a gyümölcs a fő tápláléka. Rendkívül sokféle gyümölcs van, és századok igyekezetét szentelték különböző gyümölcsfajták keresztesítésének, hogy a táplálkozás legtökéletesebb alakját valósítsák meg, és egyúttal a legtökéletesebb zamatot is megadják neki.

Ha megtekintünk egy gyümölcskertészetet, akkor látni fogjuk, hogy mindegyik fajta gyümölcs osztálya további alosztályokra oszlik, és mindegyik ilyen osztály a különböző zamatok szerint van címkézve. Lehet pl. szőlő vagy alma, amelynek eper íze, vanília íze, szegfűszeg íze van, és így tovább, olyan keverékek, amelyek talán különösnek tetszenek azoknak, akik nem szokták meg azt. Olyan ország ez, ahol majdnem soha sincsen eső, és így minden földművelés öntözéssel történik, és amint öntözik ezeket a különböző osztályokat, a vízbe ún. „növényi táplálékot” szórnak, és ezeknek a variálásával érik el a megkülönböztető zamatokat. A táplálék variálásával a növekedést is meg lehet gyorsítani, vagy lassítani, és a gyümölcs nagyságát is szabályozni. A közösség birtoka egészen fel a hegyekbe terjed, és így a különböző magaslatokon a legkülönbözőbb fajtájú gyümölcsöket termesztetik.

A leggyakrabban fogyasztott táplálék egyfajta anyag, amely valami pudingfélére emlékeztet. Itt is különböző színeket használnak, és ezek adják a különböző ízeket, mint azt az ősrégi Peruban is használták. Nagy választék van. A táplálék különböző zamatainak kiválasztása talán bizonyos mértékben a számos, most már letűnt szokás helyébe lépett, mint pl. a dohányzás, alkohol és édességek fogyasztása. Van valami anyag, amely a sajtéhoz hasonlít, de édes. Természetesen nem sajt az, mert semmiféle állati terméket sem használnak, és állatokat nem is tartanak a településben, kivéve a kedvenceket. Tejet használnak, de tisztán növényi tejet, amit néha a tehén-fának nevezett növényből nyernek, vagy egyfajta babból nyert tejszerű valamit. Kések és villák nincsenek, de kanalakat még használnak, és a legtöbb ember magával hozza a sajátját. A pincérnek van valami bárdhoz hasonló eszköze, amellyel kinyitja a gyümölcsöt és diót. Olyan öntvényből van ez készítve, amely az arany minden tulajdonságával rendelkezik, de éles éle van, amelyet úgy látszik, nem kell sohasem megélesíteni. Valószínűleg olyan ritka fémből való, mint az iridium. Az étkező kertekben sincsenek székek, de mindenki a padlón levő mélyedésben fekszik félig, s van egy márványlap, ami körben fordítható vele szemben, így ételét reá helyezheti, s ha befejezte az étkezést, felfordítja, és víz folyik rajta át.

Általában az emberek sokkal kevesebbet esznek, mint a XX. században. A rendes szokás, hogy csak egyszer étkeznek rendszeren a nap közepén, és reggel és este csak némi gyümölcsöt vesznek magukhoz. Mindenki napkelte után reggelizik, mert kevéssel napkelte előtt már felkelnek. A könnyű esti étkezés öt óra tájban van, mert a legtöbb ember igen korán lefekszik. Amennyire meg lehet figyelni, senki sem eszik sokat este, de teljes egyéni szabadság van ezekben a dolgokban, így az emberek saját ízlésüket követik. Tea és kávéivást nem figyeltünk meg, általában keveset isznak, valószínűleg mivel annyi gyümölcsöt esznek.

Víz van elég mindenfelé, annak ellenére, hogy alig van eső. Óriási tengervíz-desztilláló műveik vannak, a tengervizet nagy magasságba emelik, és aztán bőségesen szétosztják. Említésre méltó, hogy az ivásra szétküldött víz nem csupán a desztilláció eredménye, hanem bizonyos kémiai szereket is tesznek hozzá csekély mennyiségben, mivel az elmélet szerint tiszta desztillált víz nem egészséges az ivásra. A desztilláló üzem igazgatója megmagyarázza, hogy természetes forrásvizet is használnak, amennyire lehetséges, de ez nincsen elegendő, s ezért pótolni kell desztillált vízzel, ehhez azonban szükséges hozzáadni bizonyos ásványokat, hogy friss ízű legyen, és valóban oltsa a szomjúságot.

KÖNYVTÁRAK

Az irodalmi elrendezés különös, de tökéletes. Minden ház ingyen van ellátva egyfajta enciklopédiával, amely állandó tartozékaul szerepel, s amely igen átfogó, és röviden tartalmazza mindazt, amit tudni lehet, annyira összesűrítve, amennyire csak lehet, és mégis a részletek sokaságával, és így mindazt tartalmazza, amire az átlagembernek szüksége lehet. Ha valamely okból többet akar tudni, csak el kell mennie a legközelebbi kerületi könyvtárba, amely minden diplomával együtt megvan. Itt megtalálja a tökéletesebb enciklopédiát, amelyben bármely tárgyról írott cikk mindazon műveket felsorolja, amelyeket valaha is írtak arról a tárgyról, egy rendkívüli és óriási munka. Ha még többet akar tudni, vagy ha eredeti könyveket akar tanulmányozni, amelyeket régmúlt nyelveken nyomattak, vagy az ősrégi római típust, amelyet most nem használnak, csak el kell mennie a közösség központi könyvtárába, amely méreteiben körülbelül a British Museuménak felel meg. Az akkori angolra való fordítások, amelyek abban a gyorsíráshoz hasonló írásban nyomattak, mindig hozzá vannak fűzve ezekhez az eredeti művekhez.

Így mindenki számára lehetséges bármely őt érdeklő tárgykörnek a legteljesebb tanulmányozása, mert minden kutató eszköz és könyv ily módon ingyen a rendelkezésére áll. Új könyveket ebben az időben is írnak mindenféle tárgykörben. A napi regényirodalom azonban majdnem minden esetben a reinkarnáción alapszik, a személyek életről életre haladnak, és a karma működését példázzák, de a regényíró ezekben a napokban nem ír hírnévért, vagy pénzért, hanem mindig a közösség jólétéért. Néhányan rövid cikkeket írnak, és ezek mindig közszemlére vannak téve a saját diplomájukhoz tartozó teremben. Bárki elmehet ide, és elolvashatja ott azokat, s akit érdekel, annak csak másolatot kell kérni belőle, s meg fogja kapni. Ha valaki könyvet ír, azt ily módon teszik közszemlére, fejezetről fejezetre, így az egész élet közös, az emberek megosztják szomszédaikkal, amit létrehozhatnak az alatt, amíg azt maguk készítik.

ÚJSÁGOK

A napi újság eltűnt, vagy inkább azt mondhatnánk, hogy javított formában éledt újjá. Hogy mindezt érthetőbbé tegyük, előre kell bocsátanunk, hogy minden házban van egy gépe-

zet, amely a telefon és a távírógép kombinációja. Ez összeköttetésben van egy a fővárosban levő központi hivattal, és úgy van megszerkesztve, hogy nemcsak beszélni lehet rajta, mint a telefonon, de ha bármit is leírnak, vagy lerajzolnak egy különlegesen elkészített lemezre, és beteszik egy a központi hivatalban levő gépezet dobozába, azt automatikusan leírja szalagokra, amelyek az egyes házakban levő gépezetek dobozába esnek bele. Ami a reggeli újság helyébe lépett, az ilyen módon készül. Azt lehetne mondani, hogy mindenkinek saját házában nyomják az újságját. Ha valamilyen fontos esemény történik bármely időben, azt ezen a módon azonnal továbbítják a közösség minden egyes házába, de ezeknek a híreknek különleges gyűjteményét minden reggel elküldik, és Reggeli Csevegésnek nevezik általában. Aránylag egész kis terjedelmű, és bizonyos mértékben tartalomjegyzékhez, vagy tárgymutatóhoz hasonlít, mert az újdonságoknak a legrövidebb összefoglalását adja, de minden címszóhoz egy szám tartozik, és a különböző ágazatok különböző színekben vannak nyomva. Ha valaki teljes tudósítást akar valamely címszóról, csak fel kell csengetnie a központot, és teljes tudósítást kérni erről és erről a számról, s azonnal megkapja külön vezetéken. Az újság azonban nagyon különbözik a régi időkétől. Politikai újdonságok alig vannak benne, mert a külső világ képe is sokban megváltozott. Sok tudósítás van tudományos tárgykörből és új elméletekről. A királyi családok magányügyeiről még mindig vannak tudósítások, de egészen röviden. Van egy rovat a közösség hírei részére, de ez is inkább a tudományos dolgokkal, találmányokkal és felfedezésekkel foglalkozik, bár házasságokról és születésekről is ad jelentéseket.

Ugyanezt a szerkezetet használják a házi enciklopédia kiegészítésére is, ha szükséges. Külön szalagokat küldenek ki naponta, ha valami mondanivalójuk van úgy, hogy amint az újság is naponta szeletekre osztva jön meg, az enciklopédia különböző rovataihoz is kis szalagok jönnek időről-időre, amelyeket hozzáfűznek azokhoz.

NYILVÁNOS ÖSSZEJÖVETELK

Minden templommal különböző, a nevelésügyet szolgáló épületek állnak összeköttetésben úgy, hogy minden kerület oktatásügye a templom égisze alatt működik. A nagy központi templommal összeköttetésben terjedelmes gyülekezőhelyek vannak a szabad ég alatt, ahol, ha szükséges, majdnem az egész közösség összegyülekezhet. Inkább szokásos azonban, ha a Manu az egész népnek valamely törvényt vagy híradást akar hirdetni, akkor ő maga a nagy Központi Templomban szól, és amit mond, azt bizonyos fonografikus rendszer segítségével egyidejűleg hallják az összes többi templomban. Úgy látszik, hogy a kerületi templomok mindegyikének van egy lejegyző fonográf-fajtája a Központi Templomban, amely a vonal másik végén megrögzíti mindazt, ami ott történik, és így minden részlet azonnal reprodukálódik.

TUDOMÁNYOS SZAKOSZTÁLYOK

Említést tettünk már a Központi Templommal kapcsolatban lévő nagy központi könyvtárról. Ehhez csatlakozik még, mint az épülettömb másik része, egy teljes és jól berendezett múzeum, és az, amit egyetemnek nevezhetünk. A tanulmányok sok ágát lehet itt folytatni, de a kutató módok különböznek a régítől. Az állatok és növények tanulmányozása például kizárólag a tisztánlátás útján történik, de sohasem romboló úton, s ennek a tudománynak a művelői csak azok lehetnek, akik a tisztánlátó képességet eléggé kifejlesztették, hogy ezen a módon dolgozhassanak. Van egy osztály, amelyet fizikai földrajznak nevezhetnénk, amely az egész földet térképezte már rengeteg nagyméretű modellben, amelyek színes jelzésekkel és feliratokkal nemcsak a földfelület természetét mutatják, hanem azt is, mi található a mélyben, az ásványokban és fossziliákban.

Van egy fejlett etnográfiai osztály is, amelyben a földön valaha is élt minden emberfaj képviselőinek szobrai életnagyságban vannak meg, sőt azoknak a modelljei is, akik a bolygó-lánc egyéb bolygói is léteznek. Van még egy osztály, amelyben a naprendszer egyéb bolygó-láncaira vonatkozólag is vannak adatok. Mindegyik szoborhoz kimerítő leírás van diagramokkal, amelyek megmutatják, hogy miben különböznek a magasabb testeik. Az egész a Manu nézőpontjából van rendezve és táblázatokba szedve, hogy megismerhessék, milyen fejlődésen ment át az emberiség a különböző fajokon és alfajokon át. A jövőből is megmutatnak egy részt, és részletes magyarázatokkal ellátott modellek vannak ezekről is. Ennek kiegészítésül van egy anatómiai osztály is, amely az emberi és állati test minden részletre kiterjedő múlt, jelen és jövő anatómiájával foglalkozik. Határozott orvosi osztály nincsen, mert betegség sincs többé, ezt kiküszöbölték. Baleseti sebészet van még, de ez is nagyon előrehaladt. Csak kevés ilyenfajta orvosra van szükség, mert természetesen a baleset ritka. Nincs semmi, ami megfelelné az előző idők nagy kórházainak, csak néhány napfényes és levegős terem, amelyben a balesetek áldozatai időlegesen fekhettek, ha arra van szükség.

A tanulmányi központtal összeköttetésben van egy fejlett múzeum az összes addig létezett művészetről és mesterségről. Modellek vannak az összes létezett gépezetről, amelyek közül sok új a számunkra, mert a huszadik és huszonnyolcadik század között fedezték fel azokat. Sok atlantiszi gépezet is van, amelyet régen elfelejtettek, így az ilyenfajta tanulmány számára teljes berendezés található.

Történelmet még írnak, és több mint száz év óta dolgoznak az elkészítésén, de az akasha feljegyzések olvasása alapján íródik. Oly módszerrel van illusztrálva, amely egészen új nekünk. Ezzel a módszerrel levetíthetnek a feljegyzésekből egy jelenetet, amely különösen fontos. Ehhez jönnek a különböző modellek, amelyek a világ történelmének minden korszakát illusztrálják. A központi könyvtárban vannak kis szobák, hasonlóak a telefonfülkékhez, amelyekbe a tanulók bevihetik a történelem bármely fontos eseményének a feljegyzését, és azt egy gépezetbe helyezve mozgásba hozhatják, és így az egész jelenet láthatóan és hallhatóan reprodukálható lesz, a szereplők pontos ábrázolásával, szavaikkal, amelyek ugyanolyan hangzásban szólnak, mint valaha.

Csillagászati osztály is van itt egy igen érdekes gépezettel, amely megmutatja az égbolt bármely időben való pontos képét. Igen sok értesülés is van a csillagok világáról. Két osztálya van ennek, az egyik a közvetlen megfigyelés a legkülönbözőbb eszközökkel, a másik a bizonyítékok által nyertek egybeállítására és táblázatokba foglalására. A legtöbb értesülést a Dévától szerezték, akik a különböző bolygókkal és állócsillagokkal állnak összeköttetésben, de ezeket mindig határozottan elkülönítik a közvetlen megfigyelés által szerzett eredményektől. A vegytan csodálatos mélységeket és magasságokat ért el. Minden lehető kombináció ismeretes, és teljesen érthető most, és a tudomány az elemi esszenciával való összeköttetésre is kiterjedt, amelynek ismerete a Dévákhoz és a természetszemlélethez vezet, mint a tudomány egy meghatározott osztályához, amelyet ismét modellekkel lehet tanulmányozni. Van egy osztály a talizmánok számára is, és így bármely szenzitív személy a pszichometria segítségével a modellek mögé láthat, és megláthatja a dolgokat önmagukban.

MŰVÉSZETEK

Úgy látszik, előadások tartása nem foglal el kimagasló helyet. Néha valaki, aki valamely tárgykört tanulmányozott, beszél néhány barátjának arról, de ha ezen felül is van valami mondanivalója, akkor azt elterjeszti a hivatalokban, és azt a napi újságokban közlik. Ha valaki

költeményt vagy tanulmányt írt, közli azt a saját családjával, esetleg leadja azt a kerületi csarnokban. Festészet létezik még, de csak mint gyönyörködtetés, felüdülés. Senki sem szenteli minden idejét neki. A művészet mégis sokkal nagyobb mértékben hatja át az életet, mint azelőtt, mert minden, még a legkisebb napi használati tárgy is művészileg van elkészítve, és az emberek magukból adnak valamit a munkájukba, és mindig újakkal kísérleteznek.

Nincs semmi, ami megfelelné a színháznak, és amikor annak eszméjét egy lakos figyelmébe hoztuk, oly meghatározás keletkezett elméjében, mint olyan hely, amelyben az emberek ide-oda szaladgálnak és szavalnak, elképzelik, hogy mások, mint amilyenek ténylegesen, és nagy embereknek szerepeit játsszák. Ősréginek és gyerekesnek tartják ezt. A nagy kartáncokat és körmeneteket lehetne színháziasnak tekinteni, de ezeket ők vallásos gyakorlatoknak tartják.

A játékok és az atlétika jelentős szerepet játszanak ebben az új életben. Vannak tornacsarnokok, és sok figyelmet fordítanak mind a nők, mind a férfiak testi fejlettségére. Egy a teniszhez igen hasonló játék igen kedvelt. A gyermekek éppen úgy játszanak, mint régen, és nagy szabadságot élveznek.

AKARATERŐ

Az akarat erejét általánosságban felismerték a közösségben, és sok dolgot visznek végbe a közvetlen hatása által. A természetszemléket jól ismerik, s ezek jelentős szerepet játszanak a lakosság mindennapi életében, a legtöbben látják is őket. Majdnem az összes gyermek látja, és különböző módokon használja is őket, de gyakran sokat elveszítenek ebből az erőből, ha felnőnek. Az ily módszerek, valamint a telepátia használata egyfajta játék a gyermekek között, s a felnőttek elismerik fensőbbiségüket ebben a vonatkozásban, így ha közölni akarnak valamit egy távoli baráttal, akkor gyakran elhívják a legközelebbi gyermeket, és megkérik, hogy küldje el ő az üzenetet, mintsem hogy maguk kísérletezzenek vele. A gyermek elküldheti telepátikusan az üzenetet egy másik gyermeknek a távolba, aki azután azonnal közli azzal a személlyel, akinek részére az szól. Ez a közlésnek igen megbízható és szokásos módja. Felnőttek gyakran a házasságuk alkalmával veszítik el ezt a képességüket, de néhányan megtartják azt, bár sokkal nagyobb erőfeszítésükbe kerül, mint a gyermekeknek.

GAZDASÁGI ÁLLAPOTOK

Kísérletet tettünk, hogy a település gazdasági állapotait megértsük, de nem volt könnyű dolog. A közösség önellátó, vagyis mindent maga készít el, amire szüksége van. Behozatal csak különlegességekben van, mint pl. ősrégi kéziratok, könyvek és művészi tárgyak. Ezek vételárát a közösség tisztviselői fizetik ki, akiknek rendelkezésére áll pénz a külső világból, amit a látogatók és turisták hoztak be. Az arany és a drágakövek alkímiai eszközökkel való készítésének titkát is megtanulták, és mindezeket felhasználják fizetésül ama kevés kívülről behozott dolgokért. Ha a közösség egy tagja akar valamit, amit csak a külső világból lehet behozni, előterjeszti azt a kívánságát a legközelebbi hivatalban, s valamilyen többletmunkát osztanak ki rá a rendes napi munkán felül, hogy avval megkereshesse az általa kívánt dolog értékét.

Mindenki végez valami munkát a közösségért, de rendszerint az egyénre van bízva, hogy milyen munkát választ. Egyik fajta munkát sem tekintenek nemesebbnek a másiknál, és a kasztoknak (osztályoknak) az eszméje nincs meg. A gyermek bizonyos korban kiválasztja, hogy mit akar dolgozni, és az is szabadságában van, hogy egyik munkáról a másikra téren át,

előzetes bejelentés után. A nevelés szabad, de a szabad oktatást a központi egyetemen csak azok kapják meg, akik azon ágakban, amelyekben ki akarják képeztetni magukat, már elegendő képességről tettek tanúságot. Élelmet és ruházatot mindenki ingyen kap, vagyis jobban mondva időnként mindenkinek kiosztanak bizonyos számú érmét, amelynek ellenében a nagy ebédlő-kertek bármelyikében étkezhet az egész településben. Vagy ha inkább tetszik neki, elmehet a nagy áruházakba, és kaphat élelmiszert, amit otthon tetszése szerint elkészíthet. Ez az elrendezés bonyolultnak tetszhet a kívülállóknak, de tökéletesen egyszerűen működik azok között, akik azt teljesen megértették.

Minden ember a közösségért dolgozik, és ehhez a munkához tartozik a ruházat elkészítése és az élelem termelése is, amely aztán megkezdí körbefutását. Vegyük például a szövet gyártását. Állami üzem ez, és átlagosan a szükséges mennyiségű ruhaanyagot készíti, a termelését azonban tetszés szerint lehet fokozni vagy csökkenteni. A munkát főleg lányok végzik, akik önként vállalkoznak a munkára. Valójában versengés van a helyekért, mert csak bizonyos számú munkás szükséges. Ha valamilyen anyagra nincs szükség, akkor azt nem gyártják.²³ A kormány szövetületének felügyelője kiszámítja, hogy bizonyos idő múlva ennyi és ennyi szövetre lesz szüksége, hogy raktáron ennyi és ennyi szövet van, s ezért még ennyire és ennyire lesz szüksége, s ehhez képest teszi meg a rendelést. Ha nincs szüksége rá, ezt is közli. A gyárat sohasem zárják be, bár a munkaidő megfelelően változik.

Ebben a szövetgyárban a munkások többnyire nők, egészen fiatalok, dolguk nem sok, csak felügyelnek a gépek működésére és figyelik, nem mennek-e rosszul. Mindegyik egy fajta szövőszéket kezel, amelybe bizonyos számú mintát helyezett be. Képzeljünk el egy nagy óralap-félét, amelyen mozgatható gombok vannak. Ha a munkásnő megindítja a gépét, a gombokat a saját eszméi szerint rendezi el, s amint a gép elkezd működni, akkor bizonyos minta kerül ki belőle. Ötvenféle különböző mintájú szövetet tud készíteni, azután abbahagyja. Mindegyik leány másképpen igazítja a gépezetét – itt mutatkozik meg a művészi ízlésük –, mindegyik darab különbözik a másiktól, kivéve, ha a gépet az egyik beállított mintán hagyja végigfutni. A gép megindulása után a lányoknak csak néha-néha kell egy pillantást vetni arra, és a gépezet olyan tökéletes, hogy gyakorlatilag úgyszólván soha sincs semmi hiba bennük. Majdnem teljesen zajtalanul működnek, így amíg felügyelnek rájuk, addig az egyik lány felolvas a többinek.

AZ ÚJ ENERGIA

Egy sajátosság, ami leginkább megkülönböztető, az a mód, ahogyan az energiát nyelik. Sehol sincsenek tüzek többé, s ezért nincs hőség, korom és füst, és még por is alig van. Az egész világ felszabadult a gőz használata alól, vagy bármely olyan energiától, amelynek a felkeltésére hőre van szükség. Úgy látszik, volt egy közbeeső korszak, amelyben felfedezték az elektromos áram nagy távolságokra veszteség nélkül való továbbítását, és ebben az időben minden, a földön elnyerhető vízi energiát összegyűjtöttek, és szövetkezetekbe tömörítettek. A közép-afrikai és a többi félreeső helyen levő vízeséseket is felhasználták, és mindezt nagy központokba egyesítették, és nemzetközileg osztották szét. Mindazonáltal az így nyert óriási energia is most már egészen túlhaladott valami, és mindez a nagyszabású berendezés feleslegessé vált az által a felfedezés által, hogyan lehet legjobban hasznosítani azt az energiát, amely minden fizikai atomban be van zárva, s amelyet Keenly dinaszférikus erőnek nevezett.

²³ Ha pl. szövet kell, ott a gyár, hogy elkészítse. Ha nem kell, egyszerűen vár.

Emlékezzünk arra, hogy Sir Oliver Lodge 1907-ben a következőket mondta: „egymillió kilowattos állomás 30 millió évre való termelése létezik a tér minden köbmilliméterében állandóan, de jelenleg még hozzáférhetetlenül”.²⁴ Abban a korszakban, amelyről most írunk, ez az energia nem hozzáférhetetlen többé, és következőképpen határtalan energia mindenki részére szabadon kapható az egész világon. Csapon jön, mint a víz vagy a gáz, ennek a közönségnek minden lakásában, minden műhelyében és mindenütt máshol, ahol szükség van rá, és minden lehető célra felhasználható, amire az energiát át lehet változtatni. Az egész világon mindenféle munkát ezen a módon végeznek el. A fűtés és világítás egyszerűen csak ennek az energiának a megnyilvánulásai. Például ha meleg kell valami célra, akkor senki nem gondol egy civilizált országban még álmában sem a tüzgyújtás nehézkes és időrabló folyamatára. Egyszerűen megcsapolja az energiát, és egy kicsi kis zsebhen hordozható készülék segítségével a megkívánt magasságú hővé változtatja át. Több ezer fok meleget lehet azonnal produkálni, bárhol is van arra szükség, még oly kis területen is, mint egy gombostűfej.

Ez az energia hajtja a gyárakban a gépeket, amelyeket mi láttunk, és ennek egyik eredménye az, hogy a munkások egész napi munka után úgy kerülnek ki a gyárból, hogy még nem is piszkos a kezük. Másik következmény pedig az, hogy a gyár többé nem az a csúf, sivár hely, amelyet a korábbi századokban kénytelenek voltunk fájdalmasan megszokni. Szépen fel vannak díszítve, az oszlopok mind szépen faragottak, és füzérszerű bonyolult díszítések vannak rajtuk, mindenféle szobrok állnak, fehérek, rózsaszínűek és lilák, az utóbbiak gyönyörűen csiszolt porfírból készültek. Hasonlóan a többi épülethez, a gyáraknak nincsenek falaik, csak oszlopaik. A lányok virágokat fonnak a hajukba, és valóban a virágok mindenfelé bőségesen díszítik a gyárakat. Építészetileg éppen olyan szépek, mint a magánházak.

MUNKAKÖRÜLMÉNYEK

A látogató, aki végig akar menni a gyáron, udvariasan néhány kérdést intéz a vezetőnőhöz, egy szép fekete fiatal leány, vérvörös virágfüzérrel a hajában. Ő ezeket feleli:

„Óh, megmondják nekünk, milyen sok lesz a dolgunk. A közösség szövet-boltjainak vezetője megfontolja, hogy mennyi szövetre lesz szüksége bizonyos időben. Néha kevesebb szükséges, néha több, de valamelyes mindig szükséges, és mi ehhez képest dolgozunk. Én megmondom a lányoknak, hogy a szükséglethez képest kell dologba jönniük, egy órára, két órára, vagy négyre, aszerint, amennyi dolog lesz. Rendszerint napi három óra az átlag, de előfordult, hogy öt órát is dolgoztak egy nap, mikor egy nagy ünnep közeledett. Óh nem, nem azért, mert sok ruhára volt szükség az ünnepre, hanem mert a lányok teljesen szabadok akartak lenni egy hétre az ünnep alatt. Mi mindig tudjuk előre, mennyit kell egy adott héten vagy hónapban elkészíteni, és kiszámítjuk, hogy elkészíthetjük azt mondjuk napi két és félórás munkával. De ha a lányok egy heti szabadidőt akarnak, mondjuk egy ünnep alkalmával, két hét munkáját összesűrítjük egy hétre úgy, hogy napi öt órát dolgozunk ezen a héten, s akkor a következő héten zárva tartunk, s mégis elkészülünk a kívánt mennyiségű anyaggal a megadott időre. Természetesen ritkán dolgozunk öt órát naponta, az ünnepi hét munkaidejét inkább három előző hétre osztjuk szét úgy, hogy minden nap egy órával többet dolgozunk. Egy-egy lány gyakran kíván egy napi szabadságot, s ezt mindig elrendezheti, ha megkéri az egyik társát, hogy helyettesítse őt, vagy pedig az összes többi lány tovább dolgozik néhány perccel. Mindnyájan jó barátnők és teljesen boldogok. Ha szabad idejük van, akkor rendszerint meglátogatják a központi könyvtárat, vagy a katedrális, amihez egy teljes szabad napra van szükségük, hogy kényelmesen megtehessek.

²⁴ Philosophical Magazine, 1907. április, 493. oldal.

A külső látogató szeretné tudni, hogy valaki egyáltalán dolgozik-e, ha nincsen kényszer, és megkérdezi, miért van ez, de kevés megértéssel fog találkozni a bennlakók részéről.

„Hogy gondolja? – kérdi egyikük felelet helyett – Azért vagyunk itt, hogy dolgozzunk. Ha van dolog, az Ő kedvéért tesszük. Ha nincs dolog, elég baj, hogy megesik, de Ő tudja a legjobban”.

„Egy másik világ ez!” – kiált fel a látogató.

„De milyen más világ lehetséges még? – kérdi az idegenkedő telepes – Miért van az ember egyáltalán?”

A látogató kétségbeesve abbahagyja ezt a pontot, és tovább kérdez: „De ki mondja meg, hogy dolgozzatok, és mikor, és hol?”

„Minden gyermek elér egy bizonyos fokot. – felel a telepes – Tanítók és mások gondosan figyelték őt, hogy meglássák, milyen irányban halad a képessége a legmegfelelőbbben. Ezután ehhez képest tökéletesen szabadon választ, de mások segítő tanácsainak figyelembevételével. Őn azt hiszi, hogy a munkának ebben vagy abban az időben meg kell kezdődnie, pedig ez a munkások közötti megegyezés tárgya minden egyes nap”.

Bizonyos nehézséggel lehet csak ezt a beszélgetést követni, mert bár a nyelv ugyanaz, jó sok új szó keletkezett, és a nyelvtan is sokban módosult. Van például egy általános névmás, amely mind a férfit, mind a nőt jelenti. Lehetséges, hogy ezt azért vezették be, mivel az emberek visszaemlékeznek, és gyakran mind a két nembeli testet öltésről beszélnek.

Általában az összes meglátogatott gyárban nagyjából ugyanaz a munkamódszer. Mindenütt gépek végzik a munkát, és az emberek csak ellenőrzik azokat, s csak alkalmilag érintenek irányító gombokat, vagy újra megindítják a gépeket. Egészen ugyanolyan rövid munkaidő a szabály, kivéve az étkezőkertet, ahol az elrendezés valamelyest más. Ebben az esetben a személyzet nem lehet együttesen és egyidejűleg távol a munkahelyétől, mert étkezni minden időben lehet, ennél fogva állandóan szolgálatban van néhány munkás, és senki sem mehet el egész napra előzetes megbeszélés nélkül. Minden olyan helyen, ahol folytonos jelenlét szükséges, mint a vendéglőkben és bizonyos javító üzemekben, továbbá más kerületekben, a helyettesítésre előre kidogozott rend van. Itt a személyzet mindig jóval a szükségleteken felül van, és így csak a kis része van egy időben a munkában. A főzést és az ételek előkészítését például minden egyes étkezésnél egy férfi vagy nő végzi – egy a déli nagy étkezéshez, egy másik a reggelihez, egy másik a teához –, mindegyik körülbelül napi három órát van elfoglalva.

A főzés forradalmasítva lett. A nő, aki ezt a munkát végzi, egy hivatali asztalhoz hasonló bútor darab előtt ül, a gombok egész erdejével a keze ügyében. Telefonon kapja az értesítést, hogy mire van szükség, majd megnyom egy gombot, erre a követelt zamatot befecskendezik a pudingba, ezután egy bizonyos fajta csőbe lövelli, és a kertben várakozó pincér elé helyezi. Néha a meleg alkalmazása szükséges, de ezt is bizonyos gombok segítségével szolgáltatja anélkül, hogy a helyéről elmozdulna. Egy csomó kis leány üldögél körülötte, és kiszolgálja, kis lányok nyolc és tizenégy év között. Ezek nyilván tanulók, akik tanulják a dolgot, látni, amint különböző dolgokat öntenek kis üvegekből, s más ételeket kis tálakban kevernek. Még ezek között a kis lányok között is, ha valamelyik egy napot vagy egy heti szabadságot akar, akkor megkér egy másikat, hogy helyettesítse őt, és a kívánságának mindig eleget

tesznek, s bár természetesen a helyettes valószínűleg még gyakorlatlan, társai buzgón segítenek neki, és így semmi nehézség sem támad. Ezekben a dolgokban sok kölcsönösség és csere van mindig, de mégis a legfeltűnőbb az az általános buzgó jóakarat, amely mindenütt megmutatkozik, mindenki igyekszik mindenkinek segíteni, és senki sem gondolja, hogy vele méltánytalanul cselekedtek vagy „kijátszották”.

Azt is jól esik látni, amit már egyszer megemlítettünk, hogy egyik munkát sem tekintik alantasabbnak a másiknál. De valóban nincs is már semmiféle megvetendő vagy piszkos munka többé. Bányászattal nem foglalkoznak, mivel minden szükségest kémiai úton, sokkal kevesebb fáradsággal előállíthatnak. A kémia belső oldalának ismerete lehetővé teszi, hogy ezen az úton majdnem mindent elő lehet állítani, de néhány dolog nehéz, és ezért a rendes használatra nem praktikus. Sok fémvegyület van, amely a régibb világban nem volt ismeretes.

Minden földművelő munkát gépek végeznek, és senkinek sem kell kézzel ásni, vagy szántania a földet. Az ember még a saját kis kertjét sem ássa maga a kezével, hanem ahelyett egy különös kis gépezetet használ, amely hasonlít egy lábakon álló hordóhoz, amely megássza a szükséges mélységű és távolságú lyukakat a beállításnak megfelelően, és automatikusan halad a soron tovább, s csak figyelni kell, és a sor végén megfordítani. Kézi munka nincs a szó régi értelmében, mert a gépezeteket is más gépezetek készítik, és bár a gépezeteket meg kell olajozni, ezt is egészen tiszta módon végzik. Tényleg nincs szükség alacsonyrendű és piszkos munkára. Még csatornák sincsenek, mivel mindent átalakítanak kémiai úton, s a hulladékot végül is szagtalan szürke por alakjában a hamuhoz hasonlóan a kert trágyázásához használják fel. Mindegyik háznak megvan a saját átalakító készüléke.

Cselédekre nincsen szükség ebben az életrendszerben, mert ezek részére nincs is semmi dolog, de mindig sokan vannak, akik készek a segítségre, ha arra szükség van. Minden asszony életében vannak idők, mikor időlegesen nem képes elvégezni a háztartási teendőket. Ilyen esetekben mindig jön valaki segítségére, néha egy barátságos szomszéd, máskor valamilyen segítő egyesület tagja, akik azért jönnek, mert nekik öröm a segítség, nem pedig bérért. Ha ilyen segítségre szükség van, a segítségre szoruló egyszerűen kérést intéz a közlekedő eszközök egyikének igénybevitelével, és azonnal jelentkezik valaki.

A MAGÁNTULAJDON

A magántulajdon eszméje csak igen kis mértékben van meg mindenben. Az egész település például a közösség tulajdona. Az ember bizonyos házában lakik, és a kert annyiban az övé, hogy úgy változtathatja meg és rendezheti be, ahogyan neki tetszik, de nem zár ki abból senkit sem, és nem használhatja azt a szomszédok terhére. A közösségben az elv nem az, hogy birtokoljuk a dolgokat, hanem hogy élvezzük őket. Ha valaki meghal, mivel már úgy akarja, gondja van arra, hogy minden dolgát elrendezze. Ha felesége életben van, az asszony tartja a házat haláláig, vagy újra férjhezmeneteléig. Mivel egészen kevés kivételtől eltekintve mindnyájan késő öregkort érnek el, majdnem lehetetlen, hogy gondozatlan gyermekek maradjanak hátra, de ha ez az eset mégis megtörténik, akkor mindig akad önkéntes jelentkező, aki szívesen örökbe fogadja őket. Mindkét szülő halálakor, amennyiben a gyermekek házások, a ház visszazáll a közösségre és a legközelebbi fiatal párra száll át, akik a szomszédságban éppen akkor összeházasodtak. A szokás az, hogy a fiatal párok új házat kapnak, de vannak esetek, amikor a szülők megkérik a gyermekek egyikét vagy másikat, hogy maradjanak velük, és gondozzák a házat helyettük. Egyes esetekben kibővítik a házat a házасuló unoka számára, azért, hogy szorosabb összeköttetésben maradjon az öregekkel, de ez az eset kivételes.

Semmiféle megszorítás sincsen abban, hogy az emberek ingó vagyont gyűjtsenek, és átadják azoknak, akiket a következő életükre szülőikül választottak. Ezt mindig megteszik a talizmánokkal, amint azt már említettük, néha egynéhány könyvvel vagy kedvelt festménnyel, vagy más művészi tárggyal. Az ember, mint már említettük, szerezhethet pénzt, ha akar, és vásárolhat dolgokat a közönséges úton is, de nem szükséges, hogy ezt tegye, mivel élelem, lakás és ruházat mind ingyen van, és semmi különös előny nem származik abból, hogy egyéb tárgyakat magáénak mondjon.

PARKSZERŰ VÁROS

Bár ebben a közösségben olyan nagyszámú ember gyűlt össze egy központi városban és más alárendelt központokban, zsúfoltság egyáltalán nincs. Nincsen semmi sem, ami a legkevésbé is emlékeztetne a korábbi századok városközpontjaira. A nagy központi város szíve a katedrális a csatlakozó múzeum-blokkal, egyetemmel és könyvtárépületekkel. Mindez emlékeztet valamelyest a washingtoni Capitolium-ra és kongresszusi könyvtárra, de még nagyobb szabású. Éppen mint ott, ezt is nagy park veszi körül. Az egész város, s úgyszólván az egész közösség egy nagy parkban él, parkban, amelyben szökőkutak, szobrok és virágok vannak bőségesen elszórva. A víz különleges bősége mindenfelé egyike a legfeltűnőbb vonásoknak. Mindenfelé látunk gyönyörű szökőkutakat, amelyek a régi Crystal Palace-hoz hasonlóan magasra szökellnek. Sok esetben az ember örömmel fedezi fel a régi, meghitt szép dolgok pontos másolatait, így például egyik szökőkút pontos utánezata a római Fontana di Trevi-nek. Az utak egyáltalán nem utcák a szó régi értelmében, hanem inkább kerti utak, s a házak mindig jó távol vannak tőlük. Nem szabad őket egy bizonyos távolságnál közelebb építeni egymáshoz.

Por úgyszólván nincs, így utcaseprők sincsenek. Az úttest egy darabból van, nem összeállított darabokból, mivel nincsenek lovak, amelyek elcsúszhatnának rajta. Az útburkolat szép csiszolt kő, a márványhoz hasonló felülettel, és mégis szemcsés, mint a gránit. Az utak szélesek, minden oldalon kőszegéllyel befoglalva, vagy jobban mondva az út kissé lesüllyed két oldalt a fű széle alá, és a szegélykövek olyan magasak, mint a fű. Az egész így olyan, mint egy sekély, csiszolt márványból készült csatorna, amelyet minden reggel elárasztanak vízzel, és így az utakat tisztán tartják anélkül, hogy szükség volna az utcaseprők szokásos seregére. A kövek különböző színűek. A nagy utak legtöbbször gyönyörű halvány rózsaszínű, de némelyik halvány zölddel van kirakva.

Így az emberek semmi máson nem járnak, mint fűvön és finom csiszolt kővön, s ez magyarázza meg azt, hogy mindig járhatnak mezítláb, nemcsak a legkisebb kényelmetlenség nélkül, hanem a lehető legkényelmesebben. Még hosszú séta után is alig piszkosak a lábak, mindennek ellenére minden ház vagy gyár ajtaja előtt van egy mélyedés a kőben – sekély teknőféle –, amelyen át folyvást friss víz áramlik. Mindenki, mielőtt belép a házba, beleáll ebbe a teknőbe, és a lábai azonnal hűsek és tiszták lesznek. A templomokat mind körülveszi egy sekély vízmedence folyóvízzel, amely kör alakban futja körül az épületet, és így mindenkinek bele kell ebbe lépnie, mielőtt a templomba lép. Mintha a templomhoz vezető egyik lépcső ilyen sekély teknőféle volna, és így senki se vihet be a templomba egy mákszemnyi port se.

KÖZLEKEDÉS

Ez az egész parkszerű elrendezés és a házak közötti nagy térségek határozottan „a pompás távolságok városává” teszi a közösség fővárosát. Ez azonban nem okoz semmiféle legcsekélyebb kényelmetlenséget se, mert minden háznak van több könnyen futó, kecses kinezésű kocsija. Ezek egyáltalán nem az autó változatai, inkább hasonlítanak valami könnyű

fémből, valószínűleg alumíniumból készült tolokocsihoz, rendkívül rugalmas anyagból készült kerekekkel, amelyek azonban nyilvánvalóan nem pneumatikusak. Tökéletesen simán futnak, és nagy sebességet érnek el, de olyan könnyűek, hogy a legnagyobbat is egy ujjal könnyen lehet tolni. Az egyetemes energia hajtja őket, ha valaki útra akar kelni, az energiacsapból megtölt egy lapos dobozfélét, amely az ülés alá illik. Ez elegendő arra, hogy újratöltés nélkül végigvigye a közösség területén. Ha pedig többet akar, akkor egyszerűen beszóll a legközelebbi házba, és engedélyt kér, hogy az akkumulátorát néhány pillanatra bekapcsolhassa annak energiacsapjába.

Ezeket a kis kocsikat folyvást használják, ezek tulajdonképpen a közönséges közlekedési eszközök. A szép kimélyített, csiszolt utak úgyszólván teljesen az ő számukra léteznek, mert a gyalogosok legtöbbször a fűben levő kis ösvényeken járnak. Nehéz fuvar alig van, nagy, esetlen kocsikat nem lehet látni. Mindenféle nagy mennyiségű árut vagy anyagot kis kocsikra elosztva szállítanak, még a nagy szálfákat és gerendákat is kis teherautókon szállítanak, amelyeken megoszlik a súlyuk. Repülőgépeket megfigyeléseink szerint használnak a külvilágban, de nem divatosak a közösségben, mivel a tagok úgy érzik, hogy jobb, ha asztráltesteikben mozognak szabadon ide-oda, s ezért kissé megvetik a légi közlekedés egyéb eszközeit. Az iskolákban megtanítták őket arra, hogy asztrális tudatukat használják, sőt rendszeres tanfolyam van arról, hogyan kell az asztrális testet kivetíteni.

EGÉSZSÉGÜGYI BERENDEZÉSEK ÉS AZ ÖNTÖZÉS

Az egészségügyi berendezés nem okoz semmiféle nehézséget. Az előbb említett vegyi átalakítás rendszere magába foglalja a szagtalanítást is, és az ebből kiáradó gázok se károsak egyáltalán. Úgy látszik, főleg a szén és a nitrogén illan el, egy kevés klórra, de semmi széndioxid. A gázokat vízen át vezetik, amelyben valami oldat van, mivel erősen savanyúnak érzik. Mindezek a gázok teljesen ártalmatlanok, szintúgy a fennmaradó csekély mennyiségű szürke por. Mindenféle rossz szag törvényellenes, még a külvilágban is. A városban nincs szorosan vett üzleti negyed, bár egyes gyárak aránylag közel épültek egymáshoz a különféle termékek kicserélésének megkönnyítésére. Olyan csekély különben is a különbség a gyárak és a lakóházak közt, hogy nehéz őket megkülönböztetni, s mivel a gyárak nem terjesztenek se rossz szagot, se zajt, a közelségük nem okoz semmi kifogásolni valót.

Nagy előny ezeknek az embereknek az éghajlatuk. Igazi tél nincs, a télnek megfelelő évszakban az egész országot éppen úgy elborítják a virágok, mint máskor, öntöznek ott is, ahol nincs földművelés, az öntözési rendszert kiterjesztették sok helyen a földekre és erdőkre, sőt általában az egész országra, még ott is, ahol nincs szorosan vett földművelés. Az escholtzianak nevezett növényt, amely már századokkal előbb igen gyakori volt Kaliforniában, különlegesen tenyésztik, és sok változatát kifejlesztették. Skarlátpiros és ragyogó narancsszínekben pompáznak, és mindenfelé kiültették, sőt hagyták elvadulni.

Nyilvánvaló, hogy kezdetben nagy mennyiségű magokat hoztak be a világ minden részéből. Sokan növesztenek kertjeikben olyan növényeket, amelynek több melege van szűkségük a tél folyamán, ezeken nem úgy segítenek, hogy melegházba zárják őket, hanem körüveszik őket az egyetemes energia hő alakjában készült kis szökőkútjaival. Egyelőre még nem volt szükség arra, hogy a közösség határvonalának a közelségében építkezzenek, és nincsenek városok vagy falvak a határ túlsó oldalának a közelében. Mielőtt megvették, az egész birtok egy óriási farmféle volt, és főleg kicsi farmok veszik körül. A külső világ törvényei sem érintik a közösséget, se nem zavarják, a szárazföld kormányzata pedig semmiképpen sem avatkozik az ügyeibe, mivel bizonyos évi adót kap tőle. A közösség tagjai jól vannak értesülve a

külvilág dolgairól, még az iskolás gyerekek is ismerik a világ főbb városainak nevét és fekvését.

VI. FEJEZET

BEFEJEZÉS: A NEMZETEK SZÖVETSÉGE

Ennek a kutatásnak egész célja az volt, hogy annyi felvilágosítást kapjunk, amennyit lehetett, a hatodik gyökérfaj megalakulásáról és arról a közösségről, amit erre a célra a Manu és a Főpap alapítottak. Természetes, hogy éppen ezért nem fordítottunk különös figyelmet a világ egy másik részére se, mint arra. Mindazonáltal némi bepillantást kaptunk egyes más helyekre, és talán érdekes lesz ezeket feljegyezni. Ezeket azonban csak úgy írjuk le, ahogy megfigyeltük őket, semmi igényt sem támasztva rendszerességre vagy teljességre.

Gyakorlatilag az egész világ politikailag szövetkezett. Európa úgy látszik, egy nagy szövetség, valami parlament-félével, amibe mindegyik ország küld képviselőket. Ez a központi testület intézi a dolgokat, és a különböző országok királyai felváltva elnökei a Szövetségnek. A politikai gépezetnek ez az újjárendezése, ami ezt a csodás változást idézte elő, Julius Caesar munkája, aki a huszadik század folyamán inkarnálódott, a Világtanító eljövételével kapcsolatban, hogy újból hirdesse a Bölcsességet. Minden irányban óriási javulás mutatkozik, és az ember önkéntelenül megdöbben a rendkívüli jólét láttára, mert nyilvánvaló, hogy vagyonokat költöttek mindarra. Caesar, miután sikerült neki megalakítani a Szövetséget és rábírta az országokat arra, hogy hagyjanak abba a háborúskodással, elrendezi, hogy mindegyik ország egy bizonyos számú éven keresztül tegye félre felét vagy egyharmadát annak az összegnek, amit felfegyverzésre szokott költeni, és valami, általa meghatározott szociális feljavításra adja.

Ennek a tervnek folyományaként az egész világ adózása fokozatosan csökkent, de ennek ellenére elég pénz van félretéve, a szegények ellátására, a nyomortanyák elpusztítására és csodás berendezések bevezetésére a városokban. Elrendeli azt, hogy azok az országok, ahol be volt vezetve a kötelező katonai szolgálat, egy ideig megtartsák ezt a szokást, de a besorozottakat az államért dolgoztatják úgy, hogy azok csinálják a parkokat és utakat, bontják le a nyomortanyákat, és megnyitják mindenfelé a közlekedést. Afelől is intézkedik, hogy a régi terhek fokozatosan megkönnyebbüljenek, és mégis eléri azt, hogy ami megmarad belőlük, avval megújítja a világot. Valóban nagy ember ő, legnagyobb mértékben csodálatos géniusz.

Úgy látszik, eleinte volt némi zavargás és veszekedés, de ő mégis összehoz egy felette tehetséges embercsoportot, valami kabinetfélével a világ eddigi legjobb szervezeteiből – Napóleon, Scipio Africanus, Akbar és mások reinkarnációit – a praktikus munkára való embereknek egyik legnagyobb testületét, amit a világ valaha látott. A dolog óriási méretekben folyik. Amikor összegyűlt az összes király és miniszterelnök, hogy elhatározzák a Szövetség alapját, Caesar erre az alkalomra egy kerek csarnokot építtet, köröskörül sok ajtóval, és így mindnyájan egyszerre léphetnek be, és egyik hatalom sincs előnyben a másik előtt.

A VILÁGTANÍTÓ VALLÁSA

Caesar intézi ennek a csodás forradalomnak a gépezetét, de munkáját főként a Világtanító megnyilvánulása és prédikálása teszi lehetővé. Így itt egy minden tekintetben új korszak áll előttünk, nemcsak külső elrendezéseiben, hanem belső érzésben is. Mindez sokkal az előtt az idő előtt történt, amelyet mi most vizsgálunk, és a Világtanító megnyilvánulása már egy kissé mitikussá válik az emberek előtt, hasonlóan ahhoz, amilyen a palesztinai megnyilvánulása volt sok ember számára a huszadik század elején.

A világ vallása most nagyjából az, amit Ő alapított, bár természetesen nagyban módosult a századok folyamán. Ez most „A vallás”, nincs is más számottevő rajta kívül, bár van néhány maradvány más vallásokból, amelyekre a világ általában kissé megvető elnézéssel tekint, inkább mint maskaravallásokra, vagy furcsa babonákra.

Minden erősen szabadelvű lett, és senki se törődik embertársai vallási nézeteivel. Ezeket mint mindenkinek kizárólagos magánügyének tekintik. A teozófia által évszázadokkal azelőtt tanított igazságok általános elfogadása természetesen meghozta a tökéletes szabadságot és toleranciát, akként fanatizmust vagy a mások nézetébe való beleavatkozást nagy neveltségnek tekintenék.

Néhány ember képviseli még a kereszténység régebbi alakját, ezek a palesztinai Krisztus nevében elutasították Őt, amikor új alakban megjelent. A többség ezeket reménytelenül divatját múltnak tekinti. Egészen véve a dolgok állása az egész világon nyilvánvalóan sokkal kielégítőbb, mint a régebbi civilizációkban. A hadseregek és hajórajok eltűntek, vagy legfeljebb egy kis seregféle képviseli azokat, amelyet rendőri célokra használnak. A civilizált országokból a szegénység is tulajdonképpen eltűnt, a nagy városokban mindenütt lebontották a nyomortanyákat és a helyeiket nem más épületek, hanem parkok és kertek foglalják el.

AZ ÚJ NYELV

Az angolnak egy furcsa megváltoztatott alakja, amelyet gyorsírásszerűen írnak sok rövidítéssel, az általánosan elfogadott kereskedelmi és irodalmi nyelv. Rendesen minden országban beszéli minden művelt ember a saját nyelvén kívül, és teljesen világos, hogy a felsőbb és a kereskedelmi néposztályokban hamar túlszárnyalja a többi ország nyelvét. Természetesen minden országban a köznép még mindig a saját régi nyelvét beszéli, de még ők is belátják, hogy az első lépés a haladás felé a világban az, hogy megtanulják az egyetemes nyelvet. A könyvek nagy részét például csakis ebben a nyelvben nyomják, kivéve azokat, amelyek különlegességképpen a műveletleneknek vannak szánva. Ilyen módon most a könyveknek sokkal nagyobb lehet a forgalmuk, mint azelőtt valaha. Vannak még egyetemi tanárok és tudósok, akik ismerik a régi nyelveket, de ezek igen csekély számúak, és minden nyelvben megjelent különösebben jó könyvet régen lefordítottak erre az egyetemes nyelvre.

Minden országban van egy nagy csomó középosztálybeli és a felsőbb osztályhoz tartozó ember, aki nem is tud más nyelvet, vagy csak azt a keveset az ország nyelvéből, ami a cselédekkel és munkásokkal való közlekedéshez szükséges. Ami nagymértékben hozzájárult ehhez a nagy változáshoz, az az írás és nyomtatás új és javított módja, amelyet legelőször az angol nyelvvel összeköttetésben vezettek be, és ezért erre jobban lehet alkalmazni, mint másokra. A mi közösségünkben minden könyvet halvány tengerzöld papírra nyomnak sötétkék nyomással, mivel az a nyilvánvaló elmélet, hogy ez kevésbé fárasztja a szemet, mint a régi szokásos fekete-fehér. Ugyanezt fogadták el nagyjából az egész világon. A világ sok részén, amely előbb vad és zavaros állapotban volt, elterjedt a civilizált kormányzás vagy gyarmatosítás, valóban most alig látni már igazi vadakat.

A RÉGI NEMZETEK

Az emberek még korántsem nőttek ki a nemzeti érzelmeikből. Az országok már nem harcolnak egymással, de mindegyik nemzet mégis büszkeséggel gondol önmagára. A legnagyobb előny az, hogy nem félnek egymástól, és hogy nincs gyanakvás, és ezért sokkal nagyobb testvériség uralkodik. De egészben véve az emberek nem sokat változtak, csak az van, hogy most több az alkalmuk a jobb oldalakat kimutatni. A nemzetek még nem nagyon keveredtek, az emberek zöme még mindig a szomszédban házasodik, mert azok, akik a földet munkálják, majdnem mindig arra hajlamosak, hogy egy helyben maradjanak. Büntettek előfordulnak néha, de sokkal kevesebb esetben, mint azelőtt, mert az emberek általában többet tudnak, és főleg, mert sokkal elégedettebbek.

Az új vallás nagyon elterjedt, és a befolyása kétségkívül erős. Teljesen tudományos vallás lett belőle, és így bár a vallás és tudomány még mindig különálló intézmények, mégis nincsenek már ellenkezésben, mint azelőtt voltak. Amint mondtam, a teozófia alapvető tanításait mint a kor hivatalos tudományát általánosságban elfogadták. Ezért sok olyan babona, amelyek a huszadik században még éltek, (mint pl. a pokolról szóló tan, vagy Isten haragja és a búcsú) hitelüket veszítették, és minden vallásnak módosítania kell tantételeit, hogy ezeket a tudományosan bebizonyított igazságokat beléjük foglalhassák. Természetesen az emberek még mindig szeretnek érvelni, bár nem a mi előttünk olyan jól ismert tárgyáról. Például: Vitatkoznak a szellemi közlekedés különböző fajtáiról, és veszekednek azon, hogy tanácsos-e más kísértetekre hallgatni, mint azokra, amelyeket az akkori ortodox hatóságok engedélyeztek és biztosítottak.

Iskolák vannak mindenütt, de már nem az egyház fennhatósága alatt, az egyház senkit sem nevel a saját papjain kívül. Emberbaráti intézményekre nincs szükség, mert tulajdonképpen nincs szegénység. Kórházak vannak még, és ezek mind állami intézmények. Az élet szükségleti cikkeit ellenőrzik, és így nem lehetnek nagy árhullámzások. A luxustárgyak és szükségtelen dolgok még mindig a magánkereskedés kezeiben vannak, mint pl. műtárgyak és efféle dolgok. De ezekkel sincs olyan nagy versengés, mint inkább csak megkülönböztetett üzletek vannak, ha valaki pl. dísztárgyak eladására üzletet nyit, akkor nem valószínű, hogy másvalaki ugyanolyant nyit a közelben, mert egyszerűen nem volna elég eladás mindkettőjük számára, de nincs semmiféle megszorító határozat erre nézve.

FÖLDEK ÉS BÁNYÁK

A magánföldek, bányák és gyárak tulajdonjogi viszonyai igen megváltoztak. Angliában a földek legalább is nagy részét névleg a királytól bérlik, valami bérleti szerződés alapján, aminél fogva ezer év leteltével feltétlenül reá száll vissza, de joga van bizonyos kártérítéssel visszavenni. Az ezer éven belül örökölhető apáról fiúra, eladható vagy felosztható, de sohasem a hatóságok beleegyezése nélkül. Vannak azonkívül tekintélyes korlátozások arra nézve, hogy milyen fajta épületeket szabad a területek nagy részén emelni. Az életszükségleteket ellátó gyárak mind az állam tulajdonai, de nincs semmiféle korlátozás, ami bárkit is megakadályozna, ha hasonló gyári üzemet akar kezdeni.

Bányászat még van, de sokkal kevesebb, mint régen. Észak-Európa bányaüregei és barlangjai nagy részét a sorvadás, tüdő- és más ilyenfajta betegségek ritka eseteinek gyógyítására szolgáló szanatóriumoknak használják, télen-nyáron egyforma hőmérsékletük miatt. Vannak berendezések is, amelyek segítségével nagy mélységekből érceket hoznak a felszínre, amelyeket azonban nem igen nevezhetünk bányáknak, mert sokkal inkább hasonlítanak kutakra. Ezt tekinthetjük a bányák modern és megjavított típusának. A munkának csak igen csekély részét végzik emberek a föld alatt, gépek ásnek és vágnak ki óriási szeleteket és felemelik

őket. Valójában ezek is az állam tulajdonai, de sok esetben magánemberek bérlik az államtól. A vasat kiégetik különböző földekből valami módon, az anyagot kevesebb fáradsággal nyerik, mint régen.

NAGY BRITANNIA KORMÁNYA

Anglia kormánya tekintélyesen megváltozott. Minden igazi hatalom a király kezében van, bár vannak miniszterek, akikre a külön szakosztályok vannak bízva. Parlament nincs, de van valami rendszer, aminek működését abból a rövid bepillantásból, amiben részünk volt, nem tudtuk teljesen megérteni. Többé-kevésbé referendumszerű természetű. Mindenkinek megvan a joga, hogy indítványokat tegyen, ezek pedig a tisztviselők testületének kezében megy keresztül, amelynek a dolga, hogy panaszokat vagy kérelmeket átvegyen.

Ha ezek az indítványok valami igazságtalanságra mutatnak rá, gyorsan helyrehozzák anélkül, hogy magasabb hatósághoz folyamodnának. Minden ilyen kérelmet figyelemben részesítenek, ha észszerűsége kitűnik, de rendszeren nem hatol fel a királyig, hacsak nincs sok kérelem ugyanarra a dologra vonatkozólag. A monarchia még mindig öröklődő, uralkodását visszavezeti Cedric-re. A Brit Birodalom hasonlóan látszik a huszadik századhoz, de ez régebbi szövetség a nagyobbiknál, és természetesen állandóan elismer egy királyt, míg a Világ-szövetség folyvást változtatja elnökét. Néhányan azok közül, akik gyarmati kormányzók voltak, most öröklik a hivatalaikat, és olyanok, mint alárendelt uralkodók.

LONDON

London megvan még, nagyobb, mint valaha, de nagyon megváltozott, mert most az egész világon nincs már tűz, tehát füst se. Némelyik régi utcát és teret fel lehet még ismerni általános körvonalaiiban, de rengeteg sokat lebontottak, és sok javulás is észlelhető nagy arányokban. A Szent Pál katedrális még megvan, nagy gonddal őrzik, mint régi műremeket. A Tower részben újraépítették. Az egy határtalan energia bevezetése itt is nagy hatásokat ért el, és a legtöbb dolog, amire szükség van, úgy látszik, elérhető egy csap megnyitása által. Itt is kevés ember főz már otthon, hanem kijárnak hasonlóan a közösségbeliekhez, bár itt az ételleket másképpen tálalják.

MÁS HELYEK

Futó pillantást vetve Párizsra, látjuk, hogy az is nagyon megváltozott. Az utcák mind szélesebbek, és az egész város, hogy úgy mondjam, lazább. Egész tömböket lebontottak, és kertekké varázsolták. Minden olyan leírhatatlanul más. Hollandiára nézve azt látjuk, hogy olyan sűrűn van benépesítve, hogy majdnem egységes városnak látszik. Mindazonáltal Amsterdam világosan megkülönböztethető. Kidolgoztak valami módszert, amelynek segítségével megszorították a kanálisok számát, és képesek a vizet valamennyiben naponta kicserélni. A vizeknek nincs természetes folyásuk, de van valami furcsa rendszerű központi szívókészülék, egy óriási csőrendszer központi mély kiásott üreggel.

A részletek nem világosak, de valahogy kimerítik a területet, és beleszivattyúznak minden hulladékot és más hasonló anyagot, ezeket aztán egy nagy csatornában a tenger alatt kivezetik nagy távolságra, és ott óriási erővel kifecskendezik. Ezt a helyet a hajók nagy távolságban kerülnek ki, mert túl nagy az energia. Itt is, mint a közösségben, desztillálják a tenger vizét, és kivonnak belőle mindenfélét – anyagot sokféle dolog készítésére –, többek közt

élelmiszereket, de festéket is. Az utcák némelyikén trópusi fákat növelnek a szabadban. Ezt úgy érik el, hogy körülöttük folyvást keringésben tartják az energiát hő aspektusában.

Századokkal ezelőtt elkezdték az utcákat tetővel befedni, és ezáltal melegen tartani őket, mint a melegházakat, de amikor megjelent a korlátlan energia, elhatározták, hogy eltekintenek a tetőktől, amelyek sok kényelmetlenséggel jártak. Szemügyre véve a világ más részeit, alig találtunk valami feljegyezni valót. Kína úgy látszik, átment sok viszontagságon. A faj ott van még, nem is látszik megfogyottnak. Némely városban van sok felületes változás, de a faj zöme nem változott igazán a civilizációjában. A falusi nép nagy többsége még beszéli saját nyelvét, de a vezető emberek mind ismerik az általános nyelvet.

India az a másik ország, ahol kevés változást lehet észlelni. Az ősrégi indiai falu ma is indiai falu, de nincsenek már éhínségek. Az ország két vagy három nagy királysága csoportosul, de mindez még mindig része egy nagy birodalomnak. Nyilvánvaló, hogy sokkal több a keveredés a magasabb osztályokban, mint azelőtt volt, és sokkal több a vegyes házasság is a fehér fajokkal, és így világos, hogy a művelt néposztály nagy részében a kasztrendszer többnyire lerombolták. Tibetet úgy látszik, tetemesen megnyitották, mivel könnyen hozzáférhető a repülőgépek segítségével. De még ezek is gyakran nehézségekkel kell, hogy megküzdjenek a levegő ritkasága miatt a nagy magasságokban. Közép-Afrika gyökeresen megváltozott, a Viktória Nyanza vidéke olyan Svájcféle lett, tele nagy szállodákkal.

ADYAR

Természetesen érdekes megnézni, mi történt azóta a mi székházunkkal Adyarban, és gyönyörűség látni, hogy még mindig virul, és pedig sokkal nagyobb méretekben, mint régebbi időkben. Teozófiai Társulat van ugyan még, de mivel első célkitűzése nagymértékben már megvalósult, főleg a második és harmadik célkitűzésnek szenteli magát. Nagy központi egyetemé fejlődött, az e kétirányú tanulmányok előmozdítására, a világ minden részében alárendelt mellékközpontokkal.

A jelenlegi székház épületének helyét egy nagyszerű palotaféle foglalja el, óriási kupolával, amelynek középső része mintha az agraai Taj Mahal utánzata volna, csak sokkal nagyobb méretű. Ebben a nagy épületben bizonyos helyeket megemlékezésül oszlopokkal és felírásokkal jelöltek meg, mint pl.: „Itt volt Mme Blavatsky szobája”, „Itt írták ezt vagy azt a könyvet”, „Itt volt az eredeti meditáció-szoba”, stb. Még szobrok is vannak ott némelyikünk-ről, és másolatot készítettek márványból az Alapítók szobráról, amely jelenleg a nagy csarnokban áll. Még ezt a márvány másolatot is úgy tekintik, mint a távoli múltból való ereklyét.

A Társulaté most az Adyar folyó, valamint a túlsó parton levő terület is, hogy ne építsenek semmit oda, ami elrontaná a kilátást. A folyó medrét valami kőfajtával borították be, hogy tisztán tartsák. A telepet tele építették épületekkel, és hozzávettek egy körülbelül négyzetmérföldnyi területet a tengerparton. Az Olcott Gardens-en túl van az okkult vegytan kutatótelepe, ott vannak az eredeti ábrák megnagyított sokszorosításban, úgyszintén a különböző vegytani elemeknek rendkívül szép modelljei. Nagyszerű múzeumuk és könyvtáruk van, és látható néhány olyan dolog, ami itt volt már a huszadik század elején is. Látszik egy nagyon szép régi zománcozott kézirat, de kétes, hogy van-e olyan régi könyv, amely a huszadik századból való. Vannak példányaik a Titkos Tanításból, de ezek mind át vannak írva az egyetemes nyelvre.

A TEOZÓFIAI TÁRSULAT

A Társulat immár nagy helyet foglal el a világban. Határozott tudományágat képvisel a világ tudományai között, és sok olyan különlegessége van, amit úgy látszik, senki más nem tanít. Nagy mennyiségű irodalmat hoz létre, olyasvalamit, amit mi kézikönyveknek neveznénk, és ébren tartja az érdeklődést a régi vallások és az elfelejtett dolgok iránt. Egy nagy sorozatot ad ki, ami valamelyest hasonlít a régi „Sacred Books of the East”-hez, csak sokkal nagyszerűbb méreteken. Az éppen most kiadott kötet száma 2159. Sok pandit van ott, aki szaktudós a múlt dolgaiban. Mindenki úgy látszik, egy bizonyos könyvre specializálódik. Ezt tudja kívülről, és mindent tud róla, minden reá vonatkozó kommentárt is elolvasott alaposan.

Az irodalmi osztály óriási nagy, és egy világgraszoló szervezet központja. Bár még mindig használják az angol nyelvet, másképp beszélnek, de a Társulat ősi jelszavát eredeti alakjában írva használják. A Társulat elágazásai a világ más részeiben tulajdonképpen autonómok, nagy berendezések és egyetemek minden főbb országban, de mind úgy tekintenek Adyarra, mint a mozgalom központjára és bölcsőjére, és zarándokhelyül tisztelik. Olcott ezredes, bár Kaliforniában működik, mint a Manu helytartója a közösségben, ő a Társulat címzetes elnöke, és a székházat legalább kétévénként meglátogatja. Jön, és ő vezeti az Alapítók szobrai előtt az üdvözléseket.

AZ ÚJRASZÜLETÉS HÁROM MÓDJA

Minthogy a kaliforniai közösség megvizsgálásakor sok olyannal találkoztunk, akiket világosan felismertünk, mint a huszadik századbeli barátainkat, kíváncsún látszik utánajárni, hogyan kerülnek oda, újraszülettek-e többször gyors egymásutánban, vagy kiszámították-e a mennyei világban tartózkodásukat úgy, hogy éppen jókor érjenek oda.

Az utánajárás váratlan irányokba vezet, és több fáradságot okoz, mint vártuk, de felfedeztünk legalább három módot, ahogyan a közbeeső időt eltöltötték. Először: a munkások néhányan felveszi a mennyei életet, de nagyon megrövidíti, és intenzívvé teszi. A megrövidítésnek és intenzívvé tevésnek ez a folyamata jelentékeny és alapvető változásokat hoz létre a kauzális testben, hatásait nem mondhatjuk se jobbnak, se rosszabbnak, de egész bizonyosan mások. Olyan típus ez, amelyik hozzáférhetőbb a Déva-befolyások iránt, mint a többi, és ez egyike a módoknak, amelyekkel a változásokat létrehozták. Az a rövidebb mennyei élet nem szorítkozik a saját kis világára, hanem nagymértékben érzékeny erre a Déva-befolyásra.

Azoknak az embereknek, akik ebben az irányban haladnak, az agya más, mert megtartottak olyan érzékenységeket, amik másoknál elsatnyultak. Könnyebben befolyásolják őket jóra a láthatatlan lények, de megvan egy párhuzamos hajlam a kevésbé kíváncsú befolyásokra is. A személyiség kevésbé éber, de a belső ember aránylag éberebb. Azok, akik több időt vesznek ki maguknak a mennyei világban, gyakorlatilag egész tudatukat egyszerre egy síkra összpontosítják, de az a típusú ember ezt nem teszi. Ezeknek a tudata egyenletesebben van elosztva a különböző szinteken, következésképpen rendszeresen kevésbé összpontosítják figyelmüket a fizikai világra, és kevésbé teljesítő-képesek benne.

Vannak mások, akiknek más alkalmat ajánlottak fel, mert ezeket megkérdezték, képeseknek érzik-e magukat arra, hogy kibírják a gyors újraszületek sorozatát, megtöltve kemény munkával a Teozófiai Társulat felépítéséért. Természetesen ezt csak olyanoknak ajánlják fel, akik már határozottan olyan ponton vannak, ahol hasznosak lehetnek. Olyanok, akik eléggé keményen dolgoznak, hogy kielégítő ígéretet tehessenek a jövőre. Ezeknek felajánlják

ezt az alkalmat, hogy folytathassák munkájukat, hogy megszakítás nélkül egyik inkarnációból a másikba menjenek a világ különböző részeibe, hogy arra a pontra vigyék a teozófiai mozgalmat, ahol a közösséget elláthatja avval a nagy emberanyaggal.

A közösség abban az időben, amikor megfigyeltük, sokkal nagyobb, mint a huszadik század Teozófiai Társulata. De a Társulat a közbeeső századokon át geometriai haladvány sebességével gyarapodott, olyannyira, hogy bár a közösségnek mind a százezer tagja a sorából került ki (legtöbbje több testöltésben volt tagja), mégis van még egy óriási Társulat, amelynek az a hivatása, hogy folytassa, Adyarban és a világon elszórt többi nagy központban a tevékenységeit.

Láttunk most már két módszert, amellyel a Társulat huszadik századbeli tagjai részesei lehetnek a huszonnyolcadik századbeli közösségnek: egyik a mennyei élet intenzívebbé tétele, a másik a különleges és gyakran megismételt újraszületés. Van egy még másik módszer is, amely sokkal figyelemre méltóbb ezek bármelyikénél, ezt a harmadikat valószínűleg csak korlátozott számú esetben alkalmazzák. Az az eset, ami erre felhívta a figyelmünket, egy olyan ember esete volt, aki huszadik századbeli életének vége felé felajánlotta magát a Mesternek erre a munkára, és fenntartás nélküli odaadással készült rá.

A kijelölt előkészület teljesen szokatlan volt, mivel az illetőnek egy bizonyos fajtájú fejlődésre volt szüksége, hogy jellemét kikerekítse, és magát igazán hasznossá tegye, ez a fejlődés pedig csak láncunk egy másik bolygóján uralkodó körülmények között volt elérhető. Ezért áttették őt néhány élet tartamára arra a bolygóra, azután visszahozták ide. Olyan különleges kísérlet volt ez, amihez maga a Mahachohán adott engedélyt. Ugyanilyen engedélyt kapott néhány más Mester is tanítványai számára, ám bár ritkán szükséges az ilyen szélsőséges rendszabály.

A közösség legtöbb tagja bizonyos számú külön testöltést vállalt, ezért mindezen az életeken keresztül megtartották ugyanazokat az asztrális és mentális testeiket. Következésképpen megtartották ugyanazt az emlékezést is, ez pedig azt jelenti, hogy több életen keresztül tudtak mindent a közösségről, és annak eszméje folyton előttük lebegett. Rendesen csak olyanok számára vannak az ilyen különleges és gyors egymásutánban következő testöltések elrendezve, akik már átmentek az első nagy beavatáson. Ezek számára magától értetődik, hogy átlagosan hét ilyen élet viszi el őket az arhati beavatásig, és ha ezt elérték, további hét életnek elegendőnek kell lenni arra, hogy ledobják a fennmaradó öt bilincset, és elérjék az asheka tökéletes felszabadulását. Ez a szám a tizennégy testöltés, csak mint átlag érvényes, mert lehetséges ezt az időt nagyon megrövidíteni, különösen komoly és odaadó munkával, vagy másrészt meg is lehet hosszabbítani lanyhasággal vagy gondatlansággal. A közösség munkájára való előkészülés kivétel a rendes szabályok alól, és bár tagjai mind határozottan az Ösvény felé törekednek, nem szabad azt feltételezni, hogy mindnyájan elérték már a nagyobb magasságokat.

Egy bizonyos csekélyszámú személy a külvilágból, akik már tele vannak itatva a közösség eszményeivel, néha jönnek, és szeretnének csatlakozni hozzá. Ezek közül egynéhányat be is fogadnak. Nem szabad nekik a közösségben házasodni, mert ott egész különös fajtisztaság kívántatik meg, de megengedik nekik, hogy a többiek között éljenek és éppen úgy bánnak velük, mint azokkal. Amikor az ilyen tagok meghalnak, a közösség családjaihoz tartozó testekben születnek újra.

A Manunak előrehaladott eszméi vannak arra az előmenetelre vonatkozólag, amit a közösségtől, mint egésztől elvár az adott idő alatt. A fő templomban tart erről feljegyzésfelét, ami kissé hasonlít az időfeljegyzésekre, vagyis vonalak mutatják, mit várt, és mennyivel több vagy kevesebb teljesült, vagy maradt el. A közösség egész terve a mi két Mesterünk műve, és az Ő gondos szemeik folyvást virrasztanak felette. Mindaz, amiit leírtam, csak kis sugarát adja annak a világosságnak, részleges elővetítése annak, amit Ők majdan tesznek.

HOGYAN KÉSZÜLJÜNK FEL?

Minden bizonnyal megvan a kimondott oka annak, hogy Társulatunk történetében éppen most kaptunk engedélyt arra, hogy mindezt nyilvánosságra hozzuk, a végzendő nagy munkának első részletezett bemondását. Nem lehet kétség afelől, hogy a Nagyoknak legalább is egyik indítóoka, hogy ezt megengedjék, nemcsak az, hogy hűséges tagjainkat bátorítsák és serkentsék, hanem az is, hogy megmutassák nekik, milyen irányokban kell magukat fejleszteni, ha részesei akarnak lenni annak a felbecsülhetetlen kiváltságnak, hogy részt vehessenek ebben a dicső jövőben, és hogy mit tehetnek a bekövetkező változások útjának egyengetéséért. Van valami, amit mindenki mindenhol és mindig megtehet ennek a dicső fejlődésnek előkészítéséért, és ez a Társulat első célkitűzésének, a különböző nemzetek, kasztok, és hitvallások közötti jobb megértésnek komoly előmozdítása.

Ebben mindegyikünk segíthet, bármennyire korlátoltak is az erőink, mert mindegyikünk megpróbálhatja a más nemzetek tulajdonságait megérteni és méltányolni. Mindegyikünk, amikor valamilyen balga és előítéletes megjegyzést hall egy más nemzetbeli személy ellen, megragadhatja az alkalmat, hogy a kérdés másik oldalát hozza előtérbe, hogy figyelembe ajánlja inkább a jó tulajdonságaikat a gyengeségeik helyett. Mindegyikünk megragadhatja az alkalmat, hogy különösen szívélyes módon bánják az idegenekkel, akikkel össze találkozik, tudatában annak a nagy igazságnak, hogy ha idegen jön az országunkba, mindnyájan házigazdái vagyunk.

Ha megtörténik, hogy mi utazunk külföldre – és senki se mulassza el ezt az alkalmat, ha adódik neki – nem szabad elfelednünk, hogy mi mindazokkal szemben, akikkel találkozunk, országunkat képviseljük, és hogy annak az országnak tartozunk avval, hogy a lehető legjobb benyomást iparkodjunk kelteni azáltal, hogy kedvesen és készségesen méltányoljuk az előttünk feltáruló sokféle szépséget, a hibákat pedig elhallgatjuk, vagy nem méltatjuk figyelemre.

Még egy másik módon is segíthetjük az előkészülést, ez pedig az, hogy a szépséget iparkodunk előmozdítani minden aspektusában, még a körülöttünk lévő legközönségesebb dolgokban is. A jövő közösségének egyik legszembeötlőbb jellegzetessége a szépség iránti erős odaadása úgy, hogy még a legközönségesebb szerszám is a maga egyszerű módján műtárgy. Azon kellene lennünk, hogy legalább a mi befolyásunk körzetében most már így legyen minden. Ez nem jelenti azt, hogy drága kincsekkel vegyük körül magunkat, hanem inkább azt, hogy a mindennapi élet egyszerű szükségleteinek kiválasztásában mindig szem előtt tartsuk az összhang, alkalmasság és báj kérdését. Ebben az értelemben és ebben a mértékben mindnyájunknak művésziességre kell törekednünk, ki kell magunkban fejlesztenünk a méltánylásnak és megértésnek azt az erejét, ami a művész jellemének legnagyobb oldalára.

Különösen óvakodnunk kell a szándékos csúnyaságnak a ma ártalmas és mesterkéltségek kultuszától, amit a Sötét Arc Urai jelenleg olyan nagy ügyességgel és finomsággal iparkodnak a világunkra erőszakolni az újdonság és az ál-haladás álarca alatt. Bölcsesség, erő és szépség

az Istenség lényeges tulajdonságai, ezeket a tulajdonságokat kötelességünk magunk elé állítani példa gyanánt, amennyire lehetséges megpróbálni őket magunkban kifejleszteni, és minden lehető módon bélyegüket rányomni környezetünkre. Éppen most a nyugtalanságnak ferde beállítottságnak, minden régivel való türelmetlenségnek, bármilyen szép is az, a szelleme uralkodik a világban, minden áron változásokat akarnak, még akkor is, ha azok szemmel láthatóan nem jelentenek javulást.

Egy okos ember se tagadja, hogy sok gonoszság van a világon, és hogy sok tekintetben keservesen szükség van változásokra, de szükség van megkülönböztető képességekre is. A Gonosz erői mindig éberrel figyelnek az alkalmakra, hogy rosszat tehessenek, hogy a fejlődésünket megakasszák, és így felhasználják minden felbuzdulást, amit rossz irányba lehet fordítani. Áruló befolyásukat nemcsak a képzőművészetben, akár festészet, akár szobrászat az, de az úgynevezett zenében is, a táncban, a gyászosnak erkölcsstelen kultuszában és a szándékosan durvában és csúfban. Mindebben és sok más dologban is, azok, akik tudnak, meglátják egy óriási és gondosan megszervezett összeesküvés jeleit, amely annál veszedelmesebb, mert olyan ügyesen öltözik a divat, újdonság, modernizmus álarcába. Kövessük mi legalább szent Pál egészséges tanácsát: „Ami csak igaz... ami csak tiszta... ami csak gyönyörű... gondoljatok ezekre a dolgokra”. (Fil. IV. 8.)

Amíg ilyképpen erőnket megfeszítjük, hogy a művészi jellem jó oldalát fejlesszük, gondosan el kell kerülnünk a kevésbé kívánatos tulajdonságokat, amelyeket néha magával hoz. A művészt a művészete iránti odaadás teljesen kiemelheti közönséges mindennapi énjéből. Ennek erejénél fogva nemcsak csodás módon felemelkedik ő maga, hanem felemel olyanokat is, akik képesek az ilyen hatásra válaszolni. De ha csak ő nem abnormálisan kiegyensúlyozott ember, ezt a csodálatos elragadtatást kivétel nélkül majdnem mindig követi a reakciója, a megfelelően nagy depresszió. Ez az állapot pedig nemcsak hogy rendesen sokkal tovább tart, mint az első, de az általa kiárasztott gondolat- és érzelemhullámok tekintélyes körzetben hatnak majdnem mindenkire, viszont minden valószínűség szerint csak kevesen vannak olyanok, akik a művészet felemelő befolyására képesek válaszolni. Valóban az a kérdés, vajon sok művészi temperamentumú ember nem tesz-e általában sokkal több kárt, mint jót, de a jövő művésze meg fogja tanulni a tökéletes kiegyensúlyozottság szükségességét és értékét, és így jót fog teremteni rossz oldalak nélkül, ez pedig az, amire törekednünk kell.

Nyilvánvaló, hogy a Manu és a Főpap munkájához szükség van segítőkre, és hogy az ilyen munkában minden elképzelhető fajtájú tehetségnek és hajlamosságnak megvan a helye. Senkinek se kell kétségben lennie azért, hogy hasznos lehet-e, mert talán úgy érzi, nem eléggé eszes, vagy hiányzik belőle az elragadtatás érzése. Van hely mindenki számára, és olyan tulajdonságok, amelyek most talán hiányoznak, gyorsan megszerezhetők majd a közösség nyújtotta különleges körülmények közt. Amire szükség van, az jóakarát és tanulékonyt, valamint tökéletes bizalom a Manu bölcsességében és képességeiben, mindenek fölött pedig az az eltökélés, hogy teljesen elfelejtsük az ént, és csak annak a munkának éljünk, amelyet az emberiségért tőlünk kívánnak. E nélkül az utolsó nélkül minden más tulajdonság „csupán a sivatagot öntözi”.

Azokban, akik felajánlják magukat erre a munkára, bizonyos értelemben meg kell lenni a hadsereg szellemének, a tökéletes önfeláldozás szellemének, a vezető iránti tökéletes odaadásnak és a benne való bizalomnak. Mindenekfölött lojálisoknak, engedelmeseknek, fáradhatatlanoknak, önzetleneknek kell lenniük. Lehetnek persze sok más tulajdonságaik is, és minél több van, annál jobb, de ezeknek legalább meg kell lenni. Lesz működési tere a legélesebb értelemnek, a legnagyobb találékonyságnak és a minden iránybeli képességeknek, de

mindez hasznavehetetlen lesz a Mesterek iránti azonnali engedelmesség és feltétlen bizalom nélkül. Önhittség feltétlen akadálya a hasznosságnak. Az az ember, aki sohase tud egy parancsnak engedelmeskedni, mert azt hiszi, hogy ő jobban tudja, mint a felettesei, az az ember, aki a személyiségét nem tudja egészen elsüllyeszteni a neki adott munkában, és nem tud munkatársaival összhangban együttműködni, az ilyen embernek nincs helye a Manu hadseregében, bármilyen magasrendűek is a többi tulajdonságai.

Mindez a munka előttünk van, és meg is lesz téve, akár kivesszük a részünket belőle, akár nem, de mivel felajánlották nekünk ezt az alkalmat, vétkezen balgák lennénk, ha elhanyagolnánk. Máris megkezdődtek az előkészületek, az aratás valóban bőséges, de még túl kevés a munkás. Az Aratás Ura hív készséges segítőt, ki van köztünk, aki kész válaszolni?

C. W. Leadbeater

EPILOGUS

Világos, hogy a kaliforniai közösség és a huszonnyolcadik század vázolója csak parányi töredéke annak a „Hová”-nak, amely felé az emberiség útján haladni fog. Egy vagy két hüvelyknyi a mérföldeknek abból a végtelen nagy számából, ami elterül közöttünk és láncunk célja között, és még akkor is egy még hosszabb „Hová” van azon túl. Vázlatunk a hatodik gyökérfaj első kicsi kezdeteiről mesél, kezdetekről, amelyek ugyanolyan arányban állnak annak a fajnak életéhez, mint állt annak a néhány ezernek gyülekezete a tenger partján, amely Ruta déli partját mosta, ahhoz a nagy ötödik gyökérfajhoz, amely most vezeti a világot.

Nem tudjuk, mennyi idő fog eltelni azoktól a békés napoktól azokig az évekig, amikor Amerikát darabokra fogják szakítani a földrengések és vulkánikus kitörések, és új földrész emelkedik ki a Csendes-óceánból, amely a hatodik gyökérfaj otthona lesz. Látjuk, hogy később Mexikó távol-nyugati partja, ahol a közösség él, az új földrész távol-keleti sávja lesz, míg Mexikó és az Egyesült Államok romokban fognak heverni. Ez az új szárazföld fokozatosan fog kiemelkedni, a vulkánikus erő sok vad kitöréseivel, az a földrész pedig, amely egykor Lemuria volt, fel fog ébredni korszakos álmából, és ismét földi napjaink napsugarai alatt felkúdni.

Feltehető, hogy ezek a nagy szeizmikus változások igen hosszú időket fognak igénybe venni, mielőtt az új föld kész lesz az új faj számára, és ennek Manuja és Bodhiszattvája oda fogja őt vezetni.

Ez után következnek azok a korszakok, amikor ennek a fajnak hét alfaja fejlődik ki, uralkodik és lehanyatlik, a hetedikből választja majd ki ennek jövő Manuja a hetedik gyökérfajt, és ez után jön annak az új Manu és testvére, az új Bodhiszattva hosszú munkája, amíg a hetedik faj határozott új fajjává fejlődik, és örökli a Földet. Ennek is meglesz a hét alfaja, hogy fejlődjön, uralkodjon és eltűnjön - eltűnjön, amint a Föld is elalszik, és belép negyedik elsötétülésébe.

Az Élet Napja új földön fog felkelni, a Merkúr bolygón, és ez a szép gömb is átmegy majd a korszakainak a napjain, azután pedig az a Nap is lenyugszik, és beköszönt az éjjel. Új napkelte, új napnyugta, körünk F és G bolygóin, azután a kör vége, és gyümölcseinek összegyűjtése Mag-Manujának keblébe.

Azután, hosszú nyugalom után bekövetkezik az ötödik, hatodik és hetedik kör, mielőtt földi láncunk a múltba enyészik. Aztán folyvást előre, a lánc-közötti nirvána után, van még egy ötödik, egy hatodik és egy hetedik lánc, amely el fog jönni és múlni, mielőtt a Mag, az Istenek Napja nyugalom felé hajlik, és a lágy, csendes éjjel virraszt a nyugvó rendszer fölött, a Nagy Megtartó pedig megpihen az idő sokfejű kígyóján.

De még akkor is a „Hová” kiterjed előre, a Halhatatlan Élet vég nélküli korszakaiba. A megvakított szemek becsukódnak, az elnémított agy pihen. De fönt és alant, minden oldalon kiterjed a korlátozhatatlan Élet, ami ISTEN, és Őbenne élnek, mozognak és vannak mindörökké az emberek gyermekei.

BÉKE LEGYEN MINDEN LÉNNYEL

Annie Besant